

Giới thiệu Sủng Thê Của Tổng Tài

Xuất hiện trong câu chuyện ngôn tình sủng của tác giả Lục Mẫn Nhi mang tên Sủng Thê Của Tổng Tài, cô là một cô gái với tâm hồn mong manh. Vì muốn kiếm thật nhiều tiền chữa bệnh cho mẹ, bắt buộc cô phải bán đi sự trong trắng của cuộc đời mình.

Cũng vì tiền, cô lại dần thân vào một cuộc hôn nhân sai lầm và hôn phu lạnh nhạt. Tuy nhiên anh ta lại muốn giữ lấy cô mặc cho cô đang bị giày vò từ thể xác lẫn tinh thần.

Cuối cùng cô sẽ trốn thoát khỏi anh hay ngoan ngoãn chấp nhận cuộc hôn nhân phù dung ấy? Và anh...chính là Tổng Tài của cô, cũng là người khiến người ta nể sợ trên thương trường lẫn cả...tình trường. Mời bạn đón đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bán Tr.inh

"A, thật là xin lỗi Dương Tổng. Cô ấy đã có người đặt rồi."

"Cái gì? Vừa chào tin lại đặt ngay à?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Xin lỗi Dương Tổng nhé! Hôm khác tôi sẽ đền bù cho ngài."

"Thôi được rồi, tối nay tôi đến gọi Ngọc Liên tiếp nhé."

"Vâng, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài. Chào Dương Tổng!"

Tiêu Tuy ngắt máy, bà quay sang nhìn A Mẫu và dặn dò.

-Tối nay phải chuẩn bị cho Lạc Y chu đáo vào. Cô ta là mồi ngon để như Phục Ân Tổng Tài đấy. Lâu rồi mới có kèo thơm đến vậy.- Kéo một hơi thuốc lá, bà nhả làn khói trắng ra.

-Con biết rồi, bây giờ con sẽ đi ngay.

-Lạc Y đến thì dắt đến phòng V.I.P 1 luôn đi, bảo tắm rửa cho sạch sẽ. Thượng Tổng đến thì cứ bỏ đi, đến đấy chúng ta không liên quan nữa.- Dụi điều thuốc, bà nhả làn khói trắng ra.

-Dạ.

A Mẫu gạt đầu rồi ra ngoài.

Tiêu Tuy nhìn xa xăm, vô định. Nếu đêm nay Thượng Tổng đến thì bà cũng được 3 nghìn tiền hoa hồng. Bà cũng không ngờ Thượng Phục Ân là một nam nhân rất kính tiếng. Chỉ vào bar uống rượu nào ngờ khi nghe nữ nhĩ bán "tr.inh tiết" thì lại hứng thú như thế. Và lại địa vị của Thượng Tổng đứng nhất nhì Thục Xuyên_ thành phố, nền kinh tế vững chắc của Lâm Mộc Quốc nữa cơ chứ.

-Mà thôi, mặc kệ. Có tiền thì có tất cả.

...

Sau khi vệ sinh thân thể, Lạc Y mặc áo choàng tắm ngồi bên giường. Hai tay cô siết chặt vào nhau lộ rõ vẻ lo lắng. Lạc Y nhắm mắt, hai mắt đảo liên tục. Chẳng hiểu sao bản thân cô lại cảm thấy rất hồi hộp.

Lạc Y từ nhỏ đã mất cha, hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô được nhận vào làm tại tập đoàn Thượng Ân, lớn nhất cả thành phố Thục Xuyên này. Thế mà không lâu sau mẹ cô lại bị bệnh, phải nhập viện điều trị. Bây giờ mẹ Lạc Y cần phẫu thuật nhưng cô không có tiền. Từng quẩn quẩn, cô chỉ biết còn cách bán thứ quý giá nhất của đời mình.

Đi đến bên cửa sổ, Lạc Y ôm lấy bà vai mình. Rồi sau này cuộc đời cô sẽ đi về đâu đây?

-Trăng tròn vành vạnh, lệ sầu bi.

Phía sau Lạc Y, một nam nhân đã đứng đó từ lúc nào. Trong đêm khuya thanh tịnh, khiến Lạc Y thêm sợ hãi, cô quay người ra sau.

Phục Ân đi đến sofa ngồi xuống, bắt chéo chân. Tuy không nhìn được gương mặt anh ta nhưng nhìn vóc dáng cao lớn này cô cảm thấy rất quen.

-Lại đây!

-A...à...- Lạc Y rón rén bước đến gần bên anh.

Hai tay cô nắm chặt vạt áo. Tim đập không ngừng, cô cúi gằm mặt xuống.

Phục Ân cởi áo vest ra ném sang một bên, nới lỏng cravat, tay anh chống lên thành ghế, gương mặt không một cảm xúc nhìn cô.

-Cởi ra!

-O...ạ...?- Cô ngạc nhiên ngược mặt nhìn anh.

Ánh trăng hiu hắt chiếu ánh sáng mờ ảo lên gương mặt mỹ miều, nhỏ nhắn của Lạc Y. Trông cô lúc này càng ma mị, hút hồn hơn bao giờ hết.

Phục Ân đứng dậy, vóc dáng to cao của anh che lấp hẳn thân người nhỏ bé của Lạc Y. Kéo cô sát vào người, anh ngửi được mùi hương nhẹ dịu, thoang thoảng phớt qua.

-Cô muốn tôi cởi giúp sao?- Anh thấp người, thì thầm qua tai cô.

-Không...không phải...chỉ là...- Cô nhận biết giọng nói này thật sự rất quen.

Lạc Y chưa nói xong, trong tích tắc Phục Ân đã cởi áo cô ra, vứt xuống sàn. Lạc Y hoảng hốt, cô vội vã đưa tay lên che ngực. Phục Ân nhìn cô từ trên xuống dưới thăm đánh giá. Đúng là Tiêu Tuy nói không sai. Anh nghĩ bà ta chỉ thêm lời hay ý đẹp để quảng cáo hàng ngon, ai dè lại là thật. Quả như lời nói, đáng người cô rất đẹp, cả ba vòng đều này nờ.

-Cởi áo tôi!

-...Được...

Lạc Y đưa tay gỡ từng cúc áo của Phục Ân. Khi xong, cô cởi áo somi đó ra. Khuôn ngực rắn chắc là thứ ập vào mắt cô đầu tiên.

Phục Ân tựa cầm lên vai Lạc Y, một tay ôm lấy eo, một tay mon tron lấy lưng cô. Lạc Y cảm nhận được sự cọ xát của da thịt. Rất nóng, thân nhiệt của hai người đang nóng dần theo từng phút.

-Chúng ta bắt đầu.- Phục Ân cẩn nhẹ lên vành tai khiến Lạc Y rùng mình, cả người mềm nhũn như tựa hẳn vào anh.

Phục Ân nhắc bổng Lạc Y, bế cô đến giường. Đặt cô xuống, anh nhanh chóng găt gao chiếm hữu đôi môi nhỏ xinh kia. Đúng là xử nữ, đến cả hôn cũng chẳng có kinh nghiệm, cứ cắn chặt lấy răng.

-Mèo nhỏ, thả lỏng ra.- Tiếng nói thì thầm của anh như mê hoặc Lạc Y.

Lạc Y ôm lấy cổ anh, cô hơi hé môi để lưỡi anh tiến sâu vào trong khoang miệng. Phục Ân ngấu ngiến, hôn lấy hôn để, rút tất cả mật ngọt của cô. Đôi tay hiếu kỳ của anh chạm vào ngực Lạc Y, nhẹ nhàng xoa lên đôi núm hoa. Cô cong người, môi mấp máy.

-A...a...- Tiếng kêu nho nhỏ như mèo con của cô càng khiến Phục Ân thích thú.

Anh hôn xuống cổ rồi lần xuống dưới, vục đầu vào ngực cô. Anh còn nghe cả tiếng lồng ngực Lạc Y, tim đập rất mạnh và nhanh. Cảm giác lúc này rất đặc biệt. Khác hẳn những người con gái khác.

Lạc Y thờ gáp, hai má cô nóng ran, cả người như rực lửa. Phục Ân cho tay xuống dưới, nhẹ tách hai chân của cô ra. Lạc Y giật bắn người, vội vã ngồi dậy.

-Anh...anh...từ từ đã...

Phục Ân cởi bỏ những thứ còn vướng bận trên người ra. Anh nâng cầm cô lên rồi nói.

-Tôi đến đây, bỏ 30 nghìn không phải để chơi trò mèo vờn chuột với cô. An phận mà nằm đấy hưởng đi.

Phục Ân lại đẩy Lạc Y xuống nhưng lúc này anh nhanh như cắt đã ở giữa hai chân cô. Tiếp tục hôn lên môi Lạc Y, lúc này Lạc Y thấy rất khác, có vật gì ấm nóng chạm phía ngoài hoa huệ. Tay cô ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh, cảm nhận hai thân thể đang quấn lấy nhau.

Phục Ân cho vật ấm nóng ấy từ từ vào bên trong Lạc Y. Anh hơi cong môi vì nó rất khít.

-A...đừng...anh...đau quá...đau...

Nước mắt Lạc Y tuôn xuống như mưa. Cơ thể đau đớn như thể bị xé ra làm trăm mảnh. Móng tay cô bám mạnh vào lưng anh đến nổi bật máu. Tiếng nấc cũng nhẹ nhàng vang lên.

-Cô đau lắm sao?

Lạc Y không trả lời, chỉ gạt đầu, nước mắt tiếp tục giàn ra hai bên.

-Một lúc nữa sẽ hết.- Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô.

Ôm lấy cơ thể mềm mại, bé nhỏ vào lòng. Lúc đầu anh còn nung tay vì cô đau mà đau thì sẽ khóc, anh lại kỷ những người con gái nào khóc trước mặt mình. Đến một lúc sau, anh càng hoạt động nhanh và mạnh hơn.

-A...dừng lại đi...tôi xin anh...a...a...

-Dừng lại? Cô đã mất rồi, còn tiếc gì.

-Nhưng tôi đau, nó rất quá...

-Tôi đã nói rồi, ban đầu là thế, chốc sau sẽ quen.

Lạc Y đưa tay lên che miệng để tiếng nấc của mình không phải phát ra lớn hơn. Phục Ân bây giờ mắt kiểm soát, mặc kệ hiện tại cô đau đớn thế nào, anh chỉ cần biết thỏa mãn bản thân mình ngay lập tức. Rất lâu sau đó, Phục Ân bỗng càng ôm chặt lấy Lạc Y, cả người anh gồng lên, gân xanh cũng hiện trên tay rất rõ. Lúc này, Lạc Y cong người hơn bao giờ hết, cơ thể cô cứ giật lên.

Phục Ân nằm gục xuống bên cô, ôm lấy nữ nhân thật chặt vào lòng như sủng vật.

Sáng sớm tỉnh mơ, ánh nắng len lỏi qua rèm cửa ánh lên gương mặt bầu bình của Lạc Y. Cô hé hé hai mắt, cả người mất hết sức lực. Bụng dưới cực kỳ đau, ê ẩm cả lên. Nam nhân bên cạnh cũng biến mất.

Đêm qua đâu phải anh muốn cô một lần đó. Lạc Y vừa chớp mắt một lúc thì anh lại cho cô lâm trận, những bốn năm lần. Cố gắng ngồi dậy, Lạc Y thấy trên tủ đầu giường là một mảnh giấy và một sấp tiền.

"Trên bàn là 40 nghìn, 30 nghìn là tiền của tr.ình tiết còn 10 nghìn là phần thưởng của cô.

Kí tên: PA"

-PA? Nét chữ này...

Lạc Y xanh mặt, cô há hốc mồm. Là nhân viên phòng kế toán đôi khi gặp cấp trên nên cô biết rất rõ chữ viết của...sếp...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tổng Tài Nhớ Nhung

Hôm nay khá là mệt mỏi, đến tận bây giờ Lạc Y vẫn bị hành vì đêm qua, thân dưới đau nhức chẳng chịu được. đành xin nghỉ một ngày vậy, biết thế nào đây.

Đứng trước phòng bệnh của mẹ mình, Lạc Hy hít một hơi thật sâu rồi vào trong. Cô nhẹ nhàng đóng cửa và đi đến bên bà Niên, mẹ cô.

-Hôm nay con mua cháo cá chỗ mẹ thích đây nè.- Cô cười tí cả mắt.

-Hôm nay con không đi làm sao?

Bà Niên cố ngồi dậy, Lạc Y thấy vậy liền đỡ bà.

-Nay con thấy mệt mỏi quá, chẳng còn sức lực.

-Ừ, mệt thì con nghỉ đi, đừng cố sức làm gì.- Bà hiền từ nắm lấy tay cô.

-Mẹ!- Lạc Y sụt sùi.- Ngày mai mẹ phẫu thuật nha, con có tiền rồi...mẹ có thể phẫu thuật rồi đó...- Cô chọt rớt nước mắt.

-Tiền đâu ra mà con bảo mẹ phẫu thuật chứ?- Bà Niên nhú mồm.

-Con...con vừa đi mượn...cả đêm...đủ để mẹ phẫu thuật và lo tiền sinh hoạt của mẹ.

-Con gái ngốc! Con mượn tiền người ta rồi tiền đâu mà trả? Mẹ lớn tuổi rồi, không nhất thiết phải sống đâu. Con trả lại người ta đi.

-Mẹ! Mẹ thương con chứ? Chỉ cần được sống với mẹ, có bất kể chuyện gì Y Y cũng không quan tâm đâu.- Cô nức nở ôm lấy bà Niên.

-Được, được rồi. Mẹ sẽ phẫu thuật, bảo bố đừng khóc nữa.- Hôn nhẹ lên trán cô, đưa con gái đáng thương của bà.

-Mẹ ăn cháo nha!- Lạc Y lau hai hàng nước mắt, cô đứng dậy lấy cháo vào bát.

Niên Thụy nhìn theo bóng dáng của Lạc Y. Tội nghiệp con bé, một mình phải gánh cả kinh tế của gia đình. Thâm tâm của bà lúc này chỉ cầu mong, sau này Lạc Y sẽ có được tâm chồng vừa yêu thương chiều chuộng lại vừa có cửa ăn của để, chẳng cần nhiều, đủ để Lạc Y sống qua ngày là đủ lắm rồi.

-Mẹ ăn cháo đi, con đi mua sữa, trong tủ đã hết rồi.

-Uhm con đi đi.

-Dạ, mẹ chờ con xối nha.

Lạc Y ra ngoài, vừa đi cô vừa suy nghĩ. Giọng nói đó, nét chữ đó và cả chữ ký đó nữa đều rất quen. Nhưng không lẽ Thượng Tổng lại lui tới chỗ đó sao? Và lại anh ấy đã đi công tác từ chiều hôm qua rồi mà. Cô lắc lắc đầu, có lẽ là cô nhầm thôi, chắc chắn không phải anh ấy đâu.

...

Thượng Phục Ân ngồi bên bàn làm việc, hai mắt nhìn vô định, suy nghĩ mông lung. Anh không ngờ nữ nhân đêm qua là Lạc Y _ nhân viên phòng kế toán. Vừa chiều qua anh gặp cô vẫn điềm tĩnh mà. Hôm nay chắc là cô phải nghỉ một ngày rồi.

Mà vì sao cô lại bán tr.ình chứ? Chỉ bán 30 nghìn không hơn không kém. Một cô gái vừa có sắc, đáng người hoàn mỹ và cả khối óc thông minh như thế cũng có thể bán với giá 150 nghìn. Lí do gì cô hạ mình đến vậy.

___ Hồi tưởng ___

Phục Ân mở mắt, điều đầu tiên anh cảm nhận là một thân người mềm mại, nhỏ nhắn đang nằm trong vòng tay mình. Chính anh cũng khá bất ngờ vì đó là Lạc Y _ cô gái có tiếng trong cả công ty vì "cư. khó đ.ở", rất nhiều chàng trai không thể phạm vào. Cô bây giờ trông như con mèo nhỏ, tay ôm lấy hông của anh. Phục Ân như có mặt ngọt trút vào tim, ghé vào tai cô và vuốt ve gương mặt hồng hào ấy, anh thì thầm.

-Lạc Y, đêm qua khổ thân cô rồi.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, chủ yếu không để nữ nhân thức giấc. Anh vào nhà vệ sinh thay áo ph.ục và chỉnh đốn lại đ.àng hoàng. Khi ra ngoài, Phục Ân để một sấp tiền trên tủ đầu giường và một mảnh giấy. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

-Tôi mong em sẽ nhận ra tôi, kể cả...những kỷ niệm đẹp đêm qua.

Phục Ân nhanh chóng ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng. Xuống qu.ầy lễ tân gặp Tiêu Tùy, anh đưa cho bà ta 4 nghìn rồi quay đi.

-Phần thưởng.

Phục Ân lấy điện thoại gọi cho một số quen thuộc. Không lâu sau bên kia nhấc máy.

"Tôi nghe đây Thượng Tổng!"

"Việc ở công ty vẫn ổn chứ?"

"Ngài vừa đi công tác một ngày mà đã rồi um lên, chủ yếu là phòng kế toán."

"Phòng kế toán thế nào?"

"Hôm nay Lạc Y xin nghỉ phép một ngày, bây giờ những nhân viên còn lại đang chia việc cho nhau làm để không xảy ra trục trặc, trễ nải việc gì."

"Cô ấy có nói lý do không?"

"Cô ấy bảo mệt mỏi trong người, sức khỏe không tốt, tạm nghỉ một ngày."

"Được rồi, công ty giao lại cậu quản lý, tuần sau tôi về."

"Vâng, chào Thượng Tổng."

Thượng Phục Ân khẽ cong môi. Quả thực không ngoài suy đoán của anh, cô thế nào cũng sẽ nghỉ một ngày. Để điện thoại sang một bên, anh nhường máy và bắt đầu vào công việc đang dang dở.

...

-Cô ký vào đi, ngày mai chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật cho bà ấy.- Bác sĩ đưa cho Lạc Y một tờ giấy.

-Vâng!- Lạc Y ký tên vào và mỉm cười.- Mong bác sĩ giúp đỡ.

-Bây giờ cô có thể đi đóng tiền cho ca phẫu thuật, hoàn thành mọi thủ tục.

-Tôi cảm ơn bác sĩ nhiều lắm ạ.

Lạc Y nhẹ nhõm trong người, cô ra ngoài thực hiện mọi thủ tục để mẹ cô được phẫu thuật nhanh chóng. Chỉ cần qua ngày mai, mọi trở ngại sẽ không còn nữa.

Quay lại phòng bệnh, Lạc Y nhìn Niên Thụy đang say giấc. Lòng cô chợt quặn thắt, rất đau. Mũi bắt đầu cay cay, hai hàng nước mắt của cô tuôn ra. Thâm tâm của cô lúc này đau đớn hơn bao giờ hết. Thứ duy nhất mà mẹ cho cô, cô không thể giữ được. Sau này mẹ cô phải nhìn mặt người khác như thế nào đây? Còn mặt mũi gì nữa chứ.

Chợt điện thoại Lạc Y reo lên, cô nhấc máy khi thấy số của trưởng phòng.

"Em nghe đây chị!"

"Mai em nhớ đi làm lại nha, thiếu em mọi thứ rồi mù lên rồi."

"Dạ, em chỉ xin nghỉ hôm nay thôi, mai em đi làm lại."

"Em nghỉ cũng chẳng sao nhưng việc bị trì hoãn như vậy chị chỉ sợ em sẽ bị mắng đó."

"Mai em làm lại mà!"

"Được rồi, vậy thôi nhé. Chị đi ăn đã."

"Dạ, chào chị."

Lạc Y đứng bên cửa sổ nhìn dòng người tấp nập ở dưới. Cô suy nghĩ sâu xa. Nếu thật nam nhân đêm qua là Thượng Tổng thì sao đây?

"Không sao đâu Lạc Y, dù gì cũng là mua bán. Qua hết cả rồi, dù là ai cũng sẽ chẳng liên quan nữa."

...

Cửa phòng làm việc của Phục Ân bật mở. Trước cửa, một cô gái ăn mặc thoáng mát, bó sát người tôn lên từng đường cong hoàn hảo của cô. Đi vào trong và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô ta bước đến ôm lấy Phục Ân và hôn lên má anh.

-Anh yêu, nhớ anh quá cơ.

-Lâm Mỹ, em đến đây làm gì?- Anh nhíu mày.

-Chẳng phải em đã nói rồi sao. Người ta nhớ anh muốn chết.- Lâm Mỹ chu môi nũng nịu.

-Anh biết rồi!- Phục Ân gỡ tay cô ra.- Anh còn phải làm việc.

-Anh à! Hôm nay em...- Cô ngồi lên đùi anh, một tay ôm cổ, một tay vuốt lấy gương mặt anh tú.- Em muốn gần anh.

-Anh bận rồi, hôm nay không hứng. Em về đi!- Phục Ân đẩy Lâm Mỹ ra.

-Anh sao vậy? Nay anh lạnh nhạt thế?- Cô ấy mím môi.

-Đừng để anh lặp lại một lần nữa.- Không đoái hoài đến Lâm Mỹ, Phục Ân tiếp tục dán mắt vào laptop.

-Được rồi, em về đây.- Lâm Mỹ tức tối ra ngoài.

Phục Ân tựa người ra sau ghế bành. Chưa lúc nào anh lại muốn gặp Lạc Y như thế này. Tâm trí cứ hiện lên gương mặt hồng hào của cô thì anh bỗng hơi cong môi tạo ý cười, tâm tình lại cực kỳ tốt.

Hiện tại muốn về nước quá! Không biết khi biết anh là người ở cùng với cô đêm đó thì cô sẽ phản ứng ra sao đây? Chỉ cần nghĩ đến Lạc Y, lòng anh lại hưng phấn vô cùng. Chẳng hiểu thế nào mà cứ nghĩ đến cô ấy.

Trong lòng chột vui vui nhưng sắc mặt của anh vẫn căng thẳng mãi không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thổ Lộ

Lạc Y đi làm trở lại. Cô mang tài liệu đến phòng Phó Tổng. Đi ngang những nam nhân viên, họ đều hau háu hai mắt nhìn cô.

-Này, công nhận công ty này thấy có mỗi Lạc Y là đáng bốc nhất thôi đó.- Nhân viên 1.

-Đúng đó! Cao ráo, 3 vòng đầy đặn cả gương mặt xinh như hoa nữa.- Nhân viên 2.

-Cậu tưởng tượng xem, khi qua đêm với cô ấy thì ra sao nhỉ?- Nhân viên 1 xoa cằm.

-Cô ấy đầu dễ dãi như những đứa con gái bình thường- Nhân viên 2 bĩu môi.- Nhắc mãi, tối nay lại về hành bạn gái cho xem.

Cả hai nhìn nhau cười khúc khích.

-E hèm...

-Ồ...trưởng phòng!- Hai người đồng thanh, cúi đầu.

-Đến đây làm hay bàn chuyện linh tinh?- Dật Dấn nhú mày.- Mau tập trung vào chuyên môn đi.

-À...ạ...

Dật Dấn cũng mang tài liệu đến phòng Phó Tổng, cùng lúc Lạc Y mở cửa bước ra.

-Em chào anh!- Cô mỉm cười.

-Chào em, Lạc Y.- Dật Dấn cũng nở nụ cười.- Nghe nói hôm qua em bệnh à?

-Dạ, nay đỡ hơn rồi anh.

-Nhớ ăn uống đầy đủ, cả uống thuốc nữa cho mau khỏi nha.- Anh ân cần nhắc nhở.

-Cảm ơn anh! Thôi, em đi trước đây.- Cô cúi chào.

-Chào em!

Lạc Y bước đi. Dật Dấn nhìn theo bóng cô, khi nào khuất hẳn thì mới vào trong.

Về phòng làm việc, để tài liệu lên bàn, cô tập trung vào công việc của mình. Khi thấy trưởng phòng đang đi qua thì cô đứng dậy gọi.

-Chị Phúc!

-Có gì không Lạc Y?- Ý Phúc quay lại nhìn cô.

-Hôm nay em làm cả giờ giải lao nhé. Mọi việc em sẽ hoàn thành nhanh nhất. Nay là ngày mẹ em phẫu thuật, em muốn đến bệnh viện sớm một tí.

-Được, xong việc thì em cứ về đi.- Ý Phúc gật đầu.

-Dạ, cảm ơn chị!- Cô cười tí mắt.

-Được rồi, không có gì đâu. Chị đi đây.

Lạc Y ngồi xuống, cô tập trung hết mức có thể hoàn thành cho xong việc của mình. Mở sắp tài liệu, đang vạch tìm thứ cần thiết thì chữ ký to đùng của Phúc Ân ập vào mắt cô.

-PA? Phía dưới chữ ký có cả ký tự PA...

Tay Lạc Y run run chạm vào nét chữ. Đúng là chữ ký này, không nhầm lẫn đi đâu được. Vội vã đóng tài liệu lại, sắc mặt cô trắng bệch, không còn chút máu.

Người đem đồ đích thực là Thượng Tổng. Không nhầm, Lạc Y chắc chắn bản thân mình không nhầm nữa. Thảo nào cô lại thấy đáng người và giọng nói ấy rất quen. Có phải anh ta đã thấy mặt cô rồi không? Sau này vào công ty chạm mặt nhau thì thế nào đây?

Lạc Y lo lắng, hai tay siết chặt vào nhau. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi mặc dù đang ở trong phòng lạnh.

-Lạc Y...Lạc Y...- Ý Phúc lay vai cô.

-Dạ?- Lạc Y giật mình.- Chị gọi em!

-Đến giờ dùng cơm trưa rồi, em suy nghĩ gì mà chăm chú vậy?

-Không...không có gì đâu chị. Chúng ta ra ngoài ăn thôi.

Lạc Y nhanh chóng kéo Ý Phúc ra ngoài. Ý Phúc nhú mày thắc mắc: "Con bé này, suy nghĩ gì mà dăm chiêu vậy không biết."

Sau khi dùng bữa trưa, Lạc Y quay lại văn phòng, tiếp tục với công việc. Hôm nay bất kể giá nào cô cũng phải về sớm vào bệnh viện với mẹ. Không biết mẹ cô phẫu thuật ra sao rồi.

...

Phục Ân đứng trước gương chỉnh lại âu phục. Hôm nay lại họp, ngày nào cũng họp, không họp thì họp đồng vẫy quanh. Các công ty ở ngoài nước đều yêu cầu Tổng Đốc đi ký hợp đồng bằng không anh đã gọi Phó Tổng đi rồi. Biết bao nhiêu việc đồ đôn. Lần này công tác về lại phải sắp xếp một mớ giấy tờ hỗn độn.

Ông nội sức khỏe yếu, ba mẹ anh lại qua đời sớm do tai nạn giao thông. Tốt nghiệp đại học vừa xong, Phục Ân đã bị bắt vào điều hành cả một tập đoàn lớn. Công việc thì bù đầu bù cổ. Khổ nổi sao nam nhân 30 tuổi như anh đây vẫn chưa tìm được vợ. Đã vậy nội cứ mãi hối thúc.

Reeng...Reeng...

"Con nghe đây nội!"

"..."

"Cưới? Không đời nào."

"..."

"Con chẳng cưới một người không quen biết."

"..."

"Nội cứ dưỡng sức đi, khi nào thích hợp con sẽ đưa cô ấy về."

"..."

"Hôn ước gì chứ? Thời buổi nào rồi mà còn chuyện bắt cưới nữa vậy nội."

"..."

"Thôi thôi được rồi! Con sẽ suy nghĩ lại."

"..."

"Nội cứ lấy tính mạng ra mà đe dọa con mãi."

"..."

"Chào nội!"

Vừa ngắt máy xong, Phục Ân ném điện thoại lên giường.

Bực bội! Cái gì mà hôn ước mấy chục năm ở đây nữa chứ. Hmmm, càng nghĩ càng nuốt cục tức không trôi. Hôn lễ sắp đặt gì, toàn chuyện nhảm nhí. Thích ai, yêu ai thì cưới thôi, ở đó mà ép buộc.

Phục Ân bực dọc với lấy cặp tã ra ngoài. Đến cả cuộc sống riêng tư cũng bị quản thúc. Toàn chuyện không đầu.

...

Lạc Y ngồi bên giường bệnh của Niên Thụy. Vừa phẫu thuật xong chắc bà mệt mỏi lắm. Nắm chặt tay Niên Thụy áp lên mặt, Lạc Y chăm chú nhìn bà đang say giấc.

-Mẹ ngủ ngon nhé! Phẫu thuật đã thành công rồi, chỉ cần mở mắt ra mẹ sẽ không còn thấy đau. Mẹ không đau thì Y Y sẽ không đau lòng chút nào nữa.

Đưa tay lên lau hàng nước mắt, Lạc Y cố gắng mỉm cười.

-Từ nay Y Y sẽ sống mãi với mẹ, chăm sóc cho mẹ. Con không muốn đi đâu nữa đâu.

"Xin lỗi mẹ! Con gái bất hiếu quá!"

Chưa lúc nào Lạc Y lại khinh thường bản thân của mình như lúc này đây. Thật nhớ nuốc! Những thứ hiện lên trong đầu cô sau đêm đó như là một vết nhơ không bao giờ rửa sạch. Ước gì đó chỉ là giấc mơ, một giấc mơ thật kinh khủng. Lạc Y không trách ai cả, cô chỉ trách số phận của mình sao quá trớ trêu. Mong rằng Thượng Tể sẽ không nhớ đêm đó, tốt hơn là không nhận ra cô. Mọi chuyện hãy cứ trôi qua một cách êm đềm, đừng ai khơi gợi lại nữa.

Cốc...Cốc...

Lạc Y đứng dậy, cô đi đến và mở cửa ra.

-A...anh Dân!- Cô mỉm cười.

-Anh đến thăm bác gái đây.- Dật Dân đưa giỏ quà lên.

-Dạ, anh vào trong đi.

Lạc Y đứng nép sang một bên cho Dật Dân vào. Anh đến bên giường bệnh cùng lúc Niên Thụy vừa thức giấc.

-Chào bác!

-Dân hả con, con đến lúc nào thế?

Niên Thụy định ngồi dậy. Lạc Y thấy vậy liền đi đến đỡ bà, Dật Dân cũng phụ một tay.

-Con vừa đến thôi. Bác sao rồi? Vừa mổ xong chắc còn đau lắm.

-Cũng êm cả con à. Cảm ơn con đến thăm bác nhé!

-Có gì đâu bác, chúng ta biết nhau lâu lắm rồi, con xem bác như người thân vậy mà.

Niên Thụy mỉm cười với anh rồi quay sang Lạc Y.

-À Y à!

-Dạ, con đây mẹ.- Lạc Y lấy cốc nước đưa cho Dật Dân.- Anh uống đi.

-Cảm ơn em.

-Con ra ngoài mua một ít trái cây đi, tự nhiên mẹ thèm quá.

-Mẹ muốn ăn loại nào?- Lạc Y ngồi xuống bên bà.

-Loại nào cũng được, thấy gì ngọt ngọt thì con mua nhé.- Bà mỉm cười.

-Dạ, vậy con đi đây. Anh Dân ngồi chơi với mẹ em nhé.

Lạc Y nói rồi lấy chiếc túi nhỏ và ra ngoài. Cô vừa đóng cửa lại thì Niên Thụy nói với Dật Dân.

-Con đi theo Y Y hộ bác, để con bé đi một mình bác không yên tâm cho lắm.

-Bác ở một mình ổn chứ?- Anh hỏi.

-Ổn mà, con mau đi theo Y Y đi, con nhỏ đi mất bây giờ.- Bà xua tay.

-Dạ, con và Lạc Y sẽ quay lại ngay.

Dật Dẩn ra ngoài. Dòm ngó xung quanh, thấy Lạc Y đang đứng trước thang máy thì anh chạy đến.

-Lạc Y, chờ anh với.

-Sao anh lại ra đây? Không ở lại với mẹ em sao?

-Anh...anh cũng đi mua một chút đồ ý mà.- Anh cười trừ, tay gãi gãi đầu.

-Dạ!

Lạc Y và Dật Dẩn đi ra khỏi bệnh viện, cô cùng anh trên đường đi đến siêu thị mini gần đây.

Dật Dẩn liếc mắt nhìn trộm Lạc Y. Tim đập mạnh liên hồi không ngừng nghỉ. Miệng anh cứ mấp máy như muốn nói gì đó nhưng không biết mở lời như thế nào.

-Lạc Y!

-Dạ? Anh gọi em!- Lạc Y nhìn anh.

-Anh và em biết nhau cũng lâu rồi nhỉ.

-5 năm rồi đây anh, từ lúc em còn là sinh viên cơ.- Cô cười tí mắt.

-Lâu quá nhỉ? Anh muốn nói với em chuyện này.- Dật Dẩn mím môi.

-Anh nói đi.

-Dù có như thế nào...chúng ta vẫn là bạn chứ?

-Anh hỏi lạ vậy? Sao lại là "dù thế nào"? Sao "vẫn là bạn"?- Cô nhúu mày, không khỏi thắc mắc.

Dật Dẩn dừng bước, anh quay sang đối mặt với Lạc Y. Nắm lấy hai tay cô, anh cố hết sức, lấy tất cả can đảm nói ra.

-Lạc Y à...anh...anh thích em!

-Dạ?..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tổng Tài Trở Về

Một tuần nhanh chóng trôi qua. Niên Thụy sau phẫu thuật đã khỏe hơn rất nhiều nên đã được xuất viện, Lạc Y có thể yên tâm đi làm rồi.

Lạc Y vẫn cứ suy nghĩ về câu nói của Dật Dẩn. Thực sự cô chỉ xem anh như anh trai thôi. Không biết cô từ chối thẳng thừng như thế anh có buồn không nữa.

_____ Hồi tưởng _____

-Lạc Y à...anh...anh thích em.

-Dạ?- Lạc Y giật mình rút tay khỏi tay anh.- Anh đừng đùa với em.

-Anh không đùa, anh nói thật đấy.

-Dần à! Em xin lỗi...nhưng...em chỉ xem anh như là anh trai của em thôi.- Lạc Y mím môi.

Không gian chợt lắng xuống. Dật Dẩn cho hai tay vào túi, anh khẽ cong môi cười nhẹ.

-Không sao, anh vẫn chờ em mà. Có lẽ anh nói sớm quá nên em chưa suy nghĩ được.

Lạc Y im lặng, không thể nói nên lời. Cô không xứng với anh, anh là người con trai tốt, cô không thể để anh bên cạnh một đứa con gái hư hỏng như cô.

Anh sẽ hận cô lắm.

Thang máy đang đi đến tầng 3 và dừng lại. Bây giờ mọi người đều ra ngoài hết chỉ còn mình Lạc Y. Cô ấn nút để lên tầng 20. Cửa thang máy đang khép lại bỗng dừng lại mở ra. Lạc Y mở to hai mắt khi thấy Thượng Tổng _ Thượng Phục Ân bước vào.

Đứng nép vào một góc, cô cúi gầm mặt, cơ thể bất chợt rét run không khỏi. Hai tay ôm chặt sấp tài liệu vào lòng, hai chân cứ run rẩy như không muốn đứng vững. Tại sao lại gặp anh ta ở đây kia chứ? Số cô đen đui quá vậy. Thượng Tổng có vẻ không nhìn ra cô là ai, anh ấy không hề biết gì đến cô. Vậy đi, có thể thì tâm trí Lạc Y mới được thư thả vài phần.

Khi vừa đến tầng 20, Lạc Y nhanh chóng chạy trốn, bước vội ra ngoài.

-Lạc Y!

Lạc Y sững người, cô nuốt nước bọt cái ực. Rụt rè quay người lại, cô không dám nhìn anh lấy một lần.

-Thượng...Thượng Tổng gọi tôi.

-Cô làm rơi giấy tờ.- Phục Ân đưa sấp tài liệu cho cô.

-A...cảm ơn Thượng Tổng.

Sau khi nhận lại, Lạc Y vội vã chuồn đi mất hút. Về phòng làm việc, cô để tài liệu lên bàn và ngồi phịch xuống. Đưa tay lên ôm hai má nóng ran, cô lẩm bầm.

-Ồn rồi Y, anh ấy không hề nhận ra...không hề...

Thở hắt ra một cái, Lạc Y quay lại với công việc của mình. Đến ca chiều, bao nhiêu thứ vẫn cứ vây lấy cô, như ong cả đầu. Một lúc sau điện thoại bàn của cô reo lên.

"Xin chào, Kiều Lạc Y nhân viên phòng kế toán xin nghe ạ."

"..."

"Chị gọi em sớm vậy, em vẫn chưa tính nữa đây."

"..."

"Để một chút nữa em gửi cho chị số tiền cần lấy để trả cho công nhân qua mail nha."

"..."

"Vâng còn hôm trước em gửi mã qua cho chị đó, chị nhập vào thì mới mở được ấy."

"..."

"Chào chị ạ!"

Vừa ngắt máy, Lạc Y lại có thêm một cuộc gọi khác.

"Xin chào, Kiều Lạc Y nhân viên phòng kế toán nghe ạ."

"Y ơi, Thượng Tổng gọi em đến phòng làm việc kia, mang cả bảng số liệu đợt rồi nữa."

"Dạ, mà ngay bây giờ luôn à chị?"

"Ừ em, chẳng biết có trục trặc gì không, chị lo quá."

"Chắc không có gì đâu chị."

"Vậy thôi em đi đi, chị làm việc tiếp."

"Vâng!"

Lạc Y tìm kiếm tài liệu rồi vội vã mới ra ngoài. Đến thang máy, cô ấn tầng cao nhất. Khi cánh cửa thang máy vừa mở thì cũng là lúc một cảm giác rợn tóc gáy bủa vây lấy cô.

Ở tầng này chỉ có mỗi phòng Tổng Tài và Phó Tổng nhưng nằm ở hai hướng khác biệt. Rẽ sang phải, Lạc Y đi thẳng đến phòng Tổng Tài. Dừng chân trước cửa, cô đưa tay lên nhẹ nhàng gõ.

Cốc...Cốc...Cốc

Cánh cửa bật mở, vừa thấy Phục Ân, Lạc Y liền cúi đầu chào.

-Chào Thượng Tổng!

-Uhm, cô vào đi.

Đội Lạc Y vào trong rồi Phục Ân đóng cửa, tiện tay anh ấn khoá lại. Đi đến sofa, anh ngồi xuống ghế và bắt chéo chân. Đưa mắt nhìn Lạc Y đang đứng trước mặt mình, anh điềm đạm nói.

-Cô Kiêu đến trễ nhỉ!

-Xin lỗi ngài vì sự chậm trễ của tôi.

Lạc Y siết lấy tài liệu ôm chặt trước ngực. Đôi môi nhỏ xinh mím lại, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

-Đưa tài liệu cho tôi.

Lạc Y ngoan ngoãn đi đến gần Phục Ân và đưa tài liệu cho anh. Vô tình cúc đầu của chiếc áo somi bị bung ra. Lạc Y thót cả tim, hai má cô ửng đỏ.

-Xin lỗi Thượng Tổng!

Cô quay lưng về phía anh và cài lại cúc áo. Do cứ hấp tấp nên loay hoay một lúc cô vẫn không cài lại được. Lạc Y nhú mày. Sao lại dở chứng ngay lúc này cơ chứ.

Phục Ân đi đến sau cô. Nắm lấy tay Lạc Y, cúi thấp người xuống thì thầm qua tai.

-Cần tôi cài giúp không?

-Thượng...Thượng Tổng...tôi...tôi tự cài được.

-Cô ngại gì? Chẳng phải lần đầu của cô thuộc về tôi rồi sao?

Tay ôm lấy eo Lạc Y, anh kéo cô sát vào người. Lạc Y cảm nhận được hơi ấm từ anh, cô bần rùn cả người.

-Anh...anh nhận ra tôi?

-Sao lại không?

-Ồ...

Lạc Y như bất động, cô chẳng còn sức lực chống lại anh.

Phục Ân kéo Lạc Y đến sofa, để cô ngồi trên đùi mình, anh ôm nữ nhân nhỏ bé chặt vào lòng. Áp mặt vào tóc cô, anh hít nhẹ hương thơm dịu êm thoang thoảng.

-Thượng Tổng à...anh...anh làm ơn...buông tôi ra.

-Cô làm tôi thích thú rồi đấy Lạc Y.

Phục Ân áp môi hôn Lạc Y, đôi tay hư hổng của anh cũng nhanh chóng lặn vào trong áo. Nhanh như cắt, anh cởi bỏ áo somi và cả áo con của cô. Lạc Y chống cự, cô cố đẩy anh ra. Nhưng cô càng phản kháng thì Phục Ân càng gắt gao muốn chiếm lấy cô. Bí đường quá, Lạc Y chỉ còn cách cắn vào môi anh. Thoáng bất ngờ, Phục Ân liền rời khỏi môi cô.

Lạc Y lúc này đang khóc, khóc rất nhiều đến nỗi nấc nghẹn. Cô vờ òa ra như một đứa con nít choàng tay ôm chặt lấy cổ anh.

-Thượng Tổng, tôi xin anh...tôi xin anh mà...

-Lạc Y, cô sao thế?- Anh nhú mày ôm lấy eo cô.

-Tôi van xin anh...tôi không muốn...hức...không muốn một chút nào cả.

-Được rồi, được rồi. Tôi không tiếp tục nữa.- Anh vỗ vỗ lưng cô.

-Anh đừng xem tôi như gái đ. iếm được không?...Tôi chẳng phải bán thân để anh làm vậy. Tôi không biết ở tôi có điểm nào làm anh hứng thú đến thế. Tôi cũng không phải loại con gái hư hỏng mà anh muốn tìm thì tìm, muốn vứt thì vứt.

Lạc Y đứng dậy, cô nhặt áo lên vừa định mặc vào thì một vòng tay rắn chắc ôm lấy cô, thật chặt.

-Em cứ yên tâm! Tôi đã lấy của em một thì tôi sẽ trả lại mười. Cũng như tôi cởi được chiếc áo này thì tôi sẽ mặc lại cho em những bộ váy khác, lung linh hơn, lộng lẫy hơn.

Lạc Y cười nhạt, đưa tay lên lau nước mắt, cô gỡ tay anh ra.

-Cảm ơn Thượng Tông, nhưng đó là sự trao đổi, mua bán giữa tôi với anh. Chúng ta bây giờ chẳng dính líu gì nữa đâu. Mong anh hãy tìm một cô gái phù hợp hơn tôi.

Lạc Y mặc lại áo. Sau khi chỉnh chu lại裳 hoàng thì cô quay đi. Bỗng một câu nói phía sau vang lên khiến cô dừng bước.

-Kiều Lạc Y! Tôi muốn cưới em

Lạc Y đỏ mề hôi tay, cô ngạc nhiên tột độ đến nỗi không nói thành lời. Phục Ân kéo tay Lạc Y, anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi hôn nhẹ lên trán.

-Anh muốn cưới em! Thật đấy...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hảo Tử Muội _ Duy Tuệ Mẫn

-Anh muốn cưới em! Thật đấy!- Anh ghì chặt vai cô.

Lạc Y sốc nặng, cô không nghe lầm chứ? Hai tay run run, gương mặt thì bất thần đến tột đỉnh. Tim Lạc Y bây giờ đập liên hồi, rất mạnh. Lùn bùn hai bên tai, phải mất rất lâu sau đó cô mới tiếp thu được những gì anh nói.

-Anh...đang đùa sao?- Cô mở to mắt nhìn Phục Ân.

-Anh không đùa!- Anh gần từng chữ.

Lạc Y im lặng và suy nghĩ thật lâu. Cô không hiểu nổi anh cần gì và muốn gì ở mình trong khi chính bản thân cô chỉ là con gái của một gia đình không mấy khá giả. Lạc Y biết rất rõ mình không xứng với anh, cô cũng biết vị trí hiện tại và sau này của cô đang ở mức độ nào. Có lẽ đó chỉ là một lời an ủi bởi tâm hồn lẫn lí trí của cô bây giờ đã rạn nứt mãi rồi.

-Thượng Tông, cảm ơn anh.- Lạc Y gạt tay anh.- Cảm ơn vì lời an ủi vô thực ấy. Tôi biết chúng ta là hai đường thẳng song song không thể giao nhau được. Và lại, tiền của anh tôi đã nhận và lần đầu của tôi cũng được anh đổi lấy. Tôi nghĩ mọi chuyện nên kết thúc ở đây thôi. Chào anh!

Lạc Y quay lưng bước ra ngoài. Cô đưa tay lên lau nước mắt. Số phận sao cứ lận đận mãi thế! Biết bao giờ mới có một người vì cô thật lòng đây? Biết bao giờ có một người bỏ qua hết tất cả lỗi lầm và chấp nhận con người của cô bây giờ? Lạc Y lo sợ, cô sợ cuộc đời của mình chẳng biết trôi dạt về đâu.

-Vết chàm hình đôi cánh màu tím sao? Kiều Lạc Y, đó là đặc điểm trên cơ thể em à?- Phục Ân trầm ngâm, chìm vào suy nghĩ riêng.

...

Dật Dẩn đứng trước ngõ nhà Lạc Y. Trời đã chập tối rồi, giờ ra ca cũng qua lâu sao đến bây giờ vẫn chưa thấy cô về. Anh lo lắng dùng ngồi không yên, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau. Đưa tay lên xem đồng hồ, anh lắc đầu rồi tiếp tục đi tới đi lui. Một lần nữa xem đồng hồ, anh bất an ním chặt môi.

Phía xa xa Lạc Y đang tho thẩn bước về. Cô cứ đi mãi, vừa đi vừa suy nghĩ gì đó. Khi đến ngã tư gần ngõ nhà, cô băng qua đường cùng lúc chiếc xe đạp đang chạy đến. Dật Dẩn mở to mắt, anh lao ngay lại phía cô. Vội nắm lấy tay Lạc Y, anh kéo cô vào lòng mình.

-Y, coi chừng!

Két...Kéttttt...

Người đi xe đạp hốt hoảng phanh gấp xem tí nữa là ngã nhào xuống đất. Vuốt vuốt ngực lấy hơi, cô kia quay sang tức giận.

-Đi đứng như thế đó sao? Xém nữa mất mạng rồi đấy.

-Con xin lỗi cô! Cô không sao chứ?- Dật Dấn hỏi cô ấy.

-Không sao, mai mốt ra đường thì cẩn thận tí, mất mạng như chơi đấy.

-Vâng!

Cô kia không nói nữa, tiếp tục đạp đi. Dật Dấn ghi chặt vai Lạc Y và nhìn thẳng vào mắt cô.

-Y! Y!...Em sao rồi?

Lạc Y bỗng chốc vỡ òa như đứa trẻ, cô ôm lấy anh và khóc nức lên. Dật Dấn vỗ vỗ vai cô, anh ôn tồn nói.

-Ai bắt nạt em thế? Nói đi, anh sẽ cho hắn một trận.

-Em...hức...em khổ quá anh Dấn.

-Sao nào? Ngoan, đừng khóc nữa, kể anh nghe xem. Lúc này em đã đi đâu?

-Em không có...không có gì cả. Em chỉ đi dạo thôi.- Cô buông anh ra, đưa tay lau quệt nước mắt.

-Có chuyện với em đúng chứ? Sao không kể anh nghe?- Anh áp tay vào hai bên má Lạc Y.

-Không...không sao.-Cô lắc đầu.

-Chúng ta về nhà thôi! Bác trông em lắm đấy.

Lạc Y gật đầu bước cùng anh về. Trên đường, cô cứ im lặng không nói gì. Bầu trời đêm nay đầy sao, gió thổi hiu hiu se lạnh. Lạc Y ôm lấy bả vai mình và nhẹ thở phào ra.

-Ngày mai em nộp đơn thôi việc nhé!- Cúi gằm mặt không nhìn Dật Dấn, Lạc Y thốt ra.

-Sao thế? Chẳng phải em đang làm rất tốt ở Thượng Ân sao?- Anh ngạc nhiên tột độ.

-Nhưng em không muốn làm ở đó nữa.- Cô lắc đầu.

-Em nghĩ lại đi! Thượng Ân là tập đoàn lớn nhất Thục Xuyên này, vào làm được ở đây cũng không phải đơn giản. Em cũng biết bản thân mình đã cố gắng thế nào để vào được Thượng Ân mà. Lương bổng tận 15 nghìn lạng đấy. Có nơi đâu tốt bằng nữa?- Anh từ tốn nói với cô.

-Em biết chứ, mà thôi...

-Nghĩ ở đó rồi sao em đủ tiền xoay sở kinh tế của gia đình? Anh nghĩ là em cần suy nghĩ thật kỹ càng, trước khi lỡ vội.

Lạc Y trầm ngâm một lúc. Dật Dấn nói đúng, nếu không làm ở đó nữa thì sao cô đủ tiền lo cho sinh hoạt hàng ngày cả thuốc men của mẹ. Nhưng thật sự ngay lúc này cô không muốn gặp Phục Ân. Chỉ cần ngày nào cũng ra ra vào vào chạm mặt anh cô như rơi xuống địa ngục. Lòng ngực không ngừng nhói lên, Lạc Y muốn ở một mình và khóc cho thật to mà không ai biết. Một lần thôi, một lần duy nhất này thôi cô sẽ không để bản thân mình thêm một lần nào yếu đuối nữa.

Dật Dấn khẽ liếc mắt nhìn sang, Lạc Y dạo này lạ lắm, theo anh cảm nhận là vậy. Đã có chuyện gì với cô rồi sao? Gần đây cô trở nên rụt rè hơn, thất thần hơn và đặc biệt nhạy cảm hơn trước rất nhiều. Điều gì đã khiến Lạc Y thành ra như thế? Một dấu chấm hỏi to đùng cứ hiện mãi trong đầu anh, nhưng nếu hỏi thẳng thì anh chắc chắn cô sẽ không bao giờ trả lời.

-Không buồn nữa nhé! Anh báo cho em tin vui đây.- Dật Dấn nhìn cô và mỉm cười.

-Chuyện gì vậy anh?- Lạc Y không khỏi thắc mắc.

-Ngày mai Tuệ Mẫn về nước rồi đấy.

-Anh nói thật sao?- Lạc Y như không tin vào tai mình.

-Thật mà, ngày mai Tuệ Mẫn sẽ qua ở cùng với em và bác luôn.- Anh gật đầu.

-Con nhỏ này, về cũng chẳng báo em.- Cô chu môi trách cứ.

-Đừng trách Mẫn như thế chứ, con bé vừa báo anh lúc này. Chắc xíu nữa gọi cho em thôi.

-Dạ...mà sao giờ này anh còn ở đây nữa?- Cô hỏi.

-Anh qua lúc chiều, bác nói em chưa về nên anh ra đây chờ em.

-Vậy thôi anh về nhà đi, cũng trễ rồi mai anh còn đi làm nữa.

-Em muốn tống anh đi sao?- Anh mếu máo.

-Không, không...chỉ là sắp đến nhà em rồi, anh về nghỉ ngơi đi mai còn nhiều việc lắm.- Cô lắc đầu ngầy ngậy.

-Anh biết mà, đùa với em chút thôi. Anh về đây, mai gặp lại em nhé.

Dật Dán và Lạc Y dừng lại trước cửa nhà cô.

-Dạ, tạm biệt anh!- Cô cúi chào.

Dật Dán vẫy tay chào Lạc Y. Cô nhìn theo đến khi anh khuất bóng rồi mới vào trong. Lạc Y vừa mở cửa thì đèn vụt sáng. Cô giật mình nhìn Niên Thụy.

-A...mẹ!

-Sao giờ này con mới về?- Niên Thụy bước đến bên cô.

-Hôm nay...có việc gấp nên con...con về muộn.- Cô ấp úng.

-Con ăn gì chưa? Tắm rửa đi, mẹ nấu gì đó cho con.- Bà cười hiền.

-Dạ thôi mẹ, con đi tắm rồi ngủ. Lúc chiều con ăn ở công ty rồi.

-Vậy con đi nghỉ đi, sáng mai còn phải đi làm nữa.- Bà nhẹ vuốt tóc cô.

-Chắc là...con sẽ nghỉ vài hôm. Đạo này con mệt mỏi quá.- Cô nhăn mặt.

-Được được, con mệt thì nghỉ. Khi nào khỏe hẳn rồi đi làm.

-Dạ, con đi tắm đã.- Cô mỉm cười rồi vào trong.

Niên Thụy nhìn theo cô rồi bà quay về phòng. Tội nghiệp con gái của bà biết bao. Còn trẻ người non dạ lại phải chịu bao nhiêu gánh nặng của gia đình. Từ nhỏ cho đến lớn chẳng ngày nào được sung sướng cả. Phải chỉ con bé được làm con nhà khác, không phải vất vả như bây giờ.

...

Hôm nay mệt mỏi quá, Lạc Y cứ thế mà ngủ cho đến tận trưa. Đưa tay lên xoa xoa thái dương, cô thở dài một cái. Bị làm sao thế nhỉ? Đạo này cô rất lười, việc gì cũng thế. Đặc biệt là đến công ty, muốn mình biến đi đâu khuất mắt cho xong.

Từ từ ngồi dậy, chưa kịp định hình lại thì cô đã nghe tiếng của Tuệ Mẫn.

-Mẹ cứ để đó đi, con làm cho.

-Không sao, mẹ giúp được mà.

"Tuệ Mẫn về sớm vậy aaa!"

Nhanh chóng lấy đồ đi vệ sinh cá nhân, vừa xong Lạc Y phóng như bay ra khỏi phòng. Trông thấy Tuệ Mẫn ở dưới bếp cô liền ôm lấy cô ấy.

-Mẫn Mẫn!

-Tiểu Y! Cậu thức rồi à?- Tuệ Mẫn cười tí mắt.

-Uhm! Mình nhớ cậu quá!- Lạc Y mừng rỡ không thôi.- Cậu về luôn hay đi tiếp.

Tuệ Mẫn buông Lạc Y ra và khẽ cười với cô.

-Mình về luôn, không đi nữa.

-Thật sao?- Lạc Y không tin vào tai mình.

-Thật! Mình cũng ở đây với cậu. Dù sao thì ba mẹ mình cũng...

-Bậy nè! Con đừng nhắc quá khứ đau buồn đó nữa. Phải sống thật vui vẻ thì hai người trên thiên đường mới yên lòng.- Niên Thụy đi đến tủ lạnh lấy một ít rau và nói với cô.

-Dạ, con biết rồi mẹ.

-Cậu ở đây vẫn được nhưng nhà mình...không được đầy đủ tiện nghi như nhà cậu, sợ cậu không quen.- Hai mắt Lạc Y chùng xuống.

-Có sao đâu chứ. Mình ngủ cùng với cậu được rồi. Sống một mình ở đó buồn lắm.- Tuệ Mẫn lắc đầu.

-Vậy cũng được!

Lạc Y cười thật tươi. Hôm nay cô rất vui vì gặp lại được người bạn thân nhất của mình. Từ nhỏ Lạc Y đã mất cha, đi học lại nhút nhát, ít nói nên ít bạn bè, hầu như chẳng ai thân. Đến năm học cấp 2, Tuệ Mẫn chuyển đến và học cùng cô. Học chung lớp, ngồi chung bàn đến khi cả hai thân nhau như chị em ruột lúc nào không hay.

Gia cảnh của Tuệ Mẫn cũng rất đáng thương. Tuy rằng được sinh ra trong gia tộc có tiếng tăm nhưng cô đã mất cả cha lẫn mẹ. Hai người qua đời sau một vụ tai nạn giao thông khi đang đi công tác ở thành phố kế bên lúc cô chỉ 13 tuổi. Thời gian thấm thoát trôi qua, 18 tuổi, Tuệ Mẫn đã ra nước ngoài du học và sống cùng ông bà nội. Sau khi ra trường, cô muốn về nước gặp lại mọi người và phải tận tay mình chăm lo mộ phần của cha mẹ nên cấp tốc quay về mặc cho ông bà khuyên ngăn.

-Mẫn à, con học ngành gì đấy?- Niên Thụy hỏi.

-Con học ngành Y đó mẹ!- Tuệ Mẫn đặt tô súp lên bàn.

-Thế con sẽ làm ở bệnh viện hay mở phòng mạch riêng?

-Con chưa biết nữa, quan trọng là làm lại mộ cha mẹ của con trước đã, sau đó sẽ tính sau ạ.

-Mẫn xiu nữa xem bệnh của mẹ đã đỡ chưa nha! Đạo này mình thấy mẹ hốc hác, tiêu tụy quá.- Lạc Y lấy đũa trở mấy lát thịt.

-Được, xiu nữa mình xem sao.

-Mẫn bao giờ chịu lấy chồng đấy?- Vừa hỏi Tuệ Mẫn, Niên Thụy vừa dọn dẹp xung quanh.

-Khi nào Lạc Y chịu lấy chồng thì con sẽ lấy.- Cô nhướn mày trêu chọc Lạc Y.

-Mình ở vậy với mẹ rồi, không lấy chồng đâu, khổ lắm.- Lạc Y lắc đầu.

Chợt điện thoại của Lạc Y reo lên, cô vội lấy và áp tai nghe.

"Alo!"

"..."

"Hả? Sao lại như vậy?"...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tin Đồn

"Hả? Sao lại như vậy?"

"..."

"Em biết rồi, chào chị."

-Có chuyện gì vậy Y?- Niên Thụy lo lắng.

-Báo cáo con làm hôm trước gặp một số trục trặc, ngày mai con phải có mặt để giải quyết. Lúc nãy trường phòng nộp báo cáo, chị ấy nói Tổng Tài tức giận lắm, mắng chị ấy một trận.- Lạc Y thờ dài, hai mày nhàu chặt lại.

-Trời đất! Con giải quyết được không?

-Được mà mẹ!- Nói rồi Lạc Y quay sang Tuệ Mẫn.- Mẫn à! Sắp tới cậu giúp mình chăm sóc cho mẹ nha.

-Cậu cứ lo công việc đi, mình lo cho mẹ được mà.- Tuệ Mẫn gật đầu.

-Con vào phòng lo việc đi, để mẹ với Mẫn nấu được rồi.- Niên Thụy nói.

-Tài liệu con để ở công ty hết, bây giờ cũng chẳng làm gì.- Cô thở dài ngao ngán.

Lạc Y nhớ rất rõ cô đã xem đi xem lại bảng báo cáo ấy rất nhiều lần. Và lại cô rất kỹ lưỡng trong công việc thì làm gì có việc rắc rối như thế chứ.

...

Tối đến, ở nhà Thượng Phục Ân.

-Anh à! Báo cáo đó rất chính chu cơ mà. Sao anh lại làm khó trưởng phòng kế toán chứ?- Thượng Vũ Khanh nhún mày khó hiểu.

-Điều có chủ đích cả. Yên tâm đi, chẳng có gì to tát đâu.- Phục Ân đặt tách trà xuống.

-Tội trưởng phòng thôi, bị anh mắng vô cớ.- Vũ Khanh nhún vai.

-Có lí do kia mà, anh mắng vô cớ lúc nào? À, hôm trước đi công tác anh tìm được quyển tiểu thuyết Phong Cửu cho em đây. Di Trần! Lấy quyển sách trong ngăn bàn cho tôi.- Phục Ân nhìn vào hướng bếp.

Ngay tức khắc, một người phụ nữ nhanh chân chạy ra và lấy thứ anh cần. Bà ấy đi đến căn trọng đưa cho anh.

-Sách của thiếu gia đây ạ!

-Đi vào trong đi!- Anh đưa tay lấy.

-Xin phép hai cậu.- Di Trần cúi đầu lui vào trong.

-Của em!- Phục Ân đẩy quyển sách đến trước mặt Vũ Khanh.

-Wow, Phong Cửu khó tìm lắm đấy lại là một trong những quyển hay nhất của Bạch Thiên. Em cảm ơn anh!- Vũ Khanh vui mừng không thôi, tay giữ khư khư nâng niu quyển sách mới toanh.

-Ngày mốt anh về nhà nội, ông gọi về gấp. Những ngày anh vắng mặt em cứ điều hành công ty cho tốt. Chắc cũng lâu đấy.

-Không phải lại chuyện vợ con của anh chứ? Em nghe nội hỏi mãi.- Vũ Khanh cười khúc khích.

-Chứ còn gì nữa!- Anh không khỏi chán nản lắc đầu.

-Tội cháu đức tôn nhi, em khỏi lo hồi thúc.- Vũ Khanh bấu môi.

-Em lo tìm vợ mà phụng dưỡng cho chú thím ba đi. Thanh niên trai tráng 28 cái Xuân rồi còn gì.

-Anh ít quá ha, đàn ông con trai 30 rồi còn đâu.- Vũ Khanh nhướn nhướn mày trêu ngươi anh.

-Tại anh của cậu không muốn thôi nhé! Anh mà muốn là cưới vợ lâu rồi. À mà em và Hoàng tiểu thư gì đấy đã ra sao? Nên chuyện chưa?- Anh thắc mắc.

-Anh đừng nhắc tới cô gái hung dữ ấy nữa. Con gái con lừa gì mà như chằn ấy, đeo bám em mãi.- Vũ Khanh bực dọc, vòng tay trước ngực và thả người tựa ra sau.

-Cá tính người ta mạnh mà.- Phục Ân hơi nhếch môi.

-Anh à! Mạnh mẽ và hung dữ khác nhau hoàn toàn. Con gái mạnh mẽ không để người ta xem thường là qua lời nói và trí tuệ còn đằng này cô Hoàng Lệ Hoa đó hở ra là muốn đánh nhau.- Vũ Khanh nờ lông cravat, gất gồng.

-Tên không hợp với người nhĩ. Lệ Hoa đáng ra phải mềm mỏng.- Với lấy tách trà, anh đưa lên một nhấp môi một cái.

-Em chỉ thích cô gái không nói nhiều, ưa đọc sách và nét na một xú, chứ mà như cô Lệ Hoa ấy, em vừa nghe tên đã né xa trăm mét.

-Cô ấy cũng kiên trì thật, theo em từ thời đại học. Gần 10 năm rồi ít ỏi gì.

-Mặc cô ta đi, anh nhắc chi làm em càng bực bội.- Vũ Khanh thở hắt ra.

-Thôi được rồi! Không nhắc nữa.

-À anh, người làm bảng báo cáo lúc trưa là Lạc Y à?- Võ Khanh thắc mắc.

-Ừ!- Không suy nghĩ nhiều, anh gạt đầu cái rụp.

-Em nghe một số tin không tốt về cô ấy.

-Tin gì? Ai nói?- Anh bật người ngồi thẳng, tay siết thành nắm đấm.

-Chỉ là em nghe phong phanh thôi, không biết rõ ai nói nhưng em nghe là cách đây khoảng nửa tháng, Lạc Y có đến quán Bar của Tiêu Tuy sau đó cứ xin nghỉ triển miên. Họ nói cô ấy có thai, nghỉ dưỡng sức.

-Ăn nói xằng bậy! Hoang đường, làm gì có chuyện đó.- Phục Ân tức giận.

Anh biết Tiêu Tuy rất kỹ tính, sao có thể để cho Lạc Y có thai. Nếu như có thì Lạc Y đã đến tìm anh đòi công bằng cho đứa bé rồi, hà có gì cô lại im lặng trong khi thừa biết anh là người làm ra. Nửa tháng trước Lạc Y ở đó với anh, không thể nào với một người nào khác. Còn chuyện Lạc Y có thai là sự thật, anh nhất định nói với nội làm lễ và cưới cô ngay.

-Anh hai! Anh hai!- Võ Khanh gọi.

Phục Ân không trả lời, đưa mắt nhìn sang.

-Anh nghĩ gì mà đăm chiêu thế?

-Mai cho người điều tra ngay ai là người nói Lạc Y có thai rồi đưa đến phòng làm việc của anh. Công ty không phải là nơi bàn mấy chuyện rắc rối si nhục danh dự người khác như vậy.

-Dạ, em biết rồi.

Tay chống lên cằm, Phục Ân tiếp tục suy nghĩ. Thật sự là như vậy thì anh không phải cưới Phí Thiên Anh _đại tiểu thư của Mãn Đường Long. Ông nội cũng không phải hối thúc anh nữa, khỏi gò bó bức bối. Lạc Y đúng là bảo bối, anh quả nhìn không sai.

...

-Cô xem đi?- Phục Ân đặt bảng báo cáo lên bàn.

Lạc Y ngồi đối diện anh, hai tay cô run run cầm lấy bảng báo cáo và mở ra xem xét thật kỹ từng trang một. Cái này đúng là cô làm. Nhưng đều đúng cả mà, tại sao lại bị bắt bẻ như vậy? Đặt bảng báo cáo xuống, cô mạnh dạn nói.

-Thưa Thượng Tổng, báo cáo này là tôi làm. Có gì không vừa lòng anh sao?

-Tôi có nói không vừa lòng à? Tôi xem xong rồi, cô cứ về làm việc bình thường.

-Anh đùa với tôi đó hả? Hôm qua anh vắng trường phòng rồi bây giờ lại nói với tôi là không có gì là thế nào?- Lạc Y ầm ức gất lên.

-Hmmm...tôi biết cô đang tránh mặt tôi. Nếu tôi không làm vậy thì cô sẽ nghỉ thêm bao nhiêu ngày nữa?- Anh nhướn mày.

-Tôi...tôi bệnh thì tôi nghỉ thôi chứ...anh làm gì...phải bắt tôi đến đây.- Cô yếu giọng.

-Bệnh?- Phục Ân đứng dậy đi ra phía sau cô.

Lạc Y rợn tóc gáy, không khỏi run cầm cập. Nuốt nước bọt cái ực, cô không rết lại run.

Phục Ân áp tay vào má rồi cúi thấp người thì thào vào tai cô.

-Cô có thai sao?

Lạc Y giật bắn người. Chuyện quái gì vậy? Cô có thai bao giờ? Hiện tại cô không sợ anh nữa, đứng bật dậy đối diện anh, hai tay siết chặt, cô nhúu mày như muốn chạm vào nhau.

-Anh ăn nói cho cẩn trọng. Nếu chưa biết chuyện thực hư ra sao thì đừng áp đặt như thế. Tôi chẳng hề có thai, với anh thì lại càng không.

-Thật?

-Tôi muốn tránh mặt anh nên nghỉ đó, lí do là vậy chẳng có gì khác. Anh cũng đừng lo chuyện tôi có mang cốt nhục của anh hay không, má Tiêu đã cho tôi thuốc tránh thai rồi, bản thân tôi cũng không có dấu hiệu gì là mang thai cả.

-Không sao? Tại sao em không mang thai? HẢ????- Phục Ân như sét đánh ngang tai, ghì chặt vai cô.- Em chưa từng thích tôi sao? Tại sao lại tránh mặt tôi? Ngay cả trong suy nghĩ cũng chưa sao? Tại sao vậy???

Lạc Y vì tiếng quát của anh mà hơi hoảng sợ. Cô cứ thở mạnh từng nhịp. Một lúc đau khi đã bình tĩnh, Lạc Y gạt tay anh ra.

-Tôi có người mình thích rồi. Tôi yêu anh ấy, rất rất nhiều.

-Tất cả là thật? Người đó không phải là tôi? Chưa bao giờ em nghĩ về tôi?- Anh nghiêm mặt, mắt mở to nhìn cô.

-Đúng! Không phải anh. Quá khứ, hiện tại và sau này đều không phải là anh. Tôi không bao giờ yêu anh đâu, mãi mãi cũng không.

-Ra ngoài! NGAY!!!!

Phục Ân lập tức buông Lạc Y ra. Anh chỉ tay ra cửa, không nhìn lấy cô.

Lạc Y cắn môi, hai mắt cô ngấn nước, đỏ hoe.

-Chào Thượng Tổng! Tôi mong anh nhớ những gì tôi nói ngày hôm nay.

Rầm...Rầm...

Cánh cửa vừa khép lại, những thứ trên bàn làm việc đều bị anh lật cả xuống đất. Nón lông cravat, anh tức giận dằn tay xuống bàn.

-Tại sao? Tại sao tôi vẫn không chinh phục được em? Kiểu Lạc Y! TẠI SAO VẬY????...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lăn Đầu Gặp Gỡ

Lạc Y quay về phòng làm việc. Cô đưa tay lên lau vội nước mắt nhưng chúng vẫn không ngừng tuôn. Chưa bao giờ cô thấy mình đau đến như vậy, đau đến tận tâm can. Ý cô muốn là vậy cơ mà nhưng sao thấy anh như thế cô lại đau nhói lòng.

Phục Ân lúc này trông rất dữ tợn. Đôi mắt anh đỏ ngầu trừng to lên, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau nhìn thẳng vào mắt cô. Gương mặt anh đanh lại, giọng nói lạnh lẽo giống từ địa ngục. Chưa bao giờ cô sợ anh đến mức này, sợ đến nỗi tay chân cô bủn rủn, thở cũng chẳng ra hơi. Lúc này vừa ra khỏi phòng cô còn nghe những tiếng động lớn đến thót tim. Lạc Y biết Phục Ân đã có hôn ước nên bản thân không được trèo cao. Cô cũng thừa biết mình nên ở vị trí nào trong chuyện này. Lạc Y phải chấm dứt ngay và quay về nơi mà cô đáng thuộc về.

Y Phúc đi đến bên Lạc Y. Đặt tay lên vai, Y Phúc lấy khăn giấy trong túi ra giúp cô lau hộ nước mắt.

-Thượng Tổng mắng em nhiều lắm sao?

-Không...hức... Thượng Tổng không mắng gì em cả.

-Thôi được rồi! Sau này em làm cho tốt vào không thôi lại gặp họa như hôm nay.

-Dạ!- Lạc Y gạt đầu.

Y Phúc quay lưng rời đi. Lạc Y khịt khịt mũi, cô muốn biết tại sao anh ấy lại bảo cô có thai. Và cô cũng sợ sau này sẽ còn có tai họa lớn hơn lúc này.

...

Hôm nay là ngày cuối tuần, Tuệ Mẫn tìm đến thư viện lớn nhất thành phố. Cô nghe nói ở đây vừa nhập sách của Bạch Thiên _ tiểu thuyết gia nổi tiếng nhất lúc bấy giờ. Nhưng đáng tiếc, sách mới của Bạch Thiên "Phong Cừ" chỉ xuất bản 1000 quyển và chưa được nhập về nước. Tuệ Mẫn còn có cả một tủ sách lớn chứa rất nhiều sách luận lý đương thời và tiểu thuyết của Bạch Thiên, Cao Lý Nguyệt, cả Dương Đăng nữa. Họ đều là những tiểu thuyết gia có tiếng tăm.

Đọc theo giá sách, Tuệ Mẫn muốn tìm một quyển vừa mắt của mình. Quanh đi quẩn lại cuối cùng cô cũng tìm được quyển "Nửa Đồi Phong Trần" của Doãn Dân Chính. Người ta bảo tác giả này viết cũng khá hay nhưng chưa bao giờ cô đọc. Hôm nay đọc thử xem sao. Đi thêm một đoạn, cô chọn quyển "Giữa Chốn Phồn Hoa" sách mới của Bạch Thiên. Với tay lên lấy, ngẩng nổi nó quá tầm của cô nên không thể với tới.

Bỗng nhiên một cánh tay vươn lên lấy quyển sách ấy. Tuệ Mẫn ngỡ ngàng quay sang nhìn người đứng ngay bên cạnh mình. Ấp vào mắt cô, một chàng trai tuấn tú, dung mạo bất phàm, thân người cao ráo. Ở anh có gì đó phong trần, lãng tử lắm. Tuệ Mẫn cảm nhận anh có một thể lực không hề tầm thường.

- Sách của em đây!- Một tay ôm vài quyển, một tay anh đưa sách cho cô.

- Em cảm ơn!- Cô cúi đầu.

- Không có gì đâu.- Anh mỉm cười thật tươi đến nỗi tíu cả mắt.

Tìm Tuệ Mẫn bỗng chốc không ngừng đập mạnh, hai má ửng hồng. Khoảng cách giữa cô và anh thật gần. Chưa bao giờ cô ở cạnh một người con trai xa lạ nào gần đến như vậy.

- Em thích đọc sách của Bạch Thiên lắm à?- Anh hỏi.

- Dạ, sao anh biết?- Tuệ Mẫn ngạc nhiên.

- Anh thấy này giờ em cứ xem đi xem lại chỗ của Bạch Thiên, cả Doãn Dân Chính.

- Em thích Bạch Thiên lắm, tiểu thuyết của anh ấy rất hay, đọc mãi không chán.- Cô mỉm cười.

Tuệ Mẫn và anh ấy cùng bước đi, vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

- Bạch Thiên viết hay thật nhưng khó tìm quá, đặc biệt là quyển mới ra "Phong Cừ", xuất bản ít nhưng giá thành gấp 3.- Anh nói.

- Em thích quyển mới lắm nhưng khổ nỗi không mua được.- Tuệ Mẫn hơi mím môi.

- Anh có quyển "Phong Cừ" do anh họ đi nước ngoài mua cho làm quà. Em muốn đọc không?

- Anh nói hệt sao? Mà em và anh quen biết gì nhau đâu. Anh không sợ em làm hư hay không trả sao?

Lúc đầu nghe anh nói Tuệ Mẫn vui lắm nhưng cô kịp suy nghĩ, cả hai đều xa lạ, anh lại không đề phòng gì cả. Cô cũng không biết anh là người thế nào sao dám mượn đồ của anh.

- Anh không nghĩ em là người như vậy.

Tuệ Mẫn không trả lời anh chỉ cười nhẹ rồi ngai ngừng cúi mặt xuống. Cô đặt chồng sách lên bàn cùng lúc tiếng nói của anh vang lên.

- Anh ngồi cùng được không?

Tuệ Mẫn lưỡng lự một chút. Theo như cô đánh giá anh không phải người xấu. Lời ăn tiếng nói của anh đều từ tốn, có học thức đàng hoàng. Cô gật đầu.

- Được chứ! Anh ngồi đi!

Anh kéo ghế giúp Tuệ Mẫn song thì cười nhẹ rồi nói với cô.

- Mời em

Tuệ Mẫn bật cười, cô ngồi xuống và bắt chéo chân. Anh ấy cũng ngồi xuống, quay sang tìm sách anh vội giấu nhem quyển "Phong Cừ" ở dưới cùng. Lấy quyển "Lục Nghịch Tôn Đạo" ra rồi anh nói với cô.

- Hôm nay anh không mang theo "Phong Cừ" lần sau anh vẫn có thể gặp em chứ?

- Khi nào thì anh rảnh?- Cô hỏi.

- Em hẹn giờ nào thì anh rảnh giờ đó.- Anh cười trừ.

- Anh cứ đùa ý.

- Mà nói chuyện này giờ anh vẫn chưa biết tên em

- Em tên Duy Tuệ Mẫn, 25 tuổi.

- Còn anh tên Vỹ Khanh, nay 28 rồi.

- Hiện giờ anh làm gì?

- Anh...- Vỹ Khanh hơi ngưng lại, không biết nói sao.

Nếu như cô ấy biết gia thế của anh thì sao nhỉ. Lỡ như là người nhạy cảm thì cô sẽ tránh xa anh ngay. Và lại anh muốn tìm hiểu cô bằng con đường dễ dàng. Không phải Vỹ Khanh không tin cô, sợ cô sẽ tiếp cận anh vì vật chất mà anh có nhưng anh chỉ cần mọi thứ thật đơn giản, mộc mạc nhất.

-Em hỏi sai à?- Tuệ Mẫn mím môi.

-Không! Anh là tài xế của tập đoàn Thượng Ân thường đưa đón Tổng Tài và Phó Tổng.

-Bạn em cũng làm ở đó đấy.

-Vậy à!- Vũ Khanh gật gù.

Lỡ như bạn của Tuệ Mẫn nhận ra anh thì sao đây? Lần đầu gặp mặt mà cô ấy biết anh nói dối thì toi luôn. Tuệ Mẫn sẽ nghĩ xấu cho anh mất thôi.

Tuệ Mẫn không nói nữa, cô bắt đầu mở sách ra đọc. Từ câu văn trong đó như hút hồn, làm cô cuốn theo không thoát được.

Thấm thoát đã trôi qua khá lâu. Tuệ Mẫn lấy điện thoại ra xem giờ. Cô giật mình, đã gần 3h chiều rồi còn phải về nhà lo cơm nước nữa. Chút nữa là trễ luôn ý. Gấp sách lại, cô vội vã đứng dậy.

-Em về à?- Vũ Khanh ngược mặt lên nhìn cô.

-Em về lo cơm chiều, sắp trễ rồi.- Cô nhún mặt.

-Vậy mai chúng ta gặp nhau ở đây nhé, 10h sáng.

-Dạ, em chào anh.

Tuệ Mẫn cúi đầu rồi nhanh chân đi ra ngoài. Nhìn dáng vẻ gấp gáp của cô, Vũ Khanh không khỏi bật cười. Quả thực anh đã quan sát Tuệ Mẫn từ lúc cô vừa bước vào đây. Cô có gì đó rất đặc biệt, vừa trông thấy đã thu hút anh ngay. Không như những người con gái khác, cô cho anh cảm giác phải bảo vệ và che chở. Lần đầu gặp đã vẩn vương cứ nghĩ sẽ chỉ trong tiểu thuyết nhưng nào ngờ lại có thật ở đời và nó áp dụng vào chính anh.

...

Kiếng...Koong...

Lạc Y mở cửa, vừa mở ra cô đã thấy Dật Dấn.

-A anh Dấn!

-Anh có mua táo nè.- Anh giơ túi táo lên.

-Anh vào đi!- Lạc Y mỉm cười, mở cửa rộng ra.

Dật Dấn đi vào, anh định vào bếp thì Lạc Y chạy vội theo.

-Anh ngồi chơi đi, để em làm cho.

-Phiền em rồi.- Anh đưa túi táo cho cô.

-Anh chờ xíu để em vào gọi mẹ nha.

-Uhm em!

Lạc Y vào trong bếp, đặt túi táo lên bàn rồi cô đi gọi Niên Thụy. Mở cửa và vào trong, ngồi xuống kế bên, cô ôm lấy tay bà.

-Mẹ ra phòng khách chơi, có anh Dấn mới đến đó.

-Dấn đến rồi à? Con ra trước đi, mẹ ra ngay.

-Dạ!- Lạc Y ra ngoài rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cô lấy đĩa và dao để gọt táo. Sau khi xong cô mang ra phòng khách và để lên bàn.

-Con vào phòng gọi Tuệ Mẫn ra đây chơi.- Niên Thụy ngồi xuống sofa.

-Dạ!

Lạc Y vào phòng, cô thấy Tuệ Mẫn đang nằm trên giường đọc sách nhưng mắt nhìn đi đâu đâu ấy. Mồm cười chum chím, gương mặt lại dăm chiêu như suy nghĩ gì đó. Hôm nay có vẻ Tuệ Mẫn có gì đó vui lắm.

-Mẫn à!

-Ồ hả...- Tuệ Mẫn giật mình vì tiếng gọi của Lạc Y.

-Cậu có chuyện gì vui sao mà cứ cười tùm tùm thế?- Cô nhìn Tuệ Mẫn đầy nghi hoặc.

-Làm...làm gì có...- Tuệ Mẫn ấp úng.

-Thật không?

-Thật mà, tin mình đi.- Tuệ Mẫn mím môi.

-Thôi được rồi, mình đùa đó. Cậu ra phòng khách chơi, có anh Dần đến kìa.

-Anh hai đến rồi á! Đi thôi, đi thôi.

Tuệ Mẫn nhanh chân chạy ra để Lạc Y ở lại. Cô nhíu mày khó hiểu.

-Nhỏ này nay sao vậy nhỉ?

Lạc Y ngồi xuống sofa, rót nước ra cốc, cô đưa cho từng người.

-Dần vẫn chưa tìm được ai à?- Niên Thụy hỏi.

-Tìm được ai là sao bác?- Dật Dần hơi khó hiểu.

-Ý của mẹ là anh tìm được đối tượng chưa đó...hihi...- Tuệ Mẫn cười khúc khích.

-À, chưa bác.- Anh gãi đầu.

-Con còn nhỏ nhất gì nữa, tìm vợ giúp lo trong lo ngoài được rồi.- Niên Thụy cười hiền.

-Con biết chứ, khổ nỗi chưa đến lúc thôi ạ.

-Y Y nhà bác hợp chứ?

Lạc Y đang uống nước, vừa nghe Niên Thụy nói vậy thì cô liền bị sặc, ho sặc sụa. Chạy ngay vào nhà tắm, cô rửa mặt rồi vuốt vuốt ngực.

-Mẹ! Mẹ nói sớm quá đó. Y chưa quen ai bao giờ thì nhạy cảm với mấy chuyện này thì đúng rồi.- Tuệ Mẫn bóp tay bà cho hạ hỏa.

-Con gái con đưa 25 tuổi rồi còn nhỏ đại gì đâu. Cứ nhắc là nó né hà.

-Y không thích thì thôi, bác đừng nhắc với Y, để không thôi Y giận con.- Dật Dần cười khổ.

Sau khi anh ra về, Lạc Y tắt đèn trong nhà hết rồi quay lại phòng của mình. Nằm xuống giường, cô lấy chăn trùm kín từ đầu đến chân. Tuệ Mẫn ngồi xuống kế bên. Gỡ bỏ lớp chăn trên đầu cô, Tuệ Mẫn nhẹ nói.

-Đừng vậy mà! Cậu không thích thì thôi, có gì đâu phải giận. Tuy chỉ là anh em họ nhưng mình biết anh Dần rất tốt và lại anh thương cậu lắm.

-Mình không xứng với anh ấy đâu. Mình biết bản thân đang làm gì mà.- Lạc Y lắc đầu.

-Cậu thích ai, yêu ai thì mình cũng muốn tốt cho cậu. Nhưng không phải vì vậy mà mình bảo cậu phải chọn anh Dần. Quyền riêng tư của cậu mình không phạm đến.

-Uhm, cậu ngủ sớm đi. Mình ngủ đây!- Lạc Y nhắm hai mắt lại.

Tuệ Mẫn im lặng nhìn Lạc Y. Cô cảm nhận Lạc Y đã thích ai đó rồi và đó không phải là anh của mình. Mà thôi, nếu như có duyên không nợ thì gượng ép để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Muốn Cưới Thì Sẽ Cưới

Vỹ Khanh điều khiển xe dừng lại bên trong nhà Phục Ân. Anh xuống xe, đóng cửa lại rồi vào trong. Vừa đi vừa huyýt sáo, môi cứ mỉm cười mãi không

thời.

Đến phòng khách, vừa thấy Võ Khanh vào thì Phục Ân đặt tờ báo xuống rồi bắt chéo chân. Khẽ liếc mắt nhìn, anh thấy Võ Khanh hôm nay khác ngày thường rất nhiều. Có gì mà nhóc này vui giữ vậy?

Võ Khanh ngồi xuống sofa, miệng cười không ngớt quay sang hỏi Phục Ân.

-Anh hai không về nội sao mà gọi em qua đây?

-Có chứ, mai anh về. Bây giờ gọi em qua để dặn dò chút việc.- Anh nhàn nhạt nói.

Di Trần mang hai cốc nước ra rồi đặt lên bàn. Khi đã xong, bà cúi đầu rồi vào trong.

-Nước của hai cậu.

-Cảm ơn dì!- Võ Khanh nói.- À anh hai, em kể anh nghe chuyện này.

-Hửm?- Phục Ân nhướn mày.

-Lúc sáng em đi thư viện gặp một cô gái đáng yêu lắm- Nhắc đến Tuệ Mẫn, Võ Khanh lại cười tươi rói.

-Uhm hmmm...rồi sao nữa?- Anh gật gù.

-Theo như em thấy cô ấy khá hiền, thích đọc sách, lại ăn nói nhẹ nhàng nữa.

-Này này!!! Em vừa gặp người ta có một lần sao biết tính tình ra sao mà nói hay thế.- Phục Ân nhíu mày.

-Em theo cảm nhận của mình thôi. Cơ mà anh thử gặp cô ấy xem, bị thu hút ngay đấy.- Võ Khanh bĩu môi trêu ngạo anh.

-Ừ, lo mà cura cho đồ nhá.

-Đương nhiên rồi, sao em lại bỏ qua cơ hội này được. Tìm thấy một người hợp ý mình thế đây mà.

-Mai anh đi rồi đấy, em cứ quản lý công ty cần gì thì bảo Lập Hàn.- Anh lấy cốc nước và nhắm nhĩ nó.

-Dạ, mà khi nào anh về?

-Một tuần! Cũng có thể một tháng.- Phục Ân từ tốn thốt ra.

-Mau hơn lần anh đi công tác ở Phụng Thương mà. Em lo được!- Võ Khanh cười tươi khoe ra chiếc răng khểnh cực kỳ duyên.

-Xong rồi, em về đi.

-Ồ...anh đuổi lệ thế.- Võ Khanh nhíu mày khó chịu.

-Không về thì ngồi đây đi, anh đi ngủ sáng mai phải bay sớm.- Nói rồi anh đứng dậy đi lên bậc thang.

-Vâng, vâng...- Võ Khanh gật gật đầu.

-Ngủ ngon!- Anh vẫy tay chào và không nhìn lại.

-Anh hai ngủ ngon!

...

Lạc Y ngồi ở bàn làm việc. Cô cứ thắc mắc mãi, không biết Thượng Phục Ân đã đi đâu rồi. Chưa đến lịch đi công tác mà nhỉ? Có khi nào sau khi gây với cô hôm đó xong thì anh chuyển công tác không ta? Biết làm sao đây???

Bất chợt Lạc Y giật mình. Cả hai là gì của nhau đâu mà cô phải lo lắng cho anh chứ. Muốn đi đâu thì cô mặc kệ, tự dưng nhớ đến anh ta làm gì. Anh ta là người xấu xa, không thể nào tá nổi. Cũng vì anh mà bây giờ cô chẳng thể tập trung vào việc gì. Bực bội chết được.

-Làm ơn ra khỏi đầu tôi đi! Please please!!!

-Em làm bầm gì vậy Y?- Y Phúc lay vai cô.

-Dạ đâu có...em đang...bị căng thẳng xịu thôi.- Cô ấp úng không thành lời.

-Uhm, em làm xong bảng này trước giờ tan ca nha. Ngày mai phòng mình cần gấp.

-Dạ! Em sẽ làm ngay.

Y Phúc gật đầu, vừa định quay đi thì chợt nhớ ra gì đó nên nói với cô.

-Ngày mai Phó Tổng sẽ đi xem xét tình hình ở công ty. Em làm việc cẩn thận nha.

-Em biết rồi chị.- Lạc Y cười trừ.

-Trưa nay phòng mình làm việc nhé, chiều nay sẽ về sớm hơn ngày thường.

-Sao vậy chị? Nhân dịp gì sao?- Cô nhún mày thắc mắc.

-Đó là chủ ý của Phó Tổng đấy! Lý do thì chị không biết.- Y Phúc nhún vai.- Mà đó là áp dụng cho cả công ty.

-Còn Thượng Tổng đâu mà nãy giờ em nghe chị chỉ nhắc mỗi Phó Tổng?- Cô lơ miệng hỏi.

-Chị nghe nói nhà Thượng Tổng có việc nên giao lại cho Phó Tổng quản lý vài ngày.

-Dạ!

-Thôi chị đi đây.

-Chào chị!

Sau khi Y Phúc rời đi thì Lạc Y thở dài ra. Đưa tay xoa xoa đầu mình, cô muốn tổng thẳng Phục Ân ra khỏi trí óc. Mắc mớ gì phải nghĩ về anh. Điền mắt thôi! Lắc đầu vài cái, cô lấy hồ sơ ra xem. Lật tới lật lui, cái nào cần chữ ký của cấp trên thì toàn của Phục Ân. Đáng ghét thật mà!!!

...

Phục Ân vừa dừng xe trong sân của một biệt thự lớn thì ngay lập tức có người hầu chạy ra. Anh mở cốp xe rồi cho tay vào túi. Một trong những người hầu lấy hành lý của anh ra rồi đóng lại. Sau khi chấn chỉnh lại hàng ngũ, họ cúi thấp đầu xuống.

-Chào Đại Thiếu Gia về nhà!

-Ừ, mang hành lý lên phòng giúp tôi.

Nói rồi Phục Ân đi thẳng lên bậc thang để vào trong.

-Dạ!- Tất cả đồng thanh.

Phục Ân vào phòng khách, vừa đến thì anh đã gặp Thượng Cửu Gia ngồi ở đấy. Thấy anh, ông bỏ tờ báo lên bàn.

-Cháu trai về rồi!

-Con chào nội!

-Con ngồi đi!

Phục Ân ngồi xuống bộ ghế gỗ. Anh không chần chừ chút nào, nhanh miệng hỏi ông ngay.

-Nội gọi con về gấp vậy, có chuyện gì sao?

-Vừa về đến nơi, chưa kịp hỏi ông nó sống chết ra sao thì đã lo chuyện trước rồi.- Ông nói giọng trách móc.

-Thấy nội vậy thì con biết nội khỏe rồi còn hỏi chi nữa cho dư thừa.- Anh nhún mày.

-Được rồi! Cháu đức tôn ơi là cháu đức tôn, bao giờ con mới chịu lấy vợ đây? Nội quyết rồi đấy, lần này con mà không lấy Phí tiểu thư thì nội...nội...- Nói đến đây ông liền ập ứng.

-Nội thế nào?- Anh nghiêng đầu hỏi.

-Thì ông già này sẽ nhịn ăn thịt.

-Hơ...nội ghét ăn thịt thích ăn cá cơ mà.- Anh hơi mỉm cười, gật gật đầu.

-Nếu anh không lấy thì tôi...chết cho anh xem.- Ông quay mặt nhìn hướng khác.

-Nữa rồi đây! Nội cứ lấy tính mạng ra dọa con.- Anh đi đến ngồi xuống bên cạnh ông.

-Chứ anh nghĩ xem ai như anh không? 30 tuổi rồi chưa vợ không con. Thằng Khanh cũng vậy! Nhà có hai thằng cháu trai mà thằng nào cũng như thằng nấy, chẳng chịu lấy vợ. Cỡ tuổi các anh, tôi lúc đấy đã có hai thằng quý tử rồi. Các anh chờ lão già này chết thì mới vừa lòng hả dạ à?- Thượng Cừu Gia giận dữ, trách mắng anh.

-Được, được! Làm lễ cưới ngay nhé nội, càng nhanh càng tốt.- Anh vuốt lưng ông cho hạ hỏa.

-Con nói thật chứ?- Ông quay sang nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Thật mà! Cưới ngay và luôn nhé.

-Úi giờ ơi, cháu trai tôi. Cùng con biết bao nhiêu.- Ông hưng phấn quay người lại, đối mặt với anh.- Này này, nội đã xem ngày rồi. Ngày mai chúng ta qua ngay Phí Gia bàn chuyện hệ trọng. Ngày tốt nhất, hợp phong thủy cho đường làm ăn của con và duy trì nòi giống của gia tộc là ngày lành 3 tháng sau. Cưới ngay kéo muộn mất.

-Nội tính kỹ thế?- Mặt mày anh nhăn nhó.

-Phải kỹ chứ! Rồi còn chuyện sinh con nữa.- Ông xoa cằm.- Con phải có con trước tuổi 33, trai gái đều được nhưng nếu con trai thì quá tốt.

-Nhà mình đã có quá nhiều con trai rồi, nội không ngăn à?

-Ngán gì ở đây? Con không sinh con trai duy trì gia tộc chẳng lẽ sinh con gái ra để đứt cả Thượng Tộc à? Nội không ghét con gái, chỉ là nội cần con trai để nối dõi tông đường. Sau khi có con trai thì con muốn có bao nhiêu vệt đệt nội cũng chịu.

-Vậy là xong rồi nhé! Con lên phòng đây.- Anh đứng dậy và vờn vai.

-Lên đường sức lẹ đi, ngày mai qua Phí Gia với nội.- Ông xua xua tay.

-Vâng!- Thờ ắt ra, anh lắc đầu rồi lên phòng.

Chẳng biết quyết định của Phục Ân có đúng hay không. Hay chỉ là anh muốn quên đi một ai đó. Liệu rằng sau này với sự thay thế như vậy anh sẽ vô tình khiến cho Phí Thiên Anh phải khổ một đời chăng?

...

Vỹ Khanh vào trong thư viện. Anh nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng của một ai đó. Khi thấy cô đứng bên kệ sách của Lương Hỷ thì anh liền mỉm cười rồi đi đến.

Tuệ Mẫn đọc theo giá sách, lướt mắt một hồi cô tìm được quyển "Tình Sầu Muôn Phương" của Lương Hỷ và quyển "Lạc Nhau Giữa Thế Gian" của Phi Bằng. Thấy quyển "Đêm Muộn" ở trên cùng kệ sách, Tuệ Mẫn bước lên bậc thang nhỏ mà thư viện chuẩn bị sẵn để lấy. Có sách trong tay, cô bước xuống. Do một tay cầm quyển mới một tay ôm hai quyển lúc này nên cô không bám vào đầu được cứ loạng choạng. Bỗng nhiên một chân cô bị trượt khiến cơ thể mất cân bằng mà ngã xuống dưới.

-Aaa...

-Mẫn...coi chừng!!!

Tuệ Mẫn nhắm chặt hai mắt chuẩn bị tiếp đất. Cô cứ nghĩ cơ thể sẽ rất đau nhưng không, lúc này cô cảm thấy khá mềm mại và ấm áp. Vừa mở mắt ra, cô nhìn thấy mình đang nằm gọn trong lòng của Vỹ Khanh. Gương mặt Tuệ Mẫn đỏ bừng, nóng ran. Cô không biết phải làm gì ngay bây giờ, chỉ biết im lặng đứng im và nhìn thẳng vào mắt anh.

Vỹ Khanh ôm lấy Tuệ Mẫn vào lòng, mặc kệ những quyển sách kia rơi xuống đất. Dịu dàng nhìn vào mắt cô, anh hỏi bằng chất giọng đầy lo lắng.

-Em không sao chứ?

Lúc này Tuệ Mẫn mới hoàn hồn lại. Cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của anh và cúi đầu xuống lí nhí.

-Em...không sao. Cảm ơn anh nhiều lắm!

-Em không sao là tốt rồi.- Anh cười tí mắt.

Tuệ Mẫn ngồi xuống nhặt lại mấy quyển sách, thấy vậy Vỹ Khanh cũng làm theo. Đến quyển cuối cùng "Phong Cừu" thì tay anh chạm vào tay cô. Giật mình một cái, Tuệ Mẫn rút tay lại rồi đứng lên. Nhặt quyển "Phong Cừu" Vỹ Khanh đứng dậy rồi đưa cho cô.

-"Phong Cừu" đây, em cứ lấy mà đọc.

-Em cảm ơn anh nha!- Cô mỉm cười.

-Sao em khách sáo quá vậy? Cứ cảm ơn anh suốt.- Mặt mày anh nhăn nhó.

-Chẳng lẽ lúc này anh đỡ em không bị ngã rồi còn cho em mượn sách nữa. Em không cảm ơn anh được sao?- Cô chu môi nói.

-Được được! Đối với anh, Tuệ Mẫn muốn thế nào cũng được.- Anh cười xoa.

-Minh lại đó ngồi đi anh. Gần cửa sổ, vừa đọc sách cũng có thể ngắm cảnh vật bên ngoài.- Cô chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh cửa sổ.

-Uhm được đó, mình ngồi ở đó đi.- Anh gật đầu.

-Dạ!

Tuệ Mẫn mỉm cười rồi đi trước, để lại Vy Khanh theo sau. Nhớ lại cách cô chu môi nói, cách cô ửng đỏ mặt ngại ngùng và cả cách cô cười đùa vui vẻ thì tim anh chợt ấm áp lạ thường, môi cũng bất giác cong lên. Cô gái kia sao lại đáng yêu như thế?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đau Tận Tâm Can

Lạc Y mở tủ lạnh lấy ra hai cốc nước cam. Cô mang ra phòng khách, đặt lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Tuệ Mẫn.

Thật khó hiểu, Tuệ Mẫn làm gì cứ ôm lấy quyển sách, lúc chiều cô mà không nhắc là bỏ luôn cả bữa cơm. Vừa đọc sách, môi vừa cười tùm tùm, cô chẳng hiểu nổi Tuệ Mẫn đang nghĩ gì nữa.

-Cậu đọc gì vậy Mẫn? Uống nước đi nè.- Cô hỏi.

-À...mình đang đọc quyển "Phong Cừ".- Tuệ Mẫn giật mình.

-Sao cậu nói không mua được mà. Bây giờ có ở đây rồi?- Lạc Y chu môi nói.

-Của người ta cho mình mượn đấy.- Nhắc đến người đó, Tuệ Mẫn cười tí cả mắt.

-Cậu ngưng lại một xíu đi.- Lạc Y lấy quyển sách của Tuệ Mẫn gấp lại và để lên bàn.- Rồi, bây giờ kể mình nghe. Từ hôm qua tới giờ sao cậu vui thế? Môi lại cười không ngớt.

-À thì...- Tuệ Mẫn mím môi, cô ái ngại không biết nói làm sao.

-Thì thế nào?- Lạc Y không khỏi thắc mắc.

-Thì hôm qua đi thư viện mình gặp một người con trai. Anh ấy có vẻ là người đang hoàng lắm. Ăn nói từ tốn, cư xử lại ân cần nữa. Hôm nay anh mang quyển này cho mình mượn đấy.- Tuệ Mẫn ngượng đến đỏ cả mặt, cúi gằm mặt xuống, hai tay cô siết chặt vạt áo.

-Cậu sao dễ tin người vậy? Mình nói cậu biết nhé, những người giả danh học thức toàn là người chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành thôi. Cậu đừng vì mấy lời đường mật mà tin tưởng người ta quá mức.- Lạc Y lên tiếng nhắc nhở.

-Mình biết chứ! Nhìn anh ấy không giống kẻ lừa đảo như cậu nói đâu mà.- Vừa nghe cô nói thế, Tuệ Mẫn liền buồn bã, đôi mắt chùng xuống.

-Anh ấy tên gì? Còn công việc như thế nào?- Cô lại hỏi.

-Tên anh ấy là Vy Khanh, anh ấy đang làm tài xế cho Thượng Ân, chung cơ quan với cậu đó.

Vy Khanh sao? Lạc Y nghe tên này rất quen, còn làm chung cơ quan nữa chứ. Nhưng cô không giao thiệp rộng, chỉ biết vào làm, đến giờ thì về nhà thôi. Mặt của nhân viên cả công ty cô còn chưa nhớ hết lấy đâu ra biết tên họ.

-Tài xế? Có bảo là vận chuyển gì không Mẫn?

-Anh ấy đưa đón Tổng Tài và Phó Tổng đấy.

Nếu đã là tài xế đưa đón sếp thì cô càng mù tịt hơn. Bởi thời gian của họ rất thất thường, lúc nào sếp cần thì đều phải có mặt ngay. Lỡ như anh ta là người tốt thì cô yên tâm cho Tuệ Mẫn. Không may anh ta là người xấu chỉ lợi dụng Mẫn thì sao đây? Ở đời không thể tin một ai tuyệt đối được khi mình chưa biết gì về họ.

-Cậu còn gặp lại anh ấy nữa không?- Lạc Y lấy cốc nước và hóp một ngụm.

-Có chứ! Mình còn phải trả lại sách nữa mà.- Tuệ Mẫn với tay lấy quyển sách, mở ra trang vừa nãy cô lại đọc tiếp.

-Ừa...thôi, chuyện của cậu mình không xen vào. Sau này nếu có gì bất ổn là phải kể mình nghe ngay đó.

-Mình biết rồi!- Tuệ Mẫn mỉm cười và gật đầu rồi đọc tiếp.

...

Phục Ân cho xe vào một trong những ngôi biệt thự lớn nhất trung tâm thành phố Nam Phiến. Chiếc xe vừa dừng lại, người hầu trong nhà đều chạy ra xếp thành hai hàng ở hai bên trái dài từ cửa chính xuống bậc thang và đến sân. Ở phía cửa có hai người đang đứng đợi sẵn. Một người đàn ông trong bộ Vest xám và một người phụ nữ trong bộ váy trắng thanh tao đang mỉm cười thật tươi.

Phục Ân xuống xe, anh mở cửa cho Thượng Cửu Gia rồi đỡ ông ra ngoài.

-Hoan nghênh Thượng Cửu Gia và Thượng Thiếu Gia đến nhà!- Tất cả người hầu cùng đồng thanh và cúi đầu.

Đầu Thượng Cửu Gia gật gật, ông cùng anh bước lên bậc thang đến cửa chính.

-Chào Thượng Cửu Gia!- Phí Triều Lai bắt tay ông.

-Chào anh!- Thượng Cửu Gia mỉm cười.

Phí Triều Lai quay sang bắt tay Phục Ân thật giữ phép.

-Chào Thượng Tổng!

-Bác đừng gọi khách sáo như thế.- Phục Ân nói.

-À, mời mọi người vào trong phòng khách rồi chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện tiếp.- Phí phu nhân vui vẻ mời mọc.

-Được!- Thượng Cửu Gia gật đầu.

Người hầu mang nước ra, khi đặt xuống trước mặt từng người thì cô ấy cúi đầu lui vào trong. Phí lão gia ngồi bên Thượng Cửu Gia, nói bằng giọng hưng phấn.

-Thật quý quá! Hôm nay Thượng Cửu Gia và Thượng Tổng đến đây chẳng khác nào Rồng đến nhà Tôm.

-Anh đừng khách sáo như vậy. Chúng ta còn xa lạ gì nhau nữa. Cứ để tự nhiên đi.- Thượng Cửu Gia xua tay.

-Hà hà...hôm qua vừa nhận được cuộc gọi từ Cửu Gia, tôi liền lập tức cho người chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo để đón tiếp ngài và Thiếu Gia đây.- Phí Lão Gia cười xoà.

-Chỉ là tôi qua cho hai đứa nhỏ gặp mặt nhau một chút, có gì trang trọng lắm đâu. Anh cứ để hết cho ngày cưới.- Thượng Cửu Gia cứ cười mãi không ngớt, tâm tình của ông đang cực kỳ tốt.

-Vâng! Mà Phục Ân nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?- Phí Lão Gia hỏi.

-Tôi 30 rồi!- Anh nhàn nhạt trả lời.

-Thiếu Gia đây hơn con gái chúng tôi 5 tuổi, cũng không nhiều lắm.- Phí Lão Gia gật đầu.

-Hai đứa vậy là xứng rồi! Cưới vợ nhỏ tuổi hơn nó để nó còn biết cung chiêu.

-Cửu Gia nói đúng lắm, cơ mà chỉ lo Thiên Anh nhà tôi vụng về trăm chuyện, càng khiến thiếu gia thêm khó chịu.

-Xuống đây con!- Phí Phu Nhân dắt Phí Thiên Anh xuống.

Tất cả mọi người đều đưa mắt về phía bậc thang nhìn Thiên Anh, duy chỉ có Phục Ân là không đoái hoài gì đến. Anh cứ ngồi đó, không nhìn Thiên Anh lấy một lần.

-Xin lỗi mọi người, con bé xuống hơi muộn.- Phí Phu Nhân nói.

-Không sao, không sao. Con gái chăm sóc bản thân lâu một tí cũng là chuyện bình thường thôi mà.- Cửu Gia gật nhẹ đầu.

-Con chào mọi người!- Tiếng nói nhẹ nhàng, dịu êm của Phí Thiên Anh vang lên.

Lúc này Phục Ân mới động đậy hai mắt. Giọng nói này rất quen, rất quen với anh. Chính là của cô gái kia. Cô gái đầu tiên dám từ chối anh, chính cô cũng là lí do để anh chấp nhận cuộc hôn nhân này. Đưa mắt nhìn Phí Thiên Anh, Phục Ân trừng to hai mắt. Hốt hoảng! Đó là cảm xúc của anh ngay bây giờ đây. Không thể nào, không thể có sự trùng hợp đến như thế.

-Ngồi xuống đó đi con.- Phí Phu Nhân đưa tay về chiếc ghế đối diện Phục Ân.

-Dạ.

Sau khi Thiên Anh ngồi xuống rồi bà mới ngồi bên cạnh Phí Lão Gia.

-Đây là Thiên Anh con gái tôi, chắc Cửu Gia và Thiếu Gia cũng biết. À Thiên Anh, đây là Thượng Cửu Gia còn đây là Thượng Thiếu Gia, chồng tương lai của con.- Phí Lão Gia nói với Thiên Anh.

-Dạ, con biết rồi bà.- Thiên Anh gật đầu.

Phục Ân bây giờ như có lửa đốt trong lòng, sắp thở không ra hơi. Tay siết thành nắm đấm, anh không nghĩ lại trùng hợp đến vậy. Không lẽ bao lâu nay Kiều Lạc Y đã lừa dối anh sao? Thân phận của cô không phải đơn giản là nhân viên văn phòng thôi chứ?

Reeng...Reeng...

Điện thoại của Phục Ân reo lên. Anh xem số điện thoại rồi nói.

-Tôi cần nghe điện thoại. Nội à! Con xin phép.- Vừa dứt câu anh liền đứng dậy ra ngoài.

Ra đến sân biệt thự thì dừng lại. Lướt nút xanh, anh áp điện thoại vào tai.

"Anh nghe!"

"Bảng hợp đồng của Giang Tô anh ký 2 tháng trước đâu rồi anh hai? Em hỏi Lập Hàn cậu ấy cũng không biết."

"Em mở ngăn bàn làm việc của anh lấy chìa khóa rồi mở hộc tủ ngay phía sau sofa sẽ có. Hợp đồng quan trọng không để lung tung được."

"Dạ, em tìm ngay đây."

"Này!"

"Sao vậy anh hai?"

"Ngay lập tức em đến phòng kế toán ngay cho anh. Xem Lạc Y có ở đó không."

"Ừa? Chi vậy anh??? Liên quan gì Lạc Y???"

"Anh nói thì làm ngay đi!"

"Dạ dạ."

"..."

"Lạc Y đâu rồi?" _ Tiếng vọng từ bên Vỹ Khanh truyền qua.

"Cô ấy đi lấy cafe rồi Phó Tổng."

"Vừa đi à?"

"Vâng, vừa đi thì ngài đến."

"Được rồi! Cô làm việc tiếp đi."

"..."

"Anh à, Lạc Y đi lấy cafe rồi. Vừa đi thôi."

"Anh biết rồi, thôi đây."

Phục Ân ngắt máy. Đó thực sự là Phí Thiên Anh và không phải Kiều Lạc Y? Tại sao họ lại giống nhau như vậy? Trông cứ như hai giọt nước. Từ vóc dáng, giọng nói và cả gương mặt. Trên đời lại có người giống người đến mức thế sao? Kiều Lạc Y bây giờ đang ở Thục Xuyên, cách Nam Phiến rất xa. Đi máy bay mất hơn 2 giờ còn nếu đi xe thì phải mất tận 3, 4 ngày. Khoảng cách xa như thế chắc không liên quan gì nhau. Chỉ là người giống người!

Chắc chắn là vậy.

...

Tuệ Mẫn vào thư viện. Cô đã mượn quyển sách của Võ Khanh 3 ngày rồi, phải trả cho anh ấy thôi. Vẫn đến chỗ cũ, cô thấy một chồng sách đặt sẵn ở trên bàn. "Hôm nay Võ Khanh đến sớm nhỉ? Mà anh ấy đi đâu rồi?". Tuệ Mẫn nhìn ngó xung quanh, cô nghĩ chắc anh đang lựa sách nên đi đến giá sách lớn.

Võ Khanh đang loay hoay lựa thêm một số quyển nữa để mượn về nhà. Tìm tới tìm lui vẫn chưa quyển nào ưng mắt. Bỗng một đôi tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay của anh. Võ Khanh giật mình quay sang nhìn xem là ai.

Không như trong đầu anh nghĩ, cô ta không phải người anh nghĩ đến lúc này. Anh gạt tay ra, cô ấy vừa buông thì lại ôm lấy tay anh.

-Hoàng Lệ Hoa! Cô đến đây làm gì?- Anh khó chịu nhíu mày.

-Em đến tìm anh chứ bộ, đi cũng chẳng nói em một tiếng nữa.- Lệ Hoa chu môi, ngược mặt lên nhìn anh.

-Chúng ta là gì của nhau mà tôi phải báo với cô? Đây là thư viện, mọi người cần sự yên tĩnh, không phải nơi để cô phá phách đâu.- Võ Khanh nhăn mặt, cổ mà đẩy Lệ Hoa ra.

-Đã nói là em yêu anh mà! Nhớ anh nên người ta mới đến tìm thôi.

Lúc này Lệ Hoa không cần si diện của một cô tiểu thư kiêu kỳ nữa, cứ thế ôm lấy Võ Khanh. Ngay lúc đó Tuệ Mẫn vừa đi đến. Vừa nhìn thấy cảnh trước mắt cô liền chết lặng. Hai mắt mờ đi, mũi bắt đầu cay cay. Tim cứ thất lại từng đợt, rất đau. Cô chẳng hiểu cảm xúc của mình bây giờ nhưng chứng cứ như thể là cô đang ghen.

Võ Khanh chết lặng, anh không thể nói được gì. Mối cứ mấp máy muốn nói gì đó nhưng không thốt ra thành lời. Đột nhiên anh thấy Tuệ Mẫn rơi nước mắt, chỉ một giọt duy nhất và cô nhanh chóng đưa tay lên lau vội đi, tim anh se thắt lại, nhói lên từng đợt không nguôi.

-Ơ...tôi...tôi xin lỗi...

Vừa nói xong, Tuệ Mẫn quay lưng nhanh chóng ra ngoài. Cô ôm chồng sách của mình ở trên bàn rồi nhanh chân rời khỏi đó.

-Mẫn...Mẫn à!!!

Võ Khanh cứ nhìn theo cô. Anh gỡ tay Lệ Hoa và đẩy cô ấy ra rồi chạy thật mau ra ngoài theo Tuệ Mẫn.

-Anh Khanh! Anh Khanh!!!- Lệ Hoa ở phía sau anh gọi.

-Cô gì ơi, thư viện cần yên tĩnh, cô giữ trật tự giúp.- Thu thư đi đến nhắc nhở cô ấy.

Võ Khanh chạy theo Tuệ Mẫn. Anh nắm tay cô kéo lại. Đối mặt với Mẫn, Võ Khanh bối rối chẳng biết làm sao. Gương mặt anh căng thẳng như mình vừa làm chuyện tày đình, có lỗi với cô rất nhiều. Trên trán mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đôi tay run bần bật chẳng hiểu là vì lý do gì.

-Mẫn, em đừng hiểu lầm anh được không???

-Em và anh chỉ là bạn cùng đọc sách, có là gì của nhau đâu mà em phải hiểu lầm.- Cô cười nhạt.

-Anh không liên quan người đó. Em tin anh đi Mẫn.- Anh lo lắng siết chặt tay cô, đôi tay nóng ran, không ngừng run rẩy.

-Anh vào với...bạn gái của mình đi, cô ấy đang chờ kia. Em...em có việc bận phải về ngay đây.- Cô rút tay khỏi tay anh và quay đi.

-Mẫn à! Anh xin em, đừng như thế có được không!?- Võ Khanh chạy đến trước mặt cản đường cô lại, hai tay ghì lấy vai cô.

-Em...

-Này cô kia!- Hoàng Lệ Hoa đi đến kéo tay Tuệ Mẫn.

Chát

-Ai cho phép cô đến gần Võ Khanh!?

Nắm vệt ngón tay thon dài in hằn lên má Tuệ Mẫn. Cái tát mạnh đến nỗi ngay lập tức má trái của cô ửng đỏ lên. Tuệ Mẫn ôm bên má, cô không biết cô gái này là gì của Võ Khanh mà sao lại hung hăng như thế.

Võ Khanh mở to mắt. Anh siết lấy cổ tay của Lệ Hoa và gặm lên.

-Cô quá đáng lắm rồi đấy!

-Anh...anh mắng em?- Lệ Hoa rung rung nước mắt, gương mặt chột thống khổ.

Tuệ Mẫn bỗng khóc nức lên, cô chạy vụt ra đường. Vỹ Khanh thấy vậy thì bỏ ngay Lệ Hoa sang một bên mà chạy theo cô. Tuệ Mẫn vừa lên taxi thì Vỹ Khanh cũng vừa đến. Cánh cửa đóng chặt lại, anh đứng bên ngoài đập tay vào kính.

-Mẫn à, anh xin lỗi em. Em ra đây gặp anh đi Mẫn...

-Bác tài, chạy nhanh đi.

Tuệ Mẫn ngó ngang gì đến Vỹ Khanh nữa, dù chỉ một lần. Cô hối tài xế điều khiển xe đi, càng xa càng tốt.

Vỹ Khanh nhìn theo chiếc xe đang lẩn tránh. Tim như đang có hàng nghìn mũi kim đang len lỏi chỉ chít ở trong đó. Lòng anh như ai xé ra trăm mảnh, đau đến tận cùng. Tuy chỉ vừa quen biết Tuệ Mẫn nhưng anh biết rõ bản thân mình đã yêu cô, yêu rất sâu nặng. Anh yêu chính con người của cô, một cô gái tràn đầy sức sống, luôn mỉm cười tựa như nắng ban mai.

Tại sao ông trời lại trở trêu như vậy? Sao ông lại để anh lâm vào cảnh này? Rồi sau này anh phải biết làm sao đây? Có lẽ Tuệ Mẫn sẽ ghét anh lắm, thậm chí sẽ hận anh vì nỗi đau không thể nguôi ngoai của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cô Nhân Tình Bé Nhỏ (H)

Lạc Y vào phòng, cô ngồi xuống bên giường. Tuệ Mẫn từ khi về nhà đã khóc bù lu bù loa lên song thì vào phòng cứ nằm trên giường mãi thôi. Đến cơm chiều cô gọi mà Mẫn cũng không ra bỏ cả buổi. Lạc Y nghi đâu là có đó mà. Chỉ tội Tuệ Mẫn phải chịu một cái tát oan uổng mặc dù giữa hai người chẳng hề có gì với nhau.

Đưa tay vuốt nhẹ lên tóc của Tuệ Mẫn, cô thở dài rồi nói.

-Thôi mà, mình biết bây giờ cậu buồn lắm nhưng cũng phải ăn uống gì đi chứ.

-Mình nuốt không trôi đâu...hức...- Tuệ Mẫn nức lên.

-Nghi đâu là có đó! Cũng may là cậu thấy kịp lúc đấy chứ mà để cậu có tình cảm với anh ta thì mọi chuyện còn tồi tệ hơn.

-Mình muốn ngủ...- Tuệ Mẫn thở dài rồi khịt mũi.

-Được rồi, cậu ngủ đi. Mình qua phòng của mẹ một chút. Không được buồn nữa đâu đó. Tất cả qua hết rồi.

Tuệ Mẫn gật gật và vui đầu vào trong chăn. Sao Lạc Y biết cô không có tình cảm với Vỹ Khanh chứ? Anh là người đầu tiên cho cô biết thế nào là thích một ai đó. Anh cũng là người nhóm ngọn lửa ấm áp cho trái tim đang nguội lạnh của cô. Trước đây đã từng có rất nhiều người theo đuổi, muốn được lấy cô về nhưng Tuệ Mẫn không hề để vào mắt và bỏ ngoài tai tất cả. Bởi vì họ không thích tiểu thuyết, họ không thích luận lý đương thời. Họ cho đó là những chuyện hoang đường, dâm đạo. Nhưng họ không biết đó chính là nền tảng lớn của văn học và không nhìn thấy mặt tốt của nó. Và những người đó chỉ biết đánh giá mặt xấu, gắt gao lên án.

Hiện giờ, Tuệ Mẫn đã tìm được người hiểu cô, cùng sở thích, cùng cả tính cách và sau lần gặp đầu tiên cô đã nghĩ sẽ..."theo anh". Cô không trách anh đâu, anh chẳng nói với cô là có người yêu hay chưa mà. Cô buồn vì anh đã có bạn gái là một nhưng đau vì cái tát kia là mười. Không phải đau bởi thể xác mà là đau ở tim. Lần đầu tiên trong đời có người tát cô và đau lòng hơn bao giờ hết, người cho cô cái tát đó lại là bạn gái của người mà bản thân mình ngày đêm thương nhớ.

Tinn

Điện thoại reo lên có tin nhắn. Tuệ Mẫn vẫn nằm im đấy không đoái hoài gì đến. Dù bây giờ có mưa tầm tã suốt 3 ngày 3 đêm cô cũng mặc kệ.

Tinn...Tinn...

Một lúc sau lại thêm vài tin nhắn đến tới tấp. Tuệ Mẫn bực dọc ngồi dậy và với tay lấy điện thoại. Cô mở từng tin xem, hai mắt chùng xuống buồn bã.

"Tuệ Mẫn, anh xin lỗi vì chuyện lúc trưa. Em còn giận anh không?"

"Mẫn à, anh gọi cho em được chứ? Anh muốn biết em sao rồi."

"Em không trả lời nữa...anh biết rồi. Sau này anh không làm phiền em nữa đâu."

"..."

Tuệ Mẫn soạn một tin nhắn, cô định gửi đi nhưng rồi lại xoá. Đặt điện thoại lên bàn, cô nằm xuống và nhắm hai mắt. Nơi khóe mắt của cô gái ấy vẫn còn đọng lại lệ cay, một thứ mặn đắng, chất ngất tượng trưng cho sự đau thương.

...

Phục Ân quay lại Thục Xuyên với tốc độ nhanh nhất. Anh chẳng muốn ở lại đó thêm một giây một phút nào nữa. Dù biết Phí Thiên Anh và Lạc Y là hai người hoàn toàn khác nhau nhưng tại sao họ lại giống đến mức như vậy. Giống đến độ anh không thể phân biệt đâu là Thiên Anh và đâu là Lạc Y.

Nhìn chung qua thì Lạc Y có vẻ giản dị hơn chẳng vậy áo xúng xính như Thiên Anh. Cách ăn nói lại vững vàng hơn Thiên Anh rất nhiều. Nhìn cô gái Phí Thiên Anh đó, anh thấy cô ta rất yếu đuối. Không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, anh cho xe vào bãi đỗ xe bên trong Thượng Ân. Bước xuống xe, chỉnh đốn lại cravat và áo vest phía ngoài, anh liếc mắt nhìn mọi thứ xung quanh rồi vào trong.

Đến sảnh lớn, đúng lúc Phục Ân gặp Võ Khanh cũng đang ở đây. Vừa thấy anh, Võ Khanh chạy ngay đến.

-Anh về sớm vậy? Chưa được một tuần mà.

-Ừ! Anh không muốn ở đó nữa. Chỉ muốn về đây ngay thôi.- Anh hơi nhúm mày.

-Vâng!- Võ Khanh gật đầu.

-Em có chuyện buồn?- Vừa nhìn sắc mặt của Võ Khanh, anh nhận ra ngay.

-Lên phòng làm việc em kể anh nghe.

Ngồi xuống sofa, Phục Ân rót trà vào tách. Anh đẩy một tách lại cho Võ Khanh còn một tách giữ lại cho mình.

-Sao nào?- Anh hỏi.

-Bây giờ em nên làm gì đây anh hai? Cô gái hôm trước không liên lạc với em nữa.- Võ Khanh thở dài ra.

-Tại sao chứ?

-Tại cô Hoàng Lệ Hoa rắc rối kia cả, không không lại đến thư viện tìm em. Lúc cô ta nhào vào ôm em bị cô ấy thấy đã vậy còn bị Lệ Hoa tát vào mặt. Cô ấy bây giờ không trả lời tin nhắn của em luôn rồi. Ôi đau lòng!!!- Võ Khanh ôm tim.

-Để anh liên lạc với Hoàng Nhất Xuyên, con gái ông ta càng ngày càng quá quắt.

-Đúng đó anh hai, anh mau nói đi, để theo em mãi chắc em không sống nổi quá.- Võ Khanh mệt mỏi lắc đầu.

-Được rồi! Em đi xem lại bản hợp đồng bên Thạch Nhạn đi.

-Em đi ngay!- Võ Khanh gật đầu rồi ra ngoài.

Phục Ân đưa tay lên xoa cằm. Võ Khanh chắc yêu thật. Chưa bao giờ anh nhìn thấy Võ Khanh lo lắng đến như vậy. Nếu đã vậy thì anh ngại gì mà không giúp anh ấy cắt đi cái đuôi dư thừa đó. Con gái mà đeo bám mãi cũng chán. Kiểu như Kiều Lạc Y, cứ tránh xa anh thì anh càng hứng thú muốn chiếm lấy cô.

Sắp có vợ thì đã sao, chẳng phải cũng chỉ là lọ hoa di động à. Huh, cả cuộc đời chẳng một cô gái nào có thể dùng hôn nhân để trói buộc được anh đâu.

...

Lạc Y ngồi làm việc mà đầu đầu mãi không thôi. Từ đêm qua đến giờ bản thân đã thấy không ổn rồi, cứ nghĩ mình không sao nên cô đến công ty làm. Nào ngờ bây giờ lại nặng hơn, nhức ong cả đầu. Cô đứng dậy, loạng choạng xem ngã.

-A này...- Y Phúc nhanh chân chạy đến đỡ cô.- Em không sao chứ?

-Em không sao, đã bình thường rồi.- Lạc Y xua tay, có vẻ tỉnh táo hơn.

-Em đi được chứ?- Y Phúc hỏi.

-Dạ được. Đến lúc em phải mang bảng số liệu lên phòng Phó Tổng, em đi đây.

-Tổng tài về rồi đấy! Bảng số liệu này em...phải mang trực tiếp lên đó, không cần đến chỗ của Phó Tổng.- Y Phúc áp ứng.- Đi được không? Không thì chị đi hộ.

-Được mà! Em đi được.

Lạc Y ra ngoài, vào thang máy và ấn tầng cao nhất. Cô tựa vào thang máy, cả cơ thể không còn sức lực, mệt mỏi vô cùng. Đôi chân bủn rủn đứng chẳng vững, không làm chủ được bản thân, Lạc Y xém tí nữa là ngã nhào ra sàn may mà cô vịn lại kịp.

Cửa thang máy bật mở, cô bước ra và đi đến phòng Tổng Tài. Đứng trước cửa phòng làm việc của Phục Ân, Lạc Y như chẳng còn biết mình thế nào nữa, cô tựa hẳn vào cửa. Tài liệu rơi xuống đất, Lạc Y cắn môi, đôi môi cô trắng bệch. Mọi thứ trước mắt cô bây giờ rất mờ ảo.

Cùng lúc cánh cửa mở ra, Lạc Y vì tựa vào đấy nên cũng mất đà ngã ra sau. Một vòng tay ôm lấy cô lại, đôi mày kiếm cũng chau lại sắp chạm nhau. Đóng cửa phòng, Phục Ân bế Lạc Y đến sofa. Đặt cô nằm xuống, anh đưa tay sờ lên trán.

-Nóng? - Anh thốt ra.

Cả cơ thể Lạc Y lúc này như rực lửa. Cô mấp máy đôi môi như muốn nói gì đó. Mắt chỉ hé hé mở để nhìn anh.

Phục Ân cởi áo vest ngoài và đắp lên người cô. Anh đứng lên rồi bước ra ngoài. Ít lâu sau quay lại, trên tay anh cầm vài viên thuốc và cốc nước lọc. Đặt lên bàn anh định đỡ Lạc Y thì nghe tiếng cô thều thào.

-Thượng Phục Ân...Thượng Phục Ân...

Cô gái này còn dám gọi cả họ lẫn tên của anh mà không kiêng dè chút nào à? Đúng là càng ngày càng lớn gan lớn mật rồi. Phục Ân đỡ Lạc Y ngồi dậy, để cô tựa vào lòng mình. Anh với tay lấy thuốc cho cô.

-Cô uống đi!

Lạc Y không trả lời, cô chỉ biết đưng đầu tựa đó, hết biết trời trăng mây lở gì. Phục Ân để thuốc vào miệng cô, anh đưa cốc nước lên miệng giúp cô uống. Vừa thấy Lạc Y định nhả ra hết thì anh trừng mắt dọa cô.

-Nuốt vào!

"Không uống thì sao hết bệnh được!". Anh để cô nằm xuống sofa nghỉ ngơi còn mình thì quay lại với công việc còn dang dở. Đưa mắt nhìn Lạc Y, thấy cô đã ngủ yên thì anh mới tiếp tục làm việc.

Rất lâu sau đó, khi mọi người đã tan ca về hết thì Lạc Y mới cử động người nhưng cơ thể cô còn mệt mỏi lắm. Hai mắt chỉ hí mở, đôi môi khô khốc lại bắt giác gọi tên.

-Thượng Phục Ân...Thượng Phục Ân...

Phục Ân đi đến sofa, ngồi xuống kế cô, anh đưa tay lên trán.

-Vẫn còn nóng nhưng đỡ hơn lúc nãy rồi.

-Phục Ân...

-Sao cô gọi tôi mãi thế? - Phục Ân vén vài sợi tóc phủ trên mặt cô.

Đôi môi nhỏ nhắn cứ mấp máy của Lạc Y chính là thứ vũ khí nguy hiểm câu dẫn Phục Ân. Anh hơi cong môi, đưa tay lên chạm môi của Lạc Y. Gương mặt này, cơ thể này và cả giọng nói này nữa, tất cả đều là của anh, của riêng anh mà thôi.

Nở lòng cravat, anh nâng cằm Lạc Y lên và hôn nhẹ vào môi cô. Lạc Y hiện tại như mèo nhỏ, ngoan ngoãn mở miệng để anh càng dễ dàng trút đi mật ngọt của mình. Cô một tay ôm cổ, một tay ghì đầu anh, mọi cử động càng khiến Phục Ân như bị mê hoặc. Anh đưa tay gỡ cúc áo, từng cúc từng cúc bị gỡ bung ra cho đến hết. Phục Ân cởi áo somi của Lạc Y ném xuống đất rồi tiếp tục hôn lấy cô. Anh hôn xuống cổ, đôi tay lại không ngoan ngoãn đưa ra phía sau gỡ móc áo con.

Lạc Y ôm cổ anh, gương mặt cô ửng hồng, trong con mê man mà chẳng ngừng mấp máy.

-Đừng mà...anh dừng lại đi...

Tiếng nói nhẹ nhàng của cô truyền qua tai anh. Phục Ân ngược mặt nhìn Lạc Y. Cô rất đẹp, tựa như tượng tạc. Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, làn da lại trắng nõn, mịn mà như trẻ nhỏ khiến anh không muốn dứt ra. Lạc Y bây giờ chỉ biết có một người đang ôm chặt lấy cô, thật sự muốn kháng cự nhưng cô chẳng còn sức lực để chống cự lại.

Đặt Lạc Y ngồi trên đùi mình, Phục Ân được Đà vục đầu vào ngực cô. Cơ thể run lên, cô cong người, hai tay vịn vào vai anh. Ngược mặt lên trần nhà, Lạc Y không ngừng thờ gập. Phục Ân chiếm lấy hai quả đào, vô tư nhào nấn. Răng anh se se đầu nhỏ khiến cô cứ run rẩy, người càng cong lên, tay ghì chặt đầu anh. Bàn tay hư hồng lần xuống dưới, Phục Ân kéo khoá váy của cô, cởi nó ra và ném đi. Một lần nữa anh được chiêm ngưỡng cơ thể hoàn hảo, đầy đặn mà cô sở hữu.

Tiếp tục hôn lên môi Lạc Y, anh cho tay vào giữa hai chân cô và tách ra. Cứ môn trón ở phía ngoài, anh cũng chẳng vội mà đưa tay vào trong.

-A...a...- Lạc Y kêu lên, đôi môi mở không to, đủ để phát ra khe khẽ tiếng kêu ám muội.

Đôi tay Phục Ân lướt đủ mọi chỗ, môn trón cơ thể đang nóng dần của cô. Lạc Y gục xuống vai, ôm lấy cổ anh. Cô thờ thật gấp như mất hết không khí. Lần này là chính cô chủ động mà giữ lấy môi anh. Qua vài lần hôn có khác, cô không nghiền chặt răng nữa mà đùa giỡn với môi đỏ mọng ấy. Áp tay lên mặt Phục Ân, Lạc Y càng sát cơ thể mình vào người đối phương.

Vòng tay vững chắc của anh ôm lấy eo cô càng chặt. Hai cơ thể cứ quấn lấy nhau. Đã đến lúc cơn hứng tình của Phục Ân lên đến đỉnh điểm nhất, anh cởi bỏ những thứ vướng bận trên người rồi đặt cô nằm xuống sofa. Chẳng có gì đáng bận tâm cả, Phục Ân được thả vào sâu bên trong Lạc Y.

-A...anh đừng mà...từ từ thôi...a...a...

Phục Ân chẳng màng đến mọi thứ, anh như con sói đói muốn ăn sạch sành sanh cô gái nhỏ nhắn. Lạc Y ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Hiện tại cô chẳng còn biết bản thân như thế nào, chỉ biết từng nhịp từng nhịp từ anh làm cô như chết trong sung sướng tột cùng.

-Ấn...anh từ từ, nhẹ nhàng với em thôi.- Lạc Y nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói của cô lúc này tựa như mật ngọt.

-Được, mèo nhỏ...ngoan nào.- Anh cắn nhẹ lên vành tai cô rồi tiếp tục chuyện dở dang.

Phục Ân cứ quấn lấy cô cả buổi, chẳng thể nào để yên một giây một phút nào cả. Sau 3 lần kéo Lạc Y lâm trận, anh nghĩ hôm nay cô mệt nên chỉ bấy nhiêu thôi là đủ. Lần khác có cơ hội nhất định sẽ chẳng để cô yên ổn đơn giản thế này đâu.

Ôm lấy nữ tử trong lòng, Phục Ân kéo đầu cô tựa vào lồng ngực. Chưa bao giờ anh thấy Lạc Y ngoan ngoãn như vậy. Chẳng kháng cự cũng chẳng khóc lóc, thay vào đó cô còn biết phối hợp với anh thật ấn ý.

-Anh lợi dụng cơ hội để làm chuyện đồi bại.- Tựa vào lồng ngực anh, Lạc Y nói.

-Không phải chính em là người câu dẫn sao?- Anh nói đùa mà vờ như thật.

-Anh có thấy ai bệnh mà đi câu dẫn người khác không?- Cô ngước mặt nhìn anh và nhú mày.

-Sao lại không có!? Nếu ý em là không thì tại sao chẳng kháng cự lại?- Anh nhướn một bên mày.

-Tại tôi không kháng cự anh nổi thôi.- Cô bĩu môi.

-Kiểu Lạc Y! Tôi biết tôi sẽ lấy vợ nhưng chẳng sao. Cô ta chỉ trên danh nghĩa còn em sẽ ở bên tôi, sinh con cho tôi.

-Chẳng phải anh đòi cưới tôi sao?- Cô chu môi nói.

-Thế thì hủy ngay nhé, cưới em về.- Anh siết chặt vòng tay ôm cô.

-Thôi, thôi. Con gái người ta chỉ có một lần đẹp nhất trong đời. Anh hủy vậy chẳng phải làm mất giá của cô ấy à?

-Mặc chứ! Hủy thì hủy thôi.- Anh chặc lưỡi.

-Anh cứ cưới đi...- Lạc Y cắn môi.

-Em đồng ý làm vợ hai à?- Anh lướt ngón trỏ lên xuống cánh tay cô.

-Anh cứ cưới và đừng quan tâm tôi, chỉ là tôi đùa. Còn chuyện anh nói thì tôi sẽ suy nghĩ lại.

-Theo tôi, em sẽ không thiệt thòi đâu.

-Tại sao anh lại không chọn người khác mà nhất quyết phải là tôi?

Lạc Y đưa tay lên vuốt ve gương mặt anh tú của anh. Phục Ân hơi nhếch môi tạo ý cười, anh đưa tay lên nắm lấy tay cô.

-Với tôi, chỉ cho em mới mang lại những thứ khoái cảm đặc biệt.

-Khụ...khụ...

-Mặc đồ vào đi, bệnh nặng hơn bây giờ.

Phục Ân lấy đồ cho cô thay. Mặc quần áo chỉnh tề, anh quay sang thấy Lạc Y mặc lại áo, khi mặc áo con vào vừa với tay cài móc khóa thì Phục Ân giữ tay cô lại. Anh giúp cô cài móc khóa rồi ôm lấy cô, tựa cằm lên vai.

-Em chính là cô gái, không cần mời rượu thì tôi vẫn say.

-Say kiểu nào? Kiểu sắc lang của anh à?- Lạc Y nhìn anh, đôi tay nhỏ nhắn áp vào bên má.

-Nhưng em sẽ thích từng hành động của một gã sắc lang như tôi.- Anh hôn lướt qua má của Lạc Y rồi cắn lên vành tai cô, chủ ý muốn dụ dỗ cô lại vào trận.

-Thượng Tổng, tôi muốn về, trễ lắm rồi.- Lạc Y bật cười.

-Để tôi đưa em về.

-Tôi tự về được, không thôi người khác thấy thì không hay.- Cô lắc đầu và lấy áo somi mặc vào.

-Chẳng sao, cứ để tôi đưa về.

Chiếc xe dừng lại trước ngõ nhà Lạc Y. Phục Ân chòm người qua gỡ dây an toàn song đó thì hôn lướt qua môi cô. Hai gương mặt sát gần nhau, Lạc Y cảm nhận được cả hơi thở nam tính của anh phả vào hai bên má. Áp tay lên mặt anh, Lạc Y mỉm cười rồi nhẹ hôn lên môi.

-Em ngủ ngon!

-Uhm, tạm biệt anh.

Phục Ân mở cửa cho cô. Bước xuống xe, Lạc Y định vào trong thì một cánh tay níu lấy tay cô giữ lại.

-Chiều mai, tôi chờ em.

-Uhm, tôi biết rồi. Anh cứ về đi.- Lạc Y gạt đầu.

Vừa đi Lạc Y vừa suy nghĩ. Cô đang làm gì thế này? Chẳng phải cô đang chạy trốn anh sao? Thế nào lại càng lúc càng dần thân vào anh? Những việc làm đó liệu là đúng hay sai? Lạc Y có vô tình khiến cuộc hôn nhân sau này của anh gặp rắc trở gì không?

Lí trí không cho phép là vậy nhưng trái tim của cô cứ dắt đường, để cô và anh lại đan díu với nhau. Mọi chuyện bắt đầu trở nên rắc rối, khó hiểu. Chính bản thân cô lúc này cũng không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nguyện Làm Tri Kỷ

Dật Dẩn đứng bên cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm xa xăm. Anh đã phải suy nghĩ rất nhiều về những gì mình vừa thấy. Mối quan hệ giữa Lạc Y và Thượng Tổng là gì vậy? Sao họ lại thân mật như thế? Ai đó hãy làm ơn cho anh biết những thứ anh vừa thấy nó không phải là sự thật đi, chỉ là anh nhìn nhầm thôi.

Bản thân Dật Dẩn nhận thấy Thượng Tổng là người rất kín tiếng. Từ lúc vào làm đến nay anh chưa nghe tin gì về anh ta liên quan đến nữ nhi cả. Lại thêm tính tình lạnh nhạt khó đoán thì làm sao một người phụ nữ có thể chịu đựng được ở bên anh ta. Còn Lạc Y? Quan hệ mật thiết này của cô đã tồn tại bao lâu rồi? Đó là lí do để cô từ chối anh sao? Những lúc về trễ đều là cô ở bên anh ta à? Cả lúc thơ thẩn về nhà hôm trước cũng do Thượng Tổng ức hiếp cô đúng không?

Một mớ câu hỏi hỗn độn xuất hiện trong đầu anh. Khó hiểu! Chuyện này quá phức tạp. Nếu không liên quan đến Thượng Tổng tại sao anh hỏi thì cô lại chối? Chỉ áp úng bảo anh ta thuận đường cho đi nhờ xe về. Rõ ra là vô lý. Anh biết bản thân không có quyền xen vào chuyện của Lạc Y, bởi cô và anh chỉ là bạn bè bình thường. Nhưng anh lo lắng, anh sợ Thượng Tổng sẽ lợi dụng cô.

Ngước mắt lên trời rồi thở dài ra. Dật Dẩn lúc này chỉ biết im lặng và dõi theo Lạc Y thôi. Anh mong cô sẽ không xảy ra chuyện gì, bằng không bác gái và cả anh sẽ ăn ngủ chẳng yên.

Nhìn em khóc

Anh lại muốn ôm nhưng mình

Là bạn thôi

Chẳng phải người yêu

Gục vào anh và rồi trách móc ai kia

Có biết rằng anh cũng đau trong lòng

Duyên Trời sao lại

Trở trêu hai chúng ta

Luôn ở bên mà chẳng yêu

Hay là anh từng bỏ qua nhiều cơ hội

Để cho chúng ta thành đôi

Chỉ có mỗi cầm tay thôi

Nhưng anh vẫn không thể

Chẳng dám nói một câu thôi

Yêu em đã lâu rồi

Tình đơn phương

Chắc không còn gì đau đớn hơn

Xót xa chịu hết

Trong lòng bởi một người

Đã có thể gần em hơn

Nhưng anh đã không làm

Nói hết những gì suy tư

Lâu nay giấu trong lòng

Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa

Thế nên ngần ấy năm

Lòng vẫn cam chịu

Lạc mất điều quan trọng duy nhất

Để sống ý nghĩa hơn

Chẳng thể xa rời em

Ngổn ngang tim anh chẳng biết

Dừng lại hay bên cạnh

Chung với nỗi đau

Sớm hôm cũng đợi

Giữa đêm khuya cũng đợi

Chỉ cần em còn nhớ anh

Anh là tri kỷ của em nên chỉ tìm

Gặp anh mỗi khi em muộn phiền

Chỉ có mỗi cầm tay thôi

Nhưng anh vẫn không thể

Chẳng dám nói một câu thôi

Yêu em đã lâu rồi

Tình đơn phương

Chắc không còn gì đau đớn hơn

Xót xa chịu hết

Trong lòng bởi một người

Đã có thể gần em hơn

Nhưng anh đã không làm

Nói hết những gì suy tư

Lâu nay giấu trong lòng

Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa

Thế nên ngần ấy năm

Lòng vẫn cam chịu

Chỉ có mỗi cầm tay thôi

Nhưng anh vẫn không thể

Chẳng dám nói một câu thôi

Yêu em đã lâu rồi

Tình đơn phương

Chắc không còn gì đau đớn hơn

Xót xa chịu hết

Trong lòng bởi một người

Đã có thể gần em hơn

Nhưng anh đã không làm

Nói hết những gì suy tư

Lâu nay anh cố giấu trong lòng

Nhiều lần anh cứ lo sợ em sẽ lánh xa

Thế nên ngần ấy năm

Lòng vẫn cam chịu

Duyên trời sao lại trở trêu

Luôn ở bên mà chẳng yêu.

(Nguyễn Lâm Tri Kỳ _ Đăng Khôi)

...

Cả tuần trôi qua rồi, Vũ Khanh vẫn không thể liên lạc được với Tuệ Mẫn. Phải làm thế nào đây? Phải làm cách gì để có thể gặp Tuệ Mẫn và giải thích cho cô hiểu mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.

Vũ Khanh đã chờ ở thư viện, giờ vẫn như mọi khi nhưng không thấy cô đâu cả. Hỏi thủ thư thì cô ấy chỉ lắc đầu. Là thư viện lớn nhất thành phố, rất

nhiều người ra vào thì làm sao cô ấy nhớ mặt từng người cho nổi. Tuệ Mẫn vẫn không đến là thế nhưng anh cứ ở đó như một tên ngốc, chờ đợi mọi món. Vẫn khung giờ cũ, vẫn nơi đọc sách yên tĩnh ấy sao bây giờ chỉ còn lại mỗi anh? Cô gái ngày ấy đã đi đâu mất rồi?

Đêm tối, Vy Khanh bước dọc theo bờ hồ. Vừa đi, anh vừa đá lăn hòn đá nhỏ dưới chân. Chán nản! Quá chán nản! Chẳng phải chán bởi vì bản thân phải chờ đợi đã lâu mà chán vì không thể tìm thấy Tuệ Mẫn thêm một lần nữa trong thế giới tấp nập này. Nếu như lần trước hỏi tên bạn của Tuệ Mẫn trong công ty thì ngon lành rồi, anh cũng không phải thống khổ như lúc này. Anh cúi đầu buồn bã. Đích thị Thượng Vy Khanh là một gã si tình aaa!

-Haizzz...Mẫn à! Em đâu rồi? Làm ơn cho anh gặp em đi!

Vừa dứt câu nói, ngược mặt lên, Vy Khanh liền khựng người lại. Ông trời quả thật không phụ người có tâm. Một luồng điện bỗng xẹt qua người anh rồi truyền về tim. Bên trái lồng ngực bấy giờ âm lên lạ thường. Mỗi bất giác mỉm cười, Vy Khanh nhanh chóng chạy đến bên Tuệ Mẫn đang ở ngay trước mặt ngắm nhìn mặt nước tĩnh lặng.

-Mẫn à!- Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tuệ Mẫn chuyển động hai mắt. Tim chợt giật thót lên. Cô chớp mắt liên tục rồi cắn môi. Bỗng nhiên tim đập rất mạnh, hơi thở của cô cũng bắt đầu gấp rút. Tuệ Mẫn không nhìn anh, cô xoay người rồi đi.

-Mẫn à, Mẫn...- Vy Khanh chạy đến kéo tay cô.- Em vẫn giận anh sao?

-Em không giận anh.- Rút tay ra rồi cúi mặt xuống, hai tay cô siết chặt lại với nhau.

Vy Khanh đưa tay ghì lấy vai cô. Một tay anh đặt ở vai Tuệ Mẫn, một tay anh chấp ngón trỏ và ngón giữa lại đưa lên trời.

-Mẫn, anh thề với em là anh và cô gái đó không có quan hệ gì hết, chỉ do cô ấy theo đuổi anh thôi. Nếu như em không tin thì anh sẽ...

Chưa nói dứt câu, Tuệ Mẫn đã đưa ngón trỏ lên môi Vy Khanh. Hai mắt to tròn, chứa bao nhiêu tia phức tạp của cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đau xót, Tuệ Mẫn xém tí là khóc nức lên may mà cô nén lại kịp lúc.

-Anh đừng nói bậy, lỡ như có chuyện gì thì...biết phải làm sao đây?

Vy Khanh mỉm cười đưa tay lên nắm lấy tay Tuệ Mẫn. Đôi tay lạnh ngắt vì lo lắng của anh đã phần nào làm cho Tuệ Mẫn mềm lòng, thương lại càng thương.

-Mẫn đang lo lắng cho anh đúng không?

-Em...em...- Tuệ Mẫn đỏ bừng mặt, cô ấp úng không biết nói gì.

Được đà lợi thế, Vy Khanh kéo Tuệ Mẫn và ôm lấy cô vào lòng, thật chặt. Tay anh đặt nhẹ lên mái tóc mượt mà của cô, thấp đầu xuống anh hít lấy hương thơm nhẹ dịu ở đây.

Tuệ Mẫn nghe rõ mồn một nhịp tim của anh. Nó rất nhanh và hỗn loạn như thể anh đã hồi hộp lắm. Cô khẽ mỉm cười. Tin anh, dù có ra sao cô vẫn sẽ tin anh không lừa dối cô đâu. Chính con tim cô mách bảo, khi bên cạnh Vy Khanh nó mới thực sự ấm áp và đông đầy những yêu thương. Vòng tay ra sau lưng ôm chặt anh. Hành động của Tuệ Mẫn như trả lời tất cả những vướng bận của Vy Khanh trong lòng. Anh vui mừng khôn xiết mà nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng.

-A...anh Khanh thả em xuống...nhanh đi...- Tuệ Mẫn bật cười.

Vy Khanh lại một lần nữa ôm Tuệ Mẫn vào lòng. Làm sao có người nào đó có thể diễn tả cảm xúc của anh bây giờ. Hạnh phúc! Cực kỳ hạnh phúc! Anh vui đến độ cứ ôm khư khư Tuệ Mẫn mặc cho người đi đường đang dòm ngó.

-Mẫn à! Đừng xa anh nhé! Một tuần qua anh đã rất khó khăn để tìm em. Em như vậy làm anh lo lắm.

...

Lạc Y đứng trước phòng Tổng Tài. Cô nhìn trước nhìn sau xem có ai để ý hay không. Khi tình hình ổn thỏa, cô mới đưa tay lên gõ cửa.

Cốc...Cốc...Cốc

Cánh cửa mở ra, vừa trông thấy Lạc Y thì Phục Ân liền gián cơ mặt bốt đi, không căng thẳng nữa.

-Là bảo bối à? Em vào đi!

Lạc Y vào trong. Vẫn như thường lệ, cô đến sofa ngồi xuống. Với tay lấy quyển tạp chí dưới bàn, cô vô tư mở ra đọc. Cả tuần nay, ngày nào Phục Ân cũng bắt cô hết giờ làm là phải lên phòng của anh. Khi nào anh làm xong việc rồi đích thân anh đưa cô về. Chán quá chán! Thời gian ngồi đây làm cảnh cho anh đủ để cô về nhà xem phim, chơi cờ tí phú với mẹ và Mẫn đó. Anh nữ lòng nào...

Phục Ân ngồi ở bàn làm việc. Tay anh chống cằm, mắt thì nhìn cô. Anh nhếch môi tạo ý cười. Cô gái này càng nhìn càng không muốn dứt ra, rất biết

cách thu hút người khác.

-Của nợ! Lại đây nào!

Lạc Y nhủ mảy nhìn Phục Ân. Từ khi nào anh nghĩ ra cái tên đó để gọi cô vậy nợ? Cô bấu môi, đặt quyền tạp chí lên bàn rồi đi đến bên anh.

-Ngồi xuống đây!

Tay anh ôm lấy eo Lạc Y kéo xuống để cô ngồi trên đùi mình. Không may cho cô, vị trí ngồi lại lên trên một tí. Mông cô lỡ phạm vào "cậu bé" của anh. Nó vừa giật một cái làm Lạc Y hoảng hồn, cơ thể mềm nhũn, không thể đứng lên. Cô cắn chặt môi dưới, hai mắt nhắm tịt lại, gương mặt nóng ran, đỏ bừng bừng. Nó khiến cô ngượng chín mặt mà vui đầu vào lồng ngực của anh.

-Haizz...em làm "thằng em" của anh dậy rồi, phải nói gì đi chứ?- Anh nhượng một bên mảy.

-Ồ...tại anh kia mà.- Cô ngước mặt lên nhìn anh.

-Anh làm sao nào? Nó đang ngủ, do em chạm vào đấy thôi. Chịu trách nhiệm đi!- Anh nâng cằm cô lên và hôn nhẹ vào môi.

-A...- Lạc Y nhăn mặt.- Do anh kéo em mà. Bây giờ bắt em chịu hết sao được. Em cũng chẳng biết cách làm nó hạ hỏa đâu.

-Thế thì...- Gương mặt anh bỗng trở nên gian tà, ghé sát tai cô và thì thầm- Anh ăn em cả đêm, chịu tội thay em nhé.

-Hông, hông, hông - Lạc Y mở to mắt, cô một mực lắc đầu lia lịa.

-Chứ biết sao giờ?

Phục Ân tựa cằm lên vai cô. Cơ thể ấm nóng của Lạc Y sát kề với da thịt, khiến anh chịu không được. Bàn tay vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cô, hơi thở anh phả vào gáy làm cô cứ rung mình. Phục Ân đưa tay vào trong váy mon trớn. Theo bản năng của mình, Lạc Y tự nhiên mà dặng chân ra.

-A...a...

Lạc Y cong người, hai má đỏ ửng lên. Một tay nắm cổ áo, một tay siết chặt vạt áo vest của anh. Từng cử động từ bàn tay anh làm cô giật cơ thể liên hồi. Khi anh cho tay vào chiếc quần nhỏ, chạm vào nơi kín đáo của mình thì cô mới bừng tỉnh nắm tay anh giữ lại.

-Em sao thế? Đang vui mà.- Anh nhủ mảy, nhìn gương mặt hồng hào của cô.

-Thượng Tổng, hôm nay tôi không hứng.- Cô mỉm cười mỉa hoặc, thì thầm vào tai anh.

-Giời rồi! Nay biết làm người ta hụt hứng.- Anh nheo mắt, véo mũi Lạc Y.

Lạc Y cười tít cả mắt, ôm lấy cổ anh, cô chu môi nói.

-Câu lúc nãy em nói như kiểu thư ký dự hoặc sếp Tổng nhỉ?

-Biết đấy à? Thật sự em không biết gì về chuyện nam nữ?- Áp mặt sát vào mặt cô, anh cắn nhẹ lên môi.

-Không biết thật!- Lạc Y lắc đầu.- Em nghĩ sao thì nói vậy thôi.

-Bây giờ cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết ngay cả từ chối anh.- Anh nới lỏng vòng tay ôm cô.

Lạc Y không nghĩ một người đầy chín chắn, chừng chạc như Phục Ân lại có lúc như trẻ con thế này. Cô hiểu hành động vừa rồi của anh mà. Giận lấy hay gì? Cô cũng đầu đại mà năn nỉ ỉ ôi với anh. Chính anh là người ngó ý cần cô mà, sao cô có thể lụy tình mà quay lại vuốt ve anh chứ.

-Thôi, em về nhà đây.

Lạc Y đứng dậy, vươn vai một cái. Cô hơi liếc mắt dò xem thái độ của Phục Ân. Anh nhủ mảy nhìn cô. Của nợ này, to gan lớn mật. Dám tự ý rời khỏi sao, xem anh ra gì vậy???

Phục Ân kéo Lạc Y lại, đặt cô ngồi ở vị trí cũ. Anh ôm cô thật chặt, chẳng cho thoát ra.

-Ai cho phép em về?

-Ồ...anh buông rồi mà, kéo em lại làm gì?- Cô chu môi nói.

-Anh buông thì không có nghĩa em có quyền đi. Sau này cũng thế, không có anh thì yên phận mà ngồi một mình.- Phục Ân ôm chặt eo thon của cô.- Rõ chưa?

-Anh ghen à???- Lạc Y mỉm cười, ôm cổ anh và cười khúc khích.

-Cho là vậy! Em mà sai ý thì đừng trách.

-Không dám! Không dám!- Hôn vào má anh như dính chính cho lời nói, cô cười tí mắt.

Phục Ân nhìn cô với ánh mắt đầy nét cười. Đúng là khó có thể cưỡng lại cô gái đáng yêu này mà. Chẳng biết cô 25 hay 15 tuổi mà tính tình lại trẻ con hết biết. Anh không thích bên cạnh mình là một người phụ nữ tính cách như con nít vì nó ồn ào bởi những trò nghịch ngợm của cô ta. Anh cần một người thông minh và điềm đạm, biết tạo bầu không khí tĩnh lặng. Nhưng đối với Lạc Y thì khác. Trong công việc, cô trở nên ít nói và khó tiếp xúc. Từng lập luận trong báo cáo đều chắc nịch, quyết đoán. Còn lúc này đây, trở về bình thường, cô lại bày đủ trò để trêu anh. Từ biểu cảm cho đến hành động. Lạc Y cũng không ồn ào, cô biết lúc nào để đùa giỡn và lúc nào cần nghiêm túc.

Sở hữu một người phụ nữ như thế thì có mấy ai được may mắn như anh cơ chứ. Giữ lấy cô, quả là quyết định không sai lầm.

...

Lạc Y và Tuệ Mẫn cũng nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Tâm tình của cả hai lúc này cũng cực kì tốt. Lạc Y mãi mê suy nghĩ. Liệu rằng sau này Phục Ân có đá cô không nhỉ? Xung quanh anh chắc nhiều phụ nữ lắm. Cả sau này lại có vợ, hơ...cô bị bỏ rơi là cái chắc rồi. Cơ mà chưa bao giờ cô thấy anh cười cả, chỉ toàn hơi mỉm thôi. Gương mặt lại khó ở, khó chịu cực kì. Vậy mà vẫn cố đùa lết xác theo ông mãi. Hiện giờ chính cô cũng thấy mình khó hiểu.

Vừa chop mắt lại định ngủ thì Lạc Y nghe Tuệ Mẫn lẩm nhẩm hát gì đó. Cô quay người lại khều vai Mẫn.

-Sao cậu vui dữ vậy?

-À...hôm nay mình gặp lại Vy Khanh.- Tuệ Mẫn có vẻ áp ứng.

-Cậu gặp lại anh ta?- Lạc Y mở to mắt.

-Uhm, anh ấy thề với mình là không có quan hệ gì với cô gái kia. Ảnh cũng nói trong 1 tuần qua cũng vất vả tìm mình.

-Ồ...rồi sao nữa? Cậu tin à?- Lạc Y hơi nhú mày, chu môi hỏi.

-Dù sao thì mình cũng nghĩ anh ấy nói thật lòng, không giống nói dối.- Tuệ Mẫn mỉm môi.

-Uhm, thôi ngủ đi. Mai còn phải dậy sớm nữa đó.- Lạc Y nói xong liền nhắm mắt.

-Y, cậu thích ai rồi à?- Tuệ Mẫn chợt hỏi làm Lạc Y giật mình.

-Hả??? Mình á?- Cô chỉ vào bản thân.

-Mình thấy hình như cậu có người trong mộng rồi và người đó không phải anh Dân.- Tuệ Mẫn mỉm cười thật tươi.

-À ừ...không có. Mình có thích ai đâu.- Lạc Y ngáp ngừng rồi lắc đầu.

-Không có thì thôi!- Tuệ Mẫn gật gù và quay sang ôm lấy Lạc Y.- Ngủ thôi nào!

-Mẫn ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Quà Cho Mèo Nhỏ

Phục Ân vào Trung Tâm Thương Mại lớn nhất Thực Xuyên. Anh đi đến bán đồ và xem xét, khi xác định được nơi mình cần thì anh đi đến thang cuốn lên trên.

Cho tay vào túi, Phục Ân bước đi với dáng vẻ kiêu ngạo, bất cần của mình. Những cô gái có mặt ở đây nhìn anh bằng ánh mắt triu mến không ngớt một giây. Còn đàn ông trai tráng thì lại hiếu kỳ nhìn anh. Phục Ân lúc này chính là điểm thu hút nhất của cả trung tâm. Ai cũng nhìn theo bóng dáng cao ráo của anh đến khi mất hút.

Phục Ân khó chịu, anh nhíu chặt hai mày. Bực bội! Bức rức! Mấy người này xem anh cứ như món hàng lạ, thích thì nhìn, không thích thì thôi. Vẫn gương mặt không cảm xúc, khí chất lạnh nhạt anh cứ bước đi chẳng đoái hoài đến một người nào. Khi Phục Ân bước vào khu vực của hãng son I.V thì mọi người thôi không nhìn nữa. Thất vọng tràn trề! Anh cũng phải muối mặt lắm mới bước chân vào nơi dành cho phụ nữ như thế này.

-Chào ngài! Ngài cần loại son gì ạ?- Cô nhân viên cúi mặt thẹn thùng hỏi.

-Kiểm tra giúp tôi thỏi son này.- Anh lấy thỏi son trong túi ra, nó chẳng mới mẻ gì cả, có lẽ đã mua khá lâu.

-Vâng!- Cô ấy lấy bằng cả hai tay.

Phục Ân đi dạo xung quanh. Anh với lấy một thỏi son trên kệ xem. Vừa mở ra Phục Ân đã không hài lòng về màu sắc của nó nên đặt về vị trí cũ. Tiếp tục nhìn ngó xung quanh, anh thấy có những thỏi son đặt ở giữa cửa hàng. Hình dáng rất đẹp lại bắt mắt, đó là điều đầu tiên thu hút anh. Phục Ân lấy một thỏi lên xem, cùng lúc cô nhân viên lúc này đi đến.

-Thỏi son của ngài mua cách đây 2 tháng, vẫn sử dụng được. Nhưng loại son này từ hãng không đáng tin cậy, tôi khuyên ngài hãy dùng loại khác.- Cô ấy đưa thỏi son cho anh và nói.

-Cô lấy cho tôi loại này, lựa màu nào sáng một tí.- Anh chỉ tay vào những thỏi son trước mặt.

-Màu sáng? Ngài lấy màu cam đào nha, màu đó vừa nhẹ nhàng lại còn khá thu hút.- Cô ấy đưa một thỏi cho anh xem thử.

Phục Ân cầm lấy và xem xét. Thấy thuận mắt, anh gật đầu rồi nói.

-Lấy tôi cái này.

-Mời ngài đến quầy thu ngân.- Cô nhân viên lùi lại để anh đi trước.

-Của ngài 1 nghìn 4 trăm 20 đồng ạ!

Phục Ân ví ra và đưa thẻ cho thu ngân. Khi thanh toán xong, cô ấy trả lại thẻ và ngại ngại nhìn anh.

Phục Ân không nhìn họ lấy một lần, anh cầm chiếc túi nhỏ của mình và ra ngoài. Đi dạo thêm một đoạn, Phục Ân bước vào khu vực ví, túi xách của phụ nữ. Vừa vào đến, cũng có một cô nhân viên chào anh.

-Chào ngài! Ngài cần gì ạ?

-Tôi muốn xem loại túi xách cho công sở.- Cho một tay vào túi, anh nhàn nhạt nói.

-À, mời ngài theo tôi.- Cô ấy đỏ ửng hai má, cúi thấp mặt rồi bước đi.

Theo sau nhân viên, Phục Ân dùng đôi mắt tinh anh của mình nhìn ngó xung quanh. Vừa lướt qua một chiếc túi màu trắng thì anh liền dừng bước.

-Khoan đã!

-Có chuyện gì thưa ngài?- Cô ấy quay lại nhìn anh.

-Không cần tìm nữa! Tôi lấy cái này.- Anh chỉ tay về phía chiếc ví trắng được thiết kế tinh tế, phần nút để mở ví còn được đính kim cương lấp lánh.

-Ngài quả thực có mắt thẩm mỹ cao! Đây là loại mới nhất, đẹp nhất và đắt nhất ở đây.- Cô ấy cúi đầu rồi lấy chiếc ví.- Mời ngài đến quầy thu ngân.

Phục Ân đi đến quầy và đưa thẻ. Anh chờ đợi, nhìn về phía cô nhân viên kia đóng hộp chiếc ví ấy cho cẩn thận, không được trầy xước.

-Của ngài 24 nghìn 2 trăm đồng, đã thanh toán xong.- Thu ngân đưa thẻ cho anh.- Cảm ơn ngài, hẹn gặp lại lần sau.

Phục Ân bỏ thẻ vào ví, cùng lúc nhân viên mang chiếc hộp ra. Cô ta bỏ hộp vào túi có in hiệu E.A.S rồi đưa cho anh.

-Của ngài ạ!

Phục Ân không trả lời, chỉ gật đầu rồi lấy túi đó ra ngoài. Ra xa chỗ này càng nhanh càng tốt. Tránh khỏi những ánh mắt lăm le ở đây sẽ bớt phiền phức. Đến cả mua đồ cũng bị đề ý, nhìn tới nhìn lui. Khó chịu! Không thoải mái tí nào.

...

Lạc Y cùng Y Phúc ra khỏi phòng kế toán. Cả hai đi đến nơi lấy cà phê. Vừa đi, Y Phúc vừa nói chuyện với cô.

-Nay trông em nhợt nhạt quá!

-Em mất thỏi son rồi. Nay để cả mặt mộc.- Lạc Y đưa tay ôm má.

-Chị thấy có khác gì đâu, chỉ là không có son môi thôi mà.- Y Phúc bật cười.

- Thường ngày em cũng chỉ dùng son thôi, đâu có phấn hồng xúng xính.- Lạc Y chu môi nói.

- Uhm, mình làm ở văn phòng mà không son phấn, không chưng diện để bị mấy nhân viên phòng khác mỉa mai lắm.- Lấy hai cốc cafe, Y Phúc nói nhỏ qua tai cô.

- Em biết chứ! Nhưng em chẳng quen đâu, thế là đủ rồi.- Lạc Y lắc đầu.

Hai người cùng ra ban công hóng gió. Lạc Y nhắm mắt lại tận hưởng gió trời thanh mát. Có như thế này thì đầu óc cô mới thư thả đi vài phần. Không phải lo âu, suy nghĩ chuyện gì nữa.

Chợt ở phía ngoài, Lạc Y và Y Phúc nghe những cô nhân viên phòng khác nói chuyện với nhau.

- Nè, mấy bà biết gì chưa?- Nhân viên 1 hỏi.

- Chưa! Chuyện gì thế?- Nhân viên 2 và 3 thắc mắc.

- Lúc sáng tôi thấy Thượng Tổng vào công ty.

- Ui giời, tưởng chuyện gì.- Nhân viên 3 bủn môi.

- Đừng làm mất hứng thế chứ, kể tiếp đi.- Nhân viên 2 liên tục hối thúc.

- Anh ấy mang gì vào hai bà biết không?- Nhân viên 1 tỏ ra nguy hiểm.

- Không! Không nói sao biết.- Nhân viên 3 liếc mắt nhìn rồi thu ngay lại.

- Đó là hai chiếc túi, một lớn một nhỏ. Chiếc lớn in hiệu E.A.S, còn chiếc nhỏ in hiệu I.V đó. Toàn đồ hiệu không thôi.- Nhân viên 1 nhún vai.

- Gì???- Cả hai người kia đồng thanh.

- Hai hiệu đó đều dành cho nữ giới mà.- Nhân viên 2 không khỏi thắc mắc.- Cô có nhìn lầm không đó?

- Không lầm, chính mắt tui thấy đây.- Nhân viên 1 xua tay.

- Tổng Tài của chúng ta có ý trung nhân rồi sao? Sao lại như thế!- Nhân viên 2 ôm má, nói giọng tiếc nuối.

- Haizz...thất vọng quá! Ai mà được Tổng Tài để mắt chắc có phước lắm.- Nhân viên 3 lắc đầu.

- Mà thôi, vào làm đi, sắp tới giờ rồi.

- Ừ, đi thôi.

Lạc Y vừa nghe xong thì liền vị sặc. Cô ho sặc sụa, cả gương mặt đỏ lên. Cái gì mà có phước chứ? Mấy người này ở cạnh Phục Ân đi rồi biết, bị anh ăn sạch sành sanh luôn đấy. Y Phúc vội vã vuốt lưng Lạc Y, cô ấy lo lắng hỏi.

- Em không sao chứ?

- Em...em không sao...khụ khụ...- Lạc Y xua tay.

...

Tuệ Mẫn ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ của thư viện. Cô mở quyển "Kẻ Mua Người Bán" của Thập Tuyệt ra xem. Cô ấy viết cũng khá hay, từng câu văn lôi cuốn lấy Tuệ Mẫn không thôi. Mãi hồi mỉm cười, cô cứ thế mở từng trang mà đọc.

Bỗng nhiên bên cạnh có người đặt chồng sách. Tuệ Mẫn ngược nhìn và mỉm cười thật tươi, tí cả mắt.

- Anh đến rồi ạ!

- Uhm, anh có mang cái này cho em nè.- Vỹ Khanh gạt đầu rồi để một chiếc hộp nhỏ bé, xinh xinh trước mặt cô.

- Cảm ơn anh nha!- Tuệ Mẫn mở hộp ra.

Phía trong hộp là một móc khóa nhỏ bé, mặt trước được khắc tên cô tỉ mỉ. Có một nút ẩn bé tí ở mặt sau, Tuệ Mẫn ấn vào thì nó bật mở, bên trong là ảnh của cô khi đang cười thật tươi.

- Woa...đẹp quá!- Tuệ Mẫn thốt lên.

- Em thích chứ?- Vỹ Khanh ngồi xuống cạnh cô và hỏi.

-Dạ, em thích lắm- Tuệ Mẫn gật đầu rồi lấy móc khóa ấy cắt cẩn thận vào hộp.

Vỹ Khanh mỉm cười. Nhìn thấy cô vui như thế anh mừng lắm, chưa bao giờ anh thấy tình yêu đẹp như lúc này. Chỉ cần cô muốn thì chuyện gì anh cũng có thể mang đến chỉ cần việc đó nằm trong tầm tay của anh.

-Anh không hiểu chỗ này lắm, Mẫn giải thích giúp anh với.- Mở quyển sách ra, anh chỉ ngón trỏ vào câu thoại của nữ chính.

Tuệ Mẫn vén tóc qua tai rồi ghé người sang nhìn theo hướng tay của Vỹ Khanh.

-À, ý là cô ấy đã phải chờ đợi nam chính quay về rất lâu nhưng không vì thế mà bản thân lại phụ bạc, đi yêu người khác.

Tuệ Mẫn ngược mặt lên, lúc này hai ánh mắt chạm vào nhau, khoảng cách thật gần. Vỹ Khanh cảm nhận được hương thơm nhẹ nhàng từ tóc của Tuệ Mẫn. Và cả hơi thở đều đều của cô. Mọi thứ như lắng đọng lại, mê hoặc anh. Tuệ Mẫn đỏ ửng mặt khi hơi thở nam tính từ Vỹ Khanh phả hai bên má. Đôi môi đỏ mọng của cô mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng thôi.

Ngồi thẳng người lại, Tuệ Mẫn căng thẳng, hai má nóng ran. Nhịp tim cô lúc này đập loạn xạ, liên hồi. Chỉ biết im lặng và mím môi, cô không thể nói thêm một lời nào cả. Vỹ Khanh mỉm cười trước sự ngại ngùng, đáng yêu của cô. Anh bạo dạn vươn tay, nắm chặt lấy tay Tuệ Mẫn. Tay anh ấm và to lớn, có thể nắm cả hai bàn tay cô. Sự dịu dàng từ anh làm cho Tuệ Mẫn thấy mình đang được bảo vệ.

Tuệ Mẫn lúc đầu có vẻ hơi giật mình và muốn rút tay lại nhưng bàn tay của anh đã nắm chặt, ý như là cứ để yên đấy mọi chuyện sau này anh sẽ lo. Khẽ đưa mắt nhìn Vỹ Khanh, cô đan tay mình vào tay anh và mỉm cười một cái thật tươi.

-Tối mai...anh đưa em đi chơi nhé Mẫn.

Tuệ Mẫn không trả lời anh, cô chỉ gật nhẹ đầu ngại ngùng thấy cho sự đồng ý.

Khỏi nói cảm xúc của Vỹ Khanh lúc này rồi. Anh vui mừng tột độ, hưng phấn vô cùng. Như vậy có phải anh đã cura đồ Tuệ Mẫn rồi đúng không? Chỉ cần một câu tỏ tình nữa thì mọi chuyện sẽ thành hiện thực. Ước muốn bao ngày nay của anh cuối cùng cũng được đáp ứng. Về sau phải chăng sẽ được cưới Tuệ Mẫn về nữa? Ôi cuộc đời của anh! Quả không uống phí.

...

Lạc Y ngồi trên đùi Phục Ân và nghịch laptop của anh. Cô mở ET lướt xem tin tức rồi đóng lại, mở tiếp ITB xem phim. Phục Ân ôm lấy eo nhỏ, tựa cằm lên vai cô và cùng xem. Từ trước đến nay chưa một người nào được chạm vào laptop của anh, kể cả Vỹ Khanh. Anh cực kỳ ghét ai đụng vào đồ của mình. Nhưng đối với Lạc Y thì khác. Cô vô tư nghịch laptop và anh chẳng có một lời phản bác, còn muốn cô chơi cho thư thỏa đầu óc.

Lạc Y đóng cửa sổ trang web lại. Cô vươn vai rồi nói.

-Em dùng xong rồi, trả lại anh đó.

-Sao em không chơi tiếp đi.- Anh đưa mắt nhìn cô.

-Thôi, còn trả cho anh làm việc nữa. À mà anh có tài xế nào tên Vỹ Khanh không?- Cô chợt nhớ ra chuyện của Tuệ Mẫn nên liền hỏi.

-Sao em hỏi vậy?- Anh nhún mày.

Tên Vỹ Khanh kia không biết lại bày ra trò gì nữa đây. Cái gì mà tài xế kia chứ?

-Bạn em có quen biết một người, anh ta nói tên Vỹ Khanh và làm tài xế đưa đón anh và Phó Tổng. Em không rành hết nhân viên của công ty nên hỏi anh cho xong.- Cô nhún vai rồi bĩu môi.

-Có chứ! Cậu ấy là người tốt, không sao đâu.- Anh lên tiếng nói đỡ một câu.

-A...thế thì em yên tâm phần nào rồi.- Cô gật gù.

-Nay em nhột nhột quá!- Phục Ân đưa tay nâng cằm cô lên.

-Son của em mất rồi, mai sẽ mua thôi mới.- Cô chu môi nói.

Phục Ân khẽ nhếch môi, lấy hai chiếc túi dưới chân đặt lên bàn. Anh nhướn một bên mày rồi nói với cô.

-Tặng em!

-Của em á?- Cô mở to mắt.

-Son của em là anh lấy đấy. Bỏ nó đi, dùng son mới này sẽ tốt hơn. Còn túi xách đó cũng mang bỏ luôn đi, anh mua cho em một túi mới nữa đây.

- Em không nhận đâu.- Cô lắc đầu.

- Tại sao không? Cửa anh mua cho thì lấy đi, không phải ai cũng được như thế đâu nhé.- Anh nhíu mày, đôi mắt mang vẻ yêu chiều nhìn cô.

- A...vậy em giữ nó, đi đâu cùng anh mới dùng. Bây giờ túi kia còn mới, bỏ phí lắm.

- Haizzz...- Anh thở hắt ra.- Em cứ dùng, khi nào đi đâu đó anh mua cho cái khác.

Lạc Y gật nhẹ đầu, cô biết giá trị của nó không hề nhỏ như kích cỡ. Phục Ân tốn một số tiền lớn như thế chỉ để tặng cô thôi sao? Cầm lấy hai túi đó, Lạc Y đặt xuống chân. Vô tình cô thấy hai mảnh giấy nhỏ bị vò nát nằm ngoài thùng rác. Nhặt lên rồi mở ra xem Lạc Y tá hỏa với những gì trong đó.

- Phục Ân! Chỉ hai thứ đó mà đã bằng 2 tháng lương của em rồi sao?

- Không quan trọng! Em cứ dùng, anh sẽ mua tiếp những thứ mới khi cần thiết.- Phục Ân ôm lấy eo cô, áp sát vào người.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả. Dùng thử son này anh xem

Lạc Y lưỡng lự tô son lên môi. Son hiệu có khác, rất thơm và mịn. Cô rất thích nó, về ngoài bắt mắt, chất lượng lại tốt như vậy. Khi tô xong, cô đưa tay lên lau thử thì son chỉ bị trôi đi một ít, lâu phai.

Phục Ân vươn tay mân mê gương mặt bầu bĩnh của cô. Hề nhìn thấy đôi môi bé xinh kia thì anh lại không kiềm lòng được. Lạc Y như hiểu ý anh sẽ định làm gì nên cứ né tránh trừu chọc anh.

- Ngoan nào!- Phục Ân đưa tay ra sau, ghì đầu cô.

Lúc môi anh sắp chạm môi mình, Lạc Y đưa tay lên ngăn lại. Phục Ân nhíu mày khó hiểu, chuyện gì nữa đây?

- Anh có nhiều nhân tình như thế, chắc môi này đã hôn nhiều người.- Cô lướn ngón trở lên môi anh.

- Em là người thứ 2 anh hôn.

Lạc Y mở to mắt. Phục Ân đang đùa đúng không? Cô là người thứ 2 chạm môi anh sao?

- Anh nói dối.

- Thật! Không đùa.- Anh gật đầu chắc nịch.

- Anh quen nhiều người phụ nữ lắm mà. Cũng sẽ có những chuyện...ít ra cũng hôn chứ?- Cô bấu môi.

- Môi của họ là dùng để hôn "thằng nhóc" còn môi của em...- Phục Ân hôn nhẹ lên môi cô.- Là để cho anh.

Lạc Y đỏ mặt, cô nhìn thẳng vào mắt Phục Ân. Nó chân thật đến nỗi khiến cô tin một cách mù quáng. Sau này anh có đá cô như những người kia không? Nếu như đó là thật, cô cũng không biết phải làm như thế nào.

Gục đầu xuống vai anh và nhắm hai mắt trông đầy mệt mỏi. Lạc Y biết bản thân mình đã sai. Sai từ khi vừa bắt đầu mối quan hệ mờ ám này. Rồi sau sẽ ra sao? Sẽ như thế nào khi anh có vợ, có con. Cô chính là người đã chêm một ngòi lửa cho hôn nhân của anh. Cô ích kỷ, chỉ biết vui cho bản thân. Còn cô gái kia? Với cuộc hôn nhân đổ vỡ như thế chắc chắn sẽ bị tổn thương rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Kẻ Thống Khổ, Người Tràn Đầy Hạnh Phúc

Phục Ân về nhà, vừa vào phòng khách anh đã thấy Võ Khanh ngồi ở sofa còn huyt sáo liên tục. Anh đi đến, cởi Áo vest ném lên thành ghế rồi ngồi xuống.

Vừa trông thấy anh, Võ Khanh bỏ tờ báo xuống và hỏi.

- Nay anh hai về trễ vậy?

- Anh lo việc!- Phục Ân tựa người ra sau.- Hôm nay trông em vui thế?

-Em á? Em vừa làm hoà với cô ấy nè, mai sẽ tỏ tình.- Võ Khanh phấn khích nói.

-Nhanh vậy sao?- Anh gật gù.

-Anh hai!- Võ Khanh gọi anh rồi mím môi.

-Hửm??- Phục Ân nhướn một bên mày.

-Anh...đang nuôi mèo sao?- Võ Khanh nheo mắt nghi hoặc nhìn anh.

-Sao lại hỏi vậy?- Anh vẫn điềm tĩnh, ôn tồn trả lời.

-Con mèo nhỏ chẳng biết cách ăn vụng gì cả, để lại dấu vết trên cổ áo của anh đấy.- Võ Khanh thích thú, môi mím cười.

-Ừ, hư thật.- Phục Ân chỉ mím môi nhẹ rồi rút một tách trà.

-Sắp có vợ kia mà, anh nuôi mèo không thấy bất tiện sao?

-Nuôi thì nuôi, liên quan gì vợ với con?- Anh nhâm nhi tách trà.

-Em chịu thua anh.- Võ Khanh nhún vai.

Phục Ân nhớ đến chuyện Lạc Y nói với mình. Anh liền nhếch môi rồi trêu chọc Võ Khanh.

-Từ mai em bắt đầu làm tài xế đi nhé, anh tuyển Phó Tổng khác.

-Ồ anh...chuyện gì thế? Tự nhiên đang yên đang lành lại đổi?- Võ Khanh hốt hoảng, trừng to hai mắt, xém tí là phun hết trà trong miệng.

-Ý của em đây thôi! Muốn làm tài xế thì anh cho làm.- Liếm nhẹ môi, Phục Ân cong môi ủy dì.

Võ Khanh chợt nhớ, chuyện anh bịa ra chỉ nói với Tuệ Mẫn thì sao anh hai lại biết được? Chẳng lẽ anh ấy theo dõi của anh sao?

-Sao anh biết vậy anh hai? Em nhớ đâu có nói với ai đâu.- Võ Khanh nhúu chặt hai mày.

-Mèo nhỏ nói anh biết.- Đặt tách trà xuống, Phục Ân nhàn nhã nói.

-Ồ...sao cô ấy biết?- Võ Khanh lúc này càng kinh hãi hơn.

-Anh nói em biết nhé! Mèo nhỏ là bạn của cô gái kia đấy, lo mà cẩn thận mồm mép vào. Sớ rớ là hồng việc trọng đại của chú như chơi.- Phục Ân cảnh báo.

-Ấy! Mèo anh nuôi cũng là người trong Thượng Ân?- Hai mắt Võ Khanh lúc này sáng lên.

-Em muốn biết để làm gì?- Anh không trả lời mà hỏi ngược lại, chặn miệng Võ Khanh.

-Không nói thì thôi!- Võ Khanh bĩu môi.- Em về đây, chuẩn bị cho ngày mai nữa...híhí...

Võ Khanh vẫy tay rồi chạy đi mất hút.

Gương mặt Phục Ân đanh lại. Hai mày càng nhúu vào, không giãn ra. Võ Khanh này càng ngày càng trông như trẻ con. Nếu để người ngoài nhìn thấy họ sẽ cười vào mặt cho xem. Lúc đấy mới biết thế nào là nhục nhã.

...

"Anh à, làm sao đây? Hôm trước người ta đã qua xem mắt em rồi đó."

"Nhanh vậy sao? Anh nghĩ sang năm chứ."

"Em không biết, không biết gì hết. Tại sao anh chưa về?"

"Em nghe anh, phải kéo dài thời gian ra. Không lâu sau anh sẽ quay về và đưa em đi."

"Nhưng bằng cách nào đây? Anh đã hứa sẽ quay về sớm, chúng ta sẽ cưới mà."

"Em cũng biết đó, ba mẹ em sẽ không đồng ý chúng ta qua lại, cũng chỉ vì định kiến xã hội. Nghe anh đi Thiên Anh, anh sẽ sớm trở lại sau lần công bố cuối cùng này, ngưng việc viết sách và cùng em đi thật xa. Được không?"

"Sẽ là bao lâu nữa đây?"

"Em kéo dài đến sang năm, nhất định anh sẽ về nước và đưa em đi."

"Được! Bạch Thiên, em tin anh."

Thiên Anh đặt điện thoại xuống. Cô co ro bên góc giường. Ôm lấy bắp vai mình, cô tủi thân, bất lực mà bật khóc. Tiếng nấc nhẹ hoà với màn đêm thanh tịnh. Máu u ất bao trùm xung quanh, Thiên Anh cô đơn, lạc lõng, đắm mình chịu đựng.

Ai bảo là tiêu thư đãi cát là sung sướng? Thiên Anh chưa bao giờ được quyết định điều gì theo ý muốn của mình. Từ mọi chuyện trong cuộc sống và cả đời tư. Ba mẹ thương cô, muốn tốt cho cô, cô biết. Nhưng người cô không yêu thương, không tình cảm thì liệu sẽ hạnh phúc? Ba mẹ cũng thẳng thừng từ chối Bạch Thiên, tình yêu đầu đời và duy nhất của cô. Khiến anh phải từ bỏ quê hương ra nước ngoài lập nghiệp. Anh muốn có thật nhiều tiền, thật nổi tiếng để chứng minh cho ba mẹ cô thấy viết văn là nghệ thuật, không hề vô dụng như những gì họ nghe người ta đồn đoán. Đôi lúc Thiên Anh nghĩ sẽ buông tay anh nhưng tình cảm một lúc một sâu nặng khiến cô không đành lòng.

Lỡ sa một chân rồi, không thể nào lùi lại. Nếu ba mẹ đã cố tình muốn bức chết cô thì cô phải chạy trốn nơi địa ngục này thôi. Mất đi Bạch Thiên, Thiên Anh không thiết phải sống nữa.

Những tiếng nấc nhẹ nhàng của cô gái nhỏ phát ra nghe đau lòng đến thương tâm. Chỉ trách cuộc đời này quá nghiệt ngã, quá ư vô tình.

-Bạch Thiên, anh về với em đi. Em nhớ anh!

...

-Lạc Y, em xem lại bảng số liệu này rồi mang lên phòng Phó Tổng nha.- Y Phúc đưa cô một sấp giấy.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu rồi nhận lấy.

Cô mở ra xem, thống kê lại từng con số trên máy tính và trong giấy tờ, để sai còn kịp sửa chữa. Ở con số cuối, trong máy chỉ có 450 nghìn nhưng khi ra giấy thì lại đến 700 nghìn. Nếu là 750 nghìn thì cô cho là nhầm lẫn nhưng 700 nghìn, một con số tròn trịa như thế sao nhầm được.

Nhìn sang Đông Thy, vừa thấy cô nhìn thì cô ấ thu ánh mắt lại, ngập ngừng gì đó. Lạc Y đảo mắt, Đông Thy là người chịu trách nhiệm chuyển khoản ở phòng kế toán giữa công ty và những tập đoàn khác. Nếu như hôm nay Lạc Y không kiểm tra bảng số liệu này thì một số tiền không nhỏ sẽ bị kiểm duyệt và chuyển đi. Cô biết tác phong làm việc của các đối tác, họ không nhận dư. Nếu chuyển dư thì họ sẽ báo lại còn không sẽ chuyển thẳng vào mã thẻ ở cuối trang (nếu có) và không cần thông báo. Chỉ cần sau khi Phục Ân hoặc Phó Tổng ký tên, người nào đó nhanh tay ghi lại mã thẻ thì số tiền dư này sẽ được hưởng trót lọt. Lần này may là cô kiểm lại. Còn những lần trước? Đông Thy đã hưởng bao nhiêu tiền rồi? Nếu nhầm lẫn và không gian dối thì cần gì cô ấy phải nhìn Lạc Y bằng ánh mắt dò xét như thế?

Thấy Lạc Y nhận biết điều lạ, Đông Thy bước đến nói với cô.

-Chị Y, bảng số liệu này sai sao? Chị đưa để em sửa lại.

-À...nó bị nhầm lẫn một chỗ. Em sửa lại đi, chị còn mang cho Phó Tổng ký.- Lạc Y đưa lại cho Đông Thy.

-Dạ.- Đông Thy quay lưng, liếc mắt nhìn Lạc Y, gương mặt trông khá bức tức, hậm hực.

Một lúc sau, Đông Thy mang bảng số liệu đó đến rồi đưa cho Lạc Y.

-Đây chị! Chị kiểm lại rồi mang cho sếp giúp em.

-Uhm!

Lạc Y gật đầu rồi xem lại. Khi đã thấy như trong máy tính thì cô mới mang đi gặp Phó Tổng.

Cốc...cốc...

-Mời vào!- Giọng của Vũ Khanh vọng ra.

Lạc Y vào trong và đặt bảng số liệu lên bàn.

-Phó Tổng ký giúp ạ.

Vũ Khanh mở ra xem, lật tới lật lui một lúc rồi mới đặt bút ký. Đưa giấy tờ cho Lạc Y, lúc cô vừa quay đi thì anh gọi.

-À...Lạc Y!

-Có chuyện gì sao Phó Tổng?- Cô quay lại, nghiêng đầu hỏi.

-Cô ngồi đi.- Anh đưa tay về phía ghế trước mặt mình.

-Vâng!- Lạc Y nhả nhận đi đến và ngồi xuống.

-Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ chịu trách nhiệm phần kiểm tra giấy tờ của phòng kế toán, việc của trưởng phòng nhiều quá nên đã đề xuất cho cô giúp cô ấy. Trước khi mang giấy tờ cho Thượng Tổng hoặc tôi ký thì cô bỏ ít thời gian photo ra một bản sao và lưu lại. Tôi thấy hiện nay đưa tin rất nhiều chiêu trò của nhân viên khi tự ý ghi mã thẻ sau khi ký tên nên muốn đề phòng. Chiều nay tôi sẽ gửi thông báo đến phòng kế toán.- Vũ Khanh ôn tồn phân giải.

-Việc đó được, thưa Phó Tổng.- Lạc Y gật đầu.

-Được! Cả phòng kế toán tôi chỉ tin tưởng hai người, Trưởng phòng Y Phúc và cô. Đừng làm tôi thất vọng.

-Vâng, xin phép ngài.- Lạc Y đứng dậy và ra khỏi phòng.

Đứng trong thang máy Lạc Y suy nghĩ. Phó Tổng cũng tên Vũ Khanh sao? Thảo nào cô thấy rất quen nhưng không nhớ rõ. Cả hai anh em đều như nhau. Gương mặt lúc nào cũng căng thẳng, không xúc cảm. Khi tiếp xúc làm cô cứ rợn tóc gáy. Phó Tổng cũng ít khi cười, hầu như từ trước đến nay cô chưa từng thấy. Tình tình lại hồ hững y hệt Phục Ân.

Giờ nghỉ trưa, Lạc Y cùng Y Phúc và một số người khác trong phòng kế toán đi ăn. Đi trên đường, mọi người nói chuyện với nhau rất rôm rả. Vừa ra khỏi công ty thì Lạc Y có điện thoại. Là số của Phục Ân, vì không muốn mọi người để ý hay vô tình nhìn thấy nên cô không lưu tên. Cứ thế lướt nút xanh và nghe.

"Em nghe đây!"

"Em ăn gì chưa?"

"Chưa, em đang đi với đồng nghiệp, vừa ra khỏi cổng thôi."

"Đến ngã tư chờ anh, anh dắt đi ăn."

"Thôi, anh làm đi, em không phiền đâu."

"Chẳng sao, ở đó chờ đi. Anh xuống ngay đây."

Lạc Y ngắt máy rồi quay sang ngại ngẩn nhìn mọi người. Cô mím môi và hồi lỗi nói.

-Xin lỗi mọi người, em có hẹn rồi.

-Tụi chị biết mà, hẹn với người yêu à?- Một người cùng phòng cười cười trêu chọc cô.

-A...đâu có.- Lạc Y lắc đầu ngầy ngậy.

-Thôi chị đi vui vẻ, em với mọi người đi đây.- Cô bé bên phòng kinh doanh vẫy tay rồi hồi mọi người đi trước.

-Chào Y!- Y Phúc chỉ biết cười rồi vẫy tay chào cô.

-Chào mọi người.- Lạc Y nhìn đến khi họ khuất bóng mới đi đến ngã tư gần công ty.

Khi vừa đến cô đã thấy xe của Phục Ân ở đó rồi. Mở cửa ra, trông thấy cô ở ngoài thì một cánh tay vươn ra kéo cô vào trong.

-Áy...- Lạc Y mở to hai mắt, lúc này cô đã nằm gọn trong lòng Phục Ân.

-Mới không gặp đó mà bị nhớ rồi.- Anh hôn nhẹ môi cô.

-Aaa...- Lạc Y ngồi bật dậy nhú mày bức rức.- Đói muốn xỉu mà anh còn đùa nữa.

-Được rồi! Được rồi! Đi ăn ở đâu bây giờ nhỉ?- Anh chặc lưỡi điều khiển xe đi.

-Em chẳng biết.- Cô gặm lấy, phụng phịu hai má.

-Anh đưa đi ngay đây, con gái gì đâu cứ đòi lên là cáu gắt.- Anh lắc đầu than vãn.

-Thử là anh xem có cáu không? Không chừng này giờ em đã được no bụng.- Cô chu môi, liếc anh một cái.

-Không trách nữa nhé! Hôm nay cho em ăn đến chiều.- Anh hơi nhếch môi tạo ý cười.

-Chẳng cần đâu.

-Đến bây giờ còn câu?- Anh gạt gù.

-Ừa, câu đấy.- Cô ương ngạnh trả lời.

-Còn câu nữa là em nhện đói, làm thức ăn trưa cho anh đấy nhé. Lúc đó ai no bụng hơn ai cho biết.- Anh cười tà mị, hai mắt như của mấy tên háo sắc nhìn cô.

-Biến thái!- Lạc Y cắn môi dưới, đánh vào tay anh đang lần mò sang.

-Ồ hay...có người yêu làm gì mà không cho sờ nhỉ?

-EM ĐÓI!!!- Lạc Y gằn giọng.

-Anh biết rồi của nợ! Không chọc em nữa đâu..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hãy Để Anh Chăm Sóc Em Thay Họ!

Lạc Y trên đường từ siêu thị về. Hôm nay cô mua khá nhiều thứ dự trữ trong nhà. Bây giờ đang có tiền, cô mua nhiều mì gói để phòng khi túi cạn. Lương bổng của cô ở Thượng Ân cũng tăng nhanh, hẳn 20 nghìn. Dư để tiêu dùng trong nhà, trả tiền điện, tiền nước,... Tính tới tính lui còn phải để một ít để dành cho mẹ. Nhớ đâu lại làm thêm một trận làm cô muốn chết đi sống lại như lần trước.

Đến đoạn ngã tư, cô chờ đèn đỏ cùng lúc gặp Dật Dấn đang đứng đấy. Dáng người anh cao ráo, lại luôn diện áo quần đơn giản nên trông anh rất gần gũi và ấm áp. Tính tình của Dật Dấn cũng kì lưỡng, gương mặt thì góc cạnh sắc bén, hể cô gái nào gặp cũng đổ đứ đừ cho xem.

-Anh Dấn!- Cô gọi.

-Chào Y!- Anh vừa thấy cô thì mỉm cười.- Em đi siêu thị về à?

-Dạ! Em mua một số thứ để sẵn trong nhà.- Cô gạt đầu.

-Nhiều thế, đưa đây anh phụ cho.- Anh cầm giúp cô một túi to.

-Cảm ơn anh.- Cô cười tí cả mắt.- Anh định đi đâu vậy?

-Anh vừa tính sang nhà em, rủ mọi người đi ăn đây.

-Thế ạ? Thôi về nhà em với Mẫn nấu rồi ăn luôn, đỡ tốn kém

-Thôi, thế lại phiền em.- Dật Dấn lắc đầu ngầy ngậy.

-Có sao đâu mà phiền với muộn.- Cô xua tay.- Em mua nhiều đồ lắm ý.

-Uhm...vậy cũng được.- Anh gạt đầu rồi cùng cô về nhà.

Dật Dấn mỉm cười nhìn Lạc Y. Cô gái này vẫn tươi tắn, hồn nhiên như thời đại học. Vì cuộc sống khổ cực nên Lạc Y chỉ ăn mặc giản dị, không váy áo như người ta. Tuy vậy đối với anh lại đẹp. Đẹp từ nhân cách, con người của cô.

Lúc đầu quen biết, Dật Dấn chỉ nghĩ giữa anh và Lạc Y là tình cảm giữa đàn anh học khóa trước và em gái trong trường. Sau đó 2 năm, dần dần anh chợt nhận ra bản thân mình đã yêu cô, rất nhiều là đáng khác. Năm năm ở bên, trong quãng thời gian dài đằng đẳng ấy, anh vẫn không đủ can đảm để nói từ "yêu". Chỉ biết lặng nhìn rồi vô thức mỉm cười khi nhìn thấy cô. Cả sau này nữa, có lẽ anh sẽ vô tình bắt gặp những lúc cô và ai kia ở bên nhau. Tim đau quặn thắt nhưng môi vẫn cố gượng cười. Yêu đơn phương là thế! Có thể nhìn, có thể im lặng mà không thể lên tiếng. Vì dù có nói bao nhiêu, nói ít nói nhiều thì cả hai cũng chẳng là gì của nhau.

Lạc Y mang hết đồ đạc vào bếp. Loay hoay một lúc để dọn dẹp, cất gọn gàng tất cả rồi cô mang một cốc nước ra phòng khách.

-Anh uống nước đi, chờ em xiu.

Lạc Y vào phòng gọi Niên Thụy rồi quay lại phòng riêng của mình gọi Tuệ Mẫn.

-Mẫn à...

Vừa bước vào, Lạc Y đã mở to mắt nhìn Tuệ Mẫn. Thấy Tuệ Mẫn đang cầm chiếc ví mà Phục Ân mua cho, cô tá hỏa chạy đến lấy lại. Tim đập thình thịch, Lạc Y giấu nhem chiếc ví ra sau lưng.

-Ồ...- Tuệ Mẫn ngơ ngác.

-À...cậu ra phòng khách...có anh Dẫn đến.- Lạc Y áp úng.

-Ồ...- Tuệ Mẫn gật gù rồi đứng dậy.

Bỗng nhiên Tuệ Mẫn quay lại hỏi khiến Lạc Y giật nảy người, thót cả tim.

-Nè Y! Ví đó cậu mua à?

-Ồ há...ừ...mình...mình được tặng...

-Được tặng? Ai mà phóng khoáng thế? Hiệu này đắt tiền lắm nha.- Tuệ Mẫn chu môi nói.

-À...của người chị quen biết ý mà.- Lạc Y xua tay.

-Ừa, thôi mình có hên rồi. Bây giờ đi đây.- Tuệ Mẫn lấy ví của mình trên bàn rồi ra ngoài.

Tuệ Mẫn vừa đi thì Lạc Y liền thở phào. May mà Mẫn không như người ta dò hỏi đến cùng, không thôi là cô chết chắc. Mở tủ quần áo, Lạc Y để chiếc ví vào hộp rồi cất ở dưới những lớp áo đây. Mẹ không như Mẫn, nếu mẹ thấy chắc chắn sẽ hỏi cho ra lẽ mới chịu. Cất vào đây trước đã, sau này cô sẽ tìm chỗ an toàn hơn.

...

Tuệ Mẫn đi bộ ra ngã tư. Vừa đi cô vừa suy nghĩ rất nhiều điều. Chiếc ví lúc này ít nhất cũng phải 20 nghìn, đối với lương hậu hĩnh để mua một lần như thế cô không nghĩ người tặng có thân phận tầm thường. Và đơn giản của người khác tặng thì sao Lạc Y lại giữ kỷ cang như vậy? Hầu như không con chạm đến. Quan trọng đến thế sao? Mà thôi, chuyện riêng của Y mà, cô cũng không muốn quan tâm nhiều.

-Mẫn à!

Tuệ Mẫn giật mình, cô nhìn phía trước, hướng người vừa gọi. Tuệ Mẫn mỉm cười khi thấy Võ Khanh đang đứng ở lề đường sau trạm xe buýt đang vẫy tay, kê bên còn có cả con moto bóng loáng.

-Anh đến lâu chưa?- Cô hỏi.

-Anh đi sớm 15 phút.- Anh cho hai tay vào túi rồi cắn môi dưới.

-Sao anh đi sớm vậy? Chẳng sợ em ra trễ sao?- Cô chớp mắt, chu môi nói.

-Tại anh nôn quá!- Võ Khanh gãi đầu rồi cười xoà.

Đứng trước anh, Tuệ Mẫn ngại ngần cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt nhau. Mặt cô ửng hồng, có cả má lúm cực kỳ duyên. Chợt tim cô lỡ nhịp, đập nhanh liên hồi. Đúng là "đàn ông yêu bằng mắt, phụ nữ yêu bằng tai". Chỉ câu nói nhẹ như thế cũng khiến cô xiêu lòng.

Võ Khanh bật cười, anh lấy nón bảo hiểm đội cho Tuệ Mẫn. Cúi thấp người xuống cài chốt khóa, gương mặt của anh áp sát vào mặt cô. Dù trời tối nhưng anh thấy rõ nồn một hai má đỏ ửng, đôi môi mím chặt và hai má lúm nhỏ nhắn đáng yêu. Tuệ Mẫn càng hồi hộp, tim đập loạn nhịp. Chưa bao giờ cô thấy anh ân cần như lúc này. Cô nhìn anh, lúc nào trên môi anh cũng hiện hữu nụ cười thật tươi. Cảm giác bên anh rất ấm áp và thực sự an toàn.

Khi cài khóa xong, anh lên xe rồi quay sang nói với cô.

-Đi thôi Mẫn!

Cô gật đầu rồi trèo lên. Ngồi ở phía sau, cô muốn giữ khoảng cách để không chạm vào anh. Hai tay đặt lên đùi, cô ngồi thẳng lưng cách anh khoảng 2 gang tay.

Võ Khanh nhướn mày, chán nản. Có vẻ cô vẫn còn rụt rè. Anh liếm nhẹ môi rồi chạy vụt đi, hoà vào lòng đường tấp nập. Ban đầu anh còn chạy chậm nhưng về sau thì càng tăng tốc, chạy nhanh hơn. Càng chạy, tốc độ của Võ Khanh càng nhanh khiến Tuệ Mẫn phía sau không khỏi lo sợ. Cô nhắm tịt mắt, hai tay siết chặt thành nắm đấm và đổ mồ hôi lạnh cả bàn tay.

-Anh chạy từ từ thôi.

-Không sao đâu Mẫn, em cứ yên tâm.- Võ Khanh trấn an cô.

Trong đầu Tuệ Mẫn lúc này hiện ra một hình ảnh một vụ tai nạn thảm khốc. Tự nhiên cô thấy lạnh sống lưng, cơ thể run lên bần bật. Vòng tay ôm lấy Võ

Khanh, cô tựa đầu vào lưng anh. Lúc này đây cô rất cần một nơi vững chắc và an toàn để mình tựa vào.

Đêm tối, một chiếc Container to lớn đang nhá đèn và bóp còi in òi liên tục. Chiếc oto nhỏ chạy ngược chiều đang mất phanh cứ thế lao vào đầu xe Container. Một tiếng vang thật lớn, chiếc oto bị tông đến lật ngược, khói bay nghi ngút. Sau khi nhận được tin báo, người thân của chủ oto liền chạy đến. Cô gái nhỏ bé chỉ vừa 13 tuổi đứng ngây ngốc bên đường. Khi thấy cảnh sát mang thi thể ba mẹ mình ra khỏi xe thì cô bé liền lao ngay tới.

Tiếng nấc nghẹn của trẻ con như xé tan bầu trời đêm thanh tịnh. Máu, rất nhiều máu dính trên người bé vì em cứ ôm lấy ba mẹ mãi không thôi. Trong một lúc đều mất đi cả hai người thân yêu của mình, đó là một cú sốc rất lớn đối với em, một đứa bé chưa trưởng thành, chưa đủ sức để chịu đựng được nỗi đau quá đỗi sâu đậm như thế này.

Tuệ Mẫn càng siết chặt vòng tay ôm lấy Vy Khanh. Cô bật khóc nức nở, vỡ òa như con nít. Cô nhớ ba mẹ, đã rất lâu cô không được mẹ ôm vào lòng, đã rất lâu cô đã không được nghe và cảm nhận tình yêu thương của ba. Suốt 12 năm sống trong cô đơn, cô cút. Chỉ sau một đêm, Tuệ Mẫn đã trở thành trẻ mồ côi không nơi nương tựa. Chỉ còn ông bà nội bên cạnh nhưng sau này họ không ở đây nữa thì chỉ còn mỗi cô ở đây. Không hề có họ hàng thân thích.

Thấy Tuệ Mẫn ôm mình, Vy Khanh như mở cờ trong bụng. Anh vui mừng, đặt tay mình lên tay cô. Không lâu sau, Vy Khanh cảm nhận được điều khác lạ. Lưng anh nóng và ướt. Thấy bất ổn, anh liền dừng xe ở đoạn đường khá vắng vẻ. Vy Khanh bước xuống, để Tuệ Mẫn ngồi lại. Khi thấy Tuệ Mẫn đang khóc, anh quýnh quáng không biết phải làm gì ngay lúc này.

-Mẫn, em ổn chứ?- Anh ghi hai vai cô.

Tuệ Mẫn không trả lời, cô ôm mặt khóc nức nở. Quá khứ ấy, quá khứ đau thương đó một lần nữa hiện hữu vào tâm trí của cô. Cô muốn xoá bỏ chúng, xoá sạch tất cả nhưng nó lại đeo bám từ ngày này qua ngày khác. Đạo gần đây cô không thấy nữa, nghĩ bản thân đã ổn nhưng hôm nay nó lại hiện về khiến tim cô càng quặn thắt, đau đến tột cùng.

-Mẫn à! Em sao rồi? Đã ổn chưa?

Thấy Tuệ Mẫn không khóc to nữa, chỉ còn những tiếng thút thít khe khẽ. Anh gỡ tay cô ra và lau hai hàng nước mắt đang tung hoành trên gương mặt khả ái của cô.

-Anh chạy nhanh làm em sợ à?- Vy Khanh lo lắng, áp tay vào bên má cô.

-Em...hức...không có.- Cô lắc đầu.

Vy Khanh hít một hơi rồi ôm lấy Tuệ Mẫn. Anh dịu dàng và ấm áp như ánh nắng ban mai. Thân ảnh to lớn của anh đủ để che chở, bảo vệ cho một cô gái bé người như Tuệ Mẫn. Không phải chỉ bây giờ mà là suốt cả cuộc đời này anh muốn ở bên lo lắng và chăm sóc cho cô.

Tuệ Mẫn ôm lấy anh, cô rút đầu vào lồng ngực. Sau khi ba mẹ qua đời, trừ bà nội ra, người cho cô lòng tin nhất thì Tuệ Mẫn chưa từng ôm một người nào khác. Thế mà khi tựa vào Vy Khanh, cô tin bản thân được bảo vệ. Lồng ngực của anh rất ấm và rộng cho cô cảm giác rất yên bình.

-Nín hẩn chưa? Có gì muốn nói thì em cứ nói đi, anh nghe đây.- Vy Khanh ân cần vén tóc Tuệ Mẫn qua tai.

Tuệ Mẫn hít thật sâu. Sau khi đã bình tĩnh hẳn thì cô mới mở miệng nói. Nhưng chất giọng vẫn còn như nghẹn ứ.

-Lúc này em nhớ ba mẹ. Cảnh họ bị tai nạn ập vào tâm trí của em. Một tai nạn kinh hoàng. Khi anh chạy nhanh như thế em rất sợ, em sợ lại không may. Em cũng nhớ ba mẹ, nhớ họ nhiều lắm.- Nói đến đây Tuệ Mẫn càng ôm chặt anh.

Vy Khanh lúc này đã hiểu phần nào về quá khứ của Tuệ Mẫn. Anh cắn môi, nâng mặt cô lên và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy. Lúc này chẳng phải hồi hộp, ngại ngùng gì nữa, anh dùng hết can đảm của mình để nói với cô.

-Mẫn à! Nếu em đặt hết niềm tin ở anh thì bắt đầu từ lúc này hãy để anh được chăm sóc cho em thay họ, được không?

Tuệ Mẫn như hoá đá, lòng bùng hai tai. Cô muốn khẳng định bản thân mình không hề nghe nhầm. Hai mắt cô như vô hồn nhìn Vy Khanh.

-Em...em...- Cô mấp máy, không nói thành lời.

-Mẫn, em làm người yêu của anh nha. Mãi bên anh, nha em.

Tuệ Mẫn hơi lưỡng lự trước lời tỏ tình của anh. Cô cứ mấp máy không nói thành lời. Vy Khanh cúi thấp đầu, bạo dạn đặt đôi môi mềm mại hôn cô. Anh chẳng gặt gao chiếm đoạt mà từ tốn để cô cảm nhận những chân thành từ anh. Tuệ Mẫn hé môi để lưỡi anh tiến vào sâu hơn quét hết mật ngọt. Hai mắt cô nhắm nghiền, vòng tay ôm lấy cổ anh đôi má hồng của cô không ngừng nóng ran. Vy Khanh một tay ôm chiếc eo thon, một tay đỡ đầu cô. Con tim anh lại loạn nhịp. Chưa bao giờ anh trải qua cảm giác như lúc này, rất đặc biệt.

Hơi thở của Tuệ Mẫn gấp gáp, cả người run rẩy. Vy Khanh cắn môi cô, đẩy đưa không dứt. Từng nhịp thở của anh phả vào má làm Tuệ Mẫn cứ mê mẩn, đắm mình trong mật ngọt.

Áp tay vào má, Vy Khanh chạm trán mình vào trán cô. Tuệ Mẫn nhìn anh, đôi mắt trong veo đến khó cưỡng. Có phải cô yêu anh không? Bản thân chẳng lúc nào từ chối anh được, anh sẽ là bến đỗ cuối cùng của cô chứ?

-Tuệ Mẫn, anh yêu em. Làm người yêu anh nha.

-A...- Tuệ Mẫn hơi ngập ngừng.

-Anh cần em!- Anh hôn nhẹ lên trán cô.

-...dạ!- Tuệ Mẫn bẽn lèn gật nhẹ đầu.

Vỹ Khanh hạnh phúc ôm cô vào lòng. Với anh bây giờ được ở bên cô mới là điều quan trọng nhất. Anh lau hai bên hốc mắt còn đọng nước của cô, chất giọng nuông chiều, ân cần nói.

-Yên tâm nào, mọi chuyện đã qua hết và có anh ở đây rồi, em đừng buồn nữa.

-Em biết rồi!- Tuệ Mẫn hít một hơi rồi gật đầu.

Tuệ Mẫn hi vọng sự lựa chọn của mình không hề sai. Bờ vai của anh vững chắc đến nỗi cô cứ muốn tựa vào. Bởi vì chỉ khi tựa vào anh thì cô mới biết bình yên là như thế nào.

...

Lạc Y cùng Dật Dấn đi dạo phố. Cô vẫn vô tư, hồn nhiên và quên cả lời anh nói hôm trước. Đối với cô, Dật Dấn là người anh trai tốt bụng nhất. Anh luôn giúp đỡ cho cô thời đại học cho đến khi đi làm. Cô cũng rất may mắn khi được làm việc cùng anh tại Thượng Ân. Tính tình cô khá trầm mặc khi gặp người lạ, có anh làm chung đỡ hơn rất nhiều, ít ra cũng có người quen.

Dật Dấn rất chu đáo, anh thường giúp cô hoàn thành những báo cáo tốt nhất. Đôi khi tặng cả còn mua thức ăn đầy đủ cho cô nữa. Nhưng dù có ra sao thì anh cũng chỉ là anh trai, không hơn không kém.

Không gian bao quanh khá im ắng và gượng gạo. Chẳng ai nói với ai câu nào. Đến khi Dật Dấn lên tiếng thì mọi thứ lặng yên mới bị vỡ đi.

-Tuần sau đến Lễ Tình Nhân rồi, em định đi đâu không?

-Em á? Em chưa biết nữa, chắc chỉ ở nhà thôi.- Cô nhún vai.

-Chán nhĩ?- Anh gật gù và chặc lưỡi một cái.

-Chứ em biết đi với ai bây giờ.- Cô chỉ biết cười xoà.

-Hay để anh qua dắt em đi.- Anh nghiêng đầu nhìn cô.

-A...em không hứa trước được nha, không chừng mấy đứa bạn thời đại học rủ đi ý.- Lạc Y chu môi nói.

-Uhm, khi nào đi thì gọi anh, anh qua đón.- Anh mỉm cười híp cả mắt.

-Dạ!- Cô gật đầu.

Lạc Y nhìn ngó xung quanh. Chợt thấy chú gấu to đang bán hoa phía trước thì cô chạy ngay đến. Vẫy tay chào chú gấu, cậu ấy cũng thân thiện chào lại cô. Cậu ấy vươn tay ôm lấy Lạc Y rồi buông ra, song đó đưa cành hoa cho cô ngó ý mời mua.

-Lấy tôi 3 hoa.- Dật Dấn nói.

Chú gấu to ra dấu, tất cả 6 đồng. Dật Dấn trả tiền rồi lấy hoa. Anh và Lạc Y lại bước đi. Đưa hoa cho cô, anh cho hai tay vào túi.

-Tặng em đây!

-Đẹp thế! Ước gì Lễ Tình Nhân này em cũng có hoa nhi.- Cô chu môi nhìn ngắm 3 bông hồng rực rỡ.

-Nhiều người thích em lắm mà, thế nào cũng có thôi.

-Em không cần họ! Em chỉ cần người mình thích thôi.- Lạc Y bĩu môi.

-Em thích ai?- Dật Dấn hơi nhúm mày, giả vờ hỏi.

-Em...chưa.- Cô lắc đầu.

-Uhm!

Cả hai không nói gì nữa, tiếp tục cùng nhau bước đi. Trong tâm trí Lạc Y lúc này hiện ra hình ảnh của Phục Ân. Bên trái lồng ngực ấm lên lạ thường. Cô

yêu anh đúng không? Trái tim vẫn hằng gọi tên anh đúng chứ?

Phục Ân rất dịu dàng và nuông chiều cô. Khác hẳn với Dật Dấn, Phục Ân biết rõ cô nghĩ gì và cần gì. Đôi lúc anh rất cứng rắn nhưng cũng có lúc anh lại hạ mình để chọc cười Lạc Y. Nếu Dật Dấn chăm sóc cô về thể chất thì Phục Ân lại hiểu cô từ trí tuệ. Kết quả đã quá rõ ràng. Cô không hám danh lợi, cô chỉ cần một người thực sự hiểu về cô và biết trước cô sẽ làm gì. Dù Phục Ân chẳng có gì trong tay đi nữa thì cô vẫn muốn bên anh. Vì chỉ có anh mới cho cô được cảm giác được yêu là thế nào.

_____ Khai Trương Mừng 1 _____

. Hôm nay là Mừng 1 Tết Mậu Tuất tác giả chúc mọi người Năm Mới Bình An, Vạn Sự Như Ý, Phát Tài Phát Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lộ Tẩy!

"Thieu Tổng! Anh gấp gấp việc gì? Chẳng phải họp đồng đã rõ ràng rồi sao?"

"..."

"Hoá ra là anh tiếc một khoảng tiền còn con con đó và ở đây lí sự với tôi?"

"..."

"Được thôi! Tôi mời anh. Anh cứ thoải mái, tôi sẽ hầu không thiếu một buổi."

"..."

"Anh nên nhớ cho kỹ. Luận pháp của Lâm Mộc Quốc này chính là cuộc chơi của những người giàu. Ai có tiền thì kẻ đó thắng. Đừng phí công vô ích nữa anh bạn."

"..."

"Anh Hạo? Không có anh Hạo thì công ty bé tí ấy của anh liệu đã xứng tầm với tôi? Vuốt mặt nể mũi lắm tôi mới chấp nhận lời cầu xin của anh Hạo. Bây giờ anh làm như thế thì có trời mà cứu anh."

Phục Ân ngắt máy rồi quăng điện thoại lên bàn. Nhắm hờ hai mắt, anh thở hắt ra và tựa cằm lên vai, ôm lấy nữ tử đang ngồi trong lòng. Không gian xung quanh im ắng đến đáng sợ. Phục Ân chỉ ở đó hưởng thụ bình yên mà không nói lời nào càng khiến cô thêm lo lắng.

Lạc Y cảm nhận hơi ấm từ anh, nhịp thở đều đều, chậm rãi. Anh chẳng hề âu lo về cuộc trò chuyện vừa rồi, như thể nắm chắc trong tay phần thắng. Thời gian cứ thế trôi qua rất lâu, Phục Ân vẫn như vậy, im lặng đến lạnh lùng. Cô biết anh không hề thích ai quan tâm đến công việc anh, nhưng anh cứ lặng im như vậy khiến cô không thể yên lòng, to gan mở miệng hỏi.

-Anh à! Công ty có chuyện sao?

Phục Ân không mở mắt, anh rất điềm tĩnh kéo đầu Lạc Y và hôn lên má cô, lảng tránh câu hỏi đầy

-Tuần sau là Lễ Tình Nhân, anh đưa em đi biển 3 ngày.

-Dạ!

Lạc Y không nói thêm gì. Suy nghĩ của cô không hề sai, cô có là gì của anh đâu mà anh phải nói cô biết. Có lẽ bản thân đã quá mơ tưởng ảo huyền rồi. Sau này cô nên không nghe không thấy sẽ tốt hơn.

Vừa lúc nghe Lạc Y hỏi, Phục Ân cũng thoáng bất ngờ. Anh không muốn Lạc Y phải bận tâm. Điều cô quan tâm và nên làm là ở cạnh anh chứ không phải mấy chuyện con con vớ vẩn như thế. Cả ngày đối mặt với hàng tá giấy tờ cô đã thấm mệt giờ đây là lúc để cô nghỉ ngơi, giải tỏa căng thẳng chứ không phải đoán cho việc không liên quan kia.

Nắm lấy tay trái của cô đưa lên không trung, anh chăm chú ngắm nhìn. Mân mê ngón áp út thon thả của Lạc Y, Phục Ân khẽ cong môi ủy dị. Nếu như một chiếc nhẫn được đeo vào đây thì thế nào nhỉ? Anh vẫn đang chờ đợi một ngày nào đó có thể danh chính ngôn thuận được nắm lấy tay cô bước đi trước mắt bàn dân thiên hạ.

Đúng là trớ trêu, ban đầu Lạc Y từ chối anh thẳng thừng rồi đến khi anh chấp nhận hôn ước thì cô chọn ở lại với anh. Nếu như quyết định sớm hơn thì

ngày trọng đại sau này, nhân vật chính nhất định sẽ là cô. Trong cả cuộc đời anh, chưa bao giờ muốn cưới một ai đó đến vậy. Một lần đồ vỡ đã quá đủ cho thời niên thiếu. Từ đó anh sẽ không tin bất kỳ một người phụ nữ nào. Cho đến khi gặp Lạc Y, một cô gái vẫn còn non nớt khi tuổi đời đã 25. Ngoại hình của cô quá bắt mắt và thu hút. Không riêng lần gặp nhau ở bar của Tiêu Tuy. Mà ngay tại công ty này, qua vài lần đầu tiên tiếp xúc làm việc anh đã bị trí thông minh của cô dẫn dắt. Có thể nói chính anh là người say nắng cô từ lâu. Tâm trí của Phục Ân luôn cố gắng tìm cách để chủ động làm quen với cô nhưng bản tính của anh lại không cho phép làm thế. Rồi thì duyên số, bỗng nhiên Tiêu Tuy gọi cho anh báo trong Thượng Ân có người muốn bán hoa một đêm. Ban đầu còn khá tức giận nhưng khi nghe tên của người đó thì anh liền hạ hỏa, nhận biết đó chính là thời cơ. Còn bây giờ? Anh chẳng lo ngại gì cả, anh biết Lạc Y đang sợ điều gì và đó chính là mấu chốt để mang cô về bên anh mãi mãi. Sau này mặc kệ mọi chuyện ra sao, trong mắt anh Lạc Y vẫn là mèo nhỏ mà anh nuông chiều nhất. Niềm tin anh đặt ở cô rất lớn, nhất định cô sẽ không dám rời xa anh nửa bước.

Lạc Y mím môi, cô lo sợ một ngày nào đó anh sẽ rời bỏ cô mà đi. Anh có rất nhiều nhân tình không riêng một mình cô. Rồi sau này anh sẽ có đồ chơi mới và vứt bỏ món hàng cũ nát như cô. Trên thế giới này không ai đủ độ lượng để tha thứ cho Lạc Y và quá khứ u tối ấy. Cô sai lầm, bán lần đầu tiên cho anh đã sai mà bây giờ còn dây dưa với nam nhân sắp cưới vợ lại sai càng sai. Lúc nào cũng thế, Lạc Y cứ mãi lo sợ và ám ảnh. Anh cho cô hạnh phúc hôm nay, liệu ngày mai anh có đạp đổ nó hay không? Và những thứ hôm nay cô có nó cũng từng xảy ra với rất nhiều người.

Phục Ân càng ôm chặt lấy Lạc Y. Bàn tay lấm tấm mồ hôi, cả người run nhè nhẹ của cô đã mách bảo anh. Tuy khá mệt lung, không biết cô suy nghĩ chuyện gì tiêu cực nhưng anh muốn cô thấy cuộc đời cô chỉ có anh mới là chỗ dựa vững chắc nhất. Đặt môi ở gáy, Phục Ân nhắm hờ hai mắt và hít lấy hương thơm nhẹ dịu từ cô, nó khiến anh thư giãn được vài phần.

...

Tuê Mẫn ngồi bên Niên Thụy ở phòng khách. Cô rót nước ra ly rồi mời bà.

Phải nói chứ trừ người thân trong gia đình thì Niên Thụy là người thương yêu cô nhất, xem cô như con gái ruột. Bà luôn khuyên nhủ cô đủ điều và cô biết tất cả đều là tốt cho cô. Tuệ Mẫn và Lạc Y cũng như nhau. Tuệ Mẫn không cha không mẹ còn Lạc Y thì mất ba nhưng Lạc Y may mắn hơn vì có một người mẹ vĩ đại luôn sát cánh kề cạnh. Hơn 10 năm trước, lần đầu đến nhà Lạc Y, cô đã có ấn tượng rất tốt về Niên Thụy. Mẹ rất hiền và dịu dàng, không hề tiếc từng miếng ăn, nước uống mặc dù nhà cửa lúc đó còn xụp xệ, không khang trang như bây giờ. Tuệ Mẫn đã bắt đầu ở đó từ khi bé tí cùng cô bạn thân và nhìn thấy nhiều điều. Lần lúc đi làm về trễ, mẹ vội vã vào nấu buổi cơm lo sợ 2 đứa đói. Tối đến còn thức khuya và áo hoặc váy để sáng cả hai đi học, trẻ con mà, ưa nghịch ngợm để mẹ khổ thân. Tuy chỉ là bạn của Lạc Y, không ruột thịt nhưng mẹ lại luôn chia thức ăn đồng đều. Mẹ còn hay hỏi han Tuệ Mẫn còn tiền đi học không để mẹ cho thêm.

Vừa mới đó mà đã qua mười mấy năm, mẹ vẫn là mẹ đó những đầu đã nhóm nhem vài sợi bạc. Hiện giờ mẹ cũng không thể đi làm do sức khỏe. Kinh tế bắt đầu khó khăn và bây giờ tất cả đã lên đôi vai nhỏ bé của Lạc Y. Cô thương lắm nhưng không biết phải làm gì. Với một đứa con gái vừa ra trường như cô, chưa có việc làm lại không muốn dựa vào kinh tế gia đình thì sao có thể giúp đỡ mọi thứ được. Hằng ngày cô chỉ biết lo cơm nước, dọn dẹp nhà cửa và trò chuyện cùng Niên Thụy cho bà bớt buồn.

-Haizzz...- Niên Thuy thở dài rồi lắc đầu.- Y không biết bao giờ nó mới lấy chồng cho mẹ nhờ đây.

-Y còn trẻ mà mẹ, không khéo sang năm lại có chồng.- Tuệ Mẫn cười tit cả mắt.

-Không biết phải nói sao với nó. Tính tình lại trẻ con, hề nhấc là nó đánh trống lảng. Mẹ không sợ nó có gia đình muốn chi lo người ngoài không hiểu chuyện mà nói nó mất duyên.- Nhắc đến đây càng khiến Niên Thụy khó chịu trong lòng.

-Thời buổi nào rồi mẹ còn lo chuyện đó. Bây giờ bình đẳng lắm, con gái cũng phải có công ăn việc làm chắc chắn mà mẹ. Mẹ chờ xem Y làm Thượng Ân càng lâu, lương bổng càng tăng, sau này Y khỏi bận tâm chi phí lo cho con cái.- Tuệ Mẫn cầm tay, xoa bóp cho bà.

- Con cũng vậy! Hai đứa sao sao á, chẳng đứa nào chịu theo chồng. Nói cho lắm thì cái lý đó cũng bênh cho con nữa đó thôi.- Niên Thụy bắt đầu quay sang trách Tuệ Mẫn.

Tuệ Mẫn chỉ chu môi rồi cười trừ. Cô có vẻ đỡ hơn Lạc Y, bên cạnh cô có Vy Khanh rồi. Còn Lạc Y mới khổ, đến giờ vẫn cô đơn lẻ bóng. Mẹ có trách thì cô cũng nhe vai phần.

-À...hôm trước ai đưa con về thế?- Niền Thụy vot miêng hỏi.

-Ai là ai mẹ? Mà hôm nào a?- Tuệ Mẫn chớp mắt, ra vẻ không biết gì.

-Ngày cuối tuần, buổi tối.- Niên Thụy cốc yêu cô.- Me thấy rõ ràng aaa, người ta còn hôn trán tam biệt nữa mà.

-Ồ...me thấy thật sao?- Tuê Mẫn nghét mắt ra, mở to hai mắt.

-Thấy sao không! Nào, ai đấy?- Niên Thuy nheo nheo hai mắt bí hiểm.

-A...ở...

Tuê Mẫn cười cười, mặt tức khắc đỏ lên. Hai tay cô siết chặt, ngai ngùng cúi đầu xuống. Mối mím lại, Tuê Mẫn không biết mở lời ra sao.

-Ôi trời, tôi nhắc thôi mà nó quẩn quéo thế này rồi.- Niên Thụy bật cười trêu chọc Tuê Mẫn.- Ai thế con?

-Anh đó...là bạn trai con.

Lúc này Tuệ Mẫn càng hồi hộp, tim đập thành thịch. Hai má cô nóng ran, cổ họng khô khốc.

-Bạn trai? Ai mà không có bạn trai nhợ?- Niên Thụy gật gù.

-Ồ...mẹ này!!!- Cô càng then thùng hơn, môi cứ cười mỉm.

-Sao nào? Người yêu thì cứ bảo người yêu. Ai làm gì đâu mà không dám nói. Công việc thế nào? Dung mạo ra sao hả con?

-Con nói sự thật nha, không phải tán bốc anh ấy quá đâu.

-Ừ, con nói đi.- Niên Thụy gật đầu.

-Anh ấy tên Võ Khanh là tài xế của Thượng Ân, đồng nghiệp của Lạc Y luôn đó mẹ. Ngoại hình khá bảnh bao, lại rất điển trai. Ân nói lại lịch sự đàng hoàng, tính tình ôn hòa dễ chịu lắm mẹ.

-Uhm...dù sao thì cũng biết chừng mực nha con. Thấy hợp thì cứ giữ mối quan hệ đó, được thì cưới hẳn luôn. Yên bề gia thất được rồi đó.

-Con biết rồi mẹ. Chắc không xảy ra chuyện gì đâu?

-Ừ, giờ ổn được một đứa còn mỗi Y thôi.- Niên Thụy không khỏi lo lắng, con gái bà đã 25 rồi, còn nhỏ nhắn gì nữa đâu.

-Mẹ đừng lo nữa mà. Con lấy tào cho mẹ nhé.- Tuệ Mẫn nói rồi đi vào bếp.

Niên Thụy mỉm cười nhìn theo cô. Cuộc đời này bà đã quá may mắn vì có cả hai cô con gái rất ngoan ngoãn và hiếu thảo. Mong sao cả hai sau này được hạnh phúc với tổ ấm nhỏ của mình thế là bà vui lắm rồi. Mơ ước chỉ mong giàu sang, chỉ cần thương nhau thì vợ chồng cùng nhau gắng sức mà làm tạo ra khối tài sản riêng, thế là đủ đầy.

...

Xe của Phục Ân dừng trước ngõ nhà Lạc Y. Anh kéo đầu cô và hôn nhẹ lên môi. Lạc Y mỉm cười véo mũi anh. Chỉ cần thấy cơ mặt anh giãn ra, không căng thẳng thì cô yên lòng phần nào rồi.

-Anh muốn hôn là hôn à?

-Em không cho sao?- Anh nhú mày.

-Không!- Cô lắc đầu ngày ngày.

-Tin anh ăn em tại đây không?- Chát giọng anh trầm lại, thủ thỉ bên tai cô.

Lạc Y lập tức rùng mình. Cô hít một hơi thật sâu rồi quay sang liếc xéo anh.

-Sắc lang!

Phục Ân không nói nhiều, đưa tay kéo khoá váy của cô. Lạc Y tá hỏa nắm tay anh lại, cô mở to mắt dọa anh.

-Đây gần nhà em đấy! Anh làm gì vậy???

-Có sao! Ai bảo em nói như thế.- Anh nhún vai.- Sau này còn nói không?

-Không...em không dám.- Cô lắc đầu rồi né xa anh.

Phục Ân khẽ nhếch môi tạo ý cười rồi hôn bên má cô.

-Em ngủ ngon!

-Dạ! Anh cũng ngủ ngon. Chào anh nha!- Lạc Y gật đầu và xuống xe.

Đôi tay Phục Ân vẫn níu lấy tay cô không buông. Cô khó hiểu nhìn anh. Phục Ân nay sao thế nhợ? Bình thường anh đâu luyến tiếc như thế. Phục Ân đưa tay lên tai, ra dấu đến nhà nhớ gọi cho anh. Lạc Y gật nhẹ đầu rồi đóng cửa. Đến khi cô khuất bóng thì Phục Ân mới vụt xe đi.

Lạc Y lặng lẽ bước vào con hẻm. Hai tay ôm lấy bả vai mình, cô cảm nhận được tình cảm một lớn dần lên. Càng yêu anh cô càng thấy tương lai phía trước trở nên mù mịt. Yêu không sai nhưng người quyết định đặt yêu ở đâu mới là sai. Và lại cô còn biết rõ mọi thứ chứ đâu phải là bị dụ dỗ. Ray rút, lương tâm của cô cứ nhue bị giầy vò theo ngày tháng. Bên cạnh anh cô rất vô tư, nhưng khi ở một mình thì cô lại như thế, suy nghĩ lung tung đủ điều. Cô không biết nó có là thực hay không nhưng cô lo rằng một ngày nào đó cô phải rời xa anh.

Bóp

-A...

Lạc Y giật mình. Cô vừa va vào một người nào đó khiến bản thân ngã xuống đất. Người đó vội vã đỡ cô đứng dậy, giọng nói lo lắng vô cùng.

-Em không sao chứ Y?

-Anh Dần! Em không sao.- Cô lắc đầu.

Lạc Y đứng dậy rồi phủi hết cát bụi trên người. Do vừa ngã nên cơ thể thấy đau đau, đặc biệt là cổ chân.

-Em có đau chỗ nào không?

-Không, em bình thường à.- Cô mỉm cười.

-Nãy em là gì mà suy tư vậy? Anh né em cũng không kịp nữa.- Anh thắc mắc nhìn sắc mặt của cô.

-Chuyện công việc thôi anh...không có gì cả.- Lạc Y lắc đầu.

-Em về một mình sao?

-Đúng rồi, em...về một mình.- Cô khá bối rối trước câu hỏi của anh.

-Anh nói với em chuyện này nha.- Dật Dần mỉm môi, nửa muốn nói nửa thì không.

-Anh nói đi.- Lạc Y tròn xoe đôi mắt nhìn anh.

-Anh xin lỗi, anh không cố ý nhìn. Nhưng...lúc nãy anh vô tình nhìn thấy cả rồi...

-Dạ?- Lạc Y hốt hoảng trừng to mắt.

-Anh xin lỗi! Nếu để trong lòng thì anh thấy rất có lỗi với em, anh đành nói ra vậy, em ghét bỏ anh cũng được.- Anh cúi gằm mặt, đôi mắt chùng xuống.

-A...không sao nhưng mà...anh đừng nói ai biết cả, em xin anh...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một Khoảng Trời Đối Lập

-A...không sao nhưng mà...anh đừng nói ai biết cả. Em xin anh! Em xin anh đó!

Tìm Lạc Y cứ thất lại, không thở nổi. Cổ họng cô khô khốc, nghẹn ứ đi. Cô thẹn khi anh nhìn thấy chuyện xấu hổ đó là một nhưng thẹn với tình cảm của anh dành cho cô là mười. Anh sẽ kể với người khác, mối quan hệ thâm lặng này sẽ bị đưa ra ánh sáng. Rồi còn cả lễ cưới của Phục Ân. Tất cả sẽ bị phanh phui. Cô phải làm sao đây? Phải như thế nào đây chứ? Tâm trí Lạc Y rối bời. Cô không thể nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa. Nó trống rỗng đến mức cô như bức tượng, chỉ biết câm nín không thể thốt nên lời nào cả.

Phục Ân sắp cưới vợ rồi, nếu hôn sự thành công cũng góp phần trải thêm thảm cho con đường của anh trong thương trường. Tam Đại Tổng Tài của Thực Xuyên vẫn chưa có ai đủ khả năng. Thuận bước anh có thể sẽ là người đầu tiên ngồi chiếm chệ ở vị trí đó. Nếu vỡ lỡ ra nhà vợ tương lai làm khó anh thì biết như thế nào? Rồi cả Hội Đồng có ấn tượng xấu thì sao đây? Chiếc ghế đó sẽ tức khắc vụt khỏi tầm tay của anh mất thôi.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lạc Y, Dật Dần như có lửa đốt trong lòng, tim cứ se thắt lại. Cô sao vậy? Vì sợ chuyện này lộ ra mà cô như thế sao? Trong thâm tâm Lạc Y nghĩ anh là loại người đó? Anh đủ nhẫn tâm để hé mở chuyện này à? Dật Dần biết nếu bị phanh phui thì người bất lợi nhất là Lạc Y. Còn mặt mũi nào để cô nhìn người ta đây? Dù rằng Phục Ân là tình địch của anh nhưng làm tổn thương cô thì anh vẫn không thể. Cô đau anh cũng đau. Lạc Y đau chỉ một nhưng anh đau đến mười.

Ngước mặt lên trời, anh hít một hơi thật sâu. Nhắm hờ hai mắt, anh nén đau thương mà nói với cô, chất giọng trầm lặng, thống khổ.

-Em nghĩ anh sẽ nói ra sao?

-Em...

Lạc Y không biết nói gì. Cô cúi gằm mặt không dám nhìn anh. Hối hận! Cô hối hận vì đã lỡ lời làm anh phải bận lòng như thế. Hai mắt cô ngấn nước, đôi

tay run run. Tim đập thình thịch, rất nặng lòng. Cô không thể suy nghĩ thêm gì, mọi thứ bây giờ đều mang một màu u tối.

Dật Dấn thở dài, anh vươn tay ôm lấy cô. Vòng tay anh rộng rãi và ấm áp, mang lại cả vùng trời bình yên. Nhắm hờ hai mắt, nơi khoé mi anh hơi ngấn lệ. Hai mày nhíu chặt vào nhau, tiếng lòng anh như vỡ oà, khó tả. Anh rất yêu cô! Dù cho có chuyện gì đi chăng nữa thì trong lòng anh vẫn vẫn vương mỗi hình bóng của cô mà thôi.

-Anh biết bản thân anh không bằng ai...tài sản, địa vị nhưng em nên nhớ rằng tình cảm suốt 3 năm anh chôn giấu nó là thật, rất đông đầy. Có thể lúc này Thượng Tông cho em tất cả những gì em cần còn về sau thì thế nào đây? Em suy nghĩ lại đi Y, đừng mê muội dần thân vào nữa mà em

Lạc Y chỉ im lặng không nói gì. Cô đứng đó, không vòng tay ôm anh. Cô biết nếu ôm anh lúc này sẽ làm anh thêm hi vọng, mọi chuyện sẽ càng rối rắm hơn. Cô chẳng hề xứng đáng với những gì anh làm và thứ tình cảm sâu đậm ấy. Lạc Y là đứa con gái không nên thân. Cô ngang bướng! Cô ích kỷ! Tất cả những gì cô đang làm chỉ vì mua vui cho bản thân và không hề nghĩ sẽ có người vì thế mà đau lòng.

Cần chặt môi dưới, Dật Dấn cố bày tỏ ra hết những gì tận đáy lòng bao lâu nay anh kìm nén. Tuy anh không cho cô được những thứ cao sang nhưng lương bổng và tài sản bé tí kia dư để cho cô một cuộc sống ấm no, yên bình như ước muốn. Không thị phi, không mang tai tiếng, không phải tranh giành cùng một người đàn ông với hết thảy những phụ nữ bên ngoài chỉ để mong mỗi giữ được hạnh phúc. Thế thì tại sao? Tại sao con đường thẳng tắp trải hoa hồng cô không bước? Lại chấp nhận đoạn đường quanh co đầy chông gai?

Trời đêm nay không trăng, không sao. Cả vùng trời mù mịt, tối tăm. Bên mái hiên của những ngôi nhà cũ kĩ vang lên những tiếng lộp cộp của vài giọt mưa nặng hạt. Xung quanh se lạnh vì những cơn gió cứ thay nhau rít lên. Đường phố cũng bắt đầu tấp nập cùng dòng người vội vã, hối hả tìm chỗ trú. Duy chỉ có hai người vẫn đứng đó. Mặc kệ cảm giác lạnh buốt thấm qua từng lớp da thô thịt. Mặc kệ trời đổ mưa ào ạt không ngớt. Mặc luôn cả một ánh mắt như rực lửa đang dõi theo ở tít phía xa.

Trên cao có mắt lắm! Như thế rất biết chọn thời gian. Khoảng trời như thấu hiểu tận đáy lòng anh. Mờ nhạt! Lạnh lẽo đến điều tàn.

-Anh vô dụng quá phải không? Anh không làm gì được cho em, ngay cả lời thương bấy lâu ấp ủ cũng chẳng dám nói thì sao đủ bản lĩnh để em có thể yên tâm mà dựa vào đúng chứ?

Tùng đột mưa xối xả trút xuống, hoà quyện cùng hai dòng nước mắt của Dật Dấn. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình yếu đuối như thế. Anh khóc vì cô. Không phải vì bị từ chối mà vì sự dại dột của cô. Anh thừa biết cô hiểu rõ kết cục ra sao nhưng vẫn cố dần thân vào.

Lạc Y thờ dài. Cô hiểu rõ anh rất vững chãi, đủ để làm điểm tựa cho bản thân. Nhưng một khi đã biết được chuyện mình muốn chôn vùi thì anh sẽ ruồng bỏ cô mà thôi. Ở Lâm Mộc Quốc là như vậy! Cái định nghĩa từ thời xa xưa tuy đã lạc hậu, không phù hợp với thời hiện đại mà vẫn ăn sâu vào trí óc của từng người con trai ở đây. Ai lại không muốn người vợ chung sống với mình cả đời khi cưới về phải còn trong trắng. Dật Dấn cũng thế. Lạc Y chỉ lo anh càng hi vọng ở cô sẽ càng thất vọng. Cô mím môi rồi đặt tay lên vai anh. Tiếng nói của cô nhẹ nhàng vang lên không thành lời.

-Anh rất tốt nhưng mà...em xin lỗi. Em và anh không thể nào có kết quả đâu...em thừa nhận em sai...em sai vì lỡ làm anh tổn thương. Bản thân đã không trong sạch, em không thể đến với anh được. Em không ham danh lợi...dù Phục Ân tay trắng thì cuộc đời em vẫn gắn chặt với anh ấy rồi... Quên em đi và tìm một người thật xứng đáng...xứng đáng với tình yêu thương từ anh.

Lạc Y buông anh ra, cô khịt mũi rồi quay mặt bước tiếp con đường phía trước. Ôm lấy bã vai mình, tâm trạng của cô nặng trĩu. Cô không nên gieo hi vọng rồi làm cho anh tuyệt vọng. Thà rằng kết thúc ở đây sẽ là điều tốt nhất, để sau này khi tình cảm càng sâu nặng hơn thì cuộc đời anh sẽ bị cô vô tình giày vò hoạn phí.

Dật Dấn ngã quỵ, quỳ hẳn xuống đất. Con tim như ai giầy xé. Rất nhói! Rất đau! Đau đến khó thở. Hai mắt anh phủ màn sương mờ. Mọi thứ phía trước mờ dần. Cô không hề cần anh. Ngay ấy là vậy, hiện tại cũng vậy. Một lần nữa điều đó được lặp lại. Cô từ chối anh nhưng bây giờ là lần từ chối thương tâm nhất. Anh chẳng nghĩ bản thân sẽ khóc nhưng anh không thể kìm được. Mất đi cô, anh như mất cả một khoảng trời bình yên vốn có. Rồi sau này, cô có tránh mặt anh? Tình bạn của cả hai sẽ vẫn như lúc trước chứ? Và khoảng thời gian êm đẹp lúc xưa liệu có trở lại không?

...

-A...tự nhiên mưa lớn quá.

Tuệ Mẫn xuống xe rồi phủi sạch từng giọt nước vurun trên áo và tay, cả mặt. Ôm lấy bã vai, cơn gió cứ hiu hắt se lạnh lượn lờ xung quanh khiến cô bất chợt rùng mình. Hôm nay mưa to quá, gió thì giật mạnh làm tâm trạng cô chợt buồn bã, đôi mắt nhìn xa xăm, vô định.

-Còn lạnh nữa không?

Vỹ Khanh ôm lấy cô từ phía sau. Áp sát mặt bên mặt cô, hơi ấm từ anh truyền sang khiến Tuệ Mẫn đỡ lạnh hơn phần nào. Môi khẽ mỉm cười, cả hai cùng ngắm mưa rơi. Tiếng tí tách vui tai vang vọng. Vỹ Khanh càng ôm cô chặt hơn. Từng nhịp đập của tim anh rất rõ, cô nghe từng nhịp một. Đôi tay đan vào nhau, Tuệ Mẫn nhắm mắt tận hưởng hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng hai người. Tuy anh không giàu có, quyền lực nhưng tình cảm của anh làm cô bị chinh phục ngay lập tức. Nó chân thật đến nỗi cô vô tư tin tưởng, tin đến mù quáng. Tuệ Mẫn nhận thấy bên cạnh anh cô rất vui, tất cả những phiền muộn đều được vùi đi.

-Anh có chuyện gì giấu em không?

Vỹ Khanh hơi bối rối trước câu hỏi của Tuệ Mẫn. Cô biết chuyện anh bịa ra rồi sao? Phải ăn nói thế nào để cô hiểu đây? Nuốt nước bọt cái ực, hai mắt anh cứ chớp lia lịa. Thật tình rất khó xử.

-Em...không tin anh sao?- Anh nhìn theo cơ mặt, dò xét thái độ của cô.

Tuệ Mẫn mỉm cười rồi quay người lại đối mặt với anh.

-Em có bảo không tin anh đâu. Chỉ là em muốn anh có chuyện gì buồn phiền cũng phải nói với em, đừng giấu trong lòng.

-À...anh hiểu ý em rồi. Sau này có chuyện gì anh cũng sẽ chia sẻ với em.

Vỹ Khanh nhẹ lòng hẳn. Thở phào một cái, anh tựa cằm lên vai cô. Mỉm cười mãn nguyện, dù sao thì cô cũng không biết chuyện anh che giấu. Mai sau có cơ hội thì anh nhất định phải nói rõ với cô. Dù sao thì không thể để nó trôi qua dễ dàng. Trước sau gì cô cũng biết thôi.

Quen nhau chưa lâu nhưng tình cảm mà Vỹ Khanh dành cho Tuệ Mẫn là thật. Cô chính là người con gái bấy lâu nay anh luôn kiếm tìm. Vô tư, hồn nhiên và chân thực. Tính tình lại rất hợp nhau, hễ anh muốn nói thì cô sẽ đoán được ngay anh nói gì. Vỹ Khanh chắc chắn rằng tình cảm của anh không hề phai nhạt, chỉ sợ sau này cô chán mà bỏ anh mà đi.

Tuệ Mẫn áp tay lên mặt anh, cô véo hai má rồi se se hai bên tai và bật cười khúc khích. Da mặt anh căng mịn, hồng hào như con gái khiến cô không khỏi ghen tị. Có cả chiếc răng khểnh bé xinh lộ ra khi cười càng làm người đối diện chết đứ đừ. Trong lòng cô thầm nghĩ, anh mà là con gái chắc đàn ông con trai xếp hàng dài đường cho xem.

-Người yêu à! Bộ thương anh lắm sao?- Hai tay cô ép má làm môi anh chu ra, thực đáng yêu.

-Không thương, em chỉ thích nên nựng thôi.- Cô chu môi, ương ngạnh nói.

-Thế sao?- Vỹ Khanh gật gù, anh vươn tay kéo sát cô vào người rồi hôn nhẹ lên môi.- Yêu anh không?

-Không!- Tuệ Mẫn lắc lắc đầu.

-Người yêu à! Yêu anh không?- Anh lợi dụng tiếp tục hôn.

-Không!- Cô vẫn cứ lắc lắc phủ nhận.

Vỹ Khanh bấu môi. Anh hết cách nói với cô rồi. Dù sao thì cô cũng đã trả lời như vậy. Thôi kệ, được cạnh cô thế là đủ.

Nhìn vào mắt anh, Tuệ Mẫn bật cười. Anh buồn gì chứ? Cô đùa mà anh cũng tin. Ngốc hết biết mà! Cô vươn tay ôm anh, hơi thở nhẹ nhàng phả qua tai khiến Vỹ Khanh thoáng giật mình và ửng đỏ mặt.

-Ngốc ơi! Em yêu anh!

Định hình lại tình thế. Vỹ Khanh cười tíu tít cả mắt rồi ôm chặt cô. Anh biết thế nào dùng chiêu này cô cũng sẽ tự thổ lộ thôi. Chính bản thân anh cũng phải nể phục mình. Trước kia chưa cura gái bao giờ mà áp dụng cách mấy ông bạn chỉ hay thật. Hiện tại chẳng cần gì nhiều cả, đối với anh thế này là quá đổi hạnh phúc và bình yên.

...

Thiên Anh ngồi bên cửa sổ ngắm bầu trời đêm. Cô suy nghĩ rất nhiều. Nếu như cô theo Bạch Thiên thì bản thân quá bất hiếu với cha mẹ. Nhưng cô chấp nhận ở lại đây thì nửa đời còn lại chẳng khác nào sống trong địa ngục. Hai mươi lăm năm, khoảng thời gian cô ngoan ngoãn ở căn biệt thự tẻ nhạt này, chịu những sự sắp đặt của người lớn đã quá đủ. Đến lúc cô phải biết tự do là thế nào.

Cũng từ ô cửa sổ ấy. Từ khi bé tí Thiên Anh đã ngắm nhìn những bạn nhỏ được cha mẹ dắt đi chơi vào những dịp lễ. Lớn hơn một tí, cô được thấy những cô cậu bé mang ba lô trên vai, cắp sách đến trường, trên đường tung tăng ca hát. Rồi sang cấp ba, cô được tận mắt nhìn vẻ đẹp của tuổi thanh xuân đẹp nhất đời người. Những chiếc xe đạp, những chiếc cặp táp, những chiếc áo trắng tinh khôi đậm nét hồn nhiên tuổi học trò. Chẳng bù cho cô, suốt ngày cứ hễ bước ra đường là có người đưa kẻ rước, cung phụng như một cô công chúa quyền quý. Nào là đến trường, nào là đi khu vui chơi...cũng chỉ có người hầu đi theo phía sau. Ba mẹ thì bận công tác, cô chỉ hìu quạnh một mình bên những người xa lạ, không ruột thịt, họ hàng.

Đôi tay mềm mại nhẹ đặt lên thành cửa, con gió nhẹ ủa vào thổi tóc cô bay bay. Thiên Anh nhắm hờ hai mắt nhớ về những khi lén lút gặp gỡ Bạch Thiên. Một khoảng thời gian tuyệt đẹp. Bên cạnh anh, cô tìm được sức sống hẳn. Không đáng đo, ưu phiền. Không suy nghĩ băng quơ về những ngày tháng tăm tối. Bạch Thiên như ánh sáng ấm áp, nhẹ nhàng len lỏi trong cô, sưởi ấm con tim đã dần nguội lạnh.

-Thiên Anh!...Thiên Anh!...

Phí pho nhân vở vai cô những hai ba lần. Đến khi Thiên Anh bừng tỉnh quay người lại cũng làm bà giật theo.

-A...mẹ!

-Con suy nghĩ gì vậy? Mẹ gọi hoài cũng không biết nữa.- Bà nhú mày.

-Ồ...không có gì cả. Chỉ là con...con đang suy nghĩ về ngày ra mắt sắp tới.- Cô vội biện cố.

-À, thế thì tốt. Lại đây con!- Bà kéo cô đến giường và ngồi xuống, vén vài sợi tóc qua tai cô, bà nhả nhận nói.- Con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, sang tuần sau là ra mắt họ hàng rồi còn lo cưới hỏi nữa.

-Mẹ à...hôm trước...- Thiên Anh ấp úng, không nói thành lời.

-Thế nào con?- Bà không khỏi thắc mắc.

-Hôm trước...con đi chùa cùng quần gia Lý...Sur Thầy bảo năm nay tuổi con không tốt...không thể lấy chồng được. Sang năm mới có cơ duyên. Nếu cưới trong năm sẽ làm cho kinh tế cũng như mái ấm không được sung túc, bình an.

-Thật sao con???- Phí phu nhân hốt hoảng.- Không được, không được. Bất lợi như thế là vỡ lở hết.

-Minh để sang năm được không mẹ?- Thiên Anh nhìn thái độ của bà mà dò xét.

-Được rồi! Mẹ sẽ nói với cha con. Dù thế nào cũng phải dời lại sang năm. Ông ấy mà không chịu cũng nhất định phải chịu. Mẹ nói ngay đây!- Phí phu nhân quýnh quýnh, vội vã rồi đi ra ngoài.

Thiên Anh mỉm cười, mừng thầm trong bụng. Cô biết mẹ cô rất tin tưởng tâm linh. Cứ đánh vào điểm yếu đó vạn sự tức khắc thành công. Cô xin lỗi Phật Trời vì dám cá gan mang người ra đùa cợt. Nhưng mong người hãy hiểu cho cô lúc này. Dù có thế nào thì tâm cô cũng không tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ghen ๑ Nhẹ Nhàng Thăng Chức

-Lạc Y đâu?

Tiếng nói đầy uy quyền của Thượng Phục Ân vang vọng cả căn phòng. Anh cho hai tay vào túi rồi nghiêm mặt, lướt ánh mắt sắc bén qua từng góc ngách. Không gian lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng nhỏ, ai nấy đều toát hết sống lưng.

Y Phúc vội vã đứng dậy, bỏ cả việc làm dang dở. Do anh đến quá bất ngờ khiến cô trở tay không kịp, chưa thể chuẩn bị gì. Cô ấy cúi đầu chào anh rồi nhanh chân chạy ra ngoài tìm Lạc Y.

-Chào Thượng Tổng! Lạc Y vừa đi lấy cafe, tôi đi gọi cô ấy ngay đây.

Phục Ân không nói gì, anh chỉ đảo mắt nhìn ra hướng cửa sổ. Xuyên qua lớp kính trong vắt, cả một bầu trời xanh biếc yên bình thu gọn cả vào mắt anh.

Đồng Thy ngồi ở bàn làm việc, môi thì nhếch lên, gương mặt lại khinh khinh. Chắc là Lạc Y phạm lỗi tày trời rồi đây. Bởi thế Tổng Tài mới đích thân đến tìm. Có lẽ chốc sau sẽ bị mắng toí tả. Cho chưa tạt mách lẻo, phải chi chuyện hôm trước im hơi lặng tiếng thì bây giờ đâu khổ thế này. Tâm tình của Đồng Thy cực kỳ tốt. Sắp loại được một đối thủ nặng ký, con đường bước lên vị trí trưởng phòng của cô sẽ rút ngắn lại. Nghĩ đến đây thôi mà trong lòng Đồng Thy đã phấn khích vô cùng.

Không lâu sau Y Phúc và Lạc Y trở lại. Trông Y Phúc có vẻ hoảng sợ, lo lắng nhiều lắm, cô ấy cứ cúi đầu không dám ngẩng lên. Dù biết mình không làm lỗi gì nhưng Lạc Y vẫn cúi đầu giữ phép trước mặt tất cả nhân viên phòng kế toán. Ở công ty tốt nhất là nên cẩn trọng từng cử chỉ, lời nói thì hơn.

-Thượng Tổng tìm tôi?

Phục Ân nhìn Lạc Y, anh chỉ tay về bàn làm việc của cô rồi đồng dạng tuyên bố.

-Ngay bây giờ cô mau thu dọn tất cả đồ đạc của mình.

Lạc Y giật cả mình khó hiểu. Tim cô đập mạnh liên hồi. Mồ hôi mồ kê bắt đầu tuôn xuống, nhễ nhại. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao anh lại muốn cô thu dọn đồ của mình? Hay là anh đã tìm được người mới và muốn tống cô đi để cô im lặng, chuyện giữa cả hai có thể mãi là bí mật.

Đồng Thy mỉm cười thích thú. Đúng là quả báo đến sớm. Lo chuyện bao đồng làm chi để bây giờ mất hết việc. "Để xem sau này Kiều Lạc Y cô còn đề đầu cười cồ được ai!". Nhếch môi một cái, Đồng Thy tiếp tục chống mắt xem kịch hay.

-O...Thượng Tổng...cho tôi mạn phép hỏi...Lạc Y đã làm sai điều gì?- Y Phúc run cầm cập, nói không thành lời.

-Ai bảo Lạc Y sai?- Anh nhướn một bên mày.

-Ngài vừa bảo...Lạc Y dọn đồ?- Y Phúc nhìn Phục Ân đầy thắc mắc.

-Từ bây giờ thân phận của Lạc Y sẽ là thư ký riêng. Mọi chuyện nếu không phức tạp cứ hỏi cô ấy không cần thông qua tôi.- Anh tiếp tục cho tay vào túi, nhàn nhả nói.

Cả phòng kế toán đều há hốc mồm, lưng búng hai bên tai. Đặc biệt là Đông Thy, tin xộp dẻo vừa rồi cứ như búa tạ dấn vào đầu. Mọi người đều truyền tay nhau, xôn xao bàn tán. Họ không ngờ Lạc Y lại thắng chức nhanh đến vậy.

-Còn bằng cấp? Thưa Thượng Tổng, đó không phải chuyên môn của tôi.- Lạc Y im lặng nãy giờ mới lên tiếng, quyết định của anh cũng khiến cho người có lợi như cô cũng khó chịu.

-Chẳng sao! Những gì cần biết tôi sẽ chỉ dạy. Cô mau thu dọn tất cả, 15 phút sau lên phòng Tổng Tài gặp tôi.

Vừa nói dứt câu Phục Ân liền quay đi, chẳng để Lạc Y ứ ớ thêm gì. Nhìn theo bóng lưng của anh, Lạc Y cắn chặt môi dưới. Anh đang làm gì vậy chứ? Quyết định như thế sẽ khiến mọi người nghi ngờ ngay. Ai đời một kế toán như cô lại lên chức thư ký chứ. Mặt mày cô nhẵn nhụi, trong lòng cực kỳ khó chịu.

-Phù! Chúc mừng em nha Lạc Y!- Y Phúc mỉm cười, thờ phào nhẹ nhõm.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu rồi cười gương.

-Chúc mừng Lạc Y!

-Chúc mừng Lạc Y!

-...

Tất cả mọi người ở phòng kế toán đều chúc mừng cô thắng chức. Ai cũng háo hức chờ đợi vai trò mới của cô. Họ biết cô rất nghiêm túc trong công việc, cả tính cách cũng ôn hòa, chính trực. Duy chỉ có một người là không vui, gương mặt biến sắc thảm hại. Liếc mắt nhìn cô, cục tức trong lòng nuốt mãi không trôi.

Cả phòng giúp cô sắp xếp đồ đạc, để gọn gàng vào thùng carton. Chỉ trong tích tắc bàn làm việc của cô đã sạch sẽ. Cô mỉm cười gương gao khi bước ra cửa, xa nơi này cũng khiến cô có cảm giác buồn buồn. Làm việc với nhau suốt mấy năm cũng mến tay mến chân. Bây giờ cô không làm ở đây nữa sẽ ít thời gian ghé qua, chắc là nhớ mọi người lắm. Đứng ở cửa, cô cúi gặp người chào tất cả.

-Tạm biệt mọi người, em sẽ qua đây thường xuyên.

-Chào em!- Tất cả đồng thanh và nở với cô một nụ cười.

Lạc Y ôm thùng carton đứng trước cửa phòng làm việc của Phục Ân. Cô khó chịu gõ cửa và chờ đợi. Hai mày nhíu lại, sắp chạm vào nhau. Tiếng thở của cô cũng mạnh hơn bao giờ hết. Cắn chặt môi dưới, đáng vẻ Lạc Y có vẻ rất cáu gắt.

Cánh cửa mở ra, sau khi cô vào trong thì Phục Ân khoá chốt lại. Cô vừa đặt thùng carton xuống thì anh liền ôm lấy eo cô kéo vào người. Hôn nhẹ ở cổ, tiếng nói thì thầm của anh vang vọng bên tai Lạc Y.

-Sao nào? Làm em bất ngờ chứ?

Lạc Y như có luồng điện chạy khắp người, run lên một cái, cô cố đẩy anh ra. Người cô quá bé nhỏ so với anh. Sức lực cũng thua xa nửa phần thì sao chống lại nổi. Lạc Y mỉm môi lặng tránh ánh nhìn ôn nhu của Phục Ân.

-Giận anh à?- Tay anh đưa lên nâng cằm cô.

-Aaa...sao anh không nói trước với em? Sao anh lại vội vàng quyết định như thế?- Lạc Y nóng nảy như mèo xù lông, giọng nói của cô cũng gắt lên.

-Anh thích! Thì đã sao?- Anh nhún vai.

-Anh có thư ký rồi mà, lôi em lên làm gì?- Cô bực dọc ra sức kháng cự vòng tay chặt chẽ từ anh.

-Anh vừa đuổi để đưa em lên đây. Thôi nào! Anh nuông chiều quá nên sinh hư à? Lớn tiếng như thế?- Phục Ân vẫn từ tốn nói, đôi môi cứ lướt bên má Lạc Y rồi trán và chóp mũi.

-Nhưng mà anh phải nói trước với em.- Cô lại kháng cự, từ chối anh.

-Ngoan! Em cứ im lặng, mọi chuyện để anh lo.

Vừa dứt câu, Phục Ân đưa tay vào trong áo chạm vào hai quả đào. Gỡ móc áo con ra, anh dễ dàng chiếm trọn thân trên của Lạc Y. Cô nhắm tịt mắt, ai tay ôm lấy cổ anh như hết sức lực. Cả người cô giật lên, hai má cũng ửng hồng. Đôi môi mềm mại của Phục Ân lướt đến đâu đâu khiến cô bủn rủn đến đó.

-A...đừng anh...- Lạc Y thở gấp, khẽ mấp máy.

-Tại sao?- Môi anh không ngừng hoạt động ở cổ cô.

-Giờ...giờ làm việc...không thể...

-Mặc kệ!

Nói rồi Phục Ân bế Lạc Y đến sofa đặt cô nằm xuống. Thân ảnh to lớn của anh che lấp đi dáng vóc nhỏ bé kia. Nhìn gương mặt ửng đỏ, đê mê của cô thì Phục Ân càng hài lòng. Cô không cần làm gì cả chỉ cần bày sắc mặt ra cho anh thấy là quá đủ. Từng cúc áo bị gỡ bung ra, thân trên của Lạc Y được nhìn rõ mồn một. Nam nhân kia cúi đầu, ra sức hưởng thụ tài nguyên dồi dào trước mắt. Thao tác anh điêu luyện, chiếm trọn lấy đôi gò bồng đảo đang căng tròn. Đôi tay hư hỏng kia cũng bắt đầu lún vào váy.

Lạc Y cong người, hơi thở cô gấp gấp. Thân ảnh cô cứ rạo rục không nguôi. Tâm trí lại như mù quáng như thể không nhận ra được điều gì. Siết chặt cổ áo Phục Ân, cô mấp máy, khó khăn mà nói.

-Phục Ân...đừng...không phải lúc này...

Phục Ân ngừng mọi động tác, ngược mắt nhìn cô. Môi anh kề sát tai khiến Lạc Y chột run lên.

-Anh muốn tiếp tục.

-Không! Còn giờ làm...không thể...- Cô lắc đầu, hơi thở như kiệt sức.

-Hôm trước ai ôm em?

Lạc Y giật nảy người. Cô không hề nghĩ Phục Ân sẽ biết. Hai mắt cô đảo liên tục không dám nhìn anh, chất giọng cũng ấp a ấp úng.

-Em...em...

Đặt cô ngồi vào trong lòng, Phục Ân mân mê hai bả vai. Cách da thịt mềm mại của cô qua một lớp áo nhưng sức nóng trong anh không khỏi rạo rục. Đưa tay mân mê gương mặt kiều diễm, Phục Ân nhẹ nhàng hôn lên đôi môi căng mọng.

-Anh không muốn lạm dụng em, càng không muốn em biến thành những người đàn bà chỉ biết kiếm tiền trên giường. Thứ anh cần chưa hẳn là thân thể, đặc biệt vẫn là tình cảm và quãng đời còn lại của em. Anh cũng biết ghen đấy!

-A...buông em ra đi...nếu anh đã nói vậy.- Cô nhắm mắt, cứ cựa quậy khỏi anh.

-Thôi nào!- Anh siết vòng tay giữ cô lại.

Áo somi của Lạc Y sột sệt khoe ra đôi vai trần quyến rũ và vòng một đầy đặn, săn chắc. Chiếc eo thon gọn bị bó buộc bởi đôi tay mạnh mẽ. Làn da trắng hồng, tô đậm thêm vẻ đẹp yêu kiều của cô. Lạc Y rất thích những lúc ngồi trong lòng Phục Ân. Cả vùng trời bao la như bày ra trước mắt. Thật yên bình và thoáng đãng.

Phục Ân gài khoá áo lại giúp cô. Từng chiếc cúc cũng được anh gài lại cẩn thận. Sau khi xong, anh ôm lấy Lạc Y. Cô gái đã từng rất trong sáng đã bị anh tiêm một phần đen tối vào đầu. Anh xin lỗi vì bắt đầu với cô bằng con đường tình dục. Nhưng anh hứa chắc tương lai tươi đẹp của cô sẽ không còn xa. Tuy anh ít nói, ít cười, ít khi bộc lộ cảm xúc cho đối phương hiểu mà anh biết, Lạc Y đã hiểu rõ tình cảm của anh phần nào qua từng hành động.

-Chốc nữa đi cùng anh đến nhà máy.

-Để làm gì?- Lạc Y mở to mắt, thoáng bất ngờ.

-Cho em ứng dụng thực tế từng mã hàng và kiểm kê tổng số lượng hàng trong kho.- Anh nhướn một bên mày.

-Anh cho địa chỉ cụ thể đi, em bắt taxi đến.- Cô chu môi và gật gù.

-Cần gì taxi, đi cùng anh.- Anh nhíu mày, có vẻ không thuận lòng với ý của cô.

-Mọi người bàn tán đó, không hay đâu.- Cô lắc đầu rồi vòng tay trước ngực.

-Em là thư ký của anh, có gì không hay?

-Nhưng cô Cô...- Lạc Y chưa nói xong đã bị anh ngắt lời.

-Cô Mỹ Hồng khác em. Mọi chuyện cứ như thế, không cần bàn cãi. Lương là anh trả cho em, không phải họ nên chẳng cần sợ.- Anh cho tay vào túi, đi đến bàn làm việc và tựa người vào.

-Nhưng...- Lạc Y nín thở, bối rối trong lòng.

-Nhưng? Anh là chủ ở đây mà em không sợ lại đi sợ mấy loại người hay soi mói, buôn chuyện phiếm?- Phục Ân có vẻ bắt đầu khó chịu.

-Thôi được rồi. Đúng ý anh vậy.- Lạc Y thở dài một cái, mắt nhìn xa xăm, vô định.

...

-Đây là cái gì?

Vỹ Khanh tức giận, sắc mặt hầm hầm quăng tệp báo cáo lên bàn. Hôm nay chính là một ngày tồi tệ. Bao nhiêu chuyện phiền phức đều bủa vây lấy anh. Hết họp đồng rồi đến báo cáo, không biết khi nào đầu óc mới được thanh thoi.

Rầm

-Nói! Những gì trong đây là gì?- Vỹ Khanh càng tăng lửa giận, tay đập mạnh xuống mặt bàn.

-A...Phó Tổng! Tôi xin lỗi!- Y Phúc hoảng sợ, mặt mày tái mét.

-Xin lỗi? Nếu như tôi ký rồi thì bao nhiêu tiền phải mang đi đổ sông đổ biển?- Hai mắt anh sâu thẳm không thấy đáy càng làm đối phương phải loạn trí.

-Đây là sơ sót của tôi mong Phó Tổng bớt giận.- Y Phúc run cầm cập, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-Hmmm...cũng may cô là trưởng phòng có trách nhiệm nhiều năm ở đây, chưa làm lỗi gì nên tôi cho một cơ hội để sửa sai. Nếu là Thượng Tổng thì đã cho cô ra khỏi công ty khi vừa nhìn thấy báo cáo này rồi. Tôi còn nương tay đấy.- Vỹ Khanh thở hắt ra, ngồi phịch xuống ghế.- Về làm lại đi.

-Cảm ơn Phó Tổng, tôi sẽ sửa ngay.

Như cá gặp phải nước, Y Phúc nhanh chân chạy trốn. Chưa bao giờ cô thấy Phó Tổng giận dữ như vậy. Thật đáng sợ aaa!

Nhắm hờ hai mắt, Vỹ Khanh khẽ thở dài ra. Hôm nay có vẻ anh đã quá căng thẳng với mọi thứ. Chẳng hiểu sao trong lòng lại luôn bức bối, bức rức như có lửa đốt.

Reeng...Reeng...Reeng...

Với tay lấy điện thoại. Vừa thấy màn hình hiện tên của một người quen thuộc thì anh liền mỉm cười. Cả người chợt nhẹ nhõm hẳn.

"Anh nghe đây nà!"

"Anh đã ăn trưa chưa?"

"Vẫn chưa, chốc nữa anh mới đi."

"Ậy!! Giờ này chưa ăn nữa, gần 1 giờ chiều rồi."

"À, tại nay anh hơi bận."

"Vậy thôi anh ăn gì đi rồi còn nghỉ ngơi nữa. Về đến nhà nhớ nhắn tin cho em biết đó."

"Được, anh nhớ mà. Khi nào về anh sẽ call nhé, nhìn mặt cho đỡ nhớ."

"Đeo miệng! Anh tắt máy rồi đi ăn đi."

"Thôi, em tắt trước đi. Nghe tiếng tắt máy từ anh em sẽ hụt hẫng lắm. Anh biết vậy mà."

"Vậy thôi ấy, tạm biệt anh."

"Tạm biệt em!"

Tựa người vào ghế. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi, trên môi Vỹ Khanh luôn hiện hữu nụ cười tươi tắn. Lại nhớ Tuệ Mẫn nữa rồi. Được cạnh cô anh thấy bản thân mình may mắn quá. Lúc nào cô cũng quan tâm, lo lắng cho anh. Tuệ Mẫn rất ít khi hỏi về đời tư của anh, chính vì thế anh cũng không có quyền để hỏi về chuyện riêng của cô. Không biết cạnh Mẫn có bao nhiêu người theo đuổi, đòi làm quen nhỉ? Vỹ Khanh ghen quá rồi! Xinh đẹp lại dịu dàng như Tuệ Mẫn khối người thèm. Bảo sao anh lại giữ như báu vật, không dám buông.

...

Lạc Y cùng Phục Ân theo sau quản lý vào nhà máy. Phục Ân vào văn phòng, như lời của anh, người quản lý đã đưa cô đi khắp nhà máy, giới thiệu rõ từng mã hàng. Ghi chép cẩn thận vào quyển vở nháp, Lạc Y lấy cả điện thoại để chụp lại từng loại hàng để khi về nhà sẽ tìm hiểu sự khác nhau giữa chúng.

-Như cô Kiều đã thấy nhà máy này rất rộng, công nhân lại đông, khó có thể quản lý chặt chẽ. Tôi và cả đội ngũ văn phòng đã rất cố gắng để chỉ đạo công nhân để cho ra số lượng hàng nhất định và thật cụ thể ngay trong ngày. Nói thật ra vị trí thư ký riêng thì không cần phải quá sát sao trong việc nắm số lượng đã có chúng tôi, cô không cần phải đắn đo về nó. Chỉ là để cô tiếp cận từng loại hàng và dễ dàng giúp Thượng Tổng làm việc với đối tác hơn.- Người quản lý giải thích cặn kẽ giúp cô.

-À! Tôi thấy những loại hàng trong đây đều na ná nhau. Làm thế nào để phân biệt chúng nhanh nhất?

-Chúng khác nhau về chất liệu rất rõ ràng. Hàng trong nước được mua với giá thấp thì nguyên liệu làm ra được nhập vào với giá thành thấp nhưng vẫn đảm bảo được độ bền bỉ. Còn hàng xuất khẩu sẽ được ưu tiên nhập nguyên liệu đắt tiền. Mẫu mã cũng khác nhau, chẳng hạn như loại LF015 sẽ dày hơn loại LF923 trước mắt cô đây.

-Tổng cộng công ty gồm 5 mặt hàng chính, anh có thể cho tôi biết được chia làm mấy loại không?

-5 mặt hàng chính sẽ chia làm 16 loại. Mỗi loại sẽ mang một cấu tạo khác nhau đôi chút. Ở đây tôi có DX4001 tuy nhỏ gọn nhưng lại đắt hơn loại DX907 to ở kia. Do chất liệu của chúng cả.

Anh ấy lấy hai loại vừa nêu cho Lạc Y xem. Đúng thật, tuy nhỏ hơn nhưng lại dày và chất lượng hơn nhiều. Cô gật gù rồi chụp lại. Anh quản lý đưa cô đi cả nhà máy. Rất nhiều người tập trung nhìn Lạc Y và xôn xao bàn tán gì đó. Cô không để tâm và tiếp tục việc của mình. Mặc kệ họ nói gì miễn sao đừng để cô nghe thấy là được.

Rất lâu sau Lạc Y quay lại văn phòng rồi ngồi xuống sofa kế anh. Phục Ân đưa cho cô tách trà rồi nghiêng đầu hỏi.

-Em thấy thế nào?

-Ồn lắm anh, chỉ có điều nhiều loại quá khó nhớ tên.- Hóp một ngụm, cô đặt tách trà lên bàn.

-Quan trọng là cái đó. Em phải nhớ hết tên để sau này đi ký hợp đồng còn biết.

-Em biết rồi.- Lạc Y gật đầu.

-Ba ngày nữa đi biển nhé! Em về tranh thủ chuẩn bị đi.- Phục Ân nhướn mày, nắm lấy tay cô.

Lạc Y nhún mày rồi rút tay ra. Phục Ân thiết tình, để người ta nhìn thấy thì biết làm sao.

-Anh đó, giữ khê một chút. Bị lộ là không xong đâu.

-Em lo gì?- Anh hơi nhếch một bên môi.

-Em lo anh mang tai tiếng đấy, ngốc ạ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

-Này này! Mấy người có thấy gì lạ không?- Nhân viên 1 tỏ ra nét mặt đăm chiêu.

-Chuyện Lạc Y được thăng chức à?- Nhân viên 3 nhướn mày.

-Tôi thấy cũng bình thường mà, có gì đáng để bàn tán? Lạc Y có tài thì được thăng chức thôi.- Nhân viên 2 bĩu môi diều cọt.

-Lạc Y làm việc xuất sắc cả công ty đều biết nhưng quan trọng là cô ấy làm gì có bằng cấp mà lên được thư ký riêng?- Nhân viên 1 khinh khỉnh nói.

-Bậy bạ! Sếp Tổng rất kỹ tính, chắc Lạc Y làm việc tốt lắm mới bổ nhiệm lên thôi. Cần gì bằng cấp. Đó chỉ là lý thuyết. Nếu không bằng cấp mà làm nên chuyện thì tôi mới xem Lạc Y là siêu đẳng.- Nhân viên 3 gật gù.

-Ồ, bình thường mà. Chẳng có gì phải lo.- Nhân viên 2 xua tay cho qua chuyện.

-Hai người chống mắt lên mà xem đi nha. Để rồi một đùng bảo sao ý nghĩ của tôi là đúng.

-...

-...

-...

Dật Dẩn chỉ đứng cách họ một vách tường. Những gì không muốn nghe thì lại thu vào tai mồn một. Tay siết chặt cốc cafe, đôi mắt dần trở nên vô cảm, nhìn xa xăm vô định. Anh muốn đây như là một giấc mơ, một cơn ác mộng đáng sợ thực sự.

Nếu biết sẽ có ngày hôm nay, ngày mà Lạc Y trở thành tâm điểm của sự đàm tiếu từ họ thì anh đã không giúp cô bước vào Thượng Ân để bây giờ phải lằng lằng chấp nhận mọi thứ thật đau lòng. Anh ích kỉ, bản thân vì yêu cô nên trở thành độc đoán nhưng chỉ là đơn phương từ một phía nên anh chỉ có thể tro mắt nhìn. Mỗi khi muốn chạy đến bên cô thì hai chân cứ như ai đang níu lại, khó khăn mà bước đến. Ánh sáng nơi cô càng xa xăm thì hi vọng nơi anh càng chộp tắt. Hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau. Cũng như anh và cô, một người bước đến, một người lùi lại thì chẳng thể nào có kết quả tốt hơn.

Dật Dẩn dừng bước. Trước mắt anh, một bóng dáng quen thuộc đang đứng đối diện. Chẳng biết nói gì, anh chỉ là biết nhìn cô và cười gượng gạo.

Lạc Y ôm chặt, siết lấy sắp tài liệu trước ngực. Cô mỉm cười rồi cúi thấp đầu. Hít một hơi thật sâu, lặng lẽ bước đến. Lướt qua anh thật nhẹ nhàng, cô chẳng thể thốt thêm một lời nào cả. Hai vai cứ run lên bần bật.

Dật Dẩn như nát cả cõi lòng, anh chỉ biết nở nụ cười chất đắng. Trong lòng cô chưa hề có anh. Một chút cũng không hề!

...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chợt Thoáng Nhói Lòng

Vỹ Khanh nhíu mày. Một lần nữa ấn số và gọi và nhận được phản hồi là khóa luôn cả máy. Tuệ Mẫn làm sao thế? Hôm qua đến giờ anh gọi không nhắc máy, nhắn tin thì không trả lời. ET vừa thấy online nhắn tin qua thì offline ngay. Chẳng hiểu cô đang có chuyện gì. Cả cái trạng thái vừa update lên "Lời hứa đã nhạt nhòa!"? Nó là gì cơ chứ?

-Mẫn à, em bị sao vậy?

Vỹ Khanh lo lắng, đứng ngồi không yên. Từ hôm qua đến bây giờ cô cứ như vậy. Chẳng nghe máy anh cũng chẳng quan tâm bây giờ là như nào.

Một lúc lâu sau đó, anh thấy Tuệ Mẫn đang online ET thì liền gọi cho cô. Reo hết cuộc vẫn không trả lời. Chẳng hiểu mọi thứ đang diễn ra là sao nữa. Không không cô lại như thế.

"Mẫn, em sao vậy? Trả lời anh đi, được không?"

Vỹ Khanh dán mắt vào màn hình chờ xem kết quả. Tin nhắn đã gửi nhưng không seen. Thời gian lại báo offline 1 phút trước. Điện đầu mất thôi! Chán nản! Hiện tại anh chẳng biết mình đã làm gì sai. Mà cô lại cứ im lặng. Phải biết làm sao bây giờ. Đã nhớ rồi mà cô lại mãi như thế.

Tựa người ra sau sofa, anh chán nản thở dài. Thực sự chẳng hiểu anh đã làm gì khiến cô giận. Bỗng nhiên trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ. Chỉ còn cách đó thôi.

-Có nên gọi cho anh hai, nhờ anh ấy hỏi thử mèo nhỏ không nhỉ? Lỡ đâu Mẫn tâm sự với cô ấy chuyện gì cũng nên.

Nghĩ là thế nhưng suy cho cùng cũng vẫn không ổn. Không chừng việc anh giấu Mẫn sẽ lộ ra. Tới lúc đó cuộc chiến tranh lạnh này còn bùng nổ hơn nữa. Haizzz, khổ thân chàng trai gần 30 tuổi đầu mà vẫn không biết dỗ ngọt người yêu.

...

"Con nghe đây nội!"

"..."

"Con đi công tác rồi, vài hôm nữa về."

"..."

"Thế sao? Cũng tốt đấy! Hiện tại con cũng đang cần thời gian cho cuộc tranh cử Tam Đại Tổng Tài."

"..."

"Uhm hmmm...thôi con bạn, hôm khác sẽ nói về chuyện này nhiều hơn."

"..."

"Chào nội!"

-Phục Ân! Anh đến đây này!- Lạc Y đứng ở phía xa vẫy tay, nói vọng lại.

Phục Ân hơi nhếch môi tạo ý cười, cho hai tay vào túi rồi đi đến.

Lạc Y như trẻ con, tung tăng vui đùa cùng từng con sóng nhỏ. Cô ríu rít vẫy tay gọi Phục Ân, trên môi luôn ngự trị nụ cười thật tươi. Cô vừa nhặt được gì đó, giấu nó thật kĩ trong tay. Phục Ân vừa đến, cô đưa nắm tay ra.

-Anh Ân! Anh xem em nhặt được gì nè.

-Đâu nào? Mở ra anh xem với.

Lạc Y mở tay ra. Trong lòng bàn tay cô là một con ốc với hoa văn rất đẹp.

-Đẹp không anh?- Cô cười tít cả mắt.

-Uhm, đẹp lắm.

Phục Ân nhìn Lạc Y, ánh mắt của anh chất chứa biết bao nhiêu là yêu thương. Mỗi khi nhìn thấy cô cười vui, hồn nhiên như thế này thì anh nhẹ lòng hẳn. Trôi qua ngàn ấy năm, quãng thời gian dài đằng đẵng. Đã rất lâu anh chưa được tận hưởng sự yên bình thế này. Không ồn ào, rất thoải mái.

-Sao em ra đây? Vào đây đi, nguy hiểm lắm.- Thấy Lạc Y lo mê chơi lần ra xa anh liền nói.

-Em ở xa thế này đồ anh đuổi kịp đó.- Lạc Y thách thức, trêu ngươi anh.

-Được, em gan lắm.- Phục Ân nhún mày rồi đuổi theo cô.

Thấy anh đang chạy đến, Lạc Y vội vã chạy hướng khác. Hai chiếc bóng trải dài trên bãi cát mịn vô tư nô đùa. Chưa bao giờ trong họ lại cảm thấy yên bình, thơ mộng như thế. Phục Ân rất muốn khoảnh khắc lúc này ngừng lại. Lạc Y vẫn giữ nụ cười tươi tắn, vẫn an phận ở cạnh bên anh.

Ôm lấy chiếc eo thon, Phục Ân kéo Lạc Y sát vào người. Hơi thở nam tính của anh phả vào hai bên má, khiến cô đỏ ửng mặt. Và đây là lần đầu tiên Lạc Y thấy anh cười. Không phải cái nhếch môi hờ hững hay đầy ma mị, mà đây chính là nụ cười như ánh nắng ban mai từ anh. Lạc Y càng đỏ mặt, tim như chết đứ đừ.

-Em nghĩ mình sẽ chạy thoát được sao? Bảo bố!

-Thế anh buông em ra đi. Thử một lần nữa xem anh bắt được em không.- Cô bấu môi.

-Thôi nào, chạy mỗi chân lẻ. Ở đây với anh, đừng chạy nữa.- Phục Ân véo mũi cung chiều rồi hôn lên trán cô.

-Aaa, tên đại sắc lang nhà anh!!!- Lạc Y ngượng quá hoá thẹn, ôm lấy mặt mình.

-Nói rồi, em phải ở đây không được đi đâu hết. Biết chưa?- Phục Ân mỉm cười thật nhẹ rồi ôm lấy cô vào lòng.

...

Tuệ Mẫn đến thư viện đổi lại vài quyển sách. Cô đi dạo vòng quanh chọn vài quyển. Lấy quyển "Kiều Nữ", cô đưa mắt sang nhìn chỗ ngồi gần ô cửa sổ. Hình ảnh ngày đó chợt hiện về tâm trí. Tìm Tuệ Mẫn cứ đau quặn thắt không thôi. Hai mắt lại bắt đầu ngấn lệ. Cô cúi đầu xuống, hai vai run lên bần bật.

Đưa tay lên che nửa mặt, Tuệ Mẫn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình nhưng lại không được. Cô cứ vỡ òa ra như một đứa trẻ. Bên nhau chưa lâu mà anh khiến cô đau lòng không thôi. Một cú sốc rất lớn và đầy nặng nề. Tuệ Mẫn tự hỏi bản thân đã làm gì sai để anh thành ra như vậy. Lựa chọn của cô đã sai thật rồi.

-Mẫn à! Em lựa xong chưa?- Giọng của Dật Dân vang lên sau lưng.

Tuệ Mẫn vội lau nước mắt và hít một hơi thật sâu. Cố nặn ra nụ cười tươi tắn nhất, cô quay lại nhìn anh.

-Em vẫn chưa lựa xong nữa.

-Em chọn nhanh đi, anh dắt em đi ăn.- Anh ân cần xoa đầu cô.

-Anh hai! Anh dắt em đi ăn thịt nướng nha!- Tuệ Mẫn ôm cánh tay anh rồi phụng phịu.

-Được, được. Nhanh lên, anh dắt đi.- Dật Dấn mỉm cười vô tư bẹo má Tuệ Mẫn.

Sau khi chọn vài quyển sách, hai anh em quyết định đi bộ đến cửa hàng. Như thế này Tuệ Mẫn mới có thể hỏi anh nhiều điều hơn.

Xa cách nhau gần ấy năm, anh hai thay đổi nhiều quá. Chắc chắn, trưởng thành hơn. Dật Dấn tự lập từ rất sớm do hoàn cảnh gia đình và tính cách của bản thân. Tuy là anh em họ nhưng Tuệ Mẫn lại quý mến anh như anh trai ruột thịt của mình. Mỗi khi có đồ chơi mới cô đều rủ anh chơi cùng hoặc có thức ăn ngon cũng chia cho nhau. Tính ra Dật Dấn thiệt thòi hơn cô nhiều. Dầu sao nhà nội cô cũng là gia tộc có tiếng tăm còn nhà ngoại chỉ thuộc dạng tầm trung, khá giả.

-Hôm nào rảnh anh đưa em ra mộ của ngoại với.

-Uhm, để cuối tuần anh qua đón em.- Anh gật đầu.

-Anh...không định đi tìm lại dựng sao? Dù gì có ba bên cạnh vẫn tốt hơn mà.- Tuệ Mẫn chu môi nói.

-Không! Anh nghĩ ba anh không muốn về đây và không cần anh. Nếu như anh quan trọng thì 20 năm trước ông không bỏ anh ở nhà ngoại mà đi theo vợ kế.- Anh cúi đầu xuống, chất giọng trầm lại.

-Ồ...em xin lỗi.- Tuệ Mẫn giật thót tim, cô mím chặt môi.

-Có gì đâu, anh quen rồi.- Cho hai tay vào túi, anh ngược mặt lên rồi mỉm cười với cô.

-Mà...anh với Y có tiến triển gì chưa?- Tuệ Mẫn hai mắt sáng rỡ, háo hức chờ câu trả lời.

-Anh với Y là bạn tốt...có lẽ vậy...- Dật Dấn gật gù.

-Sao thế? Anh không thích Y nữa à?- Cô mở to mắt.

-Thích! Y là người con gái anh yêu thương nhất mà. Nhưng anh chợt nhận ra...bản thân không với tới. Thôi! Hôm nay uống rượu Loo với anh nhé. Tự nhiên thèm.

-Dạ, ít thôi nha.- Tuệ Mẫn gật đầu.

-Uhm, đi thôi. Anh biết chỗ này, tuyệt lắm.

Nói rồi Dật Dấn kéo Tuệ Mẫn đi. Chẳng hiểu cô hôm nay ra sao nữa, toàn nhắc chuyện khiến anh đau lòng. Không nhờ thế, anh cũng không biết mình đã chất chứa bao nhiêu là nỗi buồn sâu thẳm. Tất cả cứ vậy mà dồn nén ngày qua ngày. Biết phải làm gì khi chính anh còn thấy tuyệt vọng?...

(*) Hihihi chap này ngắn quá,, tg lại đang bí văn TwT mong m.n thứ lỗi π _ π

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Do Mưa Hay Em Vô Tình

Phục Ân trở lại phòng. Anh mở cửa ra, trên tay còn mang vài túi linh kinh. Thấy Lạc Y ngồi bên giường, anh đi đến rồi ngồi cạnh cô.

Anh nhìn Lạc Y thật kĩ. Cô sao vậy? Mặt thì cúi gằm xuống, hai tay thì siết chặt vào nhau. Trong lòng chợt bất an, anh ghi chặt vai cô mà gắng hỏi.

-Em sao vậy?

Lạc Y hít một hơi thật sâu. Đầu óc thực nặng nề. Hiện tại cô muốn biết người con trai tên Võ Khanh đó rốt cuộc là người thế nào mà lại lừa Tuệ Mẫn như vậy. Lạc Y cắn môi rồi hỏi Phục Ân.

-Võ Khanh là người thế nào vậy anh?

Phục Ân nhướn mày. Anh chắc lưỡi song thì hơi nhếch môi.

-Anh nói với em rồi mà.

-Ý là anh ta rất tốt?- Cô nghiêng chặt răng.

-Uhm hmmm...- Anh gật gù.

-Người tốt? Người tốt mà anh ta lại lừa Mẫn của em sao?

Lạc Y tức giận đứng bật dậy. Cô bốc hỏa đến nỗi phải to tiếng với anh. Trong đầu cô chẳng suy nghĩ được gì ngoài việc phải đòi lại công bằng cho Tuệ Mẫn. Dù sao Phục Ân là cấp trên, cũng hiểu rõ người kia như thế nào. Vậy mà anh cũng lừa cô. Nếu thực sự Võ Khanh kia tốt đẹp thì Tuệ Mẫn đã không đau lòng đến nỗi khi nói chuyện với cô, nhắc đến anh ta mà nắc nhen. Tuệ Mẫn là người bạn thân nhất và là tri kỷ của cô. Dù ra sao cô cũng không cho một ai được tổn thương Mẫn. Đặc biệt là người đã từng bảo Tuệ Mẫn là tất cả.

-Có chuyện gì vậy? Tại sao em lại to tiếng như thế?

Phục Ân nhún mày. Anh ghì vai cô, cố gắng kìm lòng và nhẹ nhàng hỏi. Và anh biết nếu lúc này anh cúi gắt lên sẽ làm cả hai phải gây nhau một trận long trời lở đất. Lần này cùng đi hẹn hò, không nên có những chuyện không vui.

-Anh còn hỏi? Thực sự chỉ có anh mới hiểu Võ Khanh là người ra sao.

Lạc Y bực dọc gạt tay anh rồi quay sang hướng khác. Cô khịt mũi, cố giằng lòng lại.

-Nói anh biết đi, đã có chuyện gì rồi?- Phục Ân khoát tay, ôm lấy bả vai cô.

-Hơ...anh còn lừa em, giả vờ không biết?- Cô nhún mày, nhìn anh bằng ánh mắt đầy tia phức tạp.

-Thôi nào, ngồi xuống đây.- Anh kéo cô ngồi xuống giường.- Bây giờ em hạ hỏa, từ từ kể anh nghe có chuyện gì.

Lạc Y hít một hơi sâu. Giữ lại sự bình tĩnh, cô mới nhận ra bản thân mình đã sai. Mọi chuyện có thể từ tốn giải quyết, thế sao cô lại lớn tiếng với anh như này. Có phải do anh quá chiều chuộng nên cô lên mặt không?

-Tuệ Mẫn gọi cho Võ Khanh và một cô gái nào đó bắt máy. Cô ấy còn mang khăn đến cho anh ta...- Lạc Y nhăn mặt rồi lắc đầu.- Anh à, thực sự em không thể để cho anh ta đối xử với Mẫn như vậy. Anh hiểu rõ Võ Khanh mà, anh lừa em đúng không?

-Có lẽ đó chỉ là hiểu lầm, anh sẽ nói chuyện với cậu ấy, được không?- Phục Ân nghiêng đầu nói.

Lạc Y không trả lời, cô thở hắt ra rồi đưa mắt nhìn về phía cửa sổ. Quả thật cô rất khó chịu. Tuệ Mẫn với cô là chị em tốt. Mẫn buồn cũng khiến cô đau lòng theo. Trước giờ Tuệ Mẫn cũng từng tìm hiểu vài người nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè. Họ chẳng hiểu hết Tuệ Mẫn. Mẫn thuộc mẫu con gái thông minh, hiện đại, khá trầm tính và thẳng thắn nhưng khi yêu thì cô lại trở nên khờ dại, mù quáng. Chẳng biết Võ Khanh kia đã làm gì Tuệ Mẫn chưa. Sao trong lòng cô lo quá!

Gương mặt Lạc Y căng thẳng, cô đan tay vào nhau và siết chặt.

Phục Ân ôm bả vai cô rồi ân cần vuốt ve gương mặt bầu bĩnh. Nhẹ nhàng hôn phớt lên qua môi, anh hơi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cô.

-Sau này có chuyện gì đi chẳng nữa, chỉ cần nói với anh, chúng ta cùng tìm cách giải quyết.

Lạc Y gật nhẹ đầu. Cô mỉm môi, mong sao mọi chuyện như anh nói, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

...

"Anh nói sao???"- Đang tựa người ra sau, vừa nghe được tin Võ Khanh liền bật người dậy.

"..."

"Aizzz...lại là Hoàng Lệ Hoa rắc rối rồi. Thảo nào mấy hôm nay em không liên lạc được với cô ấy."

"..."

"Có chuyện gì em sẽ kể anh nghe sau, bây giờ em đi lo việc đã."

"..."

"Được, được."

Võ Khanh ngắt máy. Với tay lấy chìa khóa xe trên bàn, anh gấp rút ra ngoài. Ra đến sảnh, thấy anh đi ra thì Lập Hàn liền kéo tay anh lại.

-Phó Tổng! Cuộc họp nội bộ sắp bắt đầu rồi, ngài đi đâu vậy?

Võ Khanh gấp gáp, đảo hai mắt liên tục. Anh gỡ tay Lập Hàn rồi lắc đầu.

-Cuộc họp hôm nay cậu dời sang hôm khác đi, sang ngày Tổng Tài về càng tốt. Tôi đang có việc gấp.

Nói vừa dứt câu Vỹ Khanh liền chạy vội ra ngoài. Nhìn lên trời, anh thấy mây đen đang kéo đến. Trời bắt đầu có sấm chớp nổi lên. Không gian chợt trở nên âm u lạ thường.

Vỹ Khanh nhanh chóng vào xe rồi phóng một mạch chạy đi. Chiếc xe lao như tên lửa giữa xa lộ, tiến thẳng đến một con hẻm nhỏ. Dù thế nào anh cũng không thể yên lòng được, thấp thỏm mãi không thôi. Phải biết mở lời như thế nào đây? Rồi Tuệ Mẫn còn tin tưởng anh nữa không?

Tuệ Mẫn vừa gọt táo, vừa suy nghĩ mớ hồ. Bản thân nên làm gì bây giờ? Liệu cô có đủ mạnh mẽ để anh bước đi? "Minh là món đồ chơi, anh ấy sử dụng tốt đấy nhì!". Cấn chặt môi dưới. Nếu như đã xem cô là món đồ chơi để anh mua vui thì cô sẽ sẵn sàng biến mình thành một món đồ chơi vô giá. Rồi sau này, khi gặp lại nhau một lần nữa thì cô muốn anh dùng ánh mắt hối hận mà ngược nhìn.

-A...

-Áy chết! Có sao không con?- Niên Thụy giật thót tim khi thấy tay cô chảy máu.

-Dạ không sao!- Tuệ Mẫn lắc đầu.

-Không sao cái gì? Ngồi yên đó, mẹ lấy thuốc cho.

Niên Thụy đi đến hộp y tế, lấy bông băng rồi quay lại. Bà ân cần cầm tay Tuệ Mẫn rồi băng lại cho cô. Vừa làm, Niên Thụy vừa lắc đầu cản năn.

-Con gái con đũa, chẳng có ý tứ tí nào. Mẹ dặn rồi phải nhìn vào tay, cầm dao mà mắt cứ ngó đâu đâu.

-Con không sao mà mẹ. Có xú à, chốc nữa hết.

Rầm...Rầm...

Niên Thụy vừa nghe sấm chớp thì liền lấy remote tắt tivi. Trời bắt đầu trút mưa xuống. Từng hạt mưa nặng nề, rơi ào ạt. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, khung cảnh bên ngoài cửa sổ bắt đầu hỗn loạn, trắng xóa. Tuệ Mẫn nhủu mày nhìn qua khung cửa sổ, chợt tim cô nhói lên từng đợt, rất đau.

-Haiz...dạo này thời tiết thất thường quá.

-Mẹ ăn táo đi, con gọt thêm vài quả nữa.- Tuệ Mẫn đẩy đĩa táo lại.

-Uhm, con cẩn thận, kéo lại vào tay.

-Dạ, con biết rồi.

Kieng...Koong...

-Mưa gió vậy mà còn ai đến nữa kìa?- Niên Thụy đưa mắt nhìn ra ngoài.

-Chắc Lạc Y đi công tác về rồi đó mẹ. Để con ra xem sao.- Nói rồi Tuệ Mẫn lấy ô và ra ngoài.

Vừa mở cổng, Tuệ Mẫn chợt đứng hình. Ô trên tay rơi xuống đất. Đôi mắt cô đen láy, sâu thẳm nhìn thẳng vào người con trai trước mặt. Nó vô hồn đến nỗi người đối diện không thấy được đấy. Lòng ngực cô nhói lên, đau xót. Câu nói hôm đó lại cứ vang vọng bên tai khiến Tuệ Mẫn càng thêm uất hận. Hai vai cô run lên bần bật, gợn bản thân không thể mạnh mẽ thêm được nữa.

Không nói một lời, Tuệ Mẫn vô tình đóng cổng. Vỹ Khanh thấy thế liền hoảng hồn chặn tay, giữ cô lại.

-Mẫn à! Em..

Chát

-Anh còn mặt mũi mà đến đây gặp tôi?- Cô quát.

Vỹ Khanh nhủu mày, gương mặt anh trái đầy sự thống khổ. Hai mắt cũng nhạt nhòa dần, mũi bắt đầu cay cay.

-Mẫn à! Em tin anh được không? Thực sự anh...

-Anh về đi! Tôi không muốn gặp anh thêm một lần nào nữa.- Tuệ Mẫn hờ hững, vô cảm thốt lên.

-Em phải nghe anh giải thích chứ. Mấy ngày hôm nay, anh rất khó khăn để liên lạc với em. Đột nhiên em biến mất không nói với anh một lời. Em biết anh nhớ em thế nào mà Mẫn. Anh không hề có một ai khác. Là do cô...

-Anh về đi!- Cô đành giọng.

-Nhưng anh chưa nói xong. Cô...

-TÔI NÓI ANH TRÁNH XA CUỘC SỐNG CỦA TÔI NGAY!- Tuệ Mẫn quát lớn, cô đóng sầm cửa rồi chạy vào trong.

Vỹ Khanh như chết lặng, tim anh nhói lên, lạnh buốt. Anh thừa biết Tuệ Mẫn hiểu rõ anh yêu cô nhiều như thế nào. Tình cảm sâu nặng ấy làm sao anh nỡ lòng phản bội. Đưa tay lên má, hiện tại anh cảm thấy rất đau. Không phải đau vì cái tát mà đau ở tim, rất rất nhiều. Làm thế nào cho cô hiểu là anh bị oan đây? Cô cứ mãi trốn tránh như thế làm sao mối thất này có thể gỡ rối được.

Con mưa vẫn ào ạt không có điểm dừng. Chưa bao giờ Vỹ Khanh thấy mình vô dụng như lúc này. Quen nhau chưa lâu thế mà anh khiến cô buồn rất nhiều. Nhưng lần này anh bị oan. Ít ra Mẫn nghe anh giải thích vài câu rồi muốn bỏ mặc anh thế nào cũng được mà. Phải biết làm gì bây giờ khi mọi thứ vẫn rối mù lên. Vỹ Khanh quyết định rồi. Anh sẽ ở đây cho đến khi nào cô chịu bước ra gặp anh, nghe anh giải thích thêm một lần nữa.

Tuệ Mẫn chạy một mạch vào phòng tắm trước đôi mắt khó hiểu của Niên Thụy.

-Nó sao vậy kia?

Bật vòi sen, Tuệ Mẫn đắm mình trong làn nước lạnh ngắt. Cô ôm mặt rồi khóc nức lên. Quá đủ rồi! Cô chịu đựng bao nhiêu đây đã ngoài sức tưởng tượng. Một lần trong đời thôi, sau này cô sẽ không tin thêm một lời đường mật nào nữa. Tuệ Mẫn ngốc thật, anh đã như thế mà bản thân còn khóc vì anh, tim cũng nhói vì anh và như người mất hồn, cũng tại vì anh. Nhìn cô đau lòng như thế anh đã vui chưa? Anh đã hài lòng với những gì đang diễn ra phải không? Cô như thế này là kết quả mà anh muốn. Một người yêu anh sâu đậm và rồi phải chịu đắng cay đến tột cùng.

Ngồi co ro một góc, cả người cô ướt sũng. Đôi môi trắng bệch, hai mắt lơ mơ vô hồn. Hết hôm nay thôi, khi bình minh ngày mai ló dạng cô sẽ dọn lòng tự mình chấm dứt những đau thương này.

...

Phục Ân và Lạc Y cùng nhau đi dạo ở quảng trường rất lớn và tuyệt đẹp. Ánh đèn vàng mờ ảo, những pho tượng đầy tình tế và cả những bụi cây kiểng được cắt tỉa thành rất nhiều hình thù khác nhau. Ban đêm ở đây rất mát, còn có nhiều người vui chơi ở đây tạo nên không gian rất nhộn nhịp. Lạc Y vừa nắm chặt tay anh vừa tung tăng ngắm nhìn mọi thứ.

Phục Ân âm thầm, anh siết chặt tay cô không buông. Mỗi lần nhìn thấy cô tươi vui, hồn nhiên như thế thì anh lại thấy bản thân yêu cô càng nhiều hơn. Đôi tay cô quá nhỏ bé và lạc lõng ở thế giới này. Nhưng Lạc Y không cần lo lắng nữa, vì có anh luôn là người mở lối cho cô bước đi.

-Anh! Đó có phải là Puff không?- Lạc Y chỉ tay về phía toà nhà cao tầng trước mắt.

-Uhm, Puff đấy. Nó cao 74 tầng và là toà nhà cao thứ 3 ở đây.- Phục Ân nhìn cô, gật đầu.

-Wow, nó đẹp quá!- Hai mắt cô long lanh, sáng rỡ.

-Chúng ta vào đó không?- Anh nhướn một bên mày.

-Thôi! Em nghe nói một cốc cafe ở đó tận 2 nghìn. Không vào đâu, ở đây chơi vui hơn.- Cô cười hì rồi ôm cánh tay anh.

-Của nợ này! Dạo này nũng nịu lắm- Anh véo mũi cô.

-Áy, anh không thích thì thôi nhé.- Lạc Y bĩu môi, trêu ngạo Phục Ân.

-Anh bảo không thích bao giờ? Chỉ là...- Anh thấp người, thì thầm vào tai cô.- Em càng như vậy thì anh yêu em sao cho hết.

-Aaa...lại nữa rồi.- Cô đánh vào vai anh.- Sắc lang vẫn hoàn sắc lang.

Cả hai cùng nhau cười đùa vui vẻ và tay trong tay dạo phố. Lạc Y vừa thấy quầy lưu niệm ở phía xa thì bắt anh phải chờ ở đây để cô đi mua. Nhìn dáng vóc nhỏ nhắn của cô, Phục Ân chợt mỉm cười dịu nhẹ. Lúc nào cô cũng thế, đáng yêu, hồn nhiên như trẻ nhỏ.

Cho hai tay vào túi, Phục Ân ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Đôi mắt màu huyết đang nhìn về phía pho tượng thì bắt trọn một thân ảnh quen thuộc và thu hết vào tầm mắt. Rất lâu rồi anh mới gặp lại, đã hơn 10 năm kể từ ngày mà anh như sống trong địa ngục. Đôi mắt anh lúc này chứa toàn tia sắt lạnh, cả người đang căng sát khí. Không nhìn cô ấy nữa, anh đưa mắt về phía Lạc Y, xem như mình chưa hề thấy gì.

Từ Dung khựng người. Hai mắt cô nhìn Phục Ân chằm chằm. Anh bây giờ khác quá, rất trưởng thành và lịch lãm. 10 năm trôi qua, sau khi tình yêu đó kết thúc. Cô cứ nghĩ anh sẽ mãi nhớ mình mà tiêu tụy. Nhưng không, trông anh lúc này rất tràn đầy sức sống, cả thân người khí chất ngời ngời. Cô có sai lầm khi ngày ấy buông tay anh để chạy theo tình mới không?

Từ Dung ngập ngừng bước đến gần anh và bèn lên cất tiếng.

-Chào anh! Phục Ân.

Phục Ân cho hai tay vào túi, đôi mắt chán chường nhìn Từ Dung.

-Chào, gần đây em sống thế nào? Trông em có vẻ không được thư thả là mấy.

-Em...em chia tay Mộ Phàm lâu rồi. Hiện tại đang sống và làm việc ở đây.- Cô mỉm môi.- Anh làm gì ở đây thế?

-Tôi đi nghỉ dưỡng cùng vợ.- Anh nhàn nhạt nói.

-Vợ sao? À...ạ.- Từ Dung ấp úng rồi chỉ biết chọn cách lặng im.

Cô đang nuối tiếc vì điều gì thế? Tại sao lại buồn bã nề thế này. Nếu ngày đó không xảy ra thì hôm nay, từ "vợ" của anh có lẽ là sẽ dành cho cô chứ không phải một ai khác. Cũng do cô đánh đổi tình yêu đẹp như tranh để chạy theo cuộc vui trong vài phút yếu lòng để giờ đây phải hối tiếc cả đời. Phải biết là làm sao khi gặp người cũ trong hoàn cảnh này?

Lạc Y quay lại, cô vô tư ôm lấy cánh tay của Phục Ân.

-Anh Ân, màu đen anh thích nè. Ở...đây là...- Cô ấp úng nhìn người trước mặt.

-Cô ấy hỏi đường ý mà. Đi thôi bảo bối!- Phục Ân ôm lấy Lạc Y rồi vô tình bước đi.

Từ Dung chợt như nát lòng, cô chẳng hiểu nổi mọi thứ đang diễn ra là gì. Cô và anh đã kết thúc rất lâu rồi, tại sao tâm trạng bây giờ lại ngỡ nề như vậy? Dù sao thì cô gái kia cũng bảo sai, Phục Ân rất yêu màu tím. Anh từng bảo khi nào làm lễ cưới sẽ trang trí toàn khung cảnh là màu tím lãng mạn. Cô dâu của anh cũng sẽ khoác lên người bộ váy cưới màu tím lộng lẫy. Chỉ biết cười gượng nhìn theo bóng anh. Từ Dung đã sai, sai từ khi phũ phàng với người con trai mà hơn 10 năm trước đã yêu cô rất nhiều.

Đúng! Phục Ân cực kỳ yêu màu tím. Vì màu tím tượng trưng cho sự chung thủy. Khi yêu, anh cứ khẳng định Từ Dung là người con gái đầu tiên cũng như cuối cùng ghé ngang đời anh. Nhưng cuối cùng mọi thứ vẫn là hư ảo. Ngày cô ra đi, anh biết rằng bản thân lại hợp với màu đen, một màu đầy u tối. Cũng giống như mối tình đầu, đầy oan trái và giả dối.

-Phục Ân, vừa nãy em mua cho anh cái móc khóa đẹp không?- Lạc Y chu môi hỏi.

-Đẹp lắm, anh thích nó.- Anh mỉm cười.

-Em lại giữ một cái màu trắng, để em về treo vào chìa khóa xe.- Cô đứng đưa móc khóa trước mặt.

-Em về móc nó vào túi đi làm ấy, lúc nào cũng thấy trước mắt.

-Cũng được đó.- Cô cười tít mắt rồi cất nó vào túi.

-Bảo bối, lên đây anh công.

Phục Ân ngồi xuống, vỗ vỗ vai mình ra hiệu cho cô. Lạc Y bật cười khúc khích, nhẹ nhàng trèo lên lưng anh. Phục Ân bắt đầu bước đi, từng bước thật vững chắc. Nếu khi nào cô mỏi thì anh đây sẽ là đôi chân của cô.

-Ân ơi, anh hát em nghe đi.- Lạc Y ôm chặt cổ anh.

-Hửm??? Anh không biết hát.- Phục Ân lắc đầu.

-Đi mà anh.- Cô nũng nịu.

-Anh có biết hát đâu.

-Anh ơi anh à. Đi mà, năn nỉ anh đấy.- Cô nằng nặc đòi anh hát cho bằng được.

-Được rồi, được rồi. Một đoạn thôi nhé.- Phục Ân chịu thua trước sự đáng yêu của cô.

-Dạ!- Lạc Y gật đầu, ôm chặt anh hơn.

-Muốn kể cho em nghe bao nhiêu là điều mà không biết em sẽ hiểu lòng này bao nhiêu. Về kí ức và những câu chuyện tình yêu. Những nói chung là...anh lỡ yêu em rất nhiều...

"Anh đã đi

Hết một phần ba cuộc đời

Mà sao trái tim

Vẫn còn một mình chơi vơi

Nhiều lần muốn

Đôi chân dừng lại nghỉ ngơi

Do anh khó

Hay là người khó em ơi

Muốn kể cho em nghe

Bao nhiêu là điều

Mà không biết

Em sẽ hiểu lòng này bao nhiêu

Về ký ức

Và những câu chuyện tình yêu

Nhưng nói chung là...

Anh lỡ yêu em rất nhiều!"

(Tâm Sự Tuổi 30 - Trịnh Thăng Bình)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đêm Ngọt Ngào (H)

Ngoài trời vẫn đang đổ mưa nhưng không lớn. Chỉ vài hạt li ti, lác rác. Nằm trên giường, Tuệ Mẫn cố nhắm mắt và ngủ. Lăn qua lộn lại, thế nào cũng không yên. Bật người ngồi dậy, trong lòng cô cứ sao sao ấy, thấp thỏm mãi.

Vội tay lấy điện thoại, cô ấn số rồi gọi. Không lâu sau bên kia nhấc máy.

"Alo, mình nghe đây."

"Lạc Y à..."

"Có chuyện gì vậy Mẫn? Cậu ổn không?"

"Uhm...hôm nay Vũ Khanh đến tìm mình. Do nóng giận nên mình đã lỡ tay tát anh ấy một cái."

"Sao? Thật à?"

"Bây giờ mình lại không ngủ được, cứ ray rứt mãi."

"Có khi nào có khuất mắc gì ở đây không? Cũng có thể cậu nên nghe anh ấy giải thích thử xem sao."

"Lúc chiều mình thấy Vũ Khanh đã ngâm mình trong cơn mưa lạnh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ở trong nhà mình còn rét, huống hồ chi ở ngoài đó."

"Giờ cậu bình tĩnh đã, lắng nghe anh ấy nói vài lời. Biết đâu mọi chuyện sẽ đỡ rắc rối phần nào."

"Uhm, mình biết rồi. Thôi cậu ngủ đi, khuya rồi đó."

"Ừa, tạm biệt Mẫn."

Cốc...Cốc...

-Con còn thức không Mẫn?- Giọng Niên Thụy vọng vào.

-Dạ còn.- Tuệ Mẫn vội vã ra mở cửa.

Vừa trông thấy Tuệ Mẫn, Niên Thụy đã gấp rút hồi thúc cô.

-Con ra cổng mời bạn vào nhà đi. Mẹ bảo vào trong nhưng cậu ấy cứ lưỡng lự, còn bảo cứ về có việc gì mai hãy đến cũng không chịu. Con xuống nói một tiếng, để đảm mưa vậy tội cậu ấy.

-Anh ấy chưa về nữa à mẹ?- Cô hốt hoảng chạy đến bên cửa sổ.

-Con xuống đó xem thế nào đi.

Tuệ Mẫn đưa mắt nhìn ra phía cổng nhà. Cô thờ dài một cái, đau thất lòng khi ánh đèn đường hiu hắt ánh lên một dáng vóc to cao. Quay mặt vào trong cô nín thở, siết chặt hai tay. Trên trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng nặng nề.

-Anh ấy sao chưa về nữa? Thiệt tình!

Tuệ Mẫn cấn nhằn trong người rạo rức như lửa đốt. Lấy chiếc ô bên kệ, Tuệ Mẫn mở cửa ra ngoài. Đi ra cổng, một lần nữa cô mở cửa và nhìn Võ Khanh.

Võ Khanh vừa trông thấy Tuệ Mẫn thì như vừa bắt được vàng. Đôi tay lạnh ngắt sau cơn mưa nắm chặt tay cô, anh thở thè.

-Em để anh giải thích được không Mẫn?

-Sao anh còn ở đây? Cấm lạnh bây giờ.- Nhìn đôi môi trắng bệch của anh, cô không khỏi xót xa.

-Anh chỉ cần giải thích mọi chuyện với em thôi.- Võ Khanh lắc đầu.

Tuệ Mẫn mở ô lên che cho anh. Cả bộ đồ Vest đều ướt sũng làm cô nhói lòng. Tại sao Võ Khanh lại có thể ngốc đến vậy cơ chứ? Hai mắt cô phủ một màng sương mỏng, ngán lẹ. Thực sự bản thân cô không thể mạnh mẽ hơn được nữa. Nhìn anh như vậy cô đau biết bao nhiêu.

-Em nghe anh nói nha!- Một lần nữa Võ Khanh nắm chặt tay cô.

Tuệ Mẫn suy nghĩ một lúc lâu, không trả lời mà gật đầu. Cô muốn thử xem từng câu chữ của anh có rành mạch hay không. Không phải bản thân không tin anh nhưng mọi chuyện đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Lúc này đây, chỉ cần anh thật thà thú nhận hết mọi việc thì cô sẽ tha thứ. Tuệ Mẫn muốn chấm dứt rắc rối tại đây, không được để chúng đi quá xa nữa.

Võ Khanh kể lại toàn bộ những gì diễn ra ngày hôm đó. Nhắc đến Lệ Hoa thì anh càng bức mình. Chẳng hiểu sao một người con gái có thân phận cao quý mà lại dai dẳng như vậy. Trước giờ anh chưa cộc cằn với nữ giới nhưng mỗi khi nghe cô ta lải nhải anh lại cáu gắt, bức bối. May là anh hai có gọi cho ba cô ta rồi mà còn vậy không nhắc nhở còn đến thế nào đây.

-Thật chứ?- Cô nhíu mày nghi hoặc.

-Anh hứa chắc với em, cũng có thể chúng ta sẽ gặp mặt cô ta nói cho ra lẽ.

-Em xin lỗi, em đã không tin tưởng anh.- Tuệ Mẫn mím môi, cúi gằm mặt hối lỗi.

-Không sao, mọi chuyện qua hết rồi. Anh chỉ cần em biết một điều, cả cuộc đời anh em là quan trọng nhất.

Võ Khanh thờ phào. Anh cười nhẹ rồi nắm lấy tay Tuệ Mẫn. Mong rằng sau này sẽ không còn sóng gió gì nữa. Vì những chuyện không đâu mà khiến Mẫn lại buồn vô cớ.

-Em đánh anh đau không?- Tuệ Mẫn lo lắng, áp tay vào bên má anh.

-Không! Anh không đau ở đó mà anh đau...- Võ Khanh nắm tay cô đặt ngay tim mình.- Ở đây.

Tuệ Mẫn phì cười. Mặc cho trời mưa buốt rét, thân người anh ướt sũng, cô vẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Tiếng nhịp tim Võ Khanh loạn nhịp liên hồi, cô nghe rõ mồn một. Vòng tay ôm lấy anh càng siết chặt, qua suốt bấy nhiêu ngày giận dỗi thì cô mới biết bản thân yêu anh và nhớ anh nhiều đến mức nào.

-Mẫn à, em cứ tin tưởng anh. Hễ bất cứ người con gái nào không phải là em thì anh đây tuyệt nhiên không phạm vào họ.

...

Phục Ân từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn to bản, khoe ra vòm ngực rắn chắc. Hai tay lau lau tóc, nhìn thấy Lạc Y đang chú tâm suy nghĩ gì đó thì anh bước đến bên giường ngồi cạnh cô.

-Em suy nghĩ gì thế?

-A dạ...- Lạc Y giật mình.- À, không có gì đâu anh.

Lạc Y mỉm cười rồi đứng dậy đối diện với anh.

-Em lau tóc cho anh nha.

-Ngày mai về rồi, nhanh nhĩ?

-Anh đã đi lâu vậy rồi còn gì. Giờ về chắc nhiều việc phải làm

-Mai em nghỉ một ngày đi nhé. Ngày sau rồi hãy đi làm.- Anh nhướn một bên mày.

-Còn công việc thì sao anh?

-Chẳng sao, anh dặn dò Lập Hàn làm hết rồi.

-Dạ.- Lạc Y gật đầu.

Phục Ân nhắm hờ hai mắt. Đôi tay ôm lấy hông cô. Anh bắt đầu tận hưởng niềm hạnh phúc vốn có. Chẳng cao sang, chẳng tiền bạc. Chỉ cần những khoảnh khắc bình dị như thế này cũng đủ để lại dấu ấn trong cuộc đời anh rồi.

Phục Ân mở mắt, khuôn ngực đầy đặn là thứ ập vào mắt anh đầu tiên. Nắm lấy tay Lạc Y ra hiệu dừng lại, anh ôm sát cô vào người. Ánh nhìn ôn nhu từ anh khiến Lạc Y đỏ ửng cả mặt. Thông qua ánh mắt ấy, cô biết anh đang muốn gì. Nhẹ nhàng hôn lên môi Lạc Y, đôi tay nghịch ngợm ấy bắt đầu khám phá cơ thể nhạy cảm đang dần nóng lên của cô. Phục Ân gặt gao quần lấy lười Lạc Y, mục đích khiến cô trở nên mơ hồ, khó nhọc. Bàn tay hư hỏng bắt đầu cho vào áo chiếm trọn cả vòng ngực đầy đặn. Khi anh vừa chạm vào đầu ti liền khiến cô giật nảy người rồi lại giật nhẹ theo từng chuyển động. Phục Ân càng hôn mãnh liệt và ôm chặt cô như rắn săn mồi. Chiếc áo mỏng tang cũng được cởi ra ném xuống sàn.

Rời khỏi môi cô, anh lướt nhẹ xuống cổ. Bàn tay vẫn linh hoạt chuyển động ở vòng một căng tròn. Lạc Y nhắm mắt, cô uốn người, ngược mặt lên trần nhà. Cơ thể rạo rức của cô chạm vào vòm ngực cường tráng của Phục Ân khiến cô giật lên một cái.

-A...anh à...

Vực đầu vào ngực cô, Phục Ân thỏa sức chiếm trọn hai quả đào. Chiếc lười điêu luyện cứ hoạt động không ngừng, làm Lạc Y run người bần bật. Đôi tay rảnh rỗi của anh lại tiếp tục lần xuống phía dưới. Gỡ cúc quần rồi kéo khoá xuống, anh cời phăng nó và ném đi. Trên người cô lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần con mòng manh bám lấy. Từng đường cong hoàn mỹ như muốn giết chết anh.

Vuốt ve thân thể mềm mại. Anh lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lạc Y. Lần này lại mạnh mẽ và chiếm hữu hơn. Đưa tay vào giữa hai chân cô rồi tách ra. Anh nhẹ nhàng lướt tay vào giữa trung tâm. Cách một lớp vải nhưng anh biết cô đang ướt, rất nhiều là đáng khác.

Lạc Y rùng mình, cơ thể mềm nhũn tựa hẳn vào anh. Chưa bao giờ cô nóng như lúc này, cả người như mất cả sức sống. Hơi thở bắt đầu gấp rút.

-A...a...

Cho tay vào bên trong, nó trơn ướt hơn anh nghĩ. Vừa xoa nhẹ hạt mầm thì Lạc Y cong người, nghiêng chặt răng. Hôn lên bên má nóng ran của cô, Phục Ân tiếp tục chuyển động nhẹ nhàng, ra vào bên dưới. Chiếc quần mỏng lúc này lại là vật cản trở, anh cời hẳn nó rồi ôm sát cô vào người. Hai ngón tay vẫn đi sâu vào trong người cô khám phá.

Gục hẳn trên vai anh, Lạc Y thở từng nhịp một. Bờ mông cũng nhẹ qua lại. Đôi môi cô khô khốc chạm vào cổ Phục Ân. Cô cong người, tâm trí như tận mây xanh.

-A...dừng anh...dừng...- Lạc Y bé giọng.

Lời nói như càng mê hoặc anh khiến bàn tay cứ tiếp tục chuyển động mỗi lúc một nhanh. Cắn nhẹ tai cô, tay anh ra vào rõ từng nhịp.

-A...em...em chịu hết nổi rồi...

-Bảo anh cho nó vào đi.- Anh thì thầm bên tai cô.

-Không...không phải...a...

-Ngao nào!

Đặt Lạc Y nằm xuống. Phục Ân nhanh chóng ở giữa hai chân cô. Cho vật ẩm nóng vào bên trong, cơ thể Lạc Y bắt đầu thắt chặt như muốn siết lấy anh. Nhìn gương mặt mê mẩn, quỵn rũ ấy làm Phục Ân thêm rạo rức. Hôn lên đôi môi đang mấp máy phát lên những tiếng kêu ám muội. Anh chuyển động như muốn nuốt chửng cô.

Lạc Y ôm chặt tấm lưng rộng lớn, móng tay bám vào khiến anh như bật máu. Suốt 25 năm, cô chưa từng nghĩ mình sẽ trao thân trước khi kết hôn như thế này. Đặc biệt, anh còn là nam nhân sắp cưới vợ. Nhưng Lạc Y biết, con tim cô luôn hướng về anh. Cho dù ngày tháng sau này sẽ sóng gió đến đâu chỉ cần anh vẫn nắm thì cô vẫn nguyện cùng anh bước qua từng đoạn đường chông gai. Cũng vì yêu, thứ tình cảm lớn lao mà Lạc Y dành cho anh nên cô chấp nhận sẽ là người thứ ba...

Chương 22: Lại Gặp Rắc Rối (1)

"Xin chào quý vị đã quay lại với bản tin buổi sáng của đài MT chúng tôi. Vừa nãy tôi đã cập nhật những tin tức về thể thao và một số sự việc cần đề phòng trong cuộc sống dạo gần đây. Còn bây giờ chúng ta sẽ đến với một tin tức được cho là rất hot từ hôm qua đến bây giờ.

Theo như thông tin được biết chỉ còn 3 tháng nữa là chúng ta bước sang năm mới và đồng thời Lâm Mộc Quốc sẽ được chiêm ngưỡng một lễ cưới thế kỷ, hoành tráng nhất trong vòng 100 năm qua. Ngày hôm qua khi thông tin được rộ lên tuy rằng chưa xác minh danh tính nhưng cư dân mạng đã nhanh chóng tìm ra được thông tin của cặp đôi trai tài gái sắc này. Được biết chú rể chính là Đại Thiếu Gia Thượng Tộc - Thượng Phục Ân và cô dâu là Đại Tiểu Thư Phí Trang Gia - Phí Thiên Anh. Đây là hai trong số năm dòng tộc nổi tiếng nhất nước ta vì sự phồn thịnh từ gia sản đến sự nghiệp của họ. Tối hôm qua, đúng 18 giờ 30 trên trang mạng ET đã rộ lên hàng loạt đường link bài báo về hai nhân vật này. Trên GAG thì danh mục tìm kiếm của họ đã dẫn vị trí của Top 1. Sau đây sẽ là một đoạn phỏng vấn ông Thượng Bạc Khiếu, người có quyền hạn nhất ở Thượng Tộc lúc bấy giờ. Mời quý vị cùng xem!

-Chào ông, lễ cưới lần này được cho là sự kiện lớn của cả nước. Vậy thì ông có thể tiết lộ cơ duyên nào để thiếu gia và tiểu thư đây được se duyên ạ.

-Chúng tôi đã định hôn ước từ lâu cho hai đứa nhỏ. Cả hai đã biết về nhau, gia đình hai bên cũng thân thiết. Đáng lẽ ra sẽ được cử hành trong năm nay nhưng vì một số lý do chúng tôi chuyển qua năm sau.

-Hôm qua đến bây giờ tin này được rộ lên và trở thành tin hot. Ông có thấy đó là bất tiện không?

-Không! Hầu như trừ đời tư, cuộc sống riêng của chúng tôi thì rất kín tiếng còn mọi hoạt động thì ít nhiều cũng được quan tâm. Tôi quen rồi, cũng chẳng có gì bất tiện. Có nhiều người không thích cũng không sao vì chúng tôi không phải ngôi sao nổi tiếng để được săn đón và làm lùm xùm mọi thứ lên. Nếu như nhận được lời chúc phúc cho đôi trẻ thì tôi cũng yên lòng.

-Cảm ơn ông vì buổi phỏng vấn hôm nay. Chúc ông được nhiều sức khỏe!"

-Em đang nhớ người cũ sao?

Một người con trai bước từ bậc thang xuống, anh quăng áo vest lên thành ghế sofa rồi chỉnh lại cravat.

-Anh đang nói linh tinh gì vậy? Em đang xem thời sự thì nó phát mà.- Từ Dung nhú mày bực dọc.

-Hôm qua em còn vào trang mạng xem tin rồi. Nay nghe gì nữa? Chẳng phải em đang muốn nhìn thấy mặt cô gái kia à?- Mộ Phàm khó chịu.

-Thì đã sao? Hmm, em xem tin tức cũng không được?- Cô đứng bật dậy, nghênh mặt, liếc xéo anh.

-Anh không nói là không được nhưng em là vợ anh. Sao em lại tìm hiểu về người cũ?

-Vợ anh? Anh xin ba mẹ anh suốt mà đã cưới chưa? Đã đường đường chính chính để tôi bước vào cổng nhà họ Nghiêm chưa? Nghiêm Mộ Phàm! Nếu anh chán có thể chia tay chứ đừng ở đó gây sự với tôi.- Từ Dung tức giận bỏ lên phòng.

Mộ Phàm lắc đầu. Từ bao giờ Từ Dung lại trở nên cáu gắt, gắt gỏng như thế? Ngày xưa anh tranh giành cô vì cô là một người con gái hoàn hảo. Lại là hoa khôi liên trường. Tính tình dễ chịu, đảm đảm. Thế mà giờ đây trước mắt anh là một Từ Dung hoàn toàn khác. Hơn thua, đua đòi.

Không phải Mộ Phàm không muốn cưới mà do ba mẹ anh tin vào bói toán. Nghe bảo tuổi của anh và cô cuối năm sau cưới là tốt nhất. Mẹ anh cũng tất bật sắm sửa, trang hoàng lại nhà cửa, phòng ngủ. Còn ba thì cố dạy thêm cho anh về những điều cần học trong kinh doanh. Chỉ có Từ Dung là thông thả chơi bời. Chẳng khi nào cô hỏi anh một câu về công việc. Đại loại như là "hôm nay sao anh về trễ?", "công việc có ổn không?";...

Hôm nay cô lại bảo linh tinh. Cái gì mà chia tay? Cái gì mà chán? Chưa bao giờ anh mở miệng than vãn về Từ Dung. Theo anh ngần ấy năm cô cũng vất vả rồi. Bản thân thương còn không hết thì lấy gì chán. Vài năm gần đây, chẳng hiểu sao mỗi lần có khúc mắc thì Từ Dung luôn làm âm lên rồi đòi chia tay đủ thứ. Lần nào cũng là Mộ Phàm anh hạ mình xin lỗi, làm lành. Chẳng hiểu bây giờ cô muốn gì nữa. Thật khó đoán!

...

Kết thúc chuyến đi, Lạc Y quay lại thành phố quen thuộc. Vừa về đến nhà, trông thấy Niên Thụy thì cô liền ôm chặt lấy mẹ. Đi chi vài ngày thôi mà cô nhớ bà không tả nổi. Đi đâu thì đi nhưng được về với bà là khoảng trời bình yên nhất của cô.

-Con gái có mệt không?- Niên Thụy ân cần vuốt tóc Lạc Y.

-Dạ không. À mà Mẫn đâu rồi mẹ? Sao con không thấy?- Lạc Y dòm ngó xung quanh.

-Tuệ Mẫn nói đi công chuyện, có lẽ về trễ. Con đói không? Ngồi đây đi, để mẹ vào trong nấu gì đó cho con.

Niên Thụy vừa định đứng dậy thì Lạc Y đã ngăn lại.

-Thôi mẹ! Con chưa đói đâu. Để con vào trong tắm rửa đã.

-Uhm, xong rồi thì nghỉ ngơi đi nhé. Mẹ ra vườn tưới vài chậu hoa, nay nhìn nó héo quá.

-Vậy để con tắm xong rồi xa phụ mẹ nha.- Cô cười tít cả mắt.

-Thôi, mẹ làm được. Con nghỉ ngơi đi, dưỡng sức mai còn làm.- Niên Thụy vội vàng xua tay.

Reeng...Reeng...

-À dạ...con...con bận xiu.

Lạc Y vừa thấy màn hình hiện tên người gọi thì vội vã chạy vụt vào phòng, đóng chặt cửa lại.

"Em nghe đây!"

"Đang làm gì đó bảo bố?"

"Em mới nói chuyện với mẹ ở phòng khách đây."

"Có mẹ em nữa à? Đầu? Mẹ đâu? Anh nói chuyện với mẹ xiu."

"Ế!! Anh bị gì à? Tự nhiên đòi gặp mẹ."

"Thật đấy!"

"Thôi thôi, không được đâu."

"Tại sao?"

"Không được là không được. Bây giờ em đi tắm rồi còn dọn dẹp nhà cửa nữa. Anh có bận thì làm đi nha.

"Uhm, tối nay anh đón em đi ăn."

"Dạ!"

Lạc Y ngắt máy rồi chợt mỉm cười. Có lẽ những gì cô đang làm và đã làm là sai nhưng bản thân vẫn sẽ không hối hận. Đến trước nhưng lại an phận làm cái bóng phía sau lưng. Rồi cô không biết mình đang trong tình thế như thế nào nữa. Cô có phải nên được thương hại hay ghét bỏ đây? Người thứ ba cũng không phải, cướp chồng của người khác cũng không. Rõ ràng cô biết anh trước mà.

Mỗi khi nghĩ đến những chuyện này thì tim Lạc Y rất đau. Cô nhủ mảy, tay trái đưa lên ôm ngực. Cảm giác khó chịu đến ngạt thở đang bủa vây lấy cô gái nhỏ nhắn. Không biết những khi cô thế này anh đã biết chưa?

...

Tuệ Mẫn lần theo địa chỉ trên quyển sách mà Vy Khanh tặng mình. Từ sáng đến bây giờ tự nhiên gọi anh không bắt máy. Cứ reo mãi đến hết cuộc. Không biết anh có bị sao không nữa.

Dừng bước trước một biệt thự lớn màu trắng muốt. Tuệ Mẫn há hốc mồm với sự lộng lẫy trước mắt. Chẳng lẽ Vy Khanh ở đây sao? Anh bảo nhà anh chỉ thuộc dạng đơn sơ, nhỏ gọn thôi kia mà. Địa chỉ lại đúng rồi, chẳng hề sai. Cô nhủ mảy, từ lúc bước vào đây thì đã thấy ngỡ ngàng. Khu vực này đa phần là dân nhà giàu sinh sống. Gần đây chỉ có khu chung cư được cho là khá giả. Còn lại tất cả đều đã được mua với giá đắt đỏ, hét lên tận trời. Với thu nhập của Vy Khanh cô nghĩ là sống trong khu chung cư ngoài xa kia còn có lý. Căn biệt thự trước mắt cô quả không tầm thường, đôi khi còn cho là lớn nhất ở đây.

Tuệ Mẫn lắc đầu rồi dụi dụi mắt. Cô xem thật kỹ lại địa chỉ không thôi lại phiên người ta.

-86 đường Phụng Hiệp, khu Lập Hưng, phường 8,...đúng rồi mà!

Tuệ Mẫn khó hiểu chần chờ một lúc rồi mới ấn chuông cửa. Rất lâu sau đó vẫn không ai ra mở cửa mà trong nhà cửa chính đâu có đóng. Chợt cô thấy cổng đang khép hờ thì tò mò đi vào. Nhà thì lớn, bên trong thì vắng vẻ. Với ngôi nhà thế này ít ra phải ba bốn người ở cùng chứ nhỉ? Cứ thập thò dòm ngó, Tuệ Mẫn càng lúc càng thấy rắc rối. Một mớ câu hỏi vì sao đang cứ hiện hữu trong đầu cô.

Vừa đến cửa chính, Tuệ Mẫn nhìn thấy một người con trai đang nằm trên sofa. Nằm vật lên đó, tay anh gác ở trán trông vô cùng mệt mỏi. Dưới nền gạch

còn có cả cốc nước bị vỡ. Nhận ra là Võ Khanh, Tuệ Mẫn lập tức chạy đến bên anh.

-Võ Khanh! Võ Khanh à!- Cô lay người anh.

Hai mắt anh hé mở, trông thấy Tuệ Mẫn anh ngạc nhiên vô cùng. Vừa định ngồi dậy thì cô đã ngăn anh lại.

Đưa tay lên trán anh, Tuệ Mẫn tá hỏa khi thấy nóng hơn bình thường rất nhiều. Cô lo lắng nắm chặt tay anh, chất giọng lại run run sợ hãi.

-Anh thấy thế nào rồi?

-Chỉ bị cảm thường thôi, khụ khụ...anh không sao.- Võ Khanh xua tay.

-Thường thôi à? Anh nóng thế này mà. Do hôm qua anh dầm mưa đấy!- Tuệ Mẫn trách móc anh rồi loay hoay chạy vào bếp.

Một lúc sau, Tuệ Mẫn mang một thau nước ấm ra. Cô đặt lên bàn rồi hỏi anh.

-Khăn anh để chỗ nào?

-Trong hộc tủ có vài cái khăn đó em.- Anh chỉ tay về phía giá sách thật lớn.

Tuệ Mẫn lấy ra, cô vắt nước ấm rồi chườm cho anh. Trong lúc Võ Khanh đang mơ màng cô dọn dẹp những mảnh vỡ dưới sàn nhà không may lại bị đứt tay. Cô nhủ mày mẶc kẹ, dọn dẹp xong thì vào bếp tìm thứ gì đó nấu cho anh. Võ Khanh ở đây với ai? Tại sao lại để anh như vậy?

Rất lâu sau, ra phòng khách, thấy Võ Khanh vẫn còn nằm đó mặt mũi. Tuệ Mẫn liền lấy túi xách ra ngoài mua thuốc cho anh.

Bên ngoài, Phục Ân vào trong nhà, trên tay còn mang theo cả một túi to. Đặt lên bàn, anh ngồi xuống cạnh Võ Khanh.

-A anh...anh đến lúc nào thế?- Vừa lờ mờ trông thấy anh Võ Khanh vội gượng ngồi dậy.

-Anh vừa đến.- Anh vươn tay đỡ Võ Khanh.- Sao không nằm trên phòng?

-Em định lên mà không nổi, nằm vật ra đây luôn. Lúc này còn làm rơi cả cốc nước.

-Đâu? Anh thấy cốc nào?- Phục Ân khó hiểu nhìn xung quanh dưới sàn.

-Chắc Mẫn dẹp rồi. Đi đâu rồi nhĩ?- Võ Khanh nhìn khắp nhà tìm kiếm cô.

-Mẫn? Bạn gái em?- Phục Ân nhủ mày.

-Dạ!- Võ Khanh gật đầu chắc nịch.

-Được rồi, anh còn phải đi họp. Trên bàn là yếm anh mua cho em. Mau khỏe! Xong việc anh lại đến.

Nói rồi Phục Ân đứng dậy, chỉnh lại cravat.

-Cảm ơn anh hai.

Không nói gì nữa, Phục Ân ra ngoài rồi phóng xe vút đi. Võ Khanh ngã người ra sau. Tự nhiên cơ thể lại lúc nóng hừng hực, lúc lạnh đến rét run. Cả mặt anh đỏ ửng, hai mắt mờ hồ không thấy đường. Mà Tuệ Mẫn đâu rồi? Vừa ở đây mà đã chạy đi đâu mất.

Tuệ Mẫn quay lại, cô ngồi xuống bên anh rồi áp tay vào hai má. Thấy anh đã ổn hơn thì cô mới nhẹ lòng.

-Anh đỡ nóng rồi đấy! Em có nấu ít cháo để em lấy cho anh ăn, còn phải uống thuốc nữa nè.

Võ Khanh nắm lấy hai tay cô, anh mỉm cười ôn nhu và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy.

-Khổ cho em quá rồi!

-Anh nói gì vậy? Gì mà khổ chứ? Không lẽ em đứng im nhìn anh như thế sao? Bị thế này rồi cũng không gọi nói với em, không may có gì thì phải làm sao đây.- Tuệ Mẫn nhủ mày khó chịu.

-Anh xin lỗi mà! Sáng giờ anh có biết trời trăng gì nữa đâu.- Anh xịu mặt trông rất oan ức.

-Ui...chờ em xú, em lấy cháo cho anh.

Tuệ Mẫn vào trong, rất nhanh chóng bê bát cháo ra. Lúc Võ Khanh đang ăn thì cô tranh thủ dọn dẹp lại phòng khách. Đến bên giá, cô sắp xếp lại mấy quyển sách cho ngay ngắn. Loay hoay một lúc, thấy Võ Khanh đã ăn xong thì cô đưa thuốc cho anh.

-Anh uống đi cho mau hết.

Vỹ Khanh gạt đầu rồi uống hết chỗ thuốc. Ngã người tựa ra sau, anh thở dài một cái. Bỗng nhiên chợt nhớ gì đó, anh bật dậy rồi hỏi cô.

-À Mẫn...sao em biết nhà anh? Còn vào được đây nữa?

-Em thấy địa chỉ trong quyển Nhật Huyết hôm trước anh tặng em. Gọi cho anh không được, em sợ có chuyện gì nên đến đây.- Cô mỉm cười.- Mà...đây là nhà anh?

-Ồ...à...- Vỹ Khanh đáp ứng.- Đây là...nhà của ông bà ngoại cho anh.- Anh cười hi.

-Em thấy nó sang trọng lắm nha!- Cô đưa mắt nhìn xung quanh.

-Nó được xây lâu rồi, anh hay dọn dẹp nên nhìn như mới.- Anh cười trừ rồi mỉm môi, chẳng biết nói thế nào nữa.

Nhìn thấy Tuệ Mẫn như vẫn còn nghi ngờ gì đó. Anh liền tìm chuyện để cô quên mất đi.

-Mẫn à!

-Dạ?

Vừa xoay mặt nhìn anh, Tuệ Mẫn mở to hai mắt. Tim cô chợt đập mạnh liên hồi, loạn nhịp. Hai tay không tự chủ mà nắm chặt lại.

Vỹ Khanh nhắm nghiền mắt. Đôi môi mềm đầy mật ngọt áp vào môi cô. Lâu rồi không được hôn Mẫn, anh nhớ cảm giác đó lắm. Áp tay bên má, anh cần nhẹ môi dưới, hơi thở cũng ấm nóng phả vào da thịt cô. Ôm lấy Vỹ Khanh, Tuệ Mẫn bắt đầu nhắm hờ hai mắt hoà cùng anh. Vỹ Khanh càng ôm sát Tuệ Mẫn vào người, vòng tay siết chặt khiến cô muốn thoát cũng không xong.

-Aaa....hai người...hai người...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lại Gặp Rắc Rối (2)

-Aaa...hai người...hai người...

Trong lúc tình cảm của Vỹ Khanh và Tuệ Mẫn đang dần ngọt ngào hơn hết thì có giọng của một người con gái hét toát lên.

Vỹ Khanh giật mình nhìn ra cửa, đôi tay vẫn ôm khư khư lấy Tuệ Mẫn sát vào lòng. Phía cửa chính, Hoàng Lệ Hoa như bốc hỏa, hai mày nhíu lại như sắp chạm vào nhau. Sòng sọc đi vào, cô ấy tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Tuệ Mẫn.

-Cô...cô là ai?

Tuệ Mẫn đưa mắt nhìn Vỹ Khanh mong chờ câu trả lời từ anh. Lắc nhẹ đầu, anh vuốt lên mái tóc mềm mại của cô rồi đứng dậy đối diện với Lệ Hoa.

-Đủ chưa?

Chất giọng mà anh thốt lên lúc này rất khác, nó lạnh đến nỗi khiến người ta rùng mình. Vỹ Khanh lúc này khác hoàn toàn mọi ngày, trông rất căng thẳng.

-Vỹ Khanh! Trong mắt của anh em là gì vậy? Từ trước tới bây giờ em vẫn không thể bên anh sao?- Đột nhiên Lệ Hoa khóc oà lên, tay chân cô run rẩy.

-Tôi nói biết bao nhiêu lần rồi, tôi không hề thích cô.- Anh gằn giọng.

-Suốt 10 năm...10 năm đó anh.- Lệ Hoa đến gần, cô vươn tay ôm lấy anh rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực.- Chẳng lẽ em mò nhạt vậy à?

-Khụ khụ...- Chợt Vỹ Khanh ho sặc sụa.

Tuệ Mẫn thấy thế thì đứng dậy, định đi đến bên anh thì bất gặp ngay ánh nhìn viên đạn của Lệ Hoa khiến cô khựng người. Tay siết chặt vạt áo, cô mỉm môi nhìn anh với ánh mắt đầy đau xót.

-Anh đang bệnh sao?- Lệ Hoa lo lắng, áp tay vào hai bên má anh.

Vỹ Khanh né tránh song thì đẩy Lệ Hoa ra. Anh nhíu mày, lại tiếp tục ho khan.

-Khụ khụ khụ...

-Anh không sao chứ?- Một tay vuốt lưng, một tay nắm chặt tay anh, Tuệ Mẫn hốt hoảng.

-Cô...tránh xa anh ấy ra.- Lệ Hoa giận đến tím mặt, lao vào Tuệ Mẫn như hổ đói.- Cô là gì kia chứ? Hà???

Tuệ Mẫn ngã xuống sofa và nhăn mặt. Rốt cục là sao đây? Cô gái này có quan hệ gì với Vy Khanh mà ghen tuông đến vậy? Thực sự anh khi có gì mờ ám với cô ấy sao? Hai mắt cô ngấn lệ. Đôi tay ôm lấy đầu, Tuệ Mẫn sợ hãi co ro người lại. Vai cô chợt run lên, tim cứ như sắp nhảy ra ngoài.

-Nè! Hoàng Lệ Hoa! Cô tránh ra mau!

Vy Khanh nắm lấy Lệ Hoa đẩy khỏi Tuệ Mẫn. Anh lo lắng ôm chăm lấy cô vào lòng. Trong vòng tay anh Tuệ Mẫn không ngừng run rẩy khiến tim anh càng thêm thất lại. Vy Khanh ôm chặt bà vai cô rồi thì thầm.

-Không sao rồi Mẫn! Có anh ở đây mà.

-Vy Khanh, anh...

Lệ Hoa định nói gì đó thì bị Vy Khanh ngắt lời. Đôi mắt anh lúc này sâu thẳm đầy uất hận nhìn thẳng vào Lệ Hoa. Nghiến chặt răng, anh thốt lên bằng chất giọng đầy đanh thép.

-Cô quậy đủ chưa?

-Em...- Lệ Hoa ấp úng.

-Người con gái trước mắt cô đây là người yêu tôi. Ngoại trừ cô ấy ra thì tôi không yêu thêm một ai cả. Bắt đầu từ hôm nay, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô nữa. Mong rằng cô sẽ nhìn ra được sự việc nghiêm trọng như thế nào nếu còn tiếp diễn.

-Anh...anh quá đáng lắm...

Lệ Hoa vờ oà lên rồi chạy một mạch ra ngoài. Chưa bao giờ cô nghĩ anh sẽ đối xử với mình như vậy. Suốt thời gian qua cô đã làm tất cả vì anh mà. Tại sao anh lại chẳng hề để ý? Vy Khanh là đồ vô tâm, đồ tồi.. Cô bảo vệ tình yêu của mình thì có gì sai? Cô làm gì sai??? (Chị không sai nhưng bảo vệ kiểu này ai chịu nổi hmmm `~´... Mà hình như mình viết về Lệ Hoa hơi kém duyên thì phải <)

Vy Khanh lắc đầu rồi lo lắng nhìn Tuệ Mẫn. trông thấy cô hoảng sợ như vậy khiến anh chẳng yên lòng. Ghi vai Tuệ Mẫn, anh ân cần hỏi.

-Em có sao không Mẫn? Có bị trúng chỗ nào không?

-Em...em không sao.- Tuệ Mẫn ấp úng.

Quả thật ngay lúc này cô chưa định thần lại được. Người con gái ấy thực hung dữ, như muốn nuốt chửng cả cô. Cô chớp mắt, đưa tay lên lau hai giọt lệ còn đọng lại.

-Em lại gặp rắc rối rồi...khụ khụ...anh xin lỗi.

-Không sao đâu! Anh đang không khỏe, nên nghỉ ngơi đi. Em về đây!

Tuệ Mẫn vừa định đứng dậy thì Vy Khanh đã kéo cô ôm chặt vào lòng. Để đầu Tuệ Mẫn tựa vào lồng ngực, anh muốn cho ai đó nghe được nhịp tim của mình khi được gần bên người ấy thì loạn nhịp thế nào và anh muốn ai đó thấy chỉ có anh mới là người mang lại sự an toàn tuyệt đối nhất.

-Mẫn à! Hứa với anh là em sẽ không bao giờ bỏ đi, có được không? Anh cần em, dù cho mai này có chuyện gì đi nữa thì anh vẫn nắm chặt tay em. Anh tin rằng dù cho có cả mười Hoàng Lệ Hoa đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm hại được người yêu anh.

-Em mong sẽ không có thêm chuyện gì xảy ra nữa. Đến bây giờ em mới nhận ra, dù có như thế nào thì người em dành trọn tâm trí vẫn là anh. Vy Khanh!

...

-Con gái! Thử bộ này mẹ xem- Phí Phu Nhân đưa cho Thiên Anh bộ váy đỏ thắm lộng lẫy.- Mẹ đặt người ta cả tháng rồi đấy.

-Dạ!- Thiên Anh gật đầu.

Một lúc sau Thiên Anh từ phòng thay đồ bước ra. Bộ váy cô mặc rất đẹp và sang trọng, đính đầy hạt kim cương lấp lánh. Nhưng màu này cô không thích. Nó sáng quá, Thiên Anh chỉ thích mỗi màu trắng thôi.

-Có bộ nào màu trắng không mẹ?- Thiên Anh hỏi.

-Có chứ! Mẹ biết con gái thích màu trắng nên cũng chuẩn bị sẵn hết rồi.- Phí Phu Nhân véo mũi cô.

Cô hầu gái mang đến cho Thiên Anh một hộp quà lớn. Cô mang nó vào phòng thay đồ và mặc thử. Ngắm mình trong gương, Thiên Anh nhớ lại đôi giày màu trắng mà Bạch Thiên đã tặng mình. Nghĩ nó sẽ hợp với bộ váy nên cô ra ngoài yếm thử. Quà nhiên không sai. Cô mỉm cười, mỗi lần nhìn nó thì cô lại nhớ Bạch Thiên da diết. Không biết ở phương trời xa anh đang làm gì? Có nghĩ đến cô như lúc này không?

Phí Phu Nhân ngắm nhìn con gái mình. Khoác lên bộ váy trắng trông Thiên Anh không khác gì công chúa. Cô rất hợp với màu trắng tinh khôi như thế này. Thời gian trôi đi nhanh thật. Vừa ngày nào Thiên Anh chỉ mới biết đi chập chững, miệng thì ú ớ vài từ "mẹ ơi..." vậy mà thoáng cái vài tháng nữa cô phải theo chồng khiến bà không khỏi xót xa. Bà mỉm cười vuốt tóc cô. Con gái bà càng lớn lên càng xinh đẹp. Từ gương mặt đến dáng vóc, Thiên Anh chẳng thua thiệt một ai cả. Không biết Thiên Anh đã quên được Bạch Thiên chưa? Do bà lo con gái quen sống trong nhung lụa rồi mai đây không chịu nổi cực khổ. Từ khi từ chối Bạch Thiên thì Thiên Anh ít nói, ít cười hẳn. Đôi mắt u buồn của cô mỗi lần ánh lên là bà day dứt mãi.

Phí Phu Nhân khịt mũi rồi đưa tay lên lau hốc mắt. Bà nắm lấy tay Thiên Anh rồi vỗ về.

-Sắp đến ngày ra mắt họ hàng hai bên rồi, hôm đó con mặc bộ này nha hông. Con gái mẹ đẹp lắm.

-Mẹ ơi, con không lấy chồng được không?- Thiên Anh méo máo, cô ôm lấy bà rồi khóc oà lên.- Con muốn ở với mẹ thôi.

-Không được, con gái phải lấy chồng rồi sinh con. Để không thôi ba mẹ không may thì còn ai ở cạnh con nữa.- Bà cười hiền, vỗ vỗ lưng cô an ủi.

Thiên Anh là viên ngọc quý giá của đời bà. Ánh sáng le lói duy nhất và cũng là nguồn sống duy nhất. Thiên Anh mà có mệnh hệ gì thì bà chết còn hơn.

Mai này không biết khi lập gia đình rồi thì Phục Ân có đối tốt với Thiên Anh không? Trong khi cả hai chỉ quen biết bình thường, vẫn chưa hiểu được tính tình của nhau. Bà đang lo Thiên Anh còn trẻ người non dạ, trước giờ chưa hiểu sự đời thì khó hoà hợp với Phục Ân, một người đã từng lăn xả trong thương trường đầy khắc nghiệt.

...

Hoàng Nhất Xuyên cứ đi qua đi lại trong phòng khách, tâm tư khó chịu, bực dọc vô cùng. Người hầu trong nhà nép hết sang một bên, họ co người lại. Lão gia rất ít khi giận những mỗi lần ông như thế thì chắc đã có chuyện tày đình.

Hoàng Phu Nhân ngồi một bên cũng phải dè chừng. Tuy là vợ chồng những hơn 30 năm nhưng mỗi lần Hoàng Lão Gia mà nóng giận thì bà cũng khiếp vía. Bà siết chặt hai tay, khấn Trời Phật cho mọi chuyện được giải quyết êm xuôi.

Râm

Hoàng Nhất Xuyên dẫn tay xuống bàn, bắt đầu quát mắng.

-Chùng đây người thế này mà giữ có mỗi đứa con gái cũng không xong. Tôi nói rồi mà chẳng ai nghe. Trong nhà này riết rồi không biết ai là chủ, ai là tớ nữa.

-Ông à! Ông bớt nóng, có gì rồi từ từ bàn bạc cũng được mà.- Hoàng Phu Nhân nài nỉ, mong ông hạ hỏa.

-Còn bà! Con gái nó chạy ra ngoài gây sự chưa đủ hay sao? Bây giờ nó trốn đi thì bà làm như chẳng có gì nghiêm trọng. Hôm trước nhận được điện thoại từ Thượng Tổng, tôi cứ nghĩ về chuyện làm ăn nào ngờ là do con nhỏ đó nó gây sự với Phó Tổng.

-Lệ Hoa nó tuy rằng đã lớn nhưng tính tình nó còn trẻ con, ông bớt giận.- Bà nói đỡ cho mấy câu.

-Trẻ con? 28 tuổi rồi, không chịu lấy chồng mà cứ đeo bám người ta. Còn gì thể thống? Còn đầu mặt mũi nhà họ Hoàng?

Vừa dứt câu nói thì Lệ Hoa từ cửa đi vào. Trông thấy Hoàng Lão Gia thì cô rụt rè cúi thấp đầu xuống.

-Lệ Hoa! Con vừa đi đâu?- Ông gầm gọng.

-Con...con vừa đi với mấy người bạn.- Cô ấp úng.

-Còn nói láo? Con lại đến gặp Phó Tổng?- Ông trừng mắt dọa nạt.

-Ba...- Lệ Hoa hoảng sợ vội quỳ rạp xuống.- Con không có ý đâu mà.

-Ta nói thế nào? Con không nhớ sao? Xem như hình phạt của ta còn nhẹ nhĩ.

-Lão gia, ông...- Hoàng Phu Nhân chưa nói được gì thì ông ngắt lời.

-Bà im lặng đi tôi còn dạy con.

Hoàng Phu Nhân không nói gì nữa, đành phải im bật.

-Lệ Hoa, bắt đầu từ hôm nay con chỉ quanh quẩn trong nhà không được bước ra khỏi cổng nữa bước khi ba chưa đồng ý.- Ông nghiêm nghị.- Còn

không nghe nữa thì đừng trách.

-Ba, thế thì quá đáng lắm mà.- Lệ Hoa mím môi, rung rung nhìn ông.

-Còn cãi? Hmm mấy người nữa, nếu Tiểu Thư còn trốn ra ngoài thì từng người một tự biết mà ra khỏi đây đi.

-Dạ, tuân lệnh Lão Gia.- Những người hầu đồng thanh.

Hoàng Nhất Xuyên không nói gì nữa, một mạch bỏ lên phòng.

-Ba...ba...người thực quá đáng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thân Thê

Lạc Y đang trên đường cùng Phục Ân gặp đối tác. Ngồi trên xe mà tâm hồn của cô như trên chín tầng mây xanh, chẳng một cảm xúc nào.

Đôi tay càng siết chặt tộp hồ sơ khi nhớ về bản tin thời sự tối qua và cả những trang web tin tức trên ET. Mặc dù đã biết trước mọi chuyện nhưng Lạc Y vẫn đau lòng không thôi. Chưa bao giờ mối quan hệ giữa hai người mà cô không suy nghĩ theo tiêu cực. Chỉ mới là anh kết hôn, tin tốt như vậy mà còn được quan tâm đồng đẳng. Rồi đến khi vỡ lẽ chuyện này thì sao đây? "Tiếng xấu đồn xa" chẳng thể nào cô có thể thoát khỏi rù búa của dư luận. Không phải người trong cuộc thì làm sao họ biết đây? Cho là Phục Ân sẽ yêu thương cô nhiều hơn nhưng bên cạnh anh lại có những áp lực lớn đến như vậy, đi đâu cũng bị xì xối thì sao mà cô chịu nổi.

Phục Ân đảo mắt, như thấu hiểu gì đó, anh lên tiếng trấn an cô.

-Thôi nào, từ từ rồi sẽ qua thôi.

Lạc Y nhìn anh. Cô không trả lời mà quay sang hướng khác. Cô rất ích kỷ và ngu si. Ngoài cô ra thì chẳng một ai được chạm vào anh. Mặc dù anh đã từng nói sau khi kết hôn sẽ dành cho cô 2/3 thời gian của một ngày. Nhưng sao cô có thể chịu được cảnh lẻ loi một mình còn anh sẽ về ôm ấp vợ tương lai. Chưa bao giờ cô như thế này, ghen tuông và đầy chiếm hữu. Phục Ân làm sao hiểu được những gì ẩn sâu của phụ nữ. Nó phức tạp và rối rắm đến nhường nào.

Thấy cô không trả lời mình, anh vươn tay nắm tay cô rồi nói.

-Anh vẫn ở đây, ngay cạnh em. Không suy nghĩ linh tinh nữa. Em định gặp khách hàng với tâm trạng như này sao?

-Em không sao. Hơi mệt chút thôi.- Cô rút tay ra.

-Lại nói dối? Anh thừa biết em đang nghĩ gì.- Phục Ân liếm nhẹ môi dưới.

-Không có gì đâu mà.- Lạc Y lắc đầu.

-Em giận lấy anh à? Chẳng phải anh đã nói trước rồi sao?- Anh nhíu chặt hai mày như muốn chạm vào nhau.

-Uhm...thì anh đã nói rồi.- Cô chỉ gạt gù cho qua chuyện.

-Chẳng hiểu phụ nữ nghĩ gì. Anh đã nói rồi đấy thôi. Giờ cứ như anh có lỗi, dụ dỗ em vào tròng.- Anh nhíu hai mày như sắp chạm vào nhau.

-Vậy thì em sai. Bắt đầu mối quan hệ này với anh là em sai. Chấp nhận làm cái bóng phía sau để anh bước cùng người khác cũng là em sai... Em yêu anh và phải chịu nhiều áp lực đến ngạt thở vẫn là do em sai.- Lạc Y ôm mặt, khóc oà lên không một điểm dừng.

Phục Ân hơi hoảng hốt. Anh không nghĩ chỉ một câu nói nhẹ như vậy cũng khiến cô khóc ngất. Vội vã tấp xe vào lề đường. Anh lấy khăn giấy rồi lau nước mắt cho cô.

-Anh xin lỗi, anh không cố ý nói như vậy.

-Anh tránh ra đi...hức...em mang phiền phức cho anh. Em đã là gì mà ràng buộc anh. Anh có quyền cưới bất cứ người nào.- Cô gạt tay anh ra.

-Thôi được rồi, anh không nên nói như thế. Anh biết em phải chịu thiệt thòi rất nhiều. Rồi một ngày nào đó, gần đây thôi...em sẽ là vợ anh. Bây giờ em ngoan ngoan chờ. Được không bảo bối?- Phục Ân hạ mình, anh biết Lạc Y nhạy cảm như thế cũng do anh mà ra thôi.

Lạc Y vẫn khóc, hai hàng nước mắt tuôn xuống như mưa. Hai tay đan vào nhau rồi siết chặt, cô cúi gằm mặt xuống.

-Anh cứ tiếp tục những gì đang diễn ra. Hức...xin lỗi nhưng em cần yên tĩnh.

Phục Ân im lặng rồi ngồi nhìn cô. Lễ cưới sắp tới là do nội ép buộc. Anh không hề yêu Thiên Anh, cảm xúc khi gặp cô ấy không như bên Lạc Y mặc dù hai người họ giống nhau như khuôn đúc. Ban đầu anh nghĩ Lạc Y cũng bình thường như bao người khác nhưng không, cô khác hẳn họ. Cô là để anh yêu thương chứ không phải cứ đau lòng vì những chuyện không đâu.

Cầm lấy tay Lạc Y, anh nhẹ nhàng hôn lên đầu. Tuy cô không phải là người đầu tiên những sẽ là người con gái cuối cùng ghé ngang đời anh. Tình cảm anh dành cho cô bây giờ còn mãnh liệt hơn so với Từ Dung 10 năm trước. Cô yêu kiều, dịu dàng lại thông minh, sắc xảo. Bảo sao Phục Ân anh đây không phải lòng cô ngay lần gặp đầu tiên.

-Sao anh không đi tiếp? Trễ hẹn đó.- Cô đưa tay dụi dụi mắt.

-Mấy hợp đồng còn con, bây giờ anh gọi Lập Hàn đi cũng được. Em thế này thì an tâm kiểu gì đây.- Anh nheo mắt, nuông chiều vuốt tóc cô.

-Em xin lỗi, em quá nhạy cảm rồi. Anh đi tiếp đi.- Tay Lạc Y siết chặt vạt áo.

Phục Ân khẽ cười rồi hôn nhẹ lên trán cô.

-Không được suy nghĩ như thế nữa biết chưa. Bảo Bối của anh!

...

Tuệ Mẫn đi vào một quán cafe khá cổ điển. Nhìn đảo dắc xung quanh, vừa thấy Dật Dấn ngồi ở góc quán thì cô đi đến. Trông anh như có gì đó lạ lẫm. Suy nghĩ gì không biết mà phải trầm ngâm như thế. Đứng trước anh, Tuệ Mẫn nhàu mày. Hình như anh xem cô là vô hình thì phải, không nhìn lấy một lần, cũng không hề phản ứng gì khác.

-Anh hai!

Dật Dấn giật mình, thấy Tuệ Mẫn đứng trước mặt thì anh giãn cơ mặt, mỉm cười hiền hòa.

-Em đến khi nào thế?- Anh hỏi.

-Em đến này giờ rồi. Anh suy nghĩ gì chú tâm vậy?- Tuệ Mẫn ngồi xuống ghế rồi nheo mắt nhìn anh.

-Anh định nói với em chuyện này.- Dật Dấn mỉm môi.

-Quý khách dùng gì?- Cô phục vụ hỏi Tuệ Mẫn.

-Cho tôi một cacao nóng.

-Có ngay ạ.

-Anh định nói chuyện gì vậy?- Tuệ Mẫn gấp rút hỏi anh.

-À...ba anh...- Anh ấp úng.

-Ba anh thế nào?- Cô càng mở to mắt.

-Ba anh bị đột quỵ. Bác anh mới gọi hôm qua báo tin.- Anh trầm ngâm, đan hai tay vào nhau.

-Anh tính thế nào rồi? Dượng sẽ ổn chứ?- Cô lo lắng, càng hỏi anh như chất vấn.

-Bác anh bảo ba đã li dị với vợ kể rất lâu rồi và sống một mình. Đang điều hành cả một công ty cũng đồ sộ. Họ có một người con gái nhưng ba không an tâm, tin tưởng khi để nữ nhân ra thương trường nên đã ủy quyền cho anh trong di chúc. Mọi tài sản sau khi ba mất đều thuộc về anh nhưng còn phải chuyển sang cho di và cô gái kia 2 tỷ. Số tiền đó cũng chưa đến 1/4 gia sản. - Anh liếm nhẹ môi.

-Rồi khi nào anh qua đó?

-Anh chưa biết. Tài sản này có lẽ anh không nhận.

-Tại sao vậy?- Cô ngạc nhiên tột độ.

-Nó không dành cho anh.- Anh cúi gằm mặt, chất giọng trầm đi.

-Em thấy...anh nên nhận đi. Ba anh chỉ còn anh là niềm hi vọng cuối cùng. Dượng đã trên giường bệnh rồi, biết đâu khi anh về còn níu kéo được cơ hội nào đó. Anh từ chối thì có lẽ dượng sẽ bị sốc, tinh thần có lẽ sẽ tệ hơn.

Dật Dấn lại tiếp tục suy nghĩ. Ngay từ đầu ba đã không cần anh. Nếu như anh quan trọng, có thể nắm hết tài sản từ ba thì tại sao suốt hơn hai mươi năm ba cũng không về tìm anh đâu 1 lần. Anh nhớ rất rõ, ba anh cao ráo, làn da ngăm ngăm khoẻ khoắn, giọng nói trầm ấm điềm tĩnh. Đến bây giờ nhìn vào gương, anh thấy mình chẳng khác ba khi ở thời niên thiếu chút nào. Lúc nhỏ ba rất hay bông bỡ anh, đưa anh đi nhiều nơi, nhiều chỗ thú vị. Chỉ việc ngồi trên vai ba thì mọi gian sơn như là đều được anh thu vào tầm mắt.

Tuệ Mẫn hơi ngập ngừng. Cô không thể để anh cứ hoài nghi lắm về được được. Tuy ngoại đã dặn cô giữ kín nhưng bây giờ nhất định phải nói ra. Dù anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Quyền quyết định ra sao chỉ có anh mới biết thôi.

-Anh hai à...em nói anh nghe một chuyện nhé.

-Uhm...- Anh nhìn cô, khẽ gật đầu.

-Anh cũng biết trước lúc ngoại mất, em vẫn thường xuyên gọi về hỏi thăm ngoại. Có một lần ngoại kể với em và kêu em giữ kín vì...mỗi lần nhắc đến được thì anh lảng tránh đi, xem như chưa có gì xảy ra.

-Rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng vậy Mẫn?- Anh càng lo lắng, chăm chú nhìn Tuệ Mẫn.

-Đã có nhiều lần được về tìm anh để đưa anh sang nước ngoài nhưng ngoại sợ anh phải sống trong cảnh mẹ kế con chồng nên không đồng ý.

-Rồi còn gì nữa? Sao những lúc đó anh không biết?

Không khí một lúc càng căng thẳng. Dật Dấn bắt đầu nhú chặt hai mày. Chẳng hiểu sao tìm anh lại đập mạnh liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hai tay siết chặt thành nắm đấm, có thể thấy rõ gân xanh đang hằn lên.

-Những lúc đó là anh đi học rồi nên không thể biết được. Ngoại cũng chẳng hề kể cho anh. Cả tiền học phí khi bắt đầu học cấp 3 và đại học của anh đều do một tay của được chu cấp. Thời gian ấy anh biết mà, ngoại đâu đủ sức để kiếm tiền nữa.

-Thảo nào lâu lâu khi tan trường, anh nghe hàng xóm bảo có một người đàn ông trông rất bảnh lui tới nhà anh. Anh hỏi thì ngoại chỉ nói người trong Hội Trợ Giúp Người Già. Cả tiền học, ngoại chỉ bảo của hội chu cấp vì thấy học lực của anh rất tốt.- Đến lúc này Dật Dấn mới ngờ ngợ ra mọi chuyện.

-Anh thấy đó, được thương anh lắm mà. Đến lúc anh phải báo hiếu cho được rồi.- Tuệ Mẫn mỉm cười, cố giúp anh càng có thêm thiện cảm về ba mình hơn.

-Nhưng anh vẫn thắc mắc, ngay từ đầu sao ba không đưa anh đi cùng?

-Haizz...được đi lập nghiệp, chỉ là gửi anh cho ngoại nhưng sau này thấy được có vợ mới thì ngoại một mực không cho được dắt anh đi.- Tuệ Mẫn thở dài rồi lắc đầu, kể lại tường tận cho anh nghe.

Càng nghe Mẫn nói, Dật Dấn càng thất vọng. Hai tay anh siết chặt vào nhau. Chẳng hiểu sao anh lại thấy bản thân rất nặng nề như là mang một mối nợ rất lớn. Nếu sự thật là vậy thì anh đã nợ ba không biết bao nhiêu lời xin lỗi. Xin lỗi vì bấy lâu nay đã hiểu lầm ba. Xin lỗi vì anh đã bất hiếu, cứ đinh ninh suy nghĩ ba mình mất rồi.

Tuệ Mẫn nắm tay anh. Bàn tay lạnh ngắt, đầm mồ hôi do căng thẳng. Nó cứ run rẩy không thôi, làm cho cô cũng phải lo lắng phần nào. Nhìn thẳng vào mắt Dật Dấn, Tuệ Mẫn gật đầu.

-Những gì đã định là của anh thì nó sẽ là của anh thôi.

...

Cách

Phục Ân đặt tách trà xuống bàn. Đôi môi anh hơi mím lại. Nhớ đến chuyện lúc chiều với Lạc Y thì lòng anh như rực lửa. Càng ngày Lạc Y càng nhạy cảm. Chỉ cần kích động nhẹ thôi cũng đủ làm cô rơi nước mắt. Anh đã khiến cô phải chịu nhiều áp lực đến thế sao? Nếu cô muốn có thể nói, anh sẽ mua một căn hộ lớn ở ngoại ô cho cô và mẹ mà. Ở đó sẽ không ai dòm ngó, vừa thanh bình, vừa thoáng đãng. Tránh xa nơi phù phiếm thành thị này. Cô cũng không phải vất vả, vất vả đi làm. Dẫu cho có nói ra thế nào thì cô vẫn không chịu. Lạc Y bảo mẹ cô sẽ không đồng ý cho cô làm vợ hai, thà rằng để cô ở giả chứ một mực không được ở phía sau người khác. Phải nên làm gì lúc này đây? Ngày cưới sắp đến kề cận nữa. Chẳng thể dời lại lâu hơn sao?

Thấy Phục Ân cứ trầm mặc, đoán đo gì đó. Vũ Khanh nghiêng đầu nhìn rồi gọi anh.

-Anh hai! Anh nghĩ chuyện gì vậy?

-Không gì đâu, chỉ là mấy hợp đồng linh tinh thôi.- Anh nhàn nhạt nói.

-À mà...Lạc Y là người của anh à?- Vũ Khanh nheo nheo hai mắt.

-Uhm!- Anh chỉ thốt lên như thế rồi lấy tách trà trên bàn.

- Thảo nào anh lại ưu ái cô ấy như vậy.

- Anh nghe loáng thoáng, Trưởng phòng kinh doanh là anh họ của bạn gái em.- Anh nhấp môi thật ôn nhu.

- Dật Dấn sao?- Võ Khanh giật bắn người.

- Ừ, lo mà khai thật trước đi. Để lộ ra rồi có Trời cũng không cứu em được đâu.- Phục Ân nhướn một bên mày, đôi mắt tuy vô cảm nhưng có gì đó thương mến hướng về Võ Khanh.

- Dạ, em đang tìm cách để mở lời đây. Còn...chuyện em nhờ anh sao rồi?- Võ Khanh chăm chú nhìn Phục Ân, mong đợi câu trả lời.

-Hoàng Nhất Xuyên cấm Lê Hoa ra ngoài khi chưa có sự cho phép của ông ta.

- Vậy thì tốt quá! Oa...- Võ Khanh vượn vai thật cao.- Em đỡ bị phiền nhiễu rồi.

-Ngày mai gọi hai thám tử tư đến phòng anh.- Phục Ân tựa người ra sau sofa.

-Chi vậy anh?- Võ Khanh mở to hai mắt đầy khó hiểu.

- Triệu Đăng Dương đang tìm cách hạ uy tín bên mình, đồng thời hấn ta cũng đang buôn hàng cấm Quốc gia. Anh muốn tìm bằng chứng để tố tụng tên tiểu nhân ngu si ấy thẳng vào tù...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chuyện Lọ Thuốc

Từ Dung vừa soi gương, tay vừa chải tóc chậm rãi. Cứ thần thờ khá lâu, cô ngồi ở đây cũng đã gần nửa giờ trôi. Chẳng hiểu bản thân đang nghĩ gì lúc này mà sao trong cô vẫn mãi nôn nao liên hồi. Từ Dung đang đợi chờ điều gì vậy?

Hôm đó vừa trông thấy Phục Ân thì biết bao cảm xúc chột ủa về. Khơi gọi lại tháng ngày ấy, khi anh yêu cô hơn cả bản thân mình. Anh đã từng nói sau khi ra trường, xong đại học, anh sẽ tổ chức một lễ đường nhỏ bên bờ biển. Hoa trang trí màu tím, trái thơm màu tím, chiếc bảng đề tên cũng màu tím. Ngày hôm đấy khách mời sẽ mặc trang phục trắng, cả thông gia hai bên cũng vậy. Còn cô, soire tím lộng lẫy, đính đầy hạt lấp lánh, thêm nụ cười rạng rỡ sẽ là cô dâu của anh. Nhưng rồi...Mộ Phạm xuất hiện trong đời cô. Từ Dung chẳng hiểu sao lại bất chấp chạy theo Mộ Phạm không do dự. Để rồi bỏ lại người đã yêu thương, chiều chuộng mình hết lòng.

Ước gì lúc ấy quay trở lại, có lẽ Từ Dung đã không đoạn tình như vậy. Đúng là "có không biết hưởng, mất rồi mới hối tiếc". Phục Ân bây giờ càng điển trai, thân người vạm vỡ hơn trước rất nhiều. Trông anh ôn nhu, chừng mực, thật đáng để dựa vào.

Từ Dung hơi ním môi nhẹ. Không biết Phục Ân còn nhớ thời thanh thiếu không. Mong rằng anh sẽ biết có một người con gái đến bây giờ vẫn còn nhớ đến anh.

-Em à, đi ngủ thôi.- Mộ Phạm ghì vai cô rồi tựa cằm lên.

-Anh ngủ trước đi, chốc em lại.- Đặt chiếc lược xuống bàn trang điểm, Từ Dung lại ngắm mình trong gương.

-Được rồi! À, ngày mai anh đưa em về nhà ăn tối nhé. Lâu rồi em không về thăm ba mẹ đấy.- Mộ Phạm hôn nhẹ lên má cô.

-Em biết rồi, anh ngủ đi.- Từ Dung khó chịu đẩy anh ra.

Mộ Phạm không nói gì nữa, chần chờ một lúc rồi đến giường và nằm xuống. Hai mắt anh vẫn mở trao tráo, không ngủ được. Từ Dung cần gì phải gắt gỏng như vậy. Cô rất thích mỗi lần được anh hôn trước khi ngủ mà. Bây giờ lại để cái gắt thế. Cuối cùng thì cô đang và đã nghĩ gì? Khoảng cách mỗi ngày một xa, thực tế và tình cảm đều như nhau. Hiện tại, cứ muốn gần cô thì anh lại thấy có gì đó gượng gạo, không tự nhiên như trước. Từ Dung bắt đầu thay đổi, thay đổi đến nỗi chính anh cũng chẳng nhận ra.

...

Lấy sắp giấy tờ trong hộp bàn, Võ Khanh cứ lật qua lật lại tìm gì đó. Anh nhúu mày, không vào vài hôm mà sao mọi thứ đã rối mù lên rồi? Rõ ràng hôm trước anh đã kẹp hợp đồng vào tệp này, còn cất vào ngăn tủ cẩn thận. Ấy vậy mà giờ lại không thấy đâu.

Cốc...Cốc...

- Vào đi!- Võ Khanh tiếp tục tìm, không nhìn ra cửa.

Cánh cửa bật mở, Lạc Y vào trong rồi nhẹ nhàng đóng lại. Hết tuần này Phục Ân bận công tác. Do Võ Khanh vừa khỏi bệnh, công ty lại nhiều việc đang chồng chất nên buộc anh phải gửi cô qua giúp Võ Khanh giải quyết.

Lạc Y không khỏi lo lắng, Võ Khanh không giống Phục Ân. Anh ấy có lẽ khó gần hơn cả Phục Ân nữa. Từ khi vào đây cô ít tiếp xúc với Võ Khanh, tương tác không quá mười lần. Chủ yếu cô toàn gặp Phục Ân ký tên thôi. Chỉ khi anh không có ở đây thì cô mới qua gặp Võ Khanh. Mà hầu như những lần đó trưởng phòng đều đi, vì cô ấy cũng cần gặp Võ Khanh để sơ lượt thêm nhiều việc mới cho phòng kế toán. Không biết anh ấy có khó khăn, quyết đoán hơn Phục Ân không nữa.

Lạc Y rón rén đi đến gần bàn làm việc rồi cúi chào anh.

-Chào Phó Tổng!

-À, Lạc Y! Đến rồi à?- Ngược lên nhìn cô, anh thốt lên nhiều đó rồi lại tiếp tục việc đang dở.

-Vâng...Phó Tổng đang cần gì sao?- Cô mím môi, e dè nói.

-Tôi đang tìm bản hợp đồng với Nhận Quân. Nãy giờ tìm mãi không thấy, đau cả đầu.- Võ Khanh vỗ tay lên trán.

-Đề tôi giúp ngài.- Lạc Y nhìn sắc mặt, dò theo thái độ của anh.

-Được đó, phiền Lạc Y vậy.- Võ Khanh mỉm cười.

Lạc Y thờ phào. Phó Tổng thực ra cũng không đáng sợ như cô nghĩ. Lúc nãy anh ấy còn cười khiến Lạc Y càng vững tâm thêm phần nào. Cô lấy tệp hồ sơ rồi lật ra tìm kiếm. Không lâu sau đó, Lạc Y lấy ra hai bản hợp đồng cùng một đối tác Nhận Quân. Đặt lên bàn, cô đẩy lại trước anh.

-Nó đây ạ!

-Ồ...a...- Chợt Võ Khanh bật cười một cái.- Ấy vậy mà nãy giờ tôi không tìm ra.

-Tại hai bản kẹp ở phía sau hợp đồng với AG.

-Cảm ơn cô! À...quên mất. Mời cô ngồi.- Võ Khanh đưa tay về phía sofa.

-Vâng!- Lạc Y gật nhẹ đầu rồi theo sau anh.

Ngồi phía đối diện, Võ Khanh rót trà vào tách và đẩy lại trước mặt cô. Lạc Y nhận lấy, tiếp tục dò xét thái độ để dễ hoà hợp với anh hơn. Võ Khanh cũng chẳng thua kém Phục Ân một tí nào cả. Ngoại hình, vóc dáng đều có đầy đủ. Tính cách lại ôn nhu, thảo nào những cô gái nhân viên lại say anh như điên đảo. Họ bảo anh dễ gần hơn Tổng Tài nhiều nhưng không biết sao khi tiếp xúc với anh thì cô lại hồi hộp, run bần bật.

-Tôi nghe anh Ân bảo Lạc Y rất thông minh, chỉ cần tóm tắt sơ về việc cần làm thì cô sẽ hiểu cụ thể mình nên làm gì.- Anh nhấp môi một cái rồi cất tiếng.

-Tôi không giỏi thế đâu. Là Tổng Tài quá khen thôi.- Cô ái ngại, cúi thấp đầu.

-Năng lực của cô thì tôi còn lạ gì nữa đâu chứ.- Anh đặt tách trà xuống bàn.- Anh Ân đã nói với tôi, cô cứ giúp tôi như giúp anh Ân là được. Không có gì khó khăn cả.

-Vâng...- Lạc Y gật gù, đôi môi mềm chỉ thốt ra được nhiều đó.

-Không cần lo lắng như thế.- Võ Khanh bật cười đến tít cả mắt.- Anh Ân mà cô còn tương tác được, tôi chẳng hề hấn gì so với anh ấy đâu.

-Phó Tổng nói thế cũng làm tôi an tâm phần nào rồi.- Lạc Y mỉm cười, trong lòng nhẹ nhõm, thư thả hẳn.

Reeng...Reeng...

Điện thoại của Lạc Y reo liên hồi, cô nhìn Võ Khanh thì thấy anh gật đầu đồng ý. Cúi thấp đầu, cô lướt nút xanh và nghe.

"Minh nghe đây Mẫn. Có gì không?"

-Phụt...khụ khụ...

Võ Khanh bị sặc, bị sặc vì nước trà. Quá vô lý nhưng đối với anh bây giờ là thật. Lạc Y mà gọi tên anh ngay lúc này thì sẽ lộ ra hết. Mẫn mà biết sẽ nghĩ anh xem thường cô nên mới giấu nhem gia thế của mình đi.

-Ồ...Phó Tổng, ngài không sao chứ?- Lạc Y hốt hoảng.

Cô định chạy đến giúp thì anh đã xua tay, ra hiệu cho cô tiếp tục. Lạc Y đã gọi như thế nếu Vy Khanh còn lên tiếng thì sẽ chết toi. Thế nào Mẫn cũng sẽ tiếp tục nổi trận lôi đình. Bản thân anh trải qua một lần là quá đủ rồi.

...

Tuệ Mẫn ngồi trong phòng. Cầm lọ thuốc trên tay, cô ngắm nhìn nó. Đây là lọ thuốc tránh thai cơ mà. Tại sao nó lại có ở đây? Rốt cục thì Lạc Y đang làm gì vậy? Có liên quan gì lọ thuốc này không?

Đạo này trông Lạc Y rất lạ. Ban ngày thì thôi nhưng đến đêm lại ồ ồ, trằn trọc không ngủ được. Hay là do áp lực công việc? Cũng chẳng đúng! Công việc...liên quan gì thuốc tránh thai? Lạc Y đang có chuyện gì rồi, không thể nào lại xuất hiện lọ thuốc ngay trong nhà này. Mẹ thì ít ra ngoài, còn cô mua thứ này làm gì đâu, chỉ có Lạc Y thôi. Hay là có gì khác? Cuối cùng là gì ta?

Tuệ Mẫn đến giường rồi thả người xuống. Cô mong là Lạc Y sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhìn Lạc Y mỗi ngày một trầm mặc, cô không thể yên lòng.

Cánh cửa bật mở, Lạc Y vào trong rồi đóng lại. Cô mỉm cười khi thấy Tuệ Mẫn nằm nhìn mình. Đặt ví lên bàn trang điểm, Lạc Y nói.

-Cậu không xem phim cùng mẹ sao?

-Hôm nay mình không hứng. Có buổi trong tủ lạnh mình tách rồi ấy cậu tắm rửa đi rồi ra ăn.- Tuệ Mẫn ngồi dậy.

-Uhm, mình có mua thứ cậu cần đây, mình để nó trên bàn nhé.- Nói rồi Lạc Y mở tủ quần áo ra.

-À Y à...- Tuệ Mẫn lấp lửng, không biết nên nói sao.

-Sao vậy?- Lạc Y lấy đồ và không nhìn Mẫn.

-Cái lọ thuốc...lọ thuốc PhsarDape ở đâu ra vậy?

Lạc Y giật bắn người. Cô quay lại, hai mắt mở to nhìn Tuệ Mẫn. Bỗng nhiên tim cô đập liên hồi, mồ hôi cũng bắt đầu túa ra. Trong đầu cô trống rỗng, không thể nghĩ được gì. Mẫn tìm ra rồi, nên nói sao đây.

-Cậu...thấy ở đâu?

-Mình đang dọn phòng, định lấy vali hôm trước mà cậu mang theo công tác đi giặt thì thấy trong đó.- Tuệ Mẫn ngây ngô nhìn cô.

-À...đó...đó là thuốc đau đầu...đúng rồi! Là thuốc đau đầu. Do mình sợ chúng bị rơi nên xin một lọ rỗng bỏ vào...không ngờ nó lại là lọ thuốc tránh thai ha...hơ...- Lạc Y cười hi cho qua chuyện.

Tuệ Mẫn đi đến đối diện Lạc Y. Áp sát mặt, hai mắt Tuệ Mẫn nheo lại nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bối rối của cô.

-Cậu nói dối! Mình lên GAG search cậu xem nhé. Nhãn hiệu và viên thuốc đều giống nhau.

-Mình...nói thật mà!- Lạc Y lấp bắp.

-Mình không tin, cậu nói mình biết đi. Tại sao cậu lại có nó? Rồi bây giờ cậu lại nói dối?- Tuệ Mẫn càng nhử mày, âm ỉ ép buộc cô.

-Mình...mình không muốn có em bé.-Cô cúi thấp đầu, lí nhí nói.

-What??? Cái gì chứ? Cậu đùa à?- Tuệ Mẫn không thể tin vào tai mình.

-Cậu biết bấy nhiêu được rồi, mình...không nói thêm gì nữa.

Lạc Y quay về phía tủ, tiếp tục lựa đồ. Hai tay cô run run, có cố gắng làm sao cũng chẳng thể lấy ra được một bộ. Nuốt nước bọt cái ực, cô liếm nhẹ môi.

Tuệ Mẫn nhử mày khó hiểu. Mẫn không hiểu nổi Lạc Y đang làm gì nữa. Mẹ mà biết được thì ra sao đây? Còn tương lai của cô, biết làm thế nào bây giờ. Tuệ Mẫn lo lắng, thấy cô quay đi thì liền nắm khủy tay kéo lại.

-Mình có phải bạn thân của cậu không?- Mẫn hỏi.

-Cậu không phải là bạn mà là tri kỷ của mình.- Lạc Y mỉm cười gượng gạo.

-Vậy thì mình có thể biết được những gì đang diễn ra với cậu, đúng chứ?- Đôi mắt trong veo của Mẫn nhìn thẳng vào cô, mong mỗi câu trả lời.

-Mình...

Lạc Y lưỡng lự. Hai tay cô đan chặt vào nhau. Cắn chặt môi dưới, trong lòng lại hồi hộp khó tả. Cô phải làm gì ngay lúc này đây? Có nên kể hết cho

Mẫn nghe hay không? Nên làm gì? Cô phải làm gì bây giờ?

-Đừng không Lạc Y?- Tuệ Mẫn gắng hỏi một lần nữa.

-Uhm!- Cô gật đầu.- Minh chấp nhận làm vợ bé của Tổng Tài...

-Cậu đùa??? Đùng đùa như thế, nó không hề vui.- Mặt mày Tuệ Mẫn lúc này biến sắc hoàn toàn.

-Không! Minh nói thật! Minh yêu anh ấy, mình đồng ý đánh đổi tất cả để được cạnh anh ấy thôi.- Lạc Y khịt mũi, hai mắt cô bắt đầu đỏ hoe, ngấn lệ.

-Không đúng phải không? Anh ta đã cưỡng bức cậu bao nhiêu lần rồi? Minh sẽ đòi lại công bằng cho cậu mà.- Tuệ Mẫn bật khóc nức nở, ghì chặt vai cô mà hỏi thúc.

-Thật đó Mẫn à!- Lạc Y vỡ òa ra, cô lao đến ôm chặt lấy Tuệ Mẫn.- Sang năm anh ấy sẽ cưới vợ. Minh đến trước nhưng vẫn là cái bóng sau cô gái ấy.

Tuệ Mẫn nhắm chặt mắt, mặt cô tái đi, đầy thống khổ. Lạc Y ngốc! Lạc Y rất ngốc! Tại sao lại chấp nhận đánh đổi cả một đời con gái cho một người vô tình bạc nghĩa như thế. Dù có thế nào cô cũng không tin anh ta thật lòng với Y. Nếu lo lắng và yêu thương Y thì không bao giờ anh ta để Y chịu thiệt thòi cả. Áp tay vào mặt Lạc Y, Mẫn nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt.

-Mẹ mà biết là lớn chuyện đó. Bỏ đi Y, anh ta không xứng.

-Làm sao mình bỏ đây? Minh không làm được.- Đôi mắt cô ướt đẫm và rơi nước mắt không ngừng.

-Nếu như yêu cậu thì anh ta đã bỏ vợ mà cưới cậu. Còn cậu? Đồng ý cho người mình yêu dễ dàng lấy vợ thế sao? Bây giờ vui thì khác còn sau này, khi chán chê rồi anh ta có còn chiều chuộng cậu nữa không?- Tuệ Mẫn lấy lại hết bình tĩnh của mình rồi nói cho cô nghe.

-Minh...- Cô áp ứng.

-Thanh xuân là để bỏ lỡ. Một lần cậu cố nắm lấy điều không thuộc về mình thì vạn lần đau...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bước Đầu Của Kết Thúc

Dật Dấn đứng trước phòng Phó Tổng và cầm lá đơn trên tay. Nửa muốn bước vào, nửa thì không. Để đưa ra một quyết định thế này thì anh cũng đã đắn đo lắm chứ. Hôm trước ba anh có gọi về, ba bảo ba cần anh. Chất giọng ba thều thào, khó nhọc. Chỉ cần nghe giọng nói ấy cũng đủ khiến anh thất lòng. Tuy không gần gũi nhưng tình phụ tử vẫn luôn ân sâu và in hằn trong tim anh.

Còn Lạc Y...anh không muốn xa cô dù biết rõ cô sẽ không bao giờ thuộc về mình. Chưa một ai có thể khiến anh lưu luyến đến thế. Anh sẽ chúc mừng nếu cô đã tìm được hạnh phúc nhưng người cô chọn bây giờ chắc chắn sẽ không thể mãi là của cô. Chọn cách ra đi như vậy càng khiến anh lo lắng cho Lạc Y hơn. Ất hẳn sau này cô sẽ chịu khổ.

Hít một hơi thật sâu, Dật Dấn lấy hết can đảm đưa tay lên gõ cửa. Rất nhanh, ngay sau đó liền có tiếng nói vọng ra.

-Vào đi!

Anh vào trong rồi nhẹ đóng cửa lại. Đến trước bàn Phó Tổng, đứng đối diện Võ Khanh, anh đưa lá đơn bằng cả hai tay.

-Thưa sếp, tôi muốn xin thôi việc.

Võ Khanh nhận lấy, nhìn lá đơn và trầm ngâm một hồi lâu. Năng lực làm việc của Dật Dấn rất tốt. Mọi việc ở phòng kinh doanh đều được anh ta sắp xếp hợp lý vô cùng. Nay Dật Dấn xin nghỉ việc cũng khiến anh cảm thấy hối tiếc phần nào. Võ Khanh lên tiếng, cố tìm một hi vọng nào đó để giữ chân anh ấy lại.

-Trưởng phòng Thiệu có việc gì sao? Anh đã suy nghĩ kỹ về vấn đề này chưa?

-Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi ạ.- Dật Dấn gật đầu, chột đôi mắt anh chùng xuống.- Ba tôi đang bệnh nặng, ông ấy cần tôi.

-Thế thì sau này anh sẽ quay lại chứ?- Võ Khanh nhướn một bên mày.

-Điều đó tôi vẫn chưa nghĩ tới. Nhưng có lẽ tôi sẽ không quay lại nữa.- Dật Dấn cười gượng gạo.

-Chỉ là "có lẽ" thôi đúng không?- Anh nhún nhún. - Thôi được, tôi sẽ ký đơn cho anh.

-Cảm ơn Phó Tổng!

Vỹ Khanh cầm bút, hơi đắn đo một tí nhưng anh vẫn ký vào đơn. Quả thực anh không muốn mất đi một nhân tài. Đưa đơn lại cho Dật Dấn, anh mỉm cười.

-Hết tuần này anh có thể nghỉ. Mong là trong thời gian đó Trưởng Phòng Thiệu vẫn nhiệt tình giúp đỡ tôi.

-Tôi sẽ cố gắng mà.- Dật Dấn gật mạnh đầu.

-Được rồi, chúc bác trai mau chóng khỏe mạnh.

-Cảm ơn Phó Tổng rất nhiều.- Anh cúi đầu chào rồi ra ngoài.

...

Chiều tối, Tuệ Mẫn đến trước trụ sở văn phòng của tập đoàn Thượng Ân và chờ đợi. Hôm nay Lạc Y về trễ, tiện đường mua đồ về ngang đây nên cô ghé sang cùng Lạc Y về.

Không biết Lạc Y sao rồi? Đã ổn hơn chưa nữa. Tối qua Mẫn thấy cô cứ trằn trọc không ngủ được. Hỏi thì chỉ im lặng rồi quay mặt đi. Thà cô cứ khóc oà lên, than vãn thế nào cũng được chứ cứ im thinh thích thế này càng làm Mẫn thêm phần lo lắng. Còn người con trai kia, Mẫn nghĩ anh ta chưa bao giờ nghĩ cho Lạc Y. Sau này có ra sao thì trong chuyện ấy Lạc Y vẫn là người chịu nhiều sự đau khổ nhất. Dù biết sẽ không dễ dàng buông bỏ nhưng cứ tiếp tục thì Lạc Y sẽ càng thiệt thòi.

Đang suy nghĩ mông lung thì có một chiếc ô tô màu trắng muốt từ trong Thượng Ân chạy ra rồi dừng lại trước mặt Tuệ Mẫn. Cánh cửa mở ra, một người chẳng xa lạ gì bước xuống. Đứng trước Tuệ Mẫn, Vỹ Khanh khá ngạc nhiên nhưng sau đó thì mỉm cười tí mắt.

-Mẫn làm gì ở đây thế?

-Em vừa đi mua ít đồ ngang đây, với lại bạn em cũng tâm này tan ca nên em đợi một chút.- Cô cười hiền.

-Vậy à? Anh tưởng em đến đợi anh chứ. Làm mừng hụt nha.- Anh thở phì, nheo nheo mắt.

-O...em cũng quên bên đi là anh làm ở đây.- Cô nhăn mặt.

-Haha anh đùa đó.

Vỹ Khanh đưa tay bẹo má Tuệ Mẫn. Với ai thì anh không biết nhưng đối với anh thì Tuệ Mẫn đáng yêu hết phần người ta. Chợt anh thấy Lạc Y đang từ sảnh đi ra. Cẩn nhẹ môi dưới, anh nói với Mẫn.

-Em cần anh đưa em với bạn về không?

Tuệ Mẫn nhìn chiếc xe sau lưng anh. Cô suy nghĩ rồi lắc đầu. Xe này chắc là xe của công ty rồi. Để cấp trên mà biết anh làm việc riêng sẽ mắng anh cho mà xem.

-Dạ thôi, em và bạn đi bộ về được rồi. Anh có bận gì không? Có thì cứ về trước đi.

-À...anh cũng còn một số chuyện cần làm nữa. Vậy thôi, tạm biệt em.- Vỹ Khanh đưa tay lên gỡ đầu.

-Hẹn gặp anh sau. Tạm biệt!- Tuệ Mẫn vẫy tay chào anh.

Vỹ Khanh lên xe nhìn cô và mỉm cười thêm lần nữa rồi anh mới điều khiển xe vụt đi. Nhìn theo bóng xe anh đang dần khuất, Tuệ Mẫn mỉm cười, ánh mắt ánh lên những tia hạnh phúc. Trong lòng cô lúc này nôn nao khó tả. Càng lúc cô càng thấy bản thân yêu Vỹ Khanh nhiều hơn. Tuệ Mẫn tin rằng sau những chuyện đã xảy ra thì trời cao sẽ trả lại sự yên bình cho đường tình duyên của cô.

Lạc Y ra ngoài. Vừa trông thấy Tuệ Mẫn thì cô liền vỗ vai cô ấy rồi nhìn theo bóng chiếc ô tô trắng. Lúc này cô nhìn thấy Mẫn nói chuyện cùng Phó Tổng trông thân mật lắm. Họ quen biết gì nhau sao?

-Tuệ Mẫn! Cậu quen biết với Phó Tổng à?

-Phó Tổng? Phó Tổng nào chứ?- Tuệ Mẫn nhún nhún, đầy thắc mắc.

-Người vừa nói chuyện với cậu ấy. Con ô tô màu trắng vừa đi kia.- Lạc Y chỉ tay theo hướng Vỹ Khanh vừa đi.

-O...đó không phải tài xế của Tổng Tài và Phó Tổng sao?- Tuệ Mẫn trố mắt.

-Đâu? Đó là Phó Tổng đấy! Em trai của Tổng Tài.- Lạc Y bật cười, trêu chọc Mẫn.

-Phó Tổng của cậu...tên gì?- Tuệ Mẫn trông chờ câu trả lời, cô mong nó không như mình nghĩ.

-Anh ấy là Thượng Vỹ Khanh.- Nói rồi Lạc Y xoa cằm- Hình như trùng tên với bạn trai của cậu.

-Thượng Tộc sao? Đứng đầu kinh tế Quốc Gia và hạng 3 trên toàn Cầu?- Tuệ Mẫn kinh hãi tột độ.

-Uhm! Có gì sao Mẫn?

-À...không có gì đâu Y. Chúng ta về thôi.

Tuệ Mẫn phát hoả, có lẽ là sock rất nặng. Cô nắm lấy tay Lạc Y lôi đi sòng sọc. Vừa mới nói đó mà đã có chuyện rồi. Không ngờ bao lâu nay anh lại lừa dối cô như vậy. Căn biệt thự đó không đâu xa mà là của Vỹ Khanh. Chẳng phải ông bà gì cho cả. Với gia thế đó anh có thể mua cả trăm ngôi nhà đồ sộ như vậy. Thảo nào cô luôn thắc mắc, một tiểu thư như Lệ Hoa sao lại chết mê chết mệt một người chỉ làm tài xế như anh. Hoá ra là cô bị lừa. Bị lừa từ khi vừa mới gặp mặt cho đến tận bây giờ. Nếu Lạc Y không nói thì có lẽ bây giờ cô vẫn là một con ngốc lẻo đẻo theo con đường mà anh thêu dệt sẵn. Quả là cục tức này nuốt không trôi mà.

Lạc Y nhủ mảy khó hiểu. Tuệ Mẫn sao vậy kìa? Tự nhiên thay đổi thái độ đột ngột chẳng nói lời nào. Mà...giữa Phó Tổng và Tuệ Mẫn là quan hệ gì nhỉ? Lúc này anh ấy còn đưa tay lên mặt của Mẫn nữa. Chợt cô mở hai mắt to ra, đầu gật gù như hiểu. Thì ra là vậy! Bảo sao cô cứ thấy tên Vỹ Khanh nghe quen quen. Vậy là cả Phục Ân cũng lừa cô. Lạc Y chau mày, nheo hai mắt. Phục Ân quả thực rất quá đáng.

...

Thiên Anh mở cửa phòng và nhìn ngó xung quanh. Khi thấy không có ai ở gần thì cô đóng chặt cửa phòng lại. Với tay lấy điện thoại, cô ấn số định gọi nhưng hồi hộp, phập phồng lo lắng nhìn ra hướng cửa. Có người nào nghe được là cô sống dở chết dở cho xem.

Reeng...Reeng...

Thiên Anh giật mình. Vừa thấy số điện thoại quen thuộc thì cô liền bắt máy.

"Anh à?"

"Em sao rồi? Khi nào thì bắt đầu lễ cưới? Em biết không?"

"Ngày 27 tháng 3. Chỉ còn hơn một tháng nữa thôi."

"Vậy sao? Cuối tháng này anh công bố tiểu thuyết mới rồi. Khoảng đầu tháng 3 sẽ về nước. Đến khi đó em phải giữ máy nha, anh sẽ liên lạc với em."

"Bạch Thiên..."

"Thiên Anh à, em không biết anh nhớ em đến mức nào đâu. Suốt thời gian sống xa nhau, người chân trời kẻ gốc bể vậy là quá đủ rồi. Chúng ta không phải bất hiểu. Anh chỉ muốn ba mẹ em thấy anh đủ sức để lo cuộc sống của em. Họ không cho em đi đâu cả, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong nhà. Quen nhau những 3 năm nhưng một buổi hẹn hò đường hoàng của mình cũng chẳng có. Anh biết ba mẹ lo lắng, bảo vệ em nhưng cứ để em tách biệt khỏi xã hội náo nhiệt kia thì em sẽ dễ mắc chứng trầm cảm đấy."

"Em biết chứ! Nhưng em không làm khác được...hức...hiện giờ em chỉ chờ anh về thôi."

"Em khóc sao? Đó cũng là dấu hiệu cho việc em cứ ở trong 4 bức tường, để máu nước mắt lắm. Còn nếu như em không muốn thì..."

"Bạch Thiên! Em yêu anh! Hức...em không muốn gả cho Thượng Thiếu Gia gì đó...em chỉ cần anh. Hức...em cần anh mà..."

"Em ngoan nào, không khóc nữa. Anh sẽ quay về sớm, được không?"

"Dạ! Vậy thôi nha...hức hức...em sợ mẹ sẽ nghe thấy."

"Uhm, tạm biệt. Yêu em!"

Thiên Anh đặt điện thoại xuống bàn. Ôm mặt khóc nức nở, chưa bao giờ sau khi nói chuyện với Bạch Thiên mà cô không khóc. Anh ở xa cô đến tận nửa vòng Trái Đất. Suốt thời gian yêu xa như thế khiến cô nhớ anh rất nhiều. Mỗi lần nghĩ đến chuyện anh sẽ bị cảm dỗ và rời xa mình thì Thiên Anh như muốn chết khuất cho xong. Đầu ai hiểu được cô yêu anh nhiều đến nhường nào. Thiên Anh luôn canh cánh lo sợ rằng một ngày nào đó, khi anh có được địa vị thì bên cạnh anh lại là một người con gái khác. Ở phương trời xa ấy, cho dù có liên lạc nhiều đến đâu thì cũng không bằng một cái gặp mặt. Thời gian dài đằng đẵng như thế cô còn chờ được, không lẽ chỉ còn ít ngày nữa anh về mà cô không đợi được sao. Dù mọi chuyện thế nào thì cũng không được bỏ cuộc. Cô nên vì hạnh phúc của mình thôi.

-Thiên Anh!

-A dạ...

Thiên Anh giật mình nhìn ra cửa. Mặt cô tái đi, chân tay cũng run lẩy bẩy. Hai tay đưa lên lau mặt một cách đầy vụng về, cô cố gắng thật bình tĩnh và lấy lại tinh thần.

Phí phu nhân đặt cốc sữa lên bàn, kể điện thoại cô rồi đến gần. Đối diện Thiên Anh, bà nhú mày khó hiểu.

-Con vừa nói chuyện với ai thế? Sao lại khóc?

-Con...con...- Cô ấp úng, không dám nhìn thẳng vào bà.

-Thế nào? Con đang giấu mẹ chuyện gì sao?- Bà gắt hỏi.

-Không...không có...chỉ là...- Thiên Anh cắn chặt môi, không biết phải nói gì.

-Là thế nào?

-Bạn con...à, bạn con vừa gọi bảo con làm một bữa tiệc độc thân đãi tụi nó trước khi về nhà chồng.- Cô vội vàng biện cố.

-Được đó con! Hôm đó con cứ đi với bạn đi.- Phí phu nhân mỉm cười nắm lấy tay cô.

-Mẹ...cho con đi ạ?- Cô mở to mắt nhìn, không tin nổi đây là thật.

-Mẹ cho đi đó. Bạn bè còn nhớ con nên gọi, có gì mẹ không cho đi.- Bà xua tay.

-Con cảm ơn mẹ!

Thiên Anh vui mừng ôm chặt lấy bà. Chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc thế này. Không ngờ mẹ lại dễ dàng để cô ra ngoài như vậy. Nhất định sau này, khi cuộc sống đã ổn định, cô sẽ về nhận tội với mẹ.

"Con xin lỗi, mẹ phải thất vọng vì con rồi."

...

"Em nghe đây!"

"Bảo Bối! Em đang làm gì đó?"

"Em vừa ăn tối xong, giờ xem phim xù rồi ngủ."

"Đừng thức khuya quá, không tốt đâu nhé. À mà hôm nay là ngày em đến đèn đỏ, có bị trễ không?"

"Êi...tự nhiên...tự nhiên anh hỏi à."

"Anh nói thật. Nếu trễ thì đừng ăn đồ nóng nữa. Đến khi có thì không được vận động mạnh, đi tắm phải tắm sớm, nên pha nước ấm nữa. Có đau bụng quá thì em cứ về nhà nghỉ ngơi, anh sẽ nhờ Lập Hàn giúp em xong công việc. Không xem phim gì nữa, em đi ngủ sớm đi. Chừa sức mai làm."

"Anh à, sao nay anh nhiều chuyện vậy? Nói luyên thuyên luôn nha. Sao anh rành dữ vậy?"

"Của nợ ngọc, anh đang lo cho em đấy. Chợt nhớ em đến ngày nên anh mới xem trên mạng xong."

"Dạ, khi nào anh về?"

"Vài hôm nữa, nhớ em quá nên gọi đây."

"Eo...thôi anh làm việc đi, em đi xem phim, tới giờ rồi."

"Không xem phim, đi ngủ ngay."

"Thôi nha anh, bey nha."

"Bảo bối! Đây! Đây!..."

Lạc Y buông điện thoại xuống rồi đi đến bên cửa sổ. Nhìn lên bầu trời đêm đầy các vì sao lấp lánh, cô bắt đầu ngẫm nghĩ. Tuệ Mẫn nói không sai, hiện tại chỉ là khởi đầu, còn đến khi cảm xúc dần mờ nhạt thì cô không khác gì búp bê hết giá trị. Cô yêu anh! Cô khẳng định mình yêu anh rất nhiều. Nhưng còn anh? Anh không chỉ có riêng cô là nhân tình. Dù anh sống rất kín tiếng nhưng linh tính luôn mách bảo cô như vậy. Chẳng bao giờ cô an tâm và đặt niềm tin thực sự vào anh. Sao trong cô lúc này cứ nôn nao, bồi hồi khó tả. Liệu ngay lúc này kết thúc thì có quá muộn hay không?

Cách

Cánh cửa bật mạnh ra. Lạc Y giật mình nhìn ra cửa. Tuệ Mẫn lao vào phòng, mở tủ quần áo lấy hết đồ đạc của mình và dồn vào vali. Cô ấy bối rối đến nỗi không biết mình nên lấy thêm gì.

Lạc Y lo lắng đến gần Tuệ Mẫn, cất giọng hỏi.

-Sao vậy Mẫn? Sao cậu dọn hết đồ rồi?

-Ông nội...ông nội đang nằm viện. Hức...mình phải bay về Côn Phố ngay thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đừng Quên Tên Anh!

-Ông nội...ông nội đang nhập viện. Hức...mình phải bay về Côn Phố ngay thôi.

-Thật sao???

Tuệ Mẫn khóc nức nở, hai hàng nước mắt cô ấy chảy ròng ròng, tuôn xuống không ngừng. Chạy đến học tủ, Mẫn lục tung cả lên. Đầu óc cô bây giờ trống rỗng, không thể suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì.

Lạc Y thấy Tuệ Mẫn quýnh quýnh thì lại gần và hỏi.

-Cậu tìm gì? Mình tìm giúp cho.

-Còn hộ chiếu nữa. Mình quên mất để đâu rồi.

-Nó đây mà?- Lạc Y vội vàng lấy hộ chiếu đưa cho Mẫn.

Khi mọi thứ chuẩn bị xong thì Tuệ Mẫn nhanh chóng kéo vali ra ngoài. Thấy Tuệ Mẫn cứ hấp tấp càng làm Lạc Y thêm lo lắng. Ra đến cổng nhà, Lạc Y mím môi rồi nín lấy khủy tay của Mẫn.

-Để mình đưa cậu ra sân bay.

-À thôi, mình phải đi gấp rồi. Anh hai đang chờ mình kia.- Tuệ Mẫn lắc đầu.

-Thế thì qua đến nơi phải gọi về cho mình ngay đó. Mong là ông sẽ ổn.

-Được rồi, giờ này mẹ đã ngủ, thôi thì sáng mai cậu chào mẹ giúp mình nha. Mình đi đây!

-Uhm! Tạm biệt cậu.- Cô gật đầu.

Quay lại phòng ngủ, thả người xuống giường, Lạc Y cứ trần trọc mãi. Hôm nay bỗng nhiên cô khó ngủ cực kỳ. Lạc Y đang lo lắng về điều gì vậy? Tại sao cô lại luôn có cảm giác bản thân mình chẳng có gì gọi là quan trọng?

Trong lúc này đây, tim cô cứ nhói lên từng đợt. Khó thở và đầy mệt nhọc. Không tới 2 tháng nữa sẽ đến ngày ấy. Cái ngày được xem là đau đớn nhất đời cô. Bước tiếp thì sợ nhưng dừng lại thì cũng không nỡ. Thật quá mơ hồ! Không biết bây giờ anh có đang nghĩ về cô không hay là...lúc này anh đang có người khác thay thế. Hiện tại cô rất sợ phải mất anh, sợ anh sẽ ruồng bỏ mình. Trước đây Lạc Y từng nghĩ "chỉ là yêu thôi, cần gì phải đánh đổi hết tất cả?". Nhưng cô sai hoàn toàn. Vì "yêu" mà bản thân phải gạt bỏ lòng tự trọng. Người thứ ba? Sau 2 tháng nữa thì cô sẽ chính thức là một người chen chân. Không thể gặp anh nhiều hơn, cũng không thân mật được một cách đáng hoàng. Mai sau thế nào anh cũng mau chóng chán ngán cô thôi.

Mỉm cười gượng gạo đầy đau xót, Lạc Y cố gắng dần tiếng lòng mình lại. Đời mà! Đầu thế nào thuận theo ý người.

...

Phục Ân tựa người ra sau ghế bành. Những ngón tay anh gõ lên mặt bàn tạo ra tiếng "lạch cạch" bí hiểm. Đôi mày kiếm nhíu lại như sắp chạm vào nhau. Góc cạnh, tuần tú trông căng thẳng vô cùng.

Kỳ này về nước thế nào ông nội cũng bắt thóp anh ngay. Tại sao lại là anh mà không phải Vỹ Khanh? Thực lòng anh chẳng muốn ngày đó diễn ra.

Không muốn một chút nào. Người anh cần là Lạc Y.

Đúng! Anh có rất nhiều nhân tình. Nhưng chưa một ai khiến anh có tính chiếm hữu như cô. Anh ghen! Ghen cực kỳ khi cô cười nói cùng người đàn ông khác. Phục Ân ích kỷ đến nỗi muốn cô lúc nào cũng bên cạnh mình. Nếu như một ngày nào đó, khi thức giấc và nhận ra đã không còn cô nữa thì không biết anh sẽ ra sao đây. Lạc Y tuy thông minh nhưng tính tình cô lại khá vụng về. Cô nhạy bén trong công việc nhưng lại ngờ nghệch trong cuộc sống. Phục Ân đã từng hứa là lo cho Lạc Y đủ đầy thì chắc chắn sẽ làm được. Chỉ cần cô ở lại, đừng bao giờ rời xa anh.

Làm sao để hủy lễ cưới? Phục Ân không thể làm trái lời Thượng Cửu Gia. Từ nhỏ, sau khi ba mẹ qua đời thì người duy nhất luôn yêu thương, nuôi nấng anh khôn lớn chính là ông. Mọi thứ ông đều dành cho anh đầu tiên vì anh thiếu thốn hơn Vỹ Khanh. Anh cũng hiểu lý do mà ông luôn ép buộc cưới vợ sớm. Ông lo rằng một ngày nào đó không còn ông nữa thì Phục Ân cũng còn gia đình nhỏ bên cạnh. Chắc chắn và thành đạt là thế nhưng đối với Thượng Cửu Gia, anh vẫn là đứa cháu nhỏ cần nơi nương tựa. Nhưng một người không tình cảm thì liệu cuộc hôn nhân này có được bền lâu?

Phục Ân cũng nhận định được rằng Phí Thiên Anh không phải là một cô gái năng động. Cô ấy khá rụt rè khi tiếp xúc với người lạ. Thái độ và cách ứng xử cũng chẳng mạnh dạn. Như là ai nói gì thì sẽ nghe đó. Thiên Anh như thế càng trái ngược với mẫu con gái trong mắt Phục Ân. Đó giờ chắc chắn cô chưa từng đi làm, chưa trải qua sự đòi. Rồi sau này có khi đi ăn cùng đối tác hay gặp gỡ những Thiếu Phu Nhân khác thì sẽ như nào? Ôi trời, anh đang điên đầu vì mấy chuyện linh tinh này đây.

Phục Ân lắc đầu rồi với tay lấy điện thoại, lướt một hồi lâu mới ấn số gọi đi.

"Em nghe đây anh hai!"

"Công ty thế nào rồi?"

"Mọi chuyện rất ổn. Mà phải công nhận mèo nhỏ của anh lợi hại à nha."

"Lợi hại thế nào? Làm sao có thể vừa ý của Phó Tổng đây vậy?"

"Haha, cô ấy giỏi lắm, miệng lưỡi cũng lanh lợi. Lạc Y vừa mang về một hợp đồng làm ăn khá lớn đó anh, tài trợ tận 200 triệu bên đối tác là Thuận Phát."

"Thế sao? Được rồi, anh sẽ quay về sớm."

"Đúng đúng, về sớm còn phải thưởng cho nàng nữa chứ."

"Trêu người anh à? Lo mà làm việc đi nhóc con. Anh về mà còn chưa đâu ra đó thì biết tay."

"Dạ rõ, em biết mà. Tạm biệt anh hai."

"Uhm, tạm biệt."

Phục Ân nhướng mày. Quả không uống công anh trông đợi từ Lạc Y. Trong môi trường làm việc rộng như Thượng Ân, anh muốn cô phải phát huy hết khả năng của mình. Có vẻ càng ngày cô càng nắm bắt được tình hình nhạy bén hơn rồi đây.

...

Dật Dấn cùng Lạc Y rời khỏi nghĩa trang. Hôm nay là ngày cuối cùng anh ở lại nên muốn ra thăm mộ ông bà và mẹ. Cùng lúc Lạc Y cũng ra thăm ba cô ấy nên cả hai đã đi cùng nhau.

Không khí hiện giờ khá ngột ngạt, không còn thoải mái như lúc trước. Dù có thế nào, khi anh đã chấp nhận tỏ lộ với cô thì mối quan hệ lúc này là tình đơn phương chứ không còn là bạn bè bình thường. Anh biết cô đang cố gắng hàn gắn lại khoảng cách giữa cả hai. Lạc Y luôn vui vẻ trò chuyện với anh xem như chưa từng có gì. Nhưng anh chắc chắn từng lời anh nói luôn được cô khắc sâu trong lòng. Dật Dấn vẫn đang chờ đợi dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi. Không cần biết người bên cạnh cô sau này là ai nhưng anh vẫn mong rằng cô sẽ luôn được hạnh phúc.

-Ngày mai anh đi rồi à?

Lạc Y cất lời, trong chất giọng có gì đó nặng trĩu. Thật lòng cô một nửa muốn anh đi, xây dựng tương lai của mình còn một nửa thì không. Tại sao vậy? Lý do là gì cơ chứ? Rồi đây anh sẽ có một người con gái xứng đáng hơn để anh chăm sóc, yêu thương mà.

-Sáng mai anh bay, chắc cũng chiều sẽ đến nơi.- Anh thông dong hai tay trong túi, tươi cười nói.

-O...vậy anh còn về nữa không?- Cô chu môi.

-Còn chứ! Thời gian đầu còn bận bịu nên sẽ ít, khi ổn định rồi anh sẽ về thường xuyên hơn.

-Vâng!

Cả hai cùng nhau đi dạo ở một đoạn đường vắng đầy bóng mát cây xanh. Gió thổi nhẹ từng đợt qua mái tóc mềm mượt của cô. Lạc Y đưa tay đỡ lấy chiếc lá bay từ trên cao. Cô mỉm cười ngây dại rồi lại chìm vào suy nghĩ gì đó.

Dật Dấn mỉm cười ngắm nhìn Lạc Y. Cô gái này lúc nào cũng vậy, cứ suy nghĩ lung tung. Anh cũng đắn đo rất nhiều. Liệu không còn anh thì Lạc Y có bị ức hiếp không? Có thể nào anh cũng lo lắng cho cô vô cùng.

-Anh đi rồi...em sẽ nhớ anh lắm.- Lạc Y cúi gầm mặt, ngại ngùng.

-Em...nói thật à?

Dật Dấn dừng bước, mở to hai mắt nhìn cô thật kĩ, anh chính là không tin tưởng vào tai mình. Bất chợt tim đập liên hồi, là con trai chín chắn nhưng bây giờ anh cũng phải đỏ ửng mặt vì ngượng.

-Em nói thật mà!- Cô ngược lên nhìn anh rồi mỉm cười thật tươi.- Em sẽ rất nhớ anh!

Anh im lặng nhìn cô, tim như ai vừa thắt chặt lại. Đôi mắt trong veo, ngày thơ ấu đang hướng về phía anh, đó như là nguồn sáng len lõi, thấp lên những tia hi vọng cho anh. Mặc dù đó cũng chỉ là hoang đường. Hai bàn tay Dật Dấn ướt đẫm, ứa mồ hôi lạnh. Cảm xúc lúc này trong anh cũng dâng trào hơn bao giờ hết. Đã yêu cô rồi mà giờ anh lại yêu nhiều hơn. Ít ra anh vẫn chiếm được một vị trí nhỏ bé trong tim cô. Có lẽ là 1/10 nhỉ?

-Ồ...

Dật Dấn bạo gan vươn tay ôm lấy Lạc Y vào lòng. Hơi ấm này, hương thơm này và cả vóc dáng này nữa. Đã biết bao nhiêu lần anh muốn bảo vệ và yêu thương hết mực. Tương lai của anh đến rồi, anh sẽ thật cố gắng để có thể lo lắng cho cô sau này. Cho dù cô bị bỏ rơi hay tự mình kết thúc thì luôn còn một chỗ dựa là anh để cô nương tựa vào. Mơ mộng, cho anh mơ mộng vào phút cuối này nữa thôi. Rồi ngày mai anh sẽ khép hờ lại kí ức, chờ ngày Lạc Y mang chìa khóa đến và mở nó ra.

Nếu như không vì đã hứa với Tuệ Mẫn thì cô đã không nói với anh như thế này. Dật Dấn sẽ nghĩ khác mất thôi. Cô chỉ muốn anh phải luôn mạnh khỏe ở xứ người. Sống một cuộc sống hoàn toàn khác, tươi đẹp hơn. Nói như vậy chỉ khiến anh thêm hi vọng chứ thêm động lực như Mẫn nói cái gì.

Lạc Y cười nhẹ rồi vươn tay vỗ lưng anh.

-Anh phải sống thật tốt đó. Em tin anh làm được mà.

-Anh sẽ cố gắng...vì em. Như nào cũng được, anh sẽ luôn chờ đợi ngày anh sẽ có thể bảo vệ em. Chỉ mong rằng...em đừng quên tên anh!

"Có mấy lúc ta

Được ngồi lại bên nhau

Để nói em nghe

Những câu chuyện

Từng làm cho anh đau

Cố cần đôi môi để kể lý do

Tại sao như thế này

Tại sao em ngồi nơi đây

Còn hồn em bay

Thế giới bé thôi

Không to được bằng đôi mắt em

Đừng khóc em ơi!

Hãy để lên vai này

Anh gánh vác thay

Ngày nắng quanh năm chẳng sao

Mà ngày mưa chỉ một ngày

Chỉ một ngày mưa như thế

Mà em đã vội buông tay

Ngoài kia bao la sóng gió

Đừng quên tên anh

Đừng quên đôi môi, ánh mắt

Hay giọng nói trầm lắng

Vì người đàn ông em yêu mạnh mẽ

Vẫn luôn cười mỗi khi đau

Nếu yêu thêm người sau

Thì xin em cũng đừng quên tên anh

Và nên nhớ

Ai đã là người vượt qua bao thăng trầm

Cùng em đi qua bao khoảnh khắc

Để giờ này lại chia tay

Đâu đó...

Phía cuối con đường kia

Cứ mỗi đêm trời khuya

Nước mắt tuôn rơi hoài..."

(Đừng Quên Tên Anh - Hoa Vinh)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh Về Rồi!

Lạc Y pha một cốc cà phê. Hôm nay cô cùng Niên Thụy đưa Dật Dấn ra sân bay. Trông bóng dáng anh, cô chợt thấy chạnh lòng. Chẳng hiểu sao bên trái lồng ngực của cô nhói lên. Từ nay cô sẽ không được nhìn thấy anh nữa, không được đi chợ đêm, không được ăn xá xiu nóng cùng anh. Ngày trước Dật Dấn rất hay dắt cô đi chơi, cứ nơi nào mới mở, hợp khẩu vị thì anh kéo đi tất. Vắng anh rồi thành phố này cô đơn làm sao.

-Ê này, Lạc Y quả là có số hưởng.- Nhân viên 1 xoa cằm.

-Chứ muốn sao? Cô ấy làm việc hiệu quả như vậy mà.- Nhân viên 2 bĩu môi.

-Nghe đâu Lạc Y còn được đi cùng xe với Tổng Tài, thêm cả bàn làm việc cũng được sắp xếp trong phòng Tổng Tài nốt.- Nhân viên 3 mở to mắt nói.

-Thật sao? Cổ Mỹ Hồng lúc đó phải ngồi làm việc ở ngoài. Đi gặp đối tác thì tự bắt taxi đến. Lạc Y này đúng là rất có số hưởng.- Nhân viên 2 gật gù.

-Hai người suy nghĩ thêm một tí đi. Chẳng phải có gì đó thì sao Thượng Tổng lại cưng chiều đến vậy? Còn cho cả quyền hành quyết định. Thấy như vậy chứ cô ta đã trên quyền chúng ta rồi, dưới cơ mỗi Tổng Tài thôi.- Nhân viên 1 khinh khỉnh, chất giọng gắt lên ghen tị vô cùng.

-Mà nếu có gì thật thì cũng là vui chơi qua đường thôi. Tổng Tài sắp cưới vợ rồi mà. Thân phận như Lạc Y sao mà xứng.- Nhân viên 3 xua tay.

-Nói như cô thì cô ấy không phải là ngọc ngà lắm sao? Sớm muộn gì Lạc Y cũng bị đá. Thượng Tổng ai chẳng biết bạc giá vô tình, tôi không nghĩ ngài ấy lại yêu ai thật lòng.- Nhân viên 2 nhún vai.- Thôi, vào làm đi. Đền giờ rồi kìa.

-Ừ, về đi.

Đứng cách họ một bức tường, những gì cần nghe Lạc Y đều thu hết vào tai. Chẳng biết cô đã ứa nước mắt từ lúc nào. Hai tay siết chặt thành nắm đấm, cô khịt mũi cố gắng nén cảm xúc của mình lại. Tại sao những người ngoài cuộc lại hiểu rõ như vậy? Họ cho rằng cô ngốc, ngốc thật sự khi dấn thân vào anh. Lạc Y chưa bao giờ yên ổn với những suy nghĩ đó. Cô lo chứ! Cô sợ chứ! Cô không muốn ngày đó diễn ra. Cô càng không muốn rời xa Phục Ân một giây phút nào cả. Với Lạc Y, anh là cả thế giới, cả khoảng trời bình yên rộng lớn. Bản thân thực sự đã chìm đắm vào sự ngọt ngào từ anh. Không tin anh thì không đúng nhưng những nỗi sợ hãi này cứ chập chờn vây lấy cô. Cô đã sai hoàn toàn rồi!

Lạc Y dọn dẹp lại bàn làm việc của Phục Ân. Khi anh về đây, cô muốn thấy anh thực sự thoải mái với không gian gọn gàng như thế này. Tuy nhiên, những lúc lúc này như đã in sâu vào tâm trí cô, không thể dứt ra được. Dù cô có làm bất cứ điều gì thì chúng đều vang vọng lại bên tai. Biết phải làm gì khi tình cảm của Lạc Y đã quá đậm sâu?

-Bảo bối! Anh về rồi đây.

Đang suy nghĩ mông lung thì một vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy Lạc Y từ phía sau. Hơi ấm và nhịp thở quen thuộc đang dần như hoà quyện với cô. Tim Lạc Y đập mạnh liên hồi, cô đứng im như bức tượng, hai mắt mở to kinh ngạc, chẳng thể cử động được gì. Không gian im ắng lạ thường, mọi thứ như ngưng đọng hẳn. Nắm lấy bàn tay của anh ngay eo mình. Thấy cô như thế thì Phục Ân liền nắm lấy cả đôi tay nhỏ bé, cầm cũng tựa lên vai.

Lạc Y vỡ òa quay người lại ôm chặt lấy Phục Ân. Cô nhớ Phục Ân rất nhiều, nhớ đến nỗi trong mơ cũng không thể quên được bóng dáng quen thuộc. Tim cô thắt chặt, đau nhói như ai bóp nghẹn đi. Tiếng nấc của cô nhẹ nhàng hoà với cả hơi thở và ánh nhìn ôn nhu từ anh.

-Bảo bối đừng khóc! Chẳng phải anh đã về với em rồi sao? Bất ngờ không?- Phục Ân một tay ôm lấy eo cô, một tay cưng chiều vuốt nhẹ đôi má đào.

-Sao anh nói tuần sau mới về...hức...anh là đồ đáng ghét...đáng ghét thật mà...hức hức...- Lạc Y càng khóc to hơn, đắm mạnh vào lồng ngực anh.

-Thôi nào! Anh phải tranh thủ về đây với bảo bối chứ. Để em một mình thời gian qua anh chẳng an tâm tí nào.- Anh ân cần lau nước mắt rồi hôn nhẹ lên bàn tay Lạc Y.

Lạc Y khịt mũi, vòng tay bé nhỏ ôm tấm lưng anh chưa hết, cái đầu còn con cũng tựa hẳn vào ngực anh. Xa nhau chỉ một tuần mà cô còn chịu không nổi. Văng bóng anh như thể đồng cỏ hoang đang vắng đi bóng cây xanh mát chỉ còn lại ánh nắng chói chang ngập tràn.

Phục Ân nâng cằm cô lên. Hàng mi cong vút, đôi mắt long lanh, chiếc mũi thon thả và cả đôi môi bé xinh căng mọng, mọi thứ dường như đang thôi miên anh. Gương mặt cô hoàn mỹ, đẹp không góc chết. Mí miều, bầu bình, tất cả mọi thứ từ cô, anh đều yêu một cách cuồng nhiệt. Đã nhiều khi tự hỏi lòng tại sao lại yêu cô nhiều như thế. Bây giờ anh đã tìm được câu trả lời. Bởi vì...cô chính là cô, Kiều Lạc Y.

-Anh nhớ em, rất nhiều.

Nở lòng cravat, Phục Ân cúi thấp đầu áp môi hôn Lạc Y. Anh nhớ vị ngọt này vô cùng, vị ngọt như mật, nếm mãi không chán. Kéo sát cô vào người, thân nhiệt anh chợt rạo rức. Lưỡi anh tiến sâu bên trong tìm chiếc lưỡi nhỏ rụt rè mà treu đùa. Áp tay vào má cô, càng lúc anh càng mãnh liệt hơn nữa khiến Lạc Y thở dốc, lủi lại tựa người vào bàn.

Nắm chặt áo somi của Phục Ân, Lạc Y như hết sức lực. Hôm nay anh mạnh bạo hơn mọi lần. Từng chuyển động như đang nuốt chửng lấy cô gái nhỏ nhắn ấy. Ôm cổ anh, cả người cô như mềm nhũn ra. Miệng Lạc Y càng mở to để anh được đà xâm chiếm, quết hết mật ngọt.

Phục Ân nhấc bổng cô lên, đặt ngồi lên bàn. Hơi thở gấp rút phả vào hai bên má Lạc Y. Ánh mắt ôn nhu, đầy nét cưng chiều nhìn trọn cả gương mặt ửng hồng, nóng ran, bầu bình. Tình yêu dành cho cô sao anh kể hết được đây? Nó không thể nói bằng lời, hành động cũng chẳng trọn vẹn. Không một từ ngữ nào diễn tả cho hết những tâm tư, nỗi lòng anh. Lạc Y sẽ cảm nhận được, đúng chứ? Tình cảm anh dành cho cô đứng thứ 2 thì không một ai có thể dành thứ nhất. Tâm trí anh luôn hiện hữu hình bóng Lạc Y, con tim lúc nào cũng vang gọi tên cô. Anh u mê, anh chìm đắm và tất cả những gì của anh đều thuộc hết về cô. Kiều Lạc Y, người con gái duy nhất là cả thế giới to lớn và người đầu tiên chạm được đáy sâu trái tim nguội lạnh đang dần được hâm nóng của anh. Bất luận như thế nào, tương lai ra sao thì một đời này anh nguyện đi bước cô đi. Không bao giờ để cô bơ vơ, lạc lõng. Người con gái này đáng để anh yêu thương và chiều chuộng.

Hơi thở gấp rút, gương mặt đỏ bừng và cả ánh mắt mơ hồ phủ màn sương mỏng. Trong mắt Lạc Y lúc này chỉ có Phục Ân. Là mơ đúng không? Suốt thời gian qua là một giấc mơ rất dài. Nam nhân trước mặt là người đang và đã hướng cả trái tim về cô đúng chứ? Có rất nhiều cô gái vây quanh anh. Họ muốn ở bên, họ muốn chăm sóc, họ muốn được anh chiều chuộng... Nhưng tiếc thay, Thượng Phục Ân anh là một người bạc bẽo. Dùng mỹ nhân như vật vui chơi qua đường. Khả năng anh để mắt đến chắc cũng 1 trong số nghìn người. Cũng có thể là không hề có. Đến bây giờ cô vẫn không tin được bản thân lại may mắn đến vậy. Cô được vô tư ôm lấy anh, vô tư giận dỗi, vô tư hôn lên đôi môi mê hoặc ấy bất cứ lúc nào và cả vô tư to tiếng, lán át anh. Nhiều lúc muốn bản thân buông bỏ vì cô biết mình sai. Nhưng khi đối diện Phục Ân, ý nghĩ đó chợt tan biến chỉ còn tình yêu ngập tràn. Yêu anh hơn cả những gì cô nghĩ. Cả đời này cũng chẳng có người thứ hai. Anh chính là mối tình đầu đầy chông gai, trắc trở.

Reeng...Reeng...

Lạc Y giật mình cầm lấy điện thoại. Cô áp tai nghe trong khi Phục Ân vẫn sát gần kề, ôm chặt bên hông nhỏ và nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu, ngập đầy yêu thương.

"Con nghe đây mẹ."

"Tôi ở nhà con nhớ gài khóa cửa thật đấy, mua cả rau củ về nấu ăn chứ đừng ăn cơm tiệm, không an toàn thực phẩm tí nào."

"Dạ, khi nào mẹ về thì gọi con nha, để con ra rước."

"Khoảng thứ hai tuần sau mẹ về. Con ở nhà như vậy mẹ thực không an tâm."

"Con lớn rồi mà, mẹ đừng lo. Chúc mẹ một chuyến đi vui vẻ."

"Được rồi, tạm biệt con gái."

"Dạ, con chào mẹ."

-Mẹ đi đâu sao?- Phục Ân tham lam, môi lướt từ vành tai xuống cổ Lạc Y.

-A, không đùa nữa mà.- Cô cười khúc khích, đẩy đầu anh ra.- Mẹ đi viếng chùa với mấy dì gần nhà, khoảng tuần sau mới về.

-Em ở đây với ai?

-Một mình em thôi, Mẫn cũng bay qua Côn Phở luôn rồi.- Cô phụng phịu hai má.

-Qua nhà anh, ở cùng anh.

Phục Ân nhướn một bên mày, đôi tay vẫn giữ khư khư lấy cô không buông. Báu vật, đây là một báu vật vô giá Thượng Đế đã ban cho anh. Nhất định sau này cô sẽ không phải chịu đựng cảnh sống cơ cực nữa nữa.

-Em sống một mình được mà. Anh buông em ra đi, còn công việc em cần làm nữa này.

-Mặc kệ, em yên nào.

Phục Ân lại lần ắt cô, kéo sát vào người. Đôi tay lại không ngoan ngoãn sờ soạng lung tung.

-Ấy này! Thôi thôi. Hôm nay không được đâu.

-Anh quên mất nay em còn đến ngày.

Phục Ân luyến tiếc rời tay nhưng gương mặt anh vẫn vẫn áp sát. Đôi mắt nheo lại, hai mày thì nhíu vào. Chát giọng trầm trầm của anh cất lên.

-Nhớ đấy, ở cùng anh.

...

-Sao ông bà lại lừa con?

Tuệ Mẫn bức xúc, hai mày nhíu chặt lại với nhau. Cô không hiểu nổi đang xảy ra chuyện gì. Thà rằng bảo về gấp thì còn được, đằng này lại gạt cô để bay về. Còn biết bao nhiêu là việc phải bỏ giữa chừng. Lạc Y đi làm suốt, mẹ thì ở nhà một mình, nhớ không may có chuyện thì sao?

-Ông bà nhớ con nên gọi về không được à?- Duy Lão Gia trách móc.

-Nhưng ông nội có thể kêu con về mà, sao lại gạt con?- Cô nhăn mặt.

-Được rồi, lỗi của ông bà cả.- Duy Lão Phu Nhân nắm lấy tay Tuệ Mẫn vỗ về.- Bà nói con nghe nhé. Sắp tới bạn tri kỷ của ông nội sẽ bay qua đây, lâu ngày không gặp nên có hẹn gặp nhau ăn tối ấy mà.

-Thế thì sao liên quan đến con? Đừng nói là...- Cô bán tín bán nghi nhìn hai người.

Lão Phu Nhân gạt đầu thay cho câu trả lời. Đến đây Tuệ Mẫn chợt chạnh lòng. Cô suy nghĩ hồi lâu rồi gạt đầu. Điều căm ghét nhất cuộc đời cô là nói dối, ấy mà Vũ Khanh lại nói dối cô rất nhiều lần. Anh đã lừa cô hết lần này đến lần khác. Lại bảo là không xem thường nhau đi. Nếu yêu anh vì tài sản thì thật hoang đường, ông bà nội lo lắng cho cô đầy đủ, không thiếu thứ gì. Cô ngốc thật, nhìn căn biệt thự ấy mà cũng không nghĩ ra. Đã yêu rồi thì sẽ mù quáng thế sao? Dù sao thì mối quan hệ này xem như đã kết thúc. Yêu anh, cô yêu sâu đậm nhưng chấp nhận sự thật này thì không thể. Xem như chỉ là anh đã ghé ngang rồi lại rời đi.

-Con sẽ đi.- Cô cắn chặt môi dưới.

-Được rồi! Con cứ ở đây vui chơi, khi nào đến ngày đó thì ông báo cho.- Duy Lão Gia hài lòng gật gù.

-Không còn gì nữa thì con xin phép.- Đôi mắt chùng xuống, Tuệ Mẫn cúi đầu rồi lên phòng.

Đứng nhìn ra cửa sổ. Cô muốn biết Vũ Khanh đang làm gì. Lúc này anh có nhớ đến cô không. Thời gian tươi đẹp vừa qua có lẽ cô nên khép sập trong lòng và khoá chặt lại. Cảm thấy tổn thương, tổn thương sâu nặng khi anh lừa cô về thân thể của mình. Rõ ràng là anh đang chơi đùa mà. Cô tệ đến thế sao? Cô bạc bẽo đến nỗi chỉ biết yêu tiền hay gì mà anh phải làm thế? Những lời đường mật lúc trước cũng là thuận miệng nói ra. Trên đời này quả thực chẳng có gì hoàn hảo, tốt đẹp trọn vẹn.

Tuệ Mẫn bật mạng, thông báo ET run lên rất nhiều, có cả tin nhắn của Vy Khanh. Suy nghĩ hồi lâu rồi cô mới ấn nút gọi.

"Mẫn à? Sao anh không gọi cho em được? Em bỏ sim đó rồi sao? Hôm qua đến giờ em đã đi đâu mất tăm vậy?"

"Em bay về Côn Phố."

"Về gấp thế? Hôm qua đưa Phó Tổng về anh có gọi rất nhiều nhưng không thấy em nghe máy, toàn không liên lạc được."

"Đến bây giờ anh còn lừa em?"

"Anh..."

"Nói đi, thân phận của anh là gì?"

"..."

"Im lặng? Anh xem em là gì vậy? Em có phải người yêu của anh không? Em tệ đến mức chỉ yêu anh vì tài sản thôi à?"

"Không phải, Mẫn à...anh muốn nói với em nhưng không biết phải mở lời thế nào nữa."

"Rồi sao? Bây giờ còn im lặng thì đến khi nào mới nói?"

"Anh xin lỗi! Là anh không tốt với em. Em tha lỗi cho anh lần này đi Mẫn."

"Em mệt mỏi rồi, chúng ta...dừng lại đi..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Khoảng Cách Là Gần Hay Xa?

Tối đến, Vy Khanh đỗ xe trong sân nhà Phục Ân. Vừa nói chuyện với Mẫn xong và biết Lạc Y đang ở cùng anh mình thì anh liền tức tốc chạy qua đây. Dù cho anh có năn nỉ ỉ ôi thế nào thì Mẫn vẫn cương quyết như vậy. Chỉ còn mỗi một người là có thể cứu anh ra khỏi tình thế này.

Vào phòng khách, vừa trong thấy Phục Ân đang ngồi ở sofa thì anh liền lao đến. Gương mặt anh chợt thống khổ nhìn Phục Ân.

-Anh hai!

-Chuyện gì vậy?- Phục Ân nhíu mày dò xét thái độ của Vy Khanh.

-Mẫn muốn chia tay với em. Lạc Y đâu rồi? Em có thể gặp cô ấy chứ?- Vy Khanh gấp rút hỏi.

-Tại sao cô ấy muốn chia tay?- Phục Ân ra vẻ không quan tâm, vẫn ôn tồn nhấp môi tí trà.

-Chuyện em giấu bị lộ, Mẫn nói em xem thường cô ấy nên thành ra như vậy.- Vy Khanh nhấn nhó, gương mặt đúng ra đáng thương.

-Đó là lỗi do em, anh đã nhắc nhở lâu rồi. Giờ thì tự mà lo liệu, đừng phiền đến Lạc Y.- Đặt tách trà xuống bàn, anh nhướng mày.

Anh hiểu rõ Vy Khanh hơn ai hết. Vy Khanh rất sợ tình cảm bị rạn nứt. Sau chuyện của anh hơn 10 năm trước, thấy anh như kẻ mất hồn, thống khổ, thế nên anh ấy rất ngại khi tiếp xúc với phụ nữ. Vy Khanh lo rằng mình sẽ có tình cảm với đối phương, lỡ như giống anh lúc trước thì bản thân sẽ không chịu nổi. Ấy vậy mà khi gặp Tuệ Mẫn, Vy Khanh đã thay đổi ngay cách nghĩ và bắt đầu học cách yêu thương ai đó. Biết quan tâm, biết lo lắng, biết chiều chuộng. Thậm chí còn biết nói cả những câu ngôn tình nhưng tận ở đáy lòng.

Vy Khanh cúi gầm mặt, hai tay siết chặt vào nhau. Anh Ân nói đúng, chuyện này là lỗi của anh. Đáng lẽ anh nên nhận tội sớm hơn thì đã không xảy ra có sự này.

-Anh hai, em muốn gặp Lạc Y, một chút thôi.

-Làm gì?

-Em chỉ cần biết địa chỉ, sau đó sẽ tự mình gỡ rắc rối mà.- Võ Khanh nài nỉ.

-Còn Phở, em biết rồi, không cần hỏi.

Phục Ân nhìn xa xăm, vô định. Anh đang rất bức mình Võ Khanh. Nói bao nhiêu lần vẫn không nghe. Cho trải qua lần này nữa thử xem có tồn tại già không.

-Còn Phở anh biết không hề nhỏ mà. Em phải tìm đến khi nào đây?- Võ Khanh nhăn nhó cả mặt.

-Cứ tìm khi nào được thì thôi.- Phục Ân nhướn một bên mày rồi nhếch môi.

Võ Khanh lưỡng lự. Anh không thể để Tuệ Mẫn rời xa mình được. Cô ấy là cả quãng đời còn lại, là người không thể thiếu trong cuộc sống của anh. Mất đi Mẫn, Võ Khanh như mất đi trái tim của mình. Gạt bỏ lòng tự trọng của một người đàn ông, anh cúi đầu, quỳ hẳn dưới sàn trước Phục Ân.

-Em xin anh, một lần thôi mà. Cho em gặp Lạc Y một chút đi.

Phục Ân liền quát mắt nhìn Võ Khanh. Anh khá ngạc nhiên trước tình huống này. Chưa bao giờ Võ Khanh hạ mình như thế. Lí do là gì? Vì Tuệ Mẫn sao? Cô gái ấy quan trọng đến vậy à?

-Đứng lên!- Anh gắng từng chữ.

-Anh hai, anh giúp em với. Chỉ cần gặp Lạc Y là được mà.

-Đứng lên trước đi. Nên nhớ, đôi chân này em chỉ được phép quỳ trước nội và cha mẹ.- Anh thờ ơ ra rồi đứng dậy đi lên phòng.

Lạc Y lấy một chiếc áo somi của Phục Ân trong tủ rồi mang đi ủi. Bộ vest, dây nịch và cravat cô cũng chuẩn bị xong. Khi vào nhà chỉ thấy một mình anh, thế ai đã ủi quần áo giúp anh nhỉ? Ngày mai chỉ cần thấy anh mặc bộ vest do cô chuẩn bị thì Lạc Y đã hạnh phúc lắm rồi. Vẹn vẹn 1 tuần, 1 tuần để cô có thể chăm sóc anh như một người vợ thực thụ. Sau này có lẽ sẽ không thể như thế này được nữa đâu.

"Mà nếu có gì thật thì cũng là vui chơi qua đường thôi. Tổng Tài sắp cưới vợ rồi mà. Thân phận như Lạc Y sao mà xứng."

"Nói như cô thì cô ấy không phải là ngốc nghếch lắm sao? Sớm muộn gì Lạc Y cũng bị đá."

"Tôi không nghĩ ngài ấy lại yêu ai thật lòng."

Bỗng nhiên Lạc Y lại nhớ đến những câu nói ấy. Chợt cô thất lòng. Thờ dài một cái rồi nhìn xa xăm. Lạc Y lại canh cánh sợ hãi. Mọi chuyện chưa thể xác định được. Đến bây giờ vẫn không chắc Phục Ân đã là của riêng cô. Có khi nào anh lại bỏ rơi cô không?

-Bảo bối!

Phục Ân choàng tay ôm cổ Lạc Y từ phía sau, chất giọng trầm ấm vang lên bên tai.

-Anh Ân?- Cô nhìn anh, mỉm cười thật tươi.

-Em xuống phòng khách đi, Võ Khanh muốn gặp em.

-Gặp em sao?- Lạc Y nghĩ ngợi, nhớ đến Tuệ Mẫn thì cô liền lắc đầu.- Em không xuống đó đâu.

-Võ Khanh muốn tìm Mẫn, em xuống gặp một tí thôi.- Mồi hơi mỉm, anh nâng cằm cô lên.

-Nhưng còn Mẫn? Anh ấy đã làm Mẫn rất đau lòng anh biết không?- Cô gạt tay anh ra.

-Anh biết mà! Xem như nể mặt anh, em cho cậu ấy một cơ hội nữa được chứ?- Phục Ân nhướn mày.

Phục Ân đã nói như thế rồi Lạc Y sao lại có thể tiếp tục ngoan cố được. Tuy rằng cô bây giờ không còn thiện cảm với Phó Tổng nhưng là Phục Ân ra mặt nói giúp, thật tình không thể yên lòng.

-Đi nào bảo bối.

Phục Ân nắm lấy tay Lạc Y. Cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Gặp mặt là một chuyện còn muốn cho biết hay không là quyền của cô, đến lúc đó đến cả mười Phục Ân cũng không cạy miệng được.

Xuống phòng khách, trông thấy Võ Khanh thì Lạc Y dừng bước, ngập ngừng mãi. Phục Ân khoác tay ôm ngang vai và nhìn cô bằng ánh mắt hơi chùng xuống, rất khác ngày thường. Lạc Y mỉm môi, bước đến chào Võ Khanh rồi ngồi xuống sofa.

-Chào Phó Tổng!

-Chào Lạc Y! Cô gọi tôi là Võ Khanh được rồi.

- Thế thì...anh tìm tôi có việc gì?- Lạc Y nghiêng đầu hỏi.

- Tôi muốn biết địa chỉ của Tuệ Mẫn ở Côn Phố.

Lạc Y suy nghĩ hồi lâu. Tuệ Mẫn từng kể ông bà nội rất thương cô ấy. Họ sẽ làm bất cứ điều gì để bắt người khiến Mẫn chịu đau khổ phải trả giá. Võ Khanh bây giờ muốn tìm tới chẳng phải chui đầu vào rọ sao? Dù anh ấy có là thân phận gì đi nữa cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Dục Gia được.

Thấy Lạc Y im lặng, Võ Khanh lại sốt ruột nói.

- Tôi chỉ muốn biết địa chỉ, còn những việc kia tôi sẽ tự lo liệu, không làm phiền cô nữa đâu.

- Xin lỗi Võ Khanh, Tuệ Mẫn lần này về là để xem mắt.

- Xem...xem mắt?- Võ Khanh sùng sốt.- Không thể nào, tôi chưa nghe Mẫn nói. Cô đang lừa tôi đúng không?

- Lừa anh thì tôi được gì?- Cô nghiêm mặt.- Mẫn vừa gọi tôi bảo vài hôm nữa sẽ có người đến xem mắt cậu ấy. Cô ấy cũng nói là giữa hai người đã không còn gì nữa, chấm dứt từ đây. Mong anh hiểu Tuệ Mẫn đã phải chịu đựng thế nào. Tôi cũng không ngờ anh lại hèn hạ như vậy. Chào Thượng Phó Tổng!

Lạc Y đứng dậy, quay trở lại phòng. Tuy nhiên khi vừa đến cầu thang thì tiếng của Phục Ân vang lên làm cô sững người, khá ngạc nhiên.

- To gan lớn mật?

Phục Ân nhũn chặt hai mày. Anh đã quá nuông chiều cô rồi. Ngoài anh ra thì không để bất cứ ai lấn lướt Võ Khanh, kể cả cô. Võ Khanh ra sao anh mới là người rõ nhất. Hèn hạ? Cậu ấy làm vậy cũng chỉ vì sợ Tuệ Mẫn vừa nghe đến thân thể là đã kinh hãi bỏ chạy. Anh chưa bao giờ phán Võ Khanh làm thế là đúng nhưng người có thể dằn vò anh ấy chỉ có thể là anh, Thượng Phục Ân.

Không gian chợt lắng xuống. Võ Khanh đưa mắt nhìn Phục Ân rồi đến Lạc Y. Anh hai chưa bao giờ đồng ý giữ bên mình một người phụ nữ, có thể nói là tùy tiện muốn đi là đi, đứng là đứng, phát ngôn như nào cũng được. Những nữ nhân ấy đều phải nép sau anh, từng lời nói thốt ra cũng đều là lệnh. Họ luôn lo sợ anh sẽ Phật lòng mà đuổi đi. Thế mà cô gái ấy, Kiều Lạc Y. Cô ấy muốn chết đúng không? Trước mặt anh hai sao dám làm những hành động như thế?

- Cuối cùng...anh muốn em làm gì?- Lạc Y không nhìn lại, cúi gằm mặt, hai tay cũng siết chặt vào nhau.

- Em nói địa chỉ còn việc gì phía sau cứ để tự Võ Khanh lo.- Đôi mắt màu huyết như đang ánh lửa đỏ nhìn thẳng vào cô.

- Bạn em đã đủ khổ rồi. Cô ấy tuyệt nhiên không thể chịu đựng giống em. Dù là mồi Thượng Phục Ân như anh gượng ép thì em cũng không hé nửa lời.- Cô quát lên.

- Khó? Chịu đựng?- Phục Ân từ từ bước đến rồi siết chặt cổ tay Lạc Y.- Tôi tệt như thế?

Lạc Y kinh hoàng, gương mặt chợt trắng bệch. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Phục Ân như thế này. Đôi mắt màu huyết không còn ôn nhu nữa, thay vào đó là toàn lửa giận. Chẳng lẽ vì cô đã lỡ lời với Võ Khanh. Người em họ được yêu thương hơn cả ruột thịt. Trong đôi mắt và hàn khí tỏa ra từ Phục Ân thì cô nghĩ thì anh trọng anh em hơn cả người yêu. Và cả những lời nói lúc này đúng ra là cô đã quá đáng.

- Anh hai! Lạc Y mắng đúng. Do em cả, chuyện này đáng lẽ em phải giải quyết sớm hơn.- Võ Khanh cúi gằm mặt, dằn vè như rất thống khổ.

- Em!- Phục Ân nhìn cô chăm chăm, tay càng siết chặt hơn.

- A...đau quá!- Hai mắt cô rung rung, mắt nhắm nghiền lại.

Reeng...Reeng...

Phục Ân buông tay ra. Nghiến chặt răng, anh lướt nút xanh nghe máy.

"Con đây nội!"

"Võ Khanh đâu? Sao ông không gọi nó được."

"Võ Khanh đang ở cùng con."

Phục Ân đưa điện thoại cho Võ Khanh rồi cho hai tay vào túi. Đưa mắt khẽ nhìn Lạc Y, thấy cô không ngừng run rẩy thì chợt như hạ hỏa. Chắc có lẽ anh đã dọa cô đến nỗi hồn bay phách tán.

"Con chào nội!"

"..."

"Tại sao? Con có việc rồi, con không đi cùng nội đâu."

"..."

"Con không thích, không thích một người con gái nào nữa."

"..."

"Nội...nội..."

-Chuyện gì?- Phục Ân kiên định nhìn Võ Khanh.

-Ông nói...ngày mai phải đi cùng ông ăn tối.- Anh tuyệt vọng đưa điện thoại lại cho Phục Ân.

-Em sắp có vợ rồi.

Phục Ân nhếch môi, quay đi lên phòng không nói thêm một lời. Đi qua Lạc Y, anh chỉ liếc mắt nhìn cô rồi thu ngay lại, tiếp tục bỏ đi.

Võ Khanh nhìn Lạc Y bằng đôi mắt thương cảm. Để trở thành người phụ nữ bên cạnh Phục Ân không hề dễ. Lần đầu tiên anh thấy anh hai nuông chiều và giữ người con gái này bên mình lâu đến vậy. Cô ấy rất đặc biệt, ngoại hình, vóc dáng, trí tuệ đều có đầy đủ. Đến cả anh còn nhìn thấy rõ nữa là. Phải nói anh hai rất có mắt chọn người.

Thấy Lạc Y buồn bã quay người lên phòng, chợt Võ Khanh vọt miệng nói.

-Lạc Y, cô đừng buồn. Anh hai không có ý nổi giận với cô. Anh ấy rất yêu cô mà.

-Yêu tôi? Nếu là yêu thì thân phận của tôi không như thế này.- Cô nhìn anh, mỉm cười thật tươi đến tít cả mắt.

-Là thật, tôi chưa thấy anh hai quan tâm nữ nhân nào đặc biệt như cô cả. Lễ cưới lần này là hợp đồng, tôi tin rằng anh hai sẽ mau chóng đưa cô ra ánh sáng.

-142 Trần Tự Nghiên, thành phố Xuyên Châu, Côn Phố. Cảm ơn anh đã an ủi tôi.- Cô gượng cười rồi bỏ đi một mạch.

"Lạc Y, cô chỉ mới nhìn thấy Thượng Tổng cao cao tại thượng, thay nhân tình như thay áo. Sự nổi giận hôm nay chỉ là một phần nhỏ. Sau này có lẽ cô phải tập làm quen dần với sự tàn độc, tàn nhẫn của...một trùm Mafia."

...

Tại Hội trường lớn nhất Phượng Niên

Không khí hôm nay ở hội trường rất náo nhiệt, mọi người chen chúc nhau từng li từng tí để được vào trong. Các cánh nhà báo cũng tranh giành nhau để được ngồi ở phía trước để có thể ghi hình người nam nhân sắp tới được rõ nét hơn. Ngày hôm nay là một ngày cực kỳ đặc biệt. Quyển sách cuối cùng được công bố cũng như ngày chấm dứt mọi sự thống khổ nữ nhân kia phải gánh chịu.

Kít

Con ô tô bóng loáng, sang trọng dừng lại. Người vệ sĩ ngồi phía trước nhanh chóng xuống xe ra sau mở cửa. Tiếp đến là năm con ô tô nữa dừng lại. Những vệ sĩ trong bộ vest đen bước xuống, đứng thành hai hàng thẳng tắp bên thảm đỏ. Lúc này các ống kính đều hướng về người con trai trong con ô tô kia. Họ trông chờ để được nhìn thấy nhà văn nổi tiếng toàn Thế Giới.

Cánh cửa mở ra, anh ta bước xuống trước sự trầm trồ của mọi người. Những vệ sĩ cũng cúi thấp đầu, kính cẩn hô to.

-Nhà văn nổi tiếng kiêm Chủ tịch Thuận Thị, Thuận Bạch Thiên.

Người hâm mộ bắt đầu nháo nhào hỗn loạn. Đặc biệt là nữ sinh, có cả những cô gái phải đi hàng giờ đồng hồ để được nhìn thấy anh ta một lần. Bạch Thiên cong môi mỉm cười rồi đi vào trong, những vệ sĩ cũng vào phía sau anh.

-Chào mọi người! Tôi là Tổng biên tập toà soạn Evon, Thư Diệp Lập. Cũng như thông tin được thông báo trên mạng và tivi, hôm nay là ngày nhà tiểu thuyết, soạn giả Thuận Bạch Thiên công bố quyển sách mới nhất của mình. Đồng thời đây cũng là sự kiện khép lại chặn đường theo đuổi văn học của anh ấy. Đây là tất cả tâm huyết của Bạch Thiên trong suốt một thời gian dài nên số lượng sẽ hạn chế và giá thành cũng cao ngất ngưởng. Những quyển gốc được bán trực tiếp độc quyền trên trang online của toà soạn Evon và không có một chi nhánh nào khác. Sau 6 tháng, những quyển sách này sẽ được tiếp tục in ra và giảm 15% so với giá thành ban đầu, sớm sẽ có mặt tại các hiệu sách. Tiếp theo là phần giới thiệu về quyển sách và tóm gọn nội dung của chính tác giả. Mời anh, Bạch Thiên.

Bạch Thiên đứng dậy, cầm chặt quyển sách trên tay, anh mỉm cười nhìn nó. Cuối cùng ngày này cũng đến, ngày giải thoát cho tất cả u buồn suốt 3 năm vừa qua. Quyển sách cuối cùng này anh muốn để lại dấu ấn thật sâu đậm về cô gái ấy.

-Chào tất cả mọi người, tôi là Thuận Bạch Thiên. Trên tay tôi là quyển sách mới nhất mang tên "Đội Nửa Kiếp, Yêu Một Đời". Phải mất gần 2 năm để tôi có thể hoàn thành nó. Và tôi chắc chắn đây là quyển sách hay nhất trong những tác phẩm mà tôi tung ra thị trường.

-Anh Bạch Thiên, nghe tựa đề thì đã biết tác phẩm lần này viết về chủ đề gì. Anh có thể cho chúng tôi biết cảm hứng từ đâu mà anh có thể đặt bút hoàn thành tác phẩm.- Phóng viên 1 bắt đầu ngay nhiệm vụ.

-Đây là từ chuyện tình của ba mẹ tôi.

Anh mỉm cười, chẳng phải nhắc đến cô gái ấy thì mọi chuyện sẽ bại lộ sao? Tuy không nhắc tên, người ngoài không biết nhưng ba mẹ cô ấy mà xem được thì kế hoạch sẽ tan như mây khói. Tốt nhất lúc này không nên tiết lộ điều gì.

-Ba mẹ tôi đã rất khó khăn để đến được với nhau. Họ phải chịu sự ngăn cản từ gia đình nhưng họ đã không từ bỏ và càng nặng tình hơn. Tôi muốn viết ra là để lưu lại những kỷ niệm đẹp ấy và để tạo thêm niềm tin về tình yêu cho tôi.

-Anh Bạch Thiên, anh đã có bạn gái chưa? Nếu chưa thì tại sao có thể truyền cảm vào đây được?- Một phóng viên khác lại hỏi.

-Tôi à? Đã từng nhưng cô ấy bây giờ là quá khứ, tôi không muốn gọi nó lại nữa.- Anh mỉm cười đến tít cả mắt muốn thực sự chứng minh mình đã quên hẳn được tình cũ.

"-Thế sau này anh có muốn quay lại viết tiếp nữa không?

-Không, càng viết tôi sẽ càng nhớ đến cô ấy. Nên bây giờ buông bỏ hết thì hơn. Hiện tại tôi rất hài lòng với cuộc sống này. Tốt nhất nên lo sự nghiệp trước nhĩ?"

Phí Lão Gia nhấp một ít trà rồi lại chăm chú nhìn vào tivi. Bạch Thiên quả thật vẫn rất cứng đầu. Bây giờ buông bỏ thì Thiên Anh cũng chẳng thể nào quay lại nữa. Có trách thì trách bản thân ngoan cố, chạy theo đam mê của bản thân.

-Lão gia, Bạch Thiên thực sự đã quên Thiên Anh rồi sao?- Phí Phu Nhân ngồi xuống cạnh ông.

-Chắc là đã quên. Còn nhớ Thiên Anh thì cậu ta đã không tươi cười, chắc chắn nói như vậy.- Ông trầm ngâm, mắt vẫn dán chặt vào màn hình.

-Có lẽ còn thương thì sẽ lúng túng chứ nhĩ? Đằng này lại rạng rỡ thế, chắc là mọi chuyện đã êm xuôi rồi.- Phí Phu Nhân gật đầu hài lòng.

-Mẹ Thiên Anh, thường xuyên khuyên bảo con bé. Sắp đến ngày chụp ảnh cưới rồi.

-Tôi biết mà Lão Gia.- Bà tươi cười hiền hậu.

...

Lạc Y quay về phòng ngủ. Thì ra cô vẫn chưa hiểu hết về Phục Ân. Anh có rất nhiều mặt, nhiều cảm xúc lẫn lộn. Biết bao giờ cô mới thực sự quan trọng đây? Vừa nãy quả thật cô đã xem tí nữa là chết khiếp. Phục Ân đáng sợ hơn bình thường. Anh không còn là anh nữa. Đường như là hoá hẳn thành một người khác.

Nhìn Phục Ân nằm trên giường, anh nghiêng người ra ngoài, không đoái hoài gì đến mọi thứ xung quanh nữa. Lạc Y mỉm cười rồi nhẹ nằm xuống. Cô cũng nghiêng người ra ngoài và trần trọc suy nghĩ mãi. Rõ ràng cô không có quyền gì cả. Tình nhân, chỉ là tình nhân. Chưa bao giờ anh bảo cô là người yêu hoặc bạn gái. Chưa bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhìn Thấy Thứ Uẩn Khuất

-Tôi đã siêu âm cũng như khám cho cô rồi. Loại thuốc này không có tác dụng mạnh cho lắm, và lại cô chỉ mới uống đây thôi nên không vấn đề gì.

Lạc Y cầm lấy ảnh siêu âm của mình rồi lo lắng nhìn vị bác sĩ trước mặt.

-Thế thì tôi vẫn có khả năng sinh con đúng không bác sĩ?

-Cô hoàn toàn có khả năng. Mới uống thuốc này thôi nên liều lượng kháng sinh trong cô không nhiều, sau này cũng không ảnh hưởng đến đứa bé. À, tôi đưa cô loại thuốc khác nó giúp cô giảm bớt lượng kháng sinh và sau này cũng giúp em bé có thể phát triển tốt hơn.- Nữ bác sĩ kia đưa cho cô lọ thuốc khác.

-Tôi cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.- Cô mỉm cười nhẹ nhõm.

Lạc Y chào bác sĩ rồi ra về. Bắt một chiếc taxi về lại Thượng Ân, trên đường cô cứ mỉm cười không ngớt. Hôm qua Phục Ân giận cô lắm, đến tận bây giờ cũng không nói một lời. Sáng sớm vẫn cùng nhau đi làm bình thường nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Qua chuyện đó cô mới biết vắng đi anh thì mình lạc lõng ra sao. Ngồi bên cạnh nhưng khoảng cách thực rất xa. Nó làm cô khó chịu vô cùng. Sau này cô không cần uống thuốc tránh thai nữa. Lạc Y muốn mình có con, đặc biệt đó sẽ là giọt máu của Phục Ân. Áp tay lên bụng, chỉ cần nghĩ đến trong người mang thêm một nguồn sống nhỏ thì cô không khỏi hạnh phúc. Tim chợt ấm lên, môi cũng bắt gặp mỉm cười. Nếu như cô mang bào nhi thật thì không biết tâm trạng của anh sẽ ra sao đây?

Về đến Thượng Ân, vừa vào đến đại sảnh thì Lạc Y bị lễ tân níu ngay lại.

-Thư ký Kiều!

-Có chuyện gì sao cô Tô?- Lạc Y nghiêng đầu hỏi.

-À, vừa nãy có người mang hoa đến, anh ta nói là một người ở nước ngoài đã đặt và giao đến hôm nay.- Vừa nói xong cô ấy liền đưa bó hoa cho Lạc Y.

-Cảm ơn cô!- Lạc Y nhận lấy, mỉm cười rồi đi tiếp.

Người ở nước ngoài sao? Chẳng lẽ là Dật Dân? Nay còn bày ra cả việc tặng hoa nữa cơ. Nhìn đóa hoa trong tay, nó là hoa hồng, loại hoa mà cô rất thích. Từ trước đến bây giờ anh chỉ tặng cô vài bông, ấy vậy mà nay lại tặng cả một đóa to. Lạc Y thích thú vô cùng, ôm khư khư lấy bó hoa trên tay. Ô...có thiệp nữa sao? Lấy tấm thiệp nhỏ, cô chẳng vội mở ra đọc.

"Lạc Y!

Anh đã đến đây được vài hôm. Bận rộn nhiều việc quá nên đến giờ mới nhớ đến em. Không giận anh chứ? Chẳng biết phải tặng quà gì, anh đành tặng loại hoa mà em thích nhất. Mong rằng em sẽ thích điều này cũng như thích loại hoa hồng đó vậy.

Chào em."

Lạc Y mỉm cười, trong cô chợt có cảm giác ấm áp khó tả. Vẫn như vậy, mọi thứ không có gì thay đổi. Dật Dân vẫn là Dật Dân thôi. Anh còn nhớ đến cô là tốt quá rồi. Miễn sao nơi phương trời xa ấy, anh vẫn vui vẻ tươi cười. Là anh của trước kia thì quá tốt.. Cô tin rằng chàng trai vui vẻ, ấm áp sẽ mãi luôn tồn tại, không phai dần theo thời gian.

...

Dật Dân ôm di ảnh của ba mình vào trong biệt thự Đông Phương Gia. Cha con vừa mới nhận mặt không lâu, ấy vậy mà ông đã vội vã ra đi không lời từ biệt. Anh vẫn chưa kịp chăm sóc cho ông nữa mà. Có lẽ hôm nay là ngày đặc biệt nhất của đời anh. Hai mắt chùng xuống, ngấn lệ. Đôi tay càng siết chặt di ảnh, anh muốn tự tay mình đặt di ảnh của ba lên bàn. Đây là điều cuối cùng và thiêng liêng nhất mà anh có thể làm ngay cho ba ngay lúc này. Từ nay về sau trọng trách sẽ nặng hơn và mối nguy hiểm nhắm đến anh cũng sẽ rất nhiều.

Cạch

-Thưa thiếu gia! Mời cậu xuống phòng khách, luật sư đã đến rồi.- Lão quản gia cúi đầu kính cẩn.

-Được rồi!

Lúc đi ra ngoài, gần đến cửa thì anh nghe thấy tiếng của ông quản gia lại vang lên.

-Đông Phương thiếu gia! Bất kể như thế nào thì khối tài sản này cậu cũng phải nhận. Đây là tâm huyết cả đời của lão gia, không thể để rơi vào tay Tiêu Lệ Đình đó. Ước nguyện của lão gia cũng như thế, mong rằng thiếu gia đừng làm ông ấy trên trời cao cũng chẳng yên lòng.

-Cảm ơn Trung quản gia, tôi biết mình nên làm gì mà.

Siết chặt tay thành nắm đấm, Dật Dân khịt mũi. Nhìn di ảnh lần cuối rồi mỉm cười thật nhẹ.

-Con yêu ba...nhiều lắm.

Vừa đặt chân xuống phòng khách, ập vào mắt anh là một người phụ nữ và một cô gái còn rất trẻ đang ngồi ở sofa. Họ có vẻ rất đau lòng sau sự ra đi đột ngột của ba. Cô gái kia, cô ấy rất đẹp, tựa như một viên ngọc quý. Hai hàng nước mắt ấy cứ tung hoành trên gương mặt kiều diễm kia, thực đau lòng, thống khổ. Nhưng còn người phụ nữ, căn bản là chẳng hề xao động. Nhìn bộ dạng giả vờ ấy, tự nhiên trong thâm tâm anh cảm như kính tởm. Trông thấy anh bước đến thì tất cả người hầu liền cúi đầu.

-Đông Phương thiếu gia!

Ngước mặt lên, vừa nhìn Dật Dân thì bà ta liền bị kích động rồi lao đến anh như con mèo hoang muốn hoá thành hổ đói.

- Tất cả là tại mày, tại đứa con hoang như mày nên ông ấy mới ra đi như vậy. Sao mày không chết đi cho rồi.

- Mẹ, mẹ à... Đừng như vậy mà!- Cô ấy vội vã chạy đến ngăn lại.

- Con buông ra. Ta phải dạy dỗ tên tiểu tử này một bài học.

Tiêu Lệ Đình tức giận, định vung tay tát Dật Dấn một cái nhưng nhanh chóng anh đã nắm lấy cổ tay bà ta mà siết chặt. Anh nghiến răng, đôi mắt vô hồn đầy căm hận nhìn người đàn bà gian xảo trước mặt. Đừng nghĩ anh sẽ không hề hay biết ý đồ của bà ta là gì.

- Tiêu Lệ Đình, nếu muốn thừa hưởng gia sản thì bà nên giữ khế một chút. Nhất là cái miệng, đừng để nó vạ lây đến cái thân của bà.

Hất tay Tiêu Lệ Đình ra, anh cho tay vào túi rồi đi đến sofa.

- Mời thiếu gia ngồi.

Quần gia đưa tay về phía sofa, còn có cả những cô hầu riu rít rót trà cho anh.

- Nếu người nhà Đông Phương Gia đã đầy đủ thì thôi sẽ công bố bản di chúc chính thức của lão gia Đông Phương Mạn Kỳ và sẽ không có bất kỳ một bản sao lưu nào. Tôi xin cam đoan, đây chính là bản duy nhất do lão gia tự tay viết ra và giao lại cho tôi.

Vị luật sư đẩy gọng kính rồi lấy ra một tệp tài liệu trong cặp táp. Đứng thẳng dậy, ông trình trọng đọc to bản di chúc.

- Điều đầu tiên là về tên họ của Đông Phương thiếu gia. Lúc trước thiếu gia theo họ mẹ và tên do nhà ngoại đặt là Thiệu Dật Dấn. Sau này lão gia muốn cậu danh chính ngôn thuận thừa hưởng tài sản nên đã đặt lại tên họ. Giấy tờ đã rất rõ ràng. Bây giờ tên chính thức của thiếu gia là Đông Phương Mạn Phong. Còn về tiểu thư thì tên Đông Phương Diệu Loan vẫn giữ nguyên.

- Giữ nguyên? Ý của ông là sao?- Tiêu Lệ Đình trừng mắt, liếc xéo vị luật sư.

- Lão gia chỉ nói như thế, còn sự tình thì chỉ có Đông Phương lão gia và Tiêu phu nhân hiểu rõ nhất thôi.- Ông ấy vẫn điềm đạm nói.

- Tiếp theo là phân chia tài sản. Số tiền lão gia chia cho Tiêu phu nhân là 2 tỷ, sẽ được chuyển vào tài khoản ngay ngày hôm nay và căn biệt thự ở Liễu Dương cũng là của người. Sau đó sẽ không còn quan hệ gì giữa hai bên cả. Riêng Đông Phương tiểu thư vẫn được làm việc tại Triệu Tân, hưởng số tài sản là 2 tỷ và ở ngôi biệt thự này bình thường..

Vừa nói đến đây, ông lại bị Tiêu Lệ Đình ngắt lời.

- Diệu Loan không được đi cùng tôi? Khoan đã, 2 tỷ sao? Nó vẫn chưa được 1 phần tư tài sản mà ông ấy có được. Tôi ở cùng ông ấy lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Tại sao chỉ nhận được 2 tỷ?

- Tiêu phu nhân, khổ lao mà bà nói nó ở sông bạc à?- Trung lão gia nhẹ giọng hỏi.

- Ông... Trung quần gia, từ khi nào ở đây ông được phép lên tiếng vậy?- Tiêu Lệ Đình nghiến răng.

- Luật sư Mạc, mời ông tiếp tục.- Dật Dấn trầm ngâm lên tiếng.

- Và cuối cùng, điều quan trọng nhất. Đông Phương thiếu gia sẽ thay thế lão gia ngồi ở vị trí chủ tịch, nắm mọi quyền hành ở Triệu Tân. Đồng thời toàn bộ số tài sản còn lại đều là thiếu gia đứng tên chủ sở hữu. Bao gồm cả căn biệt thự này.

- Cái gì? Căn biệt thự này ông biết nó rộng gấp ba bốn lần ngôi biệt thự ở Liễu Dương không? Tôi thì nhận được một chút ít còn thằng nhóc kia lại nhận được cả một gia tài đồ sộ trong khi chẳng chăm sóc ông ta được một ngày. Huh, chắc chắn đây là di chúc giả.- Tiêu Lệ Đình không phục, cọt nhà nói.

- Tiêu phu nhân, bây giờ thân phận của bà là gì bà quên rồi sao. Bà không còn là Đông Phương phu nhân nữa, thế nên đừng đòi hỏi gì thêm.- Trung quần gia vẫn bình thản, nhẹ giọng.

Tiêu Lệ Đình cứng miệng, không thể nói thêm gì. Đường đường đã từng là Đông Phương phu nhân mà phải chịu cảnh nhục nhã này. Bà hoàn toàn không phục.

- Còn một câu cuối lão gia để lại, xin mọi người thật trật tự để nghe cho kỹ.- Vị luật sư nghiêm giọng.- Nếu di chúc này có gì không thỏa thì sẽ được giải quyết nhanh gọn nhất. Chỉ cần Đông Phương thiếu gia nhận quyền thừa kế thì có thể tước đi tài sản mà Tiêu phu nhân đây nhận được. Tôi xin hết!

- Cái... cái gì? Đùa nhau à? Tại sao ông ấy lại đối xử với tôi như vậy chứ?- Tiêu Lệ Đình đứng bật dậy, uất ức quát.

- Tiêu phu nhân, bà muốn làm loạn sao?- Dật Dấn đứng dậy, sa sầm mặt.- Tôi nhận quyền thừa kế. Còn bà, muốn lấy tài sản hay là tay không ra về?

- Mày...- Tiêu Lệ Đình tức giận đến nổi mặt đỏ tía tai.

- Đông Phương tiểu thư, cô im lặng như vậy liệu có gì muốn nói?- Vị luật sư hỏi Diệu Loan.

-A...không, không..Tôi chẳng có ý kiến gì cả.- Khẽ nhìn sang Dật Dấn rồi cô ấy mới nhìn sang luật sư.

-Vậy xong cả rồi. Tôi xin phép về trước.- Vị luật sư cúi chào Dật Dấn rồi ra về.- Chào Đông Phương thiếu gia. Chào mọi người!

-Được lắm ranh con!- Tiêu Lệ Đình bực dọc, đi sòng sọc ra ngoài.

Diệu Loan nhìn sang Dật Dấn. Từ khi mới bắt đầu gặp anh, cô liền có cảm giác gì đó, lạ lẫm. Rất quen thuộc, như là đã từng gặp qua rồi. Trừ người đã cứu cô trong trận hoả hoạn 15 năm trước thì cô chưa rung động vì ai. Tại sao khi gặp anh thì cô lại bối rối như vậy? Nhưng mà người ân nhân đó hiện giờ đang ở đâu làm gì cô cũng không biết được.

Sau khi đi cả rồi thì căn biệt thự trở lại im ắng lạ thường. Ở đây thật tù túng, khó chịu. Nếu như vẫn còn ở Lâm Mộc Quốc thì lúc này anh đã được gặp Lạc Y sau giờ tan ca, lại nhìn thấy được nụ cười như ánh ban mai của cô. Nhớ nhà quá! Ở đó ấm áp, vui vẻ bao nhiêu thì nơi đây lại cô đơn, trống trải hết bấy nhiêu.

Dật Dấn quay người đi lên phòng, vẫn không quên căn dặn bên dưới.

-Lập tức dùng một tỷ, mua quà cũng như chu cấp tất cả cho các cô nhi viện trên toàn thành phố.

-Vâng, thưa thiếu gia.

...

Cốc...Cốc...

-Vào đi!- Tiếng nói trầm trầm của một người đàn ông vọng ra.

Người phía ngoài mở cửa rồi vào trong, nhẹ đóng lại. Ngang qua bàn làm việc của Lạc Y, anh chỉ khẽ đưa mắt nhìn rồi thu lại. Đi đến trước Phục Ân, anh ấy cúi đầu kính trọng.

-Thượng Tổng gọi tôi.

-Buổi họp sắp bắt đầu, Lạc Y sẽ là người phụ trách buổi họp, cậu cũng đến đó với cô ấy đi.- Phục Ân đặt một sấp tài liệu lên bàn.

Lạc Y vừa nghe tên mình thì giật bắn người, hai mắt mở to nhìn anh. Cô khó hiểu nhũn mày. Cuối cùng thì anh muốn làm gì đây? Đứng bật dậy, cô đi đến trước anh và hỏi.

-Thượng Tổng, chuyện này là sao? Tôi là thư ký, sao có thể...

Cô chưa nói xong thì anh lại đặt thêm một sấp tài liệu rồi ôn nhu nói.

-Đây là điều luật của nước ta, khi giải quyết nợ nần thì được phép như thế nào. Cô mang ra ngoài tham khảo, tôi muốn nói chuyện riêng với Lập Hàn.

-Tôi...- Cô nín thở, ngập ngừng.- Được rồi, chào Thượng Tổng.

Lạc Y ra ngoài, trong đầu hiện giờ rối tung rối mù lên. Phục Ân đang làm gì thế này? Tại sao lại để cô đứng ra chịu trách nhiệm cho cuộc họp chiều nay. Ép người quá đáng thật mà. Bây giờ biết phải trốn tránh làm sao đây? Phục Ân cũng còn giận cô, phải làm gì để mở lời với anh? Sao tâm trí cô lại rối rắm lên như thế vậy nè!!!

-Mày thực sự muốn cô bé đó đảm nhiệm cuộc họp sao?- Lập Hàn nhìn đăm chiêu ra phía cửa kính trong suốt rộng lớn, thấy cả lòng đường phía dưới.

-Tao tin Lạc Y làm được.- Phục Ân hơi nhếch môi, đôi mắt chợt loé sáng lên.

-Nếu như cuộc họp lần này bất thành thì sao?- Lập Hàn nhìn anh, ánh mắt có gì đó phức tạp.

-Tao không nghĩ vậy. Mày kết nối hệ thống camera qua laptop, tao sẽ theo dõi không sót một giây.

-Được rồi! Không còn gì nữa thì tao ra ngoài đây.- Lập Hàn đến sofa cầm tệp hồ sơ lên.

-Ừ, vài ngày nữa là Giai Giai và Nhượng Thần về, tới đó sẽ còn nhiều việc lắm.- Bật laptop, anh nói nhưng không nhìn.

-Mày bận thì cứ làm đi, tao sẽ đón họ về công ty.- Nói rồi Lập Hàn nhanh chóng ra ngoài.

Hạo Lập Hàn, một người con trai chính trực, băng khoăn. Rất đa tài và ngại tiếp xúc nữ nhân. Chỉ cần có một mối nguy dù là nhỏ nhất thì anh ấy cũng nhảy bèn nhận ra. Trong năm người gồm Phục Ân, Vỹ Khanh, Lập Hàn, Giai Giai và Nhượng Thần thì Lập Hàn là người yếu thế về võ nhất nhưng trí tuệ thì không hề tầm thường. Suốt 15 năm quen biết, Lập Hàn luôn làm tốt trách nhiệm và nghĩa vụ, chưa bao giờ làm anh phải bận tâm. Có thể nói thiếu một trong bốn người kia thì con đường bước trong bóng đêm của anh có lẽ sẽ rất chông gai, hơn cả bây giờ.

Vừa nãy đưa cho Lạc Y một hồ sơ, lúc này đang cần không biết cô có kiểm tra xong chưa. Đến bàn làm việc của Lạc Y, Phục Ân loay hoay tìm hồ sơ.

Khi vừa tìm được thì tay anh lại vô tình trúng vào giò xách của cô trên bàn, đồ đạc vương vãi tứ tung. Phục Ân cúi xuống nhặt lại, chợt anh nhìn thấy hai lọ thuốc và ảnh siêu âm dưới đất. Hai tay anh siết chặt, ánh mắt sâu thẳm, không nhìn thấy đáy. Hàn khí xung quanh toả ra, gân xanh trên tay cũng dần hiện lên một rõ. Gương mặt đanh lại, anh nghiêng chặt răng.

-Rốt cuộc thì những thứ này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Em Muốn Chúng Ta Có Bảo Nhi!

Trên đường đến phòng họp. Lạc Y cứ thấp thỏm lo lắng. Nếu hôm nay mà thất bại thì thế nào cô cũng bị khiển trách nặng nề cho xem. Cạnh bên lại còn có Lập Hàn, chẳng hiểu sao đi cạnh anh ấy cô lại không ngừng sờn gai ốc. Lập Hàn là giám đốc kinh doanh lại còn rất trầm tính. Chuyện gì cũng tự mình làm, cần thiết lắm mới gọi người khác giúp. Trong công ty này cũng không biết bao cô nhân viên phải điều đứng vì anh rồi. Không thể xem thường được a!

Lập Hàn như nhìn được sự mất bình tĩnh từ Lạc Y, anh khẽ liếc mắt và mở lời.

-Đây là con nọ, chẳng gì phải lo.

-Vâng!- Lạc Y không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra.

Đến trước phòng họp, nam nhân viên mở cửa cho cả hai. Lạc Y nuốt nước bọt cái ực, cố gắng lấy lại tự tin của bản thân. Không thể để cơ hội lần này trượt mất, thế nào Phục Ân cũng giận càng giận cho xem.

-Thư ký Kiều, vào thôi.- Lập Hàn như rót mỳ.

-A...được.- Lạc Y gật đầu rồi theo sau anh vào trong.

Những vị Tổng tài, chủ tịch từ những công ty đối tác đều đứng dậy chào Lập Hàn. Tuy làm chủ nhưng về thế lực thì họ vẫn thua Thường Ân rất nhiều. Lập Hàn gật đầu chào mọi người. Đôi mắt bén như lam lướt qua từng gương mặt, anh nói thì thầm qua tai rồi lùi lại, nhường bước cho Lạc Y.

-Cô càng lo lắng thì sẽ càng thất thế trước họ. Tập mạnh mẽ đi!

-Hôm nay Thượng Tổng phải công tác đột xuất nên cuộc họp này ngài ấy đã bổ nhiệm thư ký riêng của mình là cô Kiều Lạc Y phụ trách.- Lập Hàn nói tiếp.

-Sao thế được?

-Thượng Tổng lại để một cô gái không quyền hành nói chuyện với chúng ta sao?

-Không thể nào!

-...

Không gian bây giờ hỗn loạn, mọi người xôn xao bàn tán. Họ cho rằng Phục Ân làm vậy là không giữ khế. Để một cô gái yếu đuối như thế đứng ra đàm phán với họ, thực là không xứng.

-Giám đốc Hàn, ít ra người hôm nay đứng đây là ngài mới phải cơ chứ.- Hà Tổng khó chịu, gất gông.

-Đúng rồi, là ngài cũng được mà.

-...

-Nhưng đây là lệnh!- Lập Hàn trầm giọng, cắt ngang những lời bàn tán.- Thư ký Kiều, mời cô.

Lạc Y chợt như hoàn hồn, tâm trí của cô này giờ như tận mây xanh rồi. Nếu như tình thế này vẫn còn tiếp diễn thì chẳng phải đang có tình áp bức cô sao? Những gì cần biết đã biết cả, bây giờ là lúc ổn định tinh thần. Vấn đề này cần phải lật lại thôi.

-Chào các ngài, tôi là Kiều Lạc Y, thư ký riêng của Thượng Tổng. Nếu như không còn ý kiến gì nữa thì tôi sẽ vào thẳng vấn đề chính của buổi họp hôm nay. Được không?- Lạc Y nhìn một lượt cả phòng.

Không một ai trả lời, họ nhìn nhau rồi cúi đầu xuống. Cả căn phòng im ắng đến rợn người, tiếng nói êm tai của Lạc Y lại vang lên, phá tan bầu không khí trầm mặc này.

-Điều tôi nói ngay lúc này không xa lạ gì cả. Suốt 12 năm, khi Chủ tịch Thượng Bạc Khiếu còn tiền nhiệm thì từng Tổng tài, giám đốc ngồi trước mặt tôi đây đã vay vốn của Thượng Ân và gia hạn sau 3 năm sẽ hoàn lại vốn lẫn lãi. Trong vòng 12 năm này cứ mỗi 3 năm thì các ngài lại gia hạn thanh toán một lần. Hôm nay là lần thứ tư cuộc họp này được tổ chức nhưng chỉ để nói về vấn đề tiền vay mượn. Tôi có thể biết lý do tại sao đến bây giờ thì số tiền đó vẫn chưa được hoàn trả không? Dù chỉ một đồng cũng không hề thấy?

Từng người đều tái mặt, ngáp ngừng. Họ ập a ập ứng, chẳng thể nói thành câu. Có người đành im bật, ngậm ngùi. Lạc Y nhún mày, đây toàn là chủ của một danh nghiệp mà lại như rùa rụt cổ vậy sao? Chẳng một ai có chính kiến riêng cả.

-Hà Tổng, tôi muốn biết lý do.- Cô đưa mắt nhìn người đàn ông lúc này phản bác mình.

-À thì...mong Thượng Tổng cũng thông cảm, thư thả cho chúng tôi. Ở đây toàn là doanh nghiệp nhỏ. Xoay sở tình thế cũng khá khó khăn. Chúng tôi sẽ cố gắng hoàn lại nhanh nhất mà.- Ông nhìn cô bằng ánh mắt thiu thiu buồn.

Lạc Y chỉ liếc nhìn một cái rồi bỏ qua. Tiếp tục nhìn người khác, cô lại mời.

-Chu Tổng, lý do của ngài là gì vậy?

-Tôi...tôi cũng chưa đủ điều kiện để hoàn vốn. Nhưng Thượng Tổng thương tình chúng tôi đã hoạt động dưới trướng Thượng Ân lâu như vậy mà cho thêm thời gian thì tôi sẽ trả đủ cả.- Ông ấy đan hai tay vào nhau, giọng nói chột run rẩy.

-Tôi đã hiểu rõ hết rồi, các ngài không cần lo đâu.- Cô mỉm cười dịu dàng.

-Thật không thư ký Kiều?

-Cô có thể nói giúp chúng tôi một tiếng không?

-Cho cô chịu trách nhiệm cuộc họp chắc chắn ngài ấy rất tín nhiệm cô.

-...

Lạc Y chán chường nhìn sự giả tạo của những con người trước mặt. Vừa nãy hùng hồn xua đuổi, bây giờ hoá thành rùa thì tân bốc con công nhỏ thành phượng hoàng. Quả thực không xem thường họ được.

-Ý của các ngài thì Thượng Tổng cũng tự hiểu thôi mà, tôi đâu cần báo lại. Hà Tổng xoay sở không kịp nhưng tranh mua biệt thự cho vợ bé thì kịp. Chu Tổng chưa đủ điều kiện hoàn vốn nhưng lại đủ điều kiện đưa cả dòng họ hai bên đến Ngõn Ưu, một địa điểm du lịch cực kỳ đắt đỏ. Cần tôi kể thêm về từng người ở đây nữa không?- Cô cười tít cả mắt, nghiêng đầu hỏi.- Thôi thì bây giờ như vậy nhé. Chiều theo điều luật nước ta đặt ra thì Thượng Ân có quyền tịch thu tài sản đúng chứ? Chúng tôi sẽ không tịch thu tài sản như nhà cửa, xe cộ. Thứ chúng tôi cần đó là máy móc, thiết bị trong nhà xưởng. Chắc chắn rằng không một vị nào ở đây đồng ý bỏ ra gấp 3 lần để mua thiết bị mới và thêm một khoản tiền lớn để mời chuyên gia kỹ thuật về điều chỉnh lại. Thế nên mong mọi người họp tác làm rõ vấn đề của ngày hôm nay.

"Cô gái đang làm khó chúng tôi sao?"

"Đây là lệnh của cấp trên, tôi chẳng khó dễ với ai cả."

"Chỉ cần cô và giám đốc Hàn nói một tiếng giúp chúng tôi là được mà."

"Làm ăn không phải là trò chơi, tiền cũng không phải là giấy mà các ngài muốn gom thì gom, nhà thì nhà. Mọi thứ phải phân minh rõ ràng."

"Nhưng chúng tôi không thể hoàn vốn."

"Tôi sẽ không nói thêm gì nữa, đây là quyết định cuối cùng. Những vị muốn hoàn vốn ngay sau cuộc họp thì tôi có thể góp ý với Thượng Tổng thư thả về tiền lãi. Còn những vị cho rằng mình không đủ khả năng, xoay sở không kịp thì mời gặp trực tiếp Thượng Tổng làm việc. Lúc đó chẳng thể nào thoát khỏi cảnh tịch thu máy móc đâu. Thời điểm này Thượng Ân không nên nhân nhượng nữa. 12 năm là quá dài rồi các vị ạ."

Phục Ân trầm ngâm quan sát camera thông qua màn hình laptop. Đã không nói thì thôi, chộc ngay lúc Lạc Y giận thì cái quái gì cũng có thể xảy ra. Với anh, giận thế nào thì nói vài câu cũng liền mềm lòng còn với người ta lại quyết đoán, ương ngạnh. Con mèo nhỏ này bỏ công nuôi thật không phí phạm. Hôm qua dám lấn át anh, hôm nay lại nhận hoa của kẻ nào đó, lại cười tươi rói. Nếu đã vậy thì anh sẽ cho cô biết từ "ghen" nó đáng sợ ra sao.

Chăm chú nhìn laptop, Phục Ân thấy tay của tên Hà Tử Minh kia chạm vào hông Lạc Y. Rõ ra đang quấy rối, cố tình chứ không vô ý. Còn có cả ánh mắt thô kệch, đầy ham muốn nhìn chằm chằm vào cô. Lạc Y lúng túng, không biết định hình ra sao nhưng nhanh chóng lấy lại phong thái ban đầu của mình. Siết tay thành nắm đấm, anh nghiêng răng rồi lấy điện thoại gọi ngay cho ai đó.

"Lão đại, em nghe đây."

"Lấy bàn tay phải của tên Hà Tử Minh, xong xuôi ngày mai gửi đến làm quà sinh nhật tròn 18 tuổi của con gái hần. Ghi rõ Thượng Phục Ân tặng."

"Rồi!"

To gan, cả người phụ nữ của anh cũng dám phạm. Đúng là chán sống rồi mà. Trong người bực bội vô cùng. Xem những tên đó kia, nhìn cô như sói đói. Thực sai lầm khi hôm nay để cô tiếp mấy tên vô lại này. Vừa nhát gan, còn thêm háo sắc. Kiều Lạc Y, chờ xem anh xử lý cô như thế nào.

...

Tuệ Mẫn đi cùng Duy lão gia và Duy

lão phu nhân đến nhà hàng sang trọng nhất Xuyên Châu. Chưa đến giờ mà Duy lão gia đã háo hức lôi kéo cô đi bằng được để bây giờ phải ngồi chờ đợi người ta đến. Tuệ Mẫn chán nản, cô chẳng hề hứng thú với mấy kiểu mai mối như này, cứ như bị áp bức. Dù sao thì cô và Vy Khanh cũng chẳng còn gì nữa, có nhớ nhung thì cũng được gì đâu. Mất đi anh, cô đau lòng hơn hết. Đoạn đường phía trước sao lại lê loi đến như vậy? Bây giờ có thể ung dung chọn một người nào đó vừa ý hoặc là ở già suốt đời cũng được. Ngay lúc này cô sợ yêu lắm rồi. Sợ lại bị người ta lừa dối, đem ra làm trò đùa thêm một lần nữa.

Chợt hoa tai rơi xuống đất, Tuệ Mẫn cúi xuống nhặt lại. Cô đứng dậy chào hai người rồi vào nhà vệ sinh.

-Con đi một lát.

Trong lúc Tuệ Mẫn vắng mặt thì bạn tri kỷ của Duy lão gia đã đến. Ông ấy dắt cháu trai đi cùng nhưng không thuận mắt Duy lão gia ở chỗ là bên cạnh cậu ta còn có một cô gái khác, trông họ rất thân mật. Thấy Duy lão gia không vui ra mặt, Duy lão phu nhân cũng biến sắc thì ông ấy vội vã ôm lấy Duy lão gia bắt chuyện.

-Duy Thừa Khánh, lâu rồi không gặp lại ông và phu nhân.

Duy lão gia cũng chìa tay ra, bắt tay ông. Chất giọng trầm lại.

-Chào ông, Thượng Bạc Khiếu. Lâu rồi không gặp.

-Đây là cháu trai thứ hai của tôi Thượng Vy Khanh, còn một cháu cả 1 tháng sau là thành hôn.

-Còn đây...?- Duy lão phu nhân chỉ tay về phía cô gái lạ mặt.

-Là gì vậy Khanh?- Thượng cửu gia khó chịu nghiêng răng.

-Chào lão gia và lão phu nhân. Đây là Phương Thừa Thừa bạn gái của con.- Vy Khanh tươi cười, vui vẻ nói.

-Chào lão gia, lão phu nhân!

Cùng lúc đó Tuệ Mẫn mở cửa nhà vệ sinh đi ra. Những gì cần nghe cô đều thu hết vào tai. Chất giọng quen thuộc này sao lại nghe đau lòng như thế? Không hổ danh nhị thiếu gia Thượng Tộc, vừa chia tay lại có ngay người mới. Cô sa sầm mặt đi đến bên Duy lão gia rồi cúi chào lễ phép.

-Chào Thượng cửu gia. Con là Duy Tuệ Mẫn, cháu gái duy nhất của Duy Gia.

-Con bé ngoan quá!- Thượng cửu gia gật gù hài lòng.

Vy Khanh đỏ mặt hơi lạnh. Trông thấy cô thì liền giật bắn người. Anh không nghĩ cô gái hôm nay là Tuệ Mẫn. Những tưởng tìm được một người làm bạn gái để từ chối buổi com này nhưng đối phương lại là người anh vẫn yêu thương và tìm kiếm. Lần này toi thật rồi, Tuệ Mẫn sẽ hận anh hơn cho mà xem.

-Chào nhị thiếu gia!- Tuệ Mẫn mỉm cười ùy mì, ánh mắt như muốn thiêu sống Vy Khanh.

-A...- Vy Khanh ngập ngừng, đôi mắt anh chùng xuống.- Chào Tuệ Mẫn!

-Mọi người ngồi xuống dùng bữa thôi. Thức ăn nguội hết rồi này.- Duy lão phu nhân tươi cười mời mọc.

Mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, không khí nhộn nhịp, chỉ có Tuệ Mẫn, Vy Khanh và cô gái kia im lặng. Chạy theo suy nghĩ của mình, Tuệ Mẫn chưa bao giờ thấy bản thân ghét Vy Khanh như lúc này. Đàn ông trên đời này là vậy sao? Còn ai chung tình để nắm lấy trái tim đang dần vụn vỡ của cô không? Nếu như không gắng gượng thì cô đã vỡ òa ra lâu rồi. Tại sao anh có thể thay đổi nhanh như vậy? Những hẹn ước lúc xưa chỉ còn lại mây khói thôi sao?

Vy Khanh ngắm nhìn Tuệ Mẫn. Hôm nay cô rất đẹp như một viên ngọc mài dũa kỹ càng. Chuẩn bị như vậy để gặp người sắp cưới cô à? Nếu hôm nay không phải anh thì Tuệ Mẫn vẫn chấp nhận hôn nhân này phải không? Sao cô lại dối lòng mình như thế cơ chứ? Anh yêu cô rất nhiều, nhiều hơn những gì cô nghĩ. Anh chẳng muốn dừng lại, bản thân ích kỷ chỉ muốn cô là của riêng anh mà thôi. Cớ sự này hoàn toàn do anh làm ra cả, trách ai bây giờ đây.

"Tuệ Mẫn à, đừng gả cho người khác. Được không?"

Cầm ly rượu vang trên tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó, cô nhẹ lắc. Rượu trong ly dao động qua lại nhưng rồi cũng lặng im giống như cô vậy. Đang yên bình thì Vũ Khanh đến, mang cả thế giới của cô cất vào tim. Rồi buông tay nhau, không thể nào trách được chuyện đau lòng. Mặc kệ, cô vẫn tin rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

-Mẫu à, em đừng uống nữa. Không tốt đâu.- Anh lo lắng nhìn cô.

-Cảm ơn Thượng Phó Tổng đã quan tâm. Tôi chẳng sao cả, chịu đựng quen rồi.- Cô cười gượng, không nhìn anh lấy một lần.

Duy lão phu nhân thấy có điều bất ổn giữa hai người. Có lẽ bà cũng đã đoán ra được vài chuyện không bình thường ở đây. Trong lòng không an tâm, bà quay sang nói chuyện với Tuệ Mẫu, không quên dò xét thái độ của Vũ Khanh.

-Tuệ Mẫu, bà vừa nhận được lời nhắn của Phúc Gia. Họ nói nếu như con đồng ý thì ngay tuần sau sẽ qua nhà để đàm ngỏ.

-Phúc Gia sao? Là Phúc Minh Tâm à? Anh ấy học thức cao, lại là doanh nhân thành đạt. Thân thế cũng tốt đó nội.- Nhìn ra được ý của lão phu nhân, Tuệ Mẫu mỉm cười đáp.

-Vậy thì thế nào? Con đồng ý thì nội sẽ phản hồi lại họ ngay.

-Ồ...con...- Tuệ Mẫu lưỡng lự, tránh ánh mắt của bà.

Vũ Khanh nỗ lực nắm bắt. Tuệ Mẫu không thể đồng ý dễ dàng như vậy. Chẳng lẽ cô đã quên hết những ngày tháng vừa qua rồi sao? Anh vẫn chưa đồng ý chia tay cơ mà. Không được, tuyệt đối không được.

-Tuệ Mẫu, em không thể gả cho người khác.- Vũ Khanh đứng bật dậy, tức giận nhìn cô.

Tất cả mọi người đều giật mình quay lại nhìn Vũ Khanh đầy khó hiểu. Thượng cửu gia muối mặt mím chặt môi.

-Tên tiểu tử này, con đang muốn mất mặt hay sao?

-Nhưng nội à, con không thể để người con yêu làm vợ người ta.- Vũ Khanh nhăn mặt nhìn ông.

-Phó Tổng, anh và tôi liên quan gì nhau? Tôi gả cho ai là quyền của tôi chứ. Chẳng hề ảnh hưởng đến anh đâu.- Tuệ Mẫu cắn môi dưới, kèm lòng phải thật mạnh mẽ.

-Em đừng xa cách anh như vậy được không? Tình cảm anh dành cho em, em hiểu rõ nhất mà Mẫu.

-Tình cảm? Huh, tôi hiểu mà.- Cô đưa mắt nhìn cô gái ngồi cạnh anh.- Hôm nay con hơi mệt. Xin thất lễ, con về trước ạ.

Tuệ Mẫu lấy ví trên bàn rồi lặng lẽ ra ngoài. Chưa bao giờ tâm trạng cô lại nao nức như vậy. Đang luyến tiếc về điều gì đây? Mọi chuyện cũng đã kết thúc hết rồi, xem như là cô khờ dại, lụy tình người ta. Vũ Khanh đã hết tình thì cô cũng đành hết nghĩa. Dù sao bên anh cũng có một cô gái khác, thôi thì chúc anh hạnh phúc được trọn vẹn.

Vũ Khanh vội vã chạy theo Tuệ Mẫu. Nhưng khi vừa ra khỏi đó thì liền không thấy cô đâu cả. Đi đâu mà nhanh ghê thế? Mới đây mà đã mất tiêu. Bất luận thế nào anh cũng phải tìm được cô để nói chuyện rõ ràng, dù phải lục tung cả nước Côn Phủ anh cũng cam lòng.

...

Cuộc họp kết thúc, Lạc Y cùng Lập Hàn đi đến phòng làm việc Tổng Tài. May mà cuộc họp hôm nay khách quan hơn những đợt trước. Không thôi chắc cô bị từ hình cho xem. Vừa đến trước cửa phòng, thấy chỉ khép hờ. Cô nhìn Lập Hàn, định đưa tay lên gõ cửa thì nghe tiếng nói bên trong vọng ra.

"Anh à, chúng ta có con đi. Em thích trẻ con lắm."

"Em muốn bao nhiêu đây?"

"Hai đứa thôi là đủ rồi."

"Cả đội bóng nhé!"

Là giọng của Phúc Ân, chính là giọng của anh ấy. Lạc Y sa sầm mặt, tay siết chặt bộ hồ sơ. Thì ra là vậy. Suốt thời gian qua anh không để ý đến cô nữa thì ra là lý do này. Cô là món đồ chơi, anh đã sử dụng rất tốt. Khiến cô yêu anh, tin tưởng anh, yên tâm gửi cả sinh mạng, trái tim vào anh. Ấy thế mà kết quả bây giờ lại thành ra như vậy. Cuộc đời đúng là treu lòng người.

Lạc Y nhìn Lập Hàn và tươi cười. Cố kìm nén để mình không khóc, cô nói với anh.

-Giám đốc Hàn, tôi thấy trong người không ổn. Anh có thể giúp tôi nói với Tổng Tài để tôi về sớm một tí không?

-Được, cô về đi.- Lập Hàn gật đầu.

-Cảm ơn anh! Tôi xin phép về trước.- Cô cúi đầu chào rồi nhanh chóng rời đi.

Lập Hàn nhìn theo cô, đáng vẻ đó chắc có thể đang khóc. Chắc rằng cô ấy đau lòng nhiều lắm đây. Bá vào ai không bá, lại bá vào Thượng Phục Ân vô nghĩa vô tình. Chọc giận trúng ngay cả máu loạn của hắn nữa cơ chứ. Lần này thâm thù thực rồi. Đêm nay đành chúc Lạc Y tai qua nạn khỏi vậy.

Mở hẳn cửa vào không cần gõ, cùng lúc cô gái trong đây khóc nức nở chạy ra. Liếc mắt thôi thì anh cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

-Mày quá đáng vừa thôi!- Lập Hàn ngồi bệch xuống sofa.

-Làm gì mới không quá đáng?- Phục Ân tựa người vào sofa, bắt chéo chân.

-Tao thấy hình như cô ấy khóc, tâm trạng cũng không ổn định đâu.- Lập Hàn đẩy gọng kính lên rồi nhìn anh.

-Kết quả tao muốn mà. Mày ở lại trông giờ tăng ca đi, tao phải về sớm đây.- Anh đứng dậy chỉnh lại cổ áo và cravat.

-Được rồi, dù mai chủ nhật nhưng cũng phải nhẹ tay thôi.- Lập Hàn nhường mày, ánh mắt cực tà mị.

-Nói tiếng người đi!- Phục Ân liếc mắt nhìn rồi ra ngoài ngay.

-Ác bá con! Tao đang khuyên mày đấy.- Lập Hàn ầm ức gào thét sau bóng anh.

Lạc Y bắt taxi về nhà Phục Ân. Vừa vào trong thì cô đã vội vã chạy lên phòng ngủ. Quăng vali xuống sàn, cô mở tủ quần áo lấy hết đồ dòn hết vào. Điều duy nhất cô biết ngay bây giờ là phải đi thật xa nơi này. Đã quá đủ rồi! Lạc Y vỡ òa, khóc như mưa. Chưa bao giờ cô nghĩ kết cục sẽ như thế này. Cũng đúng thôi, sớm muộn gì cũng chán chê nhau mà. Không ngờ hậu quả lại đến mau như thế.

Gom hết tất cả mọi thứ, Lạc Y cố nhớ ra xem mình còn quên gì không. Chợt nhớ ra còn ví ở văn phòng, cô mím môi rồi lặc đầu. Thuốc và bản siêu âm đều nằm ở đó hết cả. Thôi thì mai ghé đó lấy cũng được. Phòng của Phục Ân bảo mật cũng tốt mà. Đưa tay lau khóe mắt. Lòng cô như tan nát, chẳng còn gì. Bắt đầu từ lúc này cô nên biết bản thân mình ở vị trí nào. Người ta đã không cần nữa thì hà cớ gì cô lại mãi bám theo.

Siết chặt tay, Lạc Y kéo va li rời khỏi nơi này. Một nơi đã để lại vết thương sâu trong lòng cô. Có lẽ mãi mãi cũng không đặt chân vào đây thêm một lần nào nữa. Nhưng chưa đến cửa thì bên ngoài cánh cửa lại được đẩy vào. Lùi lại vài bước, cô vụng về đưa tay lau nước mắt. Hai chân bủn rủn, sắp không đứng vững.

Phục Ân bước đến trước cô. Giương mặt anh đánh lại, ánh mắt vô hồn nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo, ngấn nước. Đưa tay nâng cằm cô lên, anh nheo mắt, khẽ nhếch môi.

-Làm gì vậy?

Lạc Y gạt tay anh, quay mặt sang hướng khác. Chẳng hiểu sao lúc này cô lại thấy mình đang bị lợi dụng. Anh có thể bảo cô dừng lại, cô sẽ chấp nhận hết. Nhưng đối xử như vậy, Thượng Phục Ân đúng là kẻ máu lạnh vô tình.

-Không trả lời?- Anh nghiêng răng, hung dữ dọa cô.

-Thượng Tổng, xin tránh đường. Tôi muốn về nhà.- Cô mím môi.

-Ai cho em đi?- Quay người lại đi đến cửa, anh khoá chốt lại.

-Anh còn chưa buông tha cho tôi sao? Chúng ta kết thúc rồi, tôi không muốn nói thêm gì nữa.

Lạc Y kéo vali đi, vừa đến cửa thì Phục Ân nắm bắt khuỷu tay cô níu lại.

-Người nên tức giận là anh mới đúng. Đây là gì? Còn lúc sáng em nhận hoa của tên nào? Nói!- Anh quát rồi giờ lọ thuốc và bản siêu âm lên.

-A...cái này...cái này...

Lạc Y lúng túng, không biết nói gì hơn. Thấy cô ấp úng hồi lâu, Phục Ân lại nói tiếp.

-Uống một loại không an toàn, bây giờ uống thêm một loại cho chắc ăn sao? Nếu như mang giọt máu của anh thật thì em cũng phá luôn à?

-Tôi uống thì sao? Chẳng phải anh đã tìm được người khác rồi sao? Người ta tình nguyện sinh con cho anh nữa kìa. Chắc cũng cùng nhau trên chiếc giường này nhiều rồi nhỉ? Đi mà tìm người ta ý.

-Em nói linh tinh gì vậy? Em tuy không phải người đầu tiên đến đây nhưng em là người đầu tiên bước vào phòng anh, ngủ trên giường của anh.

-Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa.

Lạc Y mất tự chủ, vỡ òa ra. Người ta tốt hơn cô mà, người ta cũng tự chủ động mà. Người ta không ngu ngốc như cô, người ta biết nắm bắt hơn cô. Đưa tay ôm mặt, cô càng khóc to hơn, còn tim đau nhói, vỡ vụn. Người đàn ông trước mặt rất gần nhưng đối với cô sao lại xa như thế, không thể nào.

với tôi được.

Phục Ân liếm nhẹ môi. Anh không nghĩ là Lạc Y sẽ khóc nhiều như thế. Lần này có lẽ đã quá tay thực rồi. Nhưng cứ nghĩ đến hai lọ thuốc và bản siêu âm thì anh lại thêm tức giận. Ngay lúc này anh rất cần cô giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Mở điện thoại, Phục Ân bật vào đoạn clip có sẵn trong máy. Đưa ra trước mặt Lạc Y, anh thấp giọng.

-Em xem đi!

Lạc Y nhìn anh bằng ánh mắt bán tín bán nghi. Cô cầm lấy điện thoại rồi xem. Dù đã xem lại nhưng tiếng nấc vẫn cứ vang lên.

"Anh à, chúng ta có con đi. Em thích trẻ con lắm."

"Em muốn bao nhiêu đây?"

"Hai đứa thôi là đủ rồi."

"Cả đội bóng nhé!"

Lạc Y thấy cô ấy đang cố gắng dựa gần vào anh. Cùng lúc đó thấy cả bóng của cô ở cửa. Khi cô vừa quay đi thì cuộc hội thoại liền thay đổi.

"Bảo bối của tôi bỏ đi rồi, có lẽ là không thích cô."

"Bảo bối? Sao anh nói vậy chứ?"

"Ra ngoài!"

"Nhưng chẳng phải chúng ta..."

"Cút!"

Cô gái kia đột nhiên bật khóc rồi chạy một mạch ra ngoài, sau đó Lập Hàn đi vào. Vậy chuyện này là sao? Có ai giải thích cho cô hiểu không? Tại sao khi cô vừa đi thì Phục Ân thay đổi thái độ ngay vậy chứ? Mà khoan đã...đoạn này là ghi từ camera. Thế là những chuyện của cô lúc trước đều bị ghi lại sao? Hai mắt cô mở to, đôi tay run lẩy bẩy. Nếu như thật vậy thì cô chết chắc. Đều tại Phục Ân cả, giờ làm việc mà tay chân lại táy máy. Bây giờ thiên hạ biết hết rồi còn đâu.

Lấy điện thoại từ tay cô, Phục Ân cho hai tay vào túi rồi nhướn mày. Gương mặt anh tuần kia lại ảm hiện vài tia gian xảo. Tiếng nói đầy dụ hoặc cũng vang lên.

-Rõ rồi chứ? Còn bây giờ anh muốn nghe em giải thích về những thứ kia.

-Em...em...- Cô ấp úng.

-Sao nào?- Phục Ân thấp người, nâng cằm cô lên.

-Đúng là em không muốn mang thai...nhưng đó là lúc đầu thôi. Còn bây giờ em muốn mình mang bảo nhi. Lúc sáng em đi khám xem thuốc mà em uống vừa qua có ảnh hưởng gì đến em bé sau này không.- Lạc Y nhìn Phục Ân rồi lao đến ôm chặt lấy anh.- Em muốn chúng ta là một gia đình.

Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn vừa cao đến ngực mình chợt Phục Ân ảm lòng. Cô cứ như thế bảo sao anh không yêu thêm cho được, bao nhiêu giận dỗi cũng đều tan biến nhanh chóng. Mân mê gương mặt kiều diễm, anh hôn nhẹ lên môi cô.

-Được, chúng ta sẽ có con.

-Có con?- Cô mở to mắt nhìn anh.

-Đúng, ngay bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dành Cho Em

Tuệ Mẫn ê ẩm mình mẩy. Cô hé mắt, khung cảnh xung quanh mờ mờ ảo ảo, tối tăm. Hai tay, hai chân bị trói chặt. Nhìn bao quát căn phòng. Nó cũ kỹ, hôi nhiều mùi ẩm mốc, bụi bám đầy đồ vật. Ngồi trong góc phòng, cô sợ hãi nép sát người vào. Trước giờ Tuệ Mẫn sợ nhất là bóng tối. Rút gọn người, co ro lại, cô bật khóc nức nở. Nơi đây là đâu? Ai đã nhốt cô ở đây chứ? Cô đã gây thù chuốc oán với ai sao? Còn Vy Khanh nữa, giờ này anh có sao không? Có xảy ra chuyện gì với anh không vậy?

Tuệ Mẫn nhớ rất rõ. Cô đang đi dạo ở bờ hồ thì bỗng nhiên có người chụp lấy mình, bịt chặt miệng lại. Lôi đến xe, người đàn ông đó nhét cô vào trong. Tuệ Mẫn gắng hết sức vùng vẫy nhưng hoàn toàn thất bại. Đột ngột có người đánh mạnh vào gáy khiến cô bị ngất đi, mở mắt ra thì thấy mình ở nơi này. Người đàn ông đó đâu rồi? Bắt cô vì lý do gì? Tâm trí thực hoảng loạn, Tuệ Mẫn càng khóc to hơn. Trong tưởng tượng lại xuất hiện nhiều cảnh ghê tởm đến rợn người.

-Có ai không...hức hức...có ai không vậy?

Cạch

Cánh cửa bật mở, một top người mặc vest đen đi vào. Họ đều vạm vỡ, cao lớn, trông đầy mạnh mẽ. Nếu như tìm cách trốn thoát thì cô cũng khó thân trốn được. Rõ ràng giữa cô và họ không quen không biết, tại sao lại mang cô đến đây?

-Các...các người là ai?- Tuệ Mẫn run cầm cập, càng co người vào.

-Cô gái cứ ở đây thư thả đi, vài hôm nữa tiểu thư tôi sẽ đến và xử lý cô.- Tên được cho là cầm đầu nhếch môi.

-Tôi với các người liên quan gì nhau chứ? Thả tôi ra!- Cô nghiến răng.

-Cô đúng thật là không liên quan chúng tôi nhưng cô đã đắc tội với tiểu thư. Tôi luôn mong sau này cô sẽ luôn bình an đấy...haha.- Tên đó bật cười mỉa mai rồi quay đi.- Chúng ta đi!

-Này...các người đứng lại đó. Này...

Rầm

Cánh cửa đóng sầm lại. Tuệ Mẫn giật mình nảy người. Cô mím môi, toàn thân run lẩy bẩy. Lạnh quá! Nơi đây vừa hôi tanh, vừa tăm tối khiến cô không ngừng sợ hãi. Tim cứ đập thình thịch, lòng cô như sắp rơi xuống đáy vực sâu. Họ định nhốt cô đến bao giờ đây? Còn cô tiểu thư gì đó. Cô ta là ai? Cô ta muốn gì?

...

-A...um..

Đôi môi mềm mại di chuyển từ ngực xuống bụng, hai tay cũng lướt theo từng đường cong hút mắt. Tiếng thở dồn dập đầy tà mị, kèm theo tiếng kêu như mèo hoang nhỏ vang lên. Chính là mùi hương này, không nhầm lẫn ở đâu được. Từ trước đến bây giờ chưa lúc nào anh tìm được mùi hương dễ chịu như thế này. Nó khiến anh thư giãn và tăng dần cảm xúc. Tách dần hai chân cô ấy, anh lại di chuyển môi xuống hôn lên bên đùi mịn màng. Ánh mắt ánh lên, sáng rực. Thân người cũng nóng hừng hực theo từng giây từng phút. Vừa thấy anh định cúi xuống thì cô ấy đỏ ửng mặt, vội vã kéo lên.

-Em còn nhớ đêm đầu tiên của chúng ta chứ?- Vực đầu vào cổ cô, anh tiếp tục nhắm nháp.

-Ừm...em nhớ chứ...ha a...

-Đến giờ em vẫn như vậy, vẫn mãi cảm như lần đầu tiên.

-U...um..

Cô thở dốc, tên này rõ là đang muốn kích tỉnh cô hơn. Không biết xấu hổ còn nhắc lại chuyện ban đầu. Thân dưới cũng chạm vào hạ nguyệt khiến cô rùng mình không thôi. Áp tay vào gương mặt anh tú, cô mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói thều thào đầy dụ hoặc.

-Phục Ân, em yêu anh.

Ghi chặt đầu anh, Lạc Y chủ động hôn lên đôi môi mềm mại ấy. Chiếc lưỡi bé tí cố gắng chen vào bên trong mà trêu đùa. Tay cô chạm ở ngực, ngay tim của anh để cảm nhận từng cảm xúc mãnh liệt nhất.

Phục Ân mỉm cười. Anh biết rõ khi đỉnh điểm nhất thì cô luôn nói thật, hôm nay lại còn chủ động như vậy nên anh hiểu ngay cô cần thứ gì. Chỉ cần một câu nói nhẹ như thế cũng đủ khiến anh rối bời đầu óc. Chẳng khác gì con mèo hoang, từng tiếng kêu ám muội cứ dẫn dắt anh chìm đắm trong khoảng không vô định. Yêu cô càng nhiều hơn, trân trọng cô càng nhiều hơn nữa. Lạc Y chỉ được ở cạnh anh thôi, duy nhất một mình anh. Cho là ích kỷ, độc chiếm cũng được nhưng tuyệt đối cô không thể thuộc về bất kỳ ai khác nữa. Nâng hai chân cô gác qua đùi mình, anh cho phần quan trọng nhất tiến vào bên trong.

-A...um..

Lạc Y cong người. Hạ thân càng siết chặt. Gương mặt ửng đỏ, hai tay cũng nắm lấy drap giường. Phục Ân sao thế nhỉ? Lúc này rất khác với những lần

trước, nhanh đến dồn dập. Như là dùng hết sức bình sinh mình có. Từng nhịp từng nhịp một muốn nuốt chửng cả cô gái nhỏ bên dưới.

-A ha...anh từ từ thôi...

-Em có chắc là từ từ không?- Cần nhẹ lên vành tai cô, anh thủ thủ.

-Ừm...nhanh và mạnh quá...em không chịu được đâu...a...

-Lạc Y! Theo anh, sinh con cho anh, yêu anh nhiều hơn và không được xa anh.- Lúc này Phục Ân càng mạnh mẽ, bức chết cô.

-Ừm ừm...em hứa...em hứa mà...

Sáng sớm, Lạc Y mệt mỏi, lơ đãng cả người. Vòng tay cô ôm chặt lấy nam nhân bên cạnh, đầu cũng vùi vào ngực của anh như mèo nhỏ và tiếp tục thở đều đều. Phục Ân hé mở hai mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trong lòng. Vuốt ve tấm lưng trần mịn màng. Anh hôn nhẹ lên trán cô.

-Đêm qua vất vả cho em rồi.

-Không sao mà...là do em tình nguyện cả.- Cô trả lời nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, đầu lại càng vùi sát vào anh hưởng trọn hơi ấm.- Anh còn giận em không?

-Chẳng phải thằng anh giận, thằng em đã lo làm hòa rồi sao?

Lạc Y mím môi, nín bật. Tên này càng ngày càng lộ bản tính lang sói của mình mà.

-Bảo bối dậy đi, anh sẽ đưa em đến một nơi.- Anh vuốt nhẹ tóc cô rồi lướt qua gương mặt hoàn mỹ.

-Ừm...- Lạc Y mở mắt, cô ngồi dậy và lấy chăn che ngực mình.

-Ngại gì nữa?- Phục Ân ngồi dậy, ôm cô từ phía sau rồi hôn lên bả vai, ngay vị trí cái bớt hình đôi cánh màu tím.- Thân thể em, còn nơi nào mà anh chưa nhìn thấy.

-A...sắc lang - Cô đánh anh một cái.- Nó xấu lắm đúng không?

Phục Ân hiểu rõ cô đang hỏi về việc gì. Anh cười ôn hòa rồi lướt môi đặt ở cái bớt tím.

-Không, nó rất đẹp. Mọi thứ thuộc về em đều đẹp đến lạ kỳ.

Sau khi thay đồ và dùng xong bữa sáng, Phục Ân điều khiển xe đưa cô ra khỏi thành phố đến một vùng ngoại ô. Tuy không phải thành thị nhưng nơi đây cũng tấp nập, rất đông người qua lại. Nhìn ra lòng đường, cô mỉm cười hào hứng. Khá lâu rồi cô chưa được đi ra ngoài thành phố. Không ngờ bây giờ lại náo nhiệt như vậy.

Phục Ân đưa mắt nhìn cô rồi tiếp tục lái xe. Bên cạnh anh không chỉ là thiết thời mà sau này có lẽ cô sẽ gặp nguy hiểm. Thà rằng để sống xa một chút nhưng sẽ an toàn hơn cho cô. Nếu như cô có bất trắc gì thì anh sẽ hạn bản thân mình lắm.

Lạc Y mỉm cười dịu dàng. Người ta thường nói "khi đã yêu xong người đàn ông vẫn bên cạnh vỗ về, an ủi bạn thì đó mới đích thực là người cần bạn". Lúc nào cũng vậy, qua một đêm Phục Ân vẫn chiều chuộng, ôm lấy cô vào lòng. Đó có phải là cô đã nắm được trái tim của anh rồi không? Cô nhìn anh, ánh mắt chứa đầy những yêu thương vô bờ bến. Có lẽ đây sẽ là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông cuối cùng của đời cô. Lạc Y cũng không biết thân phận của mình là gì. Có phải là tiểu tam không?

Chiếc xe dừng lại bên trong một căn biệt thự rộng lớn ở giữa thị trấn. Phục Ân xuống xe rồi mở cửa cho cô. Anh chìa khuỷ tay ra, Lạc Y hiểu ý liền mỉm cười nắm lấy. Cả hai cùng nhau vào trong. Khung cảnh ở đây rất đẹp. Phía trước là hàng loạt cây kiểng, có cả một đài phun nước nhỏ ở giữa. Không khí thật yên bình, thoáng đãng. Trước mắt cô là ngôi biệt thự trắng muốt, đầy sang trọng. Vào đến cửa chính, Lạc Y ngạc nhiên tột độ khi thấy hai hàng người hầu đang cúi chào cẩn trọng.

-Chào mừng đại thiếu gia và tiểu thư về nhà.

-Nhà sao?- Lạc Y mở to mắt nhìn anh, bàn tay cũng nắm chặt tay áo vest.

-Nhà của chúng ta.- Anh nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu, đầy yêu thương.- Trước mắt mọi người không phải tiểu thư mà là đại thiếu phu nhân. Nhớ điều này cho kỹ.

-Vâng, thưa đại thiếu gia. Chào đại thiếu phu nhân.

Lạc Y mỉm cười hiền hòa rồi cúi đầu.

-Chào mọi người!

-Vào trong hết đi.- Anh nói xong thì quay sang cô nhẹ giọng.- Em đi theo anh.

-Đi đâu chứ?- Cô mở to mắt khó hiểu.

-Suyt! Bí mật.- Nói rồi Phục Ân nắm chặt tay cô kéo đi.

Ra sau ngôi biệt thự. Lạc Y kinh ngạc tới độ khi thấy cả khu vườn lớn, đầy những bông hoa màu sắc rực rỡ. Hương thơm lan tỏa bất ngát. Như quay về thời trẻ nhỏ, Lạc Y bật cười chạy vòng quanh nô đùa. Không hiểu sao trong cô lại cảm thấy có một cảm xúc gì đó dâng trào. Hôm nay quả thật rất hạnh phúc, Phục Ân đúng là người đàn ông tuyệt vời nhất mà cô từng gặp.

Chạy đến bên cạnh rồi ôm gọn cả thân ảnh nhỏ nhắn từ phía sau. Anh mỉm cười, áp mặt sát bên mặt cô. Vẫn còn rất nhiều thứ anh muốn làm cho Lạc Y nhưng phải đến khi mọi thứ ổn định đã. Đến lúc đó anh sẽ bù đắp cho cô những gì mà hôm nay cô bỏ lỡ. Nhìn thấy cô vui cười hồn nhiên như thế thì lòng anh chợt hạnh phúc biết bao.

-Bảo bối thấy nơi này như thế nào?

-Um...tuyệt lắm.- Cô cười tít cả mắt.

-Nơi này chính là nhà của em. Khi nào thừa chuyện với mẹ rồi thì anh cũng sẽ đưa mẹ sang đây.

-Mẹ chắc sẽ không đồng ý đâu.- Cô mím môi, nét mặt thoáng buồn.

-Không sao đâu mà. Anh sẽ thừa chuyện với mẹ.- Nắm chặt hai tay cô, anh ôn nhu thì thầm.

-Dạ!

Từ nhỏ Phục Ân đã không còn cha mẹ. Nếu như mẹ của Lạc Y ưng thuận thì anh sẽ xem bà như mẹ đẻ của mình. Nhìn cô ngoan hiền như vậy chắc hẳn mẹ cô rất nghiêm khắc và trực đoan. Nhưng chẳng sao cả, bất cứ giá nào anh cũng sẽ rước bằng được cô về nhà.

-Lên phòng thôi, anh muốn em xem phòng riêng của chúng ta.

-Phòng...phòng của chúng ta?- Mặt Lạc Y đỏ như gấc, cô ấp úng.

-Uhm, đi thôi.

Phục Ân lại nắm chặt lấy tay cô kéo đi lên tầng trên. Mở cửa phòng, khi cô vừa vào thì anh vội đóng chặt cửa lại. Đi vòng quanh căn phòng, Lạc Y trầm trồ nhìn đáo dác. Mọi thứ đều trên cả tuyệt vời. Rất sạch sẽ, ngăn nắp. Cũng đơn giản như bao phòng ngủ bình thường khác. Có giường ngủ, bàn trang điểm, tủ quần áo...nhưng chúng khiến tim cô ấm áp đến lạ thường. Nhìn thấy trên đầu giường thấy treo rất nhiều hình ảnh của cô và anh, có cả ảnh của lần đi chơi vừa rồi. Quay lại nhìn anh, cô mỉm cười rồi vươn tay ôm lấy. Gương mặt hồng hào, đầy hạnh phúc ngược lên nhìn Phục Ân thật triều mến. Đến bây giờ cô mới nhận ra, yêu thương thực chất là những điều đơn giản như thế này.

-Em thích chúng chứ?- Anh cúi thấp đầu, chạm vào trán cô.

-Em thích lắm! Cảm ơn anh rất nhiều.- Càng ôm chặt anh hơn, cô cười tít cả hai mắt.

-Chỉ cần em thích thì thứ gì anh cũng sẽ mang đến cho em.- Phục Ân nhẹ dịu vuốt bên má Lạc Y.- Còn một thứ nữa, anh muốn em xem.

-Còn nữa à?

Lạc Y mở to mắt kinh ngạc. Hôm nay Phục Ân đã khiến cô bất ngờ lắm rồi, bây giờ đến gì nữa đây? Anh đưa cô đến một căn phòng khác ngay cạnh bên. Vừa vào trong, Lạc Y cứng người, hai mắt mở to không thể thốt nên lời. Trong phòng được bày trí rất dễ thương, vách tường được tô màu xanh nhạt. Xung quanh treo đầy chuông gió, đồ chơi rất nhiều. Lướt tay nhẹ qua chiếc nôi nhỏ ở giữa phòng, hai mắt Lạc Y ngẩn lẹ, chực trào ra. Thực sự Phục Ân muốn bảo nhi như thế sao? Chưa gì mà anh đã chuẩn bị mọi thứ như thế này rồi.

-Đây sẽ là phòng của bảo nhi chúng ta.- Áp tay vào bụng cô, anh mỉm cười khi nghĩ đến ngày đó.

-Anh thích trẻ con đến vậy sao? Là con trai hay con gái?- Tay cô siết chặt lấy tay anh.

-Không cần biết là con trai hay con gái, chỉ cần là con của hai ta thì anh sẽ hết mực yêu thương chúng.

Lạc Y bật khóc nức nở. Thế mà lúc trước cô lại uống thuốc để tránh thai. Bây giờ nghĩ lại thấy bản thân có lỗi với anh vô cùng. Anh đã quan tâm cô như vậy mà cô lại phụ lòng của anh. Chỉ mong lần này cô thực sự mang bảo nhi. Lạc Y rất muốn đứa bé này ra đời. Đó là ao ước của cô và cũng là khát vọng to lớn của Phục Ân.

-Đừng khóc mà bảo bối. Anh đã tự mình chuẩn bị nó rất lâu rồi đó. Em không hài lòng sao?- Anh lo lắng, vội lau nước mắt cho cô.

-Không phải đâu, em thích lắm chứ. Chỉ là em hạnh phúc quá thôi.- Cô mỉm cười rồi nắm chặt tay anh không buông.

-Cảm ơn em, vì đã ghé ngang và trở thành cả nguồn sống của anh...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Con Tinh, Chủ Mưu Là Tình Địch

Vỹ Khanh đứng ngồi không yên. Hai tay anh đan chặt, đổ mồ hôi lạnh. Nhìn vào màn hình, nó vẫn chạy dòng chữ "loading". Rõ ràng nhận được tín hiệu từ điện thoại của Tuệ Mẫn nhưng sao vẫn không định vị được vị trí. Nghiến răng ken két, Vỹ Khanh dãn tay xuống bàn. Để anh biết tên nào to gan bắt Tuệ Mẫn thì chắc chắn sẽ không có kết cục nào tốt lành đâu.

Cạch

Phía cửa, một top người đi vào. Họ đều mặc vest đen và đeo kính to bản. Người nào người nấy thân thể đều cao lớn, vững chắc. Xếp thành hàng ngang, họ cúi đầu chào và đồng thanh.

-Lão Nhị có việc cần?

-Lập tức lục tung cả Côn Phở, đặc biệt là Xuyên Châu và ngoại ô. Một góc ngách nhỏ cũng không được bỏ sót. Bất cứ giả nào cũng phải tìm ra nơi Tuệ Mẫn bị giam giữ.- Hai mắt sâu thẳm, sáng rực, giọng nói của anh đầy trầm mặc.

-Rõ!- Họ lại đồng thanh rồi ra ngoài.

Vỹ Khanh nhủ chặt hai mày. Từ trước đến giờ nhìn Tuệ Mẫn ăn mặc và tiêu xài rất giản dị, anh chỉ nghĩ cô là một cô gái có lối sống bình thường. Nhưng nào ngờ cô lại là tiểu thư của Duy Gia, gia tộc đứng nhất nhì Côn Phở. Cũng vì chuyện này mà anh phải giấu thân phận của mình. Aiz, thật là đau đầu mà! Suốt đêm hôm qua, bên phía Duy lão gia cũng đang tìm kiếm nhưng không có tung tích. Nếu Tuệ Mẫn mất đi một sợi tóc chắc Duy lão gia sẽ lật tung cả đất nước Côn Phở này mất. Phải mau chóng tìm ra tên đó, khiến hắn nhà tan cửa nát anh mới vừa lòng hả dạ.

Với tay lấy điện thoại, Vỹ Khanh ấn số và gọi. Dù gia thế hơn hẳn Duy gia nhưng đã chịu đèn theo đuổi Tuệ Mẫn thì anh lại dưới cơ một bậc. Cũng phải biết chút ít lễ độ, mở lời trước cho chắc ăn.

"Tôi là Duy Thừa Khánh! Là ai gọi đến đây?"

"Ông ơi, con là Vỹ Khanh đây."

"Ừm, có chuyện gì?"

"Hiện giờ có tin về Tuệ Mẫn chưa ông? Hôm qua đúng là con sai trầm trọng rồi. Đáng lẽ không nên xảy ra những chuyện như vậy."

"Vẫn chưa. Con cũng đừng trách mình. Nếu chuyện đã như vậy thì có tránh cũng không được."

"Vâng, con hiểu rồi."

"Bên đó có tin của Mẫn thì gọi ngay cho ông."

"Vâng, con sẽ liên lạc ngay nếu có mà."

Siết chặt tay thành nắm đấm. Khốn kiếp thật! Ăn gan tày đình hay sao mà dám phạm vào người của anh cơ chứ? Kì này dù cho là thân phận gì chẳng nữa thì Thượng Vỹ Khanh anh cũng không khoanh nhượng.

...

Bỏ điện thoại vào túi. Không biết giờ này Mẫn đang làm gì mà không liên lạc được nữa. Rõ ràng vừa sáng hôm qua còn gọi được mà. Không hiểu sao trong lòng cô cứ nôn nao khó tả. Có chuyện gì xảy ra rồi sao? Sao cô lo lắng quá vậy? Hay là điện thoại hết pin? Cũng có thể Tuệ Mẫn đi chơi ở đâu đó mà không có sóng điện thoại.

-Ấy...không biết có sao không nữa.

-Thiếu phu nhân, cô ra ngoài với thiếu gia đi. Để tôi mang súp ra được rồi.- Cô hầu gái cúi đầu.

-Cô cứ làm việc của mình, tôi tự lo được mà, không sao cả.- Lạc Y nói rồi mang bát súp ra ngoài.

- Vâng, thiếu phu nhân cẩn thận.

Lạc Y bẻ bát súp ra bàn, cô đặt xuống rồi kéo ghế ngồi kế bên Phục Ân. Hôm nay cô muốn nấu gì đó cho anh. Có vẻ từ trước đến bây giờ chưa có điều gì cô làm riêng dành cho anh cả. Mong rằng Phục Ân sẽ thích món này. Không mất nhiều công sức hay nguyên liệu nhưng đó là cả tình yêu của cô gửi gắm vào. Anh vui thì chắc chắn cô cũng sẽ vui.

- Em không để người hầu mang ra được rồi, phải tự thân vận động vậy sao? - Vòng tay trước ngực, anh nhún nhẩy.

- Em tự làm được mà. Để họ lo việc của họ đi, mấy việc nhỏ nhặt này có là gì đâu.

Nói rồi Lạc Y lấy bát nhỏ chứa súp đặt trước mặt anh. Cô mỉm cười rồi nói.

- Anh thử xem, lâu rồi em mới nấu món này chắc cũng hơi khó ăn tí.

- Không đâu! - Anh ngửi một hơi và xoa đầu cô. - Hương thơm lan tỏa như vậy chắc là sẽ rất ngon. Em cùng ăn đi.

- Anh cứ ăn đi, em vẫn còn no bụng đây.

Phục Ân gật đầu, chẳng ngần ngại nếm thử từng thìa. Vị rất vừa ăn, không mặn quá cũng không ngọt quá. Từ trước đến giờ đã ăn qua bao nhiêu sơn hào hải vị, bao nhiêu loại súp được nấu theo kiểu cách hoàng gia, toàn loại thượng hạng nhưng cũng không có được hương vị ngon lành như thế này. Ăn mãi cũng không biết chán.

Nhìn anh ăn ngon miệng như thế Lạc Y liền ấm lòng. Thượng Phục Ân đúng là biết câu dẫn a!!! Đến khi ăn mà ngũ quan cũng ngồi ngồi dâng lên. Hiếm khi nào cô thấy anh ôn nhu, dịu dàng như vậy. Nếu như anh đã yêu thương cô hết mực thì cả đời này cô cũng không phản bội anh.

Nhìn sang Lạc Y, Phục Ân nâng cằm cô lên rồi hôn nhẹ lên môi. Lạc Y tá hỏa mở to hai mắt, gương mặt đỏ bừng bừng.

- A...đây còn có nhiều người mà. Đại sắc lang tùy tiện aaa!

- Thức ăn em nấu rất ngon.

Áp sát mặt Lạc Y, Phục Ân lại nở nụ cười nhẹ. Đây là lần thứ ba anh ôn nhu như vậy. Có lẽ chỉ cần bên cạnh cô thì anh liền biến thành một người khác ngay lập tức. Liệu cảm xúc này có thể tồn tại mãi không?

Hai má nóng ran, cô cúi gằm mặt, hiện rõ sự ngại ngùng. Những cô hầu gái cũng cúi thấp đầu che giấu gương mặt đỏ ửng. Trong tâm trí ai cũng bái phục Lạc Y vì không chỉ được đại thiếu đế mặt mà còn được nuông chiều hết mực. Sô hưởng thực sự a!!!

Reeng...reeng...

Vừa ăn xong, cùng lúc điện thoại của Phục Ân reo liên hồi. Anh vuốt nhẹ lọn tóc của cô rồi nói.

- Hôm nay chúng ta ngủ ở đây một đêm. Em lên phòng trước đi, anh sẽ lên ngay.

- Dạ, vậy em đi trước.

Sau khi Lạc Y rời đi thì anh cũng quay lại ra lệnh cho người hầu.

- Các người cũng ra ngoài cả đi. Quán gia Lâm, việc tôi nói ông cứ đi mà lo liệu.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Lạc Y vừa đến cửa phòng ngủ, chợt nhớ điện thoại bỏ dưới phòng ăn nên cô quay xuống lấy. Phải gọi lại cho Tuệ Mẫn mới được. Chẳng hiểu sao trong lòng cứ mãi bất an. Không biết Mẫn có xảy ra chuyện gì không nữa. Tâm trạng cô rối bời, lo lắng không thôi. Vừa đến phòng ăn, Lạc Y định đi vào thì nghe tiếng của Phục Ân vọng ra, chẳng biết là anh đang nói chuyện với ai mà chất giọng trầm trầm, rất khó chịu.

"2 tháng? Phá nó đi!"

Đưa tay lên che miệng, Lạc Y mở to hai mắt. Quay người lại chạy một mạch lên phòng. Chẳng hiểu cô đang lo sợ điều gì mà tim như muốn rút ra ngoài, đập rất mạnh. Ngồi bệt xuống giường, tay cô siết chặt trước ngực. Những gì cô vừa nghe chỉ là nhầm lẫn thôi đúng không? Phục Ân không phải người như vậy. Bên kia là ai chứ? Người con gái đó đang có thai kia mà. Anh nở lòng nào kêu phá thì phá. Áp tay lên bụng, cô cắn chặt môi dưới. Hai hàng nước mắt bỗng nhiên tuôn xuống. Đau thắt lòng, cả con tim cô như đang bị bóp nghẹt. Nếu sau này cô thực sự mang thai thì sẽ có kết cục như vậy sao?

"2 tháng? Phá nó đi!"

"..."

"Đây là cơ hội tốt nên bài trừ sớm thì hơn."

"..."

"Tất cả manh mối vụ án năm xưa đều nằm trong đó, phá được nó thì sẽ kể tội tên Tu Nhiễm kia đường đường chính chính."

"..."

"Được."

Phục Ân ngắt máy, hai mày nhíu lại đầy khó chịu. Chỉ cần có chứng cứ thì oan oan tương báo của 25 năm trước sẽ được trả đủ hết. Tu Nhiễm ơi là Tu Nhiễm. Xem ra tháng ngày an nhàn sẽ không được tồn tại bao lâu nữa đâu. Nhếch môi một cái, anh quay người lại đi lên phòng, chợt thấy điện thoại của Lạc Y trên bàn nên tiện thể cầm lên.

Cách

Đến giường và nằm xuống, Phục Ân ôm gọn cả thân ảnh nhỏ nhắn vào lòng. Chẳng hiểu sao anh cứ luôn có cảm giác lo sợ sẽ mất đi Lạc Y. Nếu có thể ôm lấy cô mãi như vậy thì anh nhất quyết ôm đến cuối đời, không để cô có cơ hội bước đi. Hương thơm và hơi ấm này luôn là vũ khí mạnh mẽ giữ chân anh lại. Chưa một người con gái nào khiến anh trở nên điên cuồng chiếm hữu ngoại trừ cô.

Hít nhẹ bên tóc, hương thơm hoa hồng sọc vào mũi, dễ chịu biết bao nhiêu. Nhắm hờ hai mắt, thiêu thiêu ngủ, anh càng siết chặt vòng tay. Chợt Lạc Y nắm lấy tay anh, xoay người lại, cô vùi đầu vào vòm ngực săn chắc.

-Uhm...

-Bảo bối ngủ ngon!

-Anh Ân!- Lạc Y lí nhí.

-Hửm?- Anh nhướn một bên mày.

-Trên danh nghĩa có lẽ em và anh chẳng là gì nhưng trong lòng anh thì sao? Em và anh là thế nào vậy?- Đôi mắt to tròn, long lanh của cô ngược nhìn cả gương mặt góc cạnh của Phục Ân.

-Em là vợ anh, là mẹ của các con anh.- Hai mắt nhắm lại, anh trả lời không cần suy nghĩ.

-Vậy em có thể hỏi anh vài chuyện được không?- Cô mím môi, áy náy.

-Được thôi, em hỏi đi.

-Anh đã có bao nhiêu bạn gái? Còn nhân tình nữa, họ muốn sinh con cho anh lắm à?- Cô chu môi, chẳng ngại ngần gì mà hỏi thẳng.

-Em nghĩ xem anh có bao nhiêu bạn gái và nhân tình có muốn sinh con cho anh không?- Nâng cằm cô, đôi mắt đầy mỉa mai hoặc hơi nhàu lại.

-A...chắc là rất nhiều.- Cô phồng má, bĩu môi.

-Anh chỉ có 1 bạn gái, rất nhiều nhân tình và 1 cô vợ ngoan.- Tiếp tục nhắm mắt, anh kéo đầu Lạc Y tựa vào ngực mình.

Lạc Y lại ngược lên nhìn anh. Một bạn gái sao? Ai vậy? Chẳng lẽ là cô gái lúc chiều? Hmm...còn giấu nữa à? Thượng Phục Ân là tên đáng ghét thực mà.

-Nếu anh nói hiện tại anh chỉ có một mình em, em tin không? Há vợ?

Phục Ân biết cô đang nghĩ gì mà. Lại suy đoán linh tinh rồi đây. Nhiều nhân tình thì sao, những cô gái đó trong mắt anh cũng không bằng một phần nhỏ của Lạc Y, chẳng biết điều gì cả. Hôn nhân giữa anh và Phí Thiên Anh chỉ là giao ước, chẳng có gì ràng buộc. Chỉ cần cưới xong một thời gian sau thì li hôn. Chẳng đụng chạm gì đến cô ta là được. Cần một mình Lạc Y là đủ rồi, không cần thêm bất cứ một ai cả.

-Em tin anh mà nhưng...bạn gái của anh...là ai vậy?

Phục Ân liền mở mắt, Lạc Y đột ngột hỏi khiến anh cũng hơi lúng túng vài phần. Thôi kệ, dù gì cũng trôi qua 10 năm rồi. Còn gì phải vương bận nữa đâu. Lạc Y muốn biết thì kể thôi, cô cũng là một phần của cuộc sống anh mà nên biết một vài chuyện cũ của quá khứ cũng đúng.

-Cô ấy tên là Từ Dung, tụi anh quen nhau lúc học lớp 11. Trôi qua 4 năm, tình cảm càng ngày càng lớn dần. Anh còn nghĩ sau khi ra trường thì sẽ có một lễ cưới như trong mơ. Nhưng đến năm 2 đại học, cô ấy lại gặp được một người con trai khác. Dù tiền tài, danh vọng anh đều có thể đáp ứng nhưng cô ấy vẫn quyết định theo người kia. Một người vô tình cạ nghĩa như vậy còn nhớ nhưng làm gì.

4 năm? Lâu như vậy mà còn kết thúc một cách đơn giản, còn cô mới vài tháng thì có phải là quá mơ hồ rồi không? Lạc Y nín bật, có lẽ anh yêu cô ấy rất nhiều. Đến bây giờ còn nhớ rõ như vậy. Tình đầu thường khó quên, chả trách sao anh lại kể ra vanh vách. Bây giờ lại hiểu anh nhiều hơn. Không ngờ anh lại rất nặng tình. Càng nghĩ cô càng sợ vị trí của mình trong anh dễ bị lung lay. Lúc nào Lạc Y cũng muốn chiếm được sự tin nhiệm của anh, muốn anh đặt niềm tin vào mình. Nhưng cuối cùng liệu cả hai có còn giữ được tháng ngày yên bình như hiện tại không?

Ôm chặt lấy anh, Lạc Y ngược nhìn Phục Ân và mỉm cười thật tươi.

-Em sẽ không bao giờ phản bội anh.

-Em lấy gì đảm bảo đây?- Phục Ân cẩn nhẹ môi cô.

-Chẳng phải...người ta muốn sinh con cho anh sao? Và lại anh lấy lần đầu của em rồi, không theo anh thì theo ai đây?- Lạc Y đỏ ửng mặt, ngại ngùng mà lí nhí, ngón tay tro tro vào khuôn ngực anh.

Phục Ân vụt dậy đề lên người cô, hơi thở ấm nóng cũng phả vào hai bên má. Đưa tay vào trong áo, nụ cười ranh mãnh chợt thoát ần thoát hiện trên môi anh.

-Anh Ân em không đùa nữa mà.

-Không theo anh thì theo ai? Vậy thì anh không yêu em thì yêu ai?

-A...không đùa nữa. Người ta...người ta...còn đau đó.

-Anh sẽ nhẹ nhàng mà.

-Tha em đi. A...um...nhột nha...

-Bảo bối đừng quậy nữa, yên nào.

-Mới hôm qua rồi, tha cho em đi anh.

-Suýt! Em lại mắc cảm rồi.

...

Ào

Một xô nước lạnh tạt thẳng vào Tuệ Mẫn. Cô giật mình tỉnh dậy, cơ thể chợt run rẩy, lạnh cóng. Một môi tựa người vào vách, gương mặt cô nhăn nhó, thân người đau nhức.

-Ra ngoài hết đi.- Tiếng của một cô gái vang lên.

-Vâng, thưa tiểu thư.

Tất cả những vệ sĩ đều ra ngoài và đóng chặt cửa. Trong căn phòng hoang tàn, ẩm mốc chỉ còn lại Tuệ Mẫn và cô gái kia. Chất giọng này Tuệ Mẫn đã nghe ở đâu rồi nhưng vẫn không thể nhớ ra. Rốt cuộc thì cả hai có ân oán gì với nhau sao?

-Vẫn chưa chịu mở mắt sao?- Cô ấy lại cất giọng.

-Cô là ai? Tại sao lại bắt tôi?- Tuệ Mẫn thều thào, lí nhí nói không ra hơi.

-Hừ, những gì thuộc về tôi thì tôi đòi lại thôi.- Cô ấy quay lại nhìn cô rồi nở một nụ cười đều giả.

Tuệ Mẫn mở to hai mắt, kinh ngạc vô cùng. Là cô ta sao? Tại sao lại có mặt ở đây? Vì chuyện giữa cô và Võ Khanh nên mới bắt cô đến đây à?

-Hoàng Lệ Hoa?

-Ngạc nhiên đến vậy sao? Cô tốt nhất là nên nghĩ cho bản thân của mình đi. Thân phận chẳng ra gì mà đòi bám víu Võ Khanh?- Lệ Hoa nghiêng răng, bóp chặt bên má Tuệ Mẫn.

-Tôi và Võ Khanh đã...đã chia tay. Cho dù cô có giết chết tôi...thì cũng không liên quan anh ấy.- Cô đau đớn, nhăn mặt, khó nhọc nói.

-Chia tay? Tao không phải con cóc để mày lừa.- Lệ Hoa hất tay ra khiến Tuệ Mẫn ngã nhào ra đất.

-A...tôi nói thật. Cô cứ gọi cho Võ Khanh, kết quả cũng vậy thôi.

Lệ Hoa nắm tóc Tuệ Mẫn kéo lên. Hai mắt bùng bùng lửa giận. Tay càng siết chặt nắm tóc, cô ta cắn chặt răng.

-A...đau...buông tôi ra!

-Định lừa tao để Võ Khanh biết vị trí của mày à? Con khốn!

Chát

Tuệ Mẫn đau đớn gục hẳn dưới đất. Trên mặt in hằn năm ngón tay đỏ ửng. Ngay khoé môi rỉ máu, cô cố gắng kiềm lại. Dù có như thế nào cũng không được khóc trước mặt Lệ Hoa, không thể để cô ta xem thường. Thở dốc từng nhịp, cô cắn môi chịu đựng. Lệ Hoa thế nào cũng dùng cô để ép buộc Vy Khanh. Cứ để cô ta bắt nạt, ức hiếp cô đi. Đừng để Vy Khanh biết được. Thà rằng cô chết cũng không để anh trao đổi bất cứ điều kiện gì với Lệ Hoa.

-Nhìn mày đi, thống khổ lắm à? Mày hơn tao cái gì? Hơn tao cái gì mà Vy Khanh lại chọn mày chứ?- Một lần nữa kéo đầu Tuệ Mẫn, cô ta hung hăng quát tháo.

-Lệ Hoa, tôi nói rồi. Chúng tôi đã chia tay, dù tôi có bị chôn vùi ở đây thì anh ấy cũng không quan tâm đâu.

-Đừng có mà vờ vịt. Còn nhiều điều thú vị dành cho mày lắm đấy.- Lệ Hoa đứng dậy, phui phui tay.- Hôm nay chơi đủ rồi. Tao muốn thấy mày từng ngày từng ngày bị dày vò. Chẳng dễ dàng gì mày thoát được lòng bàn tay của tao đâu, hừ.

Râm

Lệ Hoa ra ngoài, đóng sầm cửa lại trả lại không gian im ắng cho căn phòng. Đây là lỗi của ai vậy? Yêu cũng có lỗi sao? Cô yêu Vy Khanh thôi mà, đã làm nên chuyện tày đình gì đâu chứ? Tại sao ông trời cứ năm lần bảy lượt khiến cả hai xảy ra khúc mắc? Chia tay rồi đầu hằn là hết yêu. Buông tay rồi đầu hằn là chẳng liên quan gì.

"Vy Khanh, dù có ra sao thì em cũng sẽ hi sinh vì anh. Mong rằng anh sẽ không biết mà đến đây. Xem như đây là điều duy nhất em có thể làm cho người mà em yêu thương nhất. Phương trời đó...anh nhất định phải thật bình yên."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tập Kích

(*) Từ chap này tên Dật Dân sẽ thay đổi thành Mạn Phong.

Mạn Phong đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc. Đi đến bên cửa sổ, anh chống tay, nhắm mắt tận hưởng gió trời thanh mát. Mọi thứ ở đây trông trái vô cùng. Tuy rằng trong tay có tiền, rất rất nhiều tiền nhưng lại thiếu mất đi tình thương. Năm đó, khi Mạn Phong vừa ra đời thì mẹ do sinh khó mà mất. Cha vì lập nghiệp nên gửi lại nhà ngoại trông coi. Chỉ có ngoại, một mình ngoại tảo tần nuôi nấng anh khôn lớn. Vượt qua được đại học, vừa vào làm được ở Thương Ân thì ngoại lại ra đi. Thế giới rộng lớn này chỉ còn mỗi anh là cô đơn độc mã.

May mắn thay, Lạc Y đã xuất hiện. Ấn tượng đầu tiên của anh về cô là một cô gái rất lễ phép. Anh về thăm trường cũ thì vô tình gặp được cô. Lạc Y không ngần ngại mà chào hỏi vui vẻ. Mạn Phong hỏi tại sao lại biết anh về thăm trường thì cô chỉ cười tươi, ngập ngừng đáp "em thấy anh rất lạ, trên tay còn mang theo hoa nên chắc chắn là về thăm trường". Trôi qua 5 năm, cô vẫn như vậy, vẫn nụ cười hồn nhiên ngày nào. Chỉ có điều là trưởng thành hơn và càng biết lễ độ hơn. Bây giờ cô sao rồi nhỉ? Cuộc sống có tốt hơn trước không? Nam nhân kia vẫn sủng hạnh cô đấy chứ?

Mỉm cười thật rạng rỡ, nhìn lên bầu trời cao. Hoàng hôn buông xuống tuyệt đẹp. Nếu cùng ngắm hoàng hôn với người trong lòng thì tốt biết bao. Dù có ra sao đi nữa thì Lạc Y vẫn còn chỗ dựa là anh. Chỉ là Mạn Phong lùi bước để cô có được hạnh phúc trọn vẹn nhưng người đó sau này không trân trọng Lạc Y nữa thì chắc chắn anh sẽ cướp cô về một cách quan mình chính đại. Tình cảm không thể đùa cợt, đã đặt hết kì vọng vào Lạc Y thì tuyệt đối Đồng Phương Mạn Phong không hề hối hận.

Cốc...cốc...

- Vào đi!- Giọng của anh vọng ra.

Cách

Cánh cửa bật mở. Phía ngoài, Diệu Loan đi vào, trên tay còn mang theo một ấm trà và tách nhỏ. Đặt chúng lên bàn, cô vui vẻ rót ra tách.

-Em mang trà thảo mộc cho anh đây. Vừa thanh mát lại thư thả đầu óc.- Diệu Loan đưa cho anh tách trà.

-Uhm, rất thơm.- Hớp một ngụm, anh gật gù.- Vài hôm nữa sẽ có thực tập sinh đến tập đoàn của mình, em sắp xếp cho họ công việc đơn giản một tí.

-Anh hai yên tâm, em sẽ sắp xếp ổn thỏa mà.- Cô mỉm cười rồi lại rót trà.- Nghe bảo lần này có sinh viên ưu tú nhất đại học Bowl đến nữa.

-Thế sao? Anh cũng chẳng quan tâm cho lắm. Mà mọi thứ nên chuẩn bị chu đáo vào. Chứ ít cũng tạo được thiện cảm, với lại để ý các nhân viên đừng để làm khó dễ họ. Những người như vậy anh gặp nhiều rồi.

Anh gặp rất nhiều rồi chứ. Vì lúc trước khi Lạc Y còn là thực tập sinh thì cũng bị ức hiếp như vậy, còn xa lạ gì nữa đâu. Nơi nào cũng sẽ thế thôi nhưng tuyệt đối những chuyện này không được phép xảy ra ở Triệu Tân, nơi chính anh làm chủ.

-Dạ! Vậy thôi không phiền anh nữa. Em về phòng đây!

-Ừm!

Diệu Loan vừa quay người định rời đi nhưng không may lỡ bị vấp chân. Ngã nhào ra trước, xem tí là tiếp đất. May mắn thay Mạn Phong đã kịp thời nắm cổ tay cô đỡ lại. Diệu Loan nhắm tịt mắt, cắn môi. Những tưởng sẽ rất đau nhưng đột nhiên bên cạnh cô lại có cảm giác ấm áp, mềm mại, có cả hương bạc hà nam tính sọc vào mũi. Mùi hương này rất quen, suốt cả đời này cô cũng không thể quên được. Dù chỉ 1 lần, 1 lần cảm nhận nhưng suốt ngần ấy năm cô cũng không thể quên. Hôm nay, một lần nữa Diệu Loan được cảm nhận nó. Chính xác là nó, không sai tí nào.

Vừa mở mắt, nhận định mình đang trong vòng tay của Mạn Phong thì cô vội vàng tránh xa anh. Lúng ta lúng túng, mặt đỏ như gấc. Cô cúi đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

-Em...em cảm ơn.

Trở mắt nhìn theo cô, Mạn Phong ngây người một lúc. Con gái lúng túng vậy là vì sao nhỉ? Ngày trước Lạc Y cũng như vậy đấy, rất đáng yêu. Nhưng Diệu Loan là em gái anh mà. Sao lại hấp tấp như thế chứ? Hay là đó giờ chưa có mối tình đầu, chưa chạm đến nam nhân nên mới vậy. Chắc phải tìm một người ưng mắt cho Diệu Loan thôi. Bật cười một cái, anh quay lại bàn làm tiếp tục công việc đang dang dở.

...

Trên đường về lại trung tâm thành phố Thục Xuyên, Lạc Y vui vẻ ngân nga vài câu hát. Sáng nay Phục Ân tặng cho cô một bộ trang sức "Đại Dương Xanh". Nó gồm dây chuyền, hoa tai, lắc tay và nhẫn. Đều được đính kim cương lấp lánh. Chính giữa là một viên kim cương hình trái tim xanh biếc. Cô còn nghe loáng thoáng từ quản gia và người hầu là Phục Ân phải đến phiên đầu giá để mang chúng về. Trên thế giới cũng không có bộ thứ hai. Được người yêu quan tâm như vậy chả trách sao tâm tình cô hôm nay thật tốt.

Thì ra, làm tiểu thư, phu nhân nhà giàu đều như vậy. Thích thứ gì thì có thứ đó. Ngồi không lên tiếng cũng có người mang thức ăn, nước uống tận miệng. Nằm một chỗ cũng có cái ăn. Chả bù cho cô, tuy rằng mẹ lo lắng cho cô đầy đủ, không để thiếu thốn thứ gì. Nhưng ngay từ nhỏ, Lạc Y đã nhìn ra được những khó khăn của mẹ khi một mình bươn chải để nuôi nấng cô. Dù hứa với lòng sẽ luôn nghe lời và chăm sóc cho mẹ chu đáo. Có lẽ bây giờ cô đã không thể giữ được lời hứa đó. Chấp nhận phía sau anh thì cô cũng phải chấp nhận những đàm tiếu về mình thôi.

Nhìn qua Lạc Y, Phục Ân liếc nhẹ môi dưới. Mèo nhỏ này cứ vô tư như vậy là được rồi. Đừng khiến những thứ không liên quan mà phải bận tâm nữa. Dù sao vẫn còn anh ở đây mà. Chỉ cần anh còn sống thì chắc chắn không ai có thể ức hiếp được cô. Không uống công anh lấy bằng được "Đại Dương Xanh" về. Bỏ ra cả núi tiền để đổi lấy nụ cười của cô, đối với anh chẳng có gì là quá đáng.

-Cẩn biệt thự đó là do em đứng tên. Vì vậy người hầu đó cũng là của em và em là chủ nhân của họ.

Lạc Y mở mắt kinh ngạc nhìn anh. Bất ngờ tốt độ, cô lắp bắp không ngừng.

-Em...em đứng tên? Anh có đùa không vậy?

-Thật!- Mở một ngăn trên xe, anh đưa cho cô một thẻ ATM bằng vàng óng ánh.- Đây cũng là của em. Cứ sử dụng thoải mái đi. Em mua thứ gì, tốn bao nhiêu thì chiếc thẻ này cũng có thể trả hết.

-A...- Cô càng kinh hoàng hơn, nhìn anh bằng ánh mắt khác thường.- Nó...của em?

-Thì là của em mà.- Anh gật gù.

-À thôi.- Cô cười trừ, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.- Anh cắt nó đi...hiện tại em không cần mua thứ gì hết.

-Sao lại không cần? Đến khi cần thiết ngộ nhờ anh đi công tác thì sao? Có cái mà xoay sở.- Anh chặc lưỡi.

-Anh cứ giữ đi. Em muốn mua thứ gì thì nói với anh là được mà đúng không?- Cô giương đôi mắt long lanh như mèo nhỏ nhìn anh.- Chúng ta là vợ chồng, sao em giấu anh được.

-Phù...Được rồi.- Phục Ân thở dài trước sự thảo mai quá đà của cô, chột anh phì cười, xoa đầu mèo nhỏ.- Bất cứ chuyện gì cũng phải gọi anh đấy.

-Em biết mà!

-Nhưng đôi lại...- Nói đến đây thì anh im lặng, lắp lửng.

-Đổi gì vậy?- Cô mở to mắt, chờ đợi.

-Em phải đeo bộ trang sức kia đi làm

-Hả? Sao có thể? Người ta hỏi thì em trả lời thế nào đây? Em làm gì đủ số tiền để mua nó? Không được, tuyệt đối không được.- Cô xoa tay, lắc đầu ngày ngày.

-Nói anh thường từ đột kí thành công hợp đồng và thanh toán được nợ là ổn thôi.- Anh nhún vai, tâm tư vẫn rất bình thản.

-Thôi, em cắt nó là được mà.

-Đó là 2 lựa chọn dành cho em. Không bàn nữa nhé. Bây giờ anh đưa em đến công ty rồi đến Nam Phiến. Đến đầu tháng sau mới quay về. Mọi công việc Lập Hàn sẽ xử lý, em cũng hỗ trợ cậu ấy đi.

-Vâng!- Đôi mắt cô chùng xuống.

Ngày cưới của anh là 27/3. Bây giờ mới đầu tháng 3 thôi. Vậy là phải xa anh tận 1 tháng lận. Đột trước anh chỉ đi công tác một tuần mà cô còn nhớ da diết như vậy đến cả 1 tháng thì biết làm sao đây. Đành phải chấp nhận thôi. Mong rằng mọi thứ như lời anh nói, chỉ là hôn nhân giả và không có bất kể ân tình gì.

-Phó Tổng khi nào mới về lại vậy anh? Còn chuyện của Mẫn và anh ấy nữa. Bây giờ em vẫn chưa liên lạc được với Mẫn đây.

-Họ đang ở cùng nhau, tình cảm đã tốt hơn rồi.- Anh vội biện có.

-Sao anh biết chứ?- Cô chu môi hỏi, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

-Là Vy Khanh gọi cho anh. Em đừng lo lắng quá!

-Dạ!

Phục Ân nhủ mày. Chuyện Tuệ Mẫn bị bắt cóc anh cũng biết chứ. Tuy Côn Phở không phải đắt mà anh quản nhưng tai mắt của anh ở đó cũng khá nhiều. Và lại một số vệ sĩ võ học tinh anh và những kĩ thuật viên ưu tú về máy móc, thiết bị điện tử cũng được Phục Ân điều sang Côn Phở trợ giúp Vy Khanh. Nên chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được Tuệ Mẫn thôi. Anh biết chuyện này phải nói với Lạc Y nhưng nói ra bây giờ chỉ khiến cô thêm lo lắng chứ chẳng làm được gì hơn. Thôi thì đành im lặng và hành động bí mật vậy.

Liếc mắt qua kính chiếu hậu, nhìn thấy phía sau có vài chiếc ô tô lạ hoặc bám theo. Đảo mắt một cái, anh lấy điện thoại và gọi.

"3 phút để đến ngoại ô Thục Xuyên."

-Em phải thật bình tĩnh.- Vừa dứt câu, Phục Ân liền tăng tốc.

Lạc Y hoảng hốt, dựa sát người ra sau. Cô tái xanh mặt mày, tay siết chặt lấy vạt áo. Phục Ân làm sao mà chạy nhanh thế? Nhìn ra kính chiếu hậu, thấy bám sau có rất nhiều xe cố đuổi theo. Càng lo lắng hơn cho Phục Ân, cô mở to mắt nhìn anh. Trông anh căng thẳng vô cùng. Sắc mặt tối sầm lại, đáng sợ thực sự.

Đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó nhưng thôi, tốt nhất là cô nên im lặng thì hơn.

Phía trước Phục Ân lại có thêm rất nhiều ô tô dừng xe, chắn lối đi. Anh đánh tay lái, phanh gấp khiến con xe quay nửa vòng, khói bay mù mịt. Nhắm tịt mắt, Lạc Y như hồn bay phách tán. Tâm trí như treo tận 9 tầng mây. Cứ tưởng đâu là cô đã đi gặp Diêm Vương rồi chứ.

-Em ở yên, đừng ra ngoài.

Vừa dứt câu, Phục Ân liền ra ngoài, còn lấy cả súng chuẩn bị sẵn trong hộc. Lạc Y lo lắng, hai mắt rung rung. Phải làm gì để giúp anh bây giờ?

Phục Ân ra ngoài, cùng lúc những người trong xe cũng bước ra. Trên tay mỗi người đều mang súng, rất nhiều người, rất nhiều súng. Nhìn bóng lưng Phục Ân, tự nhiên cô lại kinh sợ anh tột độ. Trông cứ lạnh lạnh sống lưng, như là trước mắt cô là một người hoàn toàn khác. Không còn là Phục Ân ôn nhu nữa mà là một người đầy máu lạnh, vô tình.

Phục Ân bắt đầu đánh nhau với họ rồi. Lúc nguy hiểm như thế này mà cô lại chỉ biết ngồi im trơ mắt nhìn và không thể làm gì. Thân thù của anh rất nhanh, nhanh chóng đã hạ được nhiều đối thủ. Nhìn thấy có một tên nhắm súng vào anh, Lạc Y liền không do dự mà xuống xe, chạy vụt ra ngoài.

-Anh Ân!

Đoàng

-Lạc Y!

Phục Ân ôm lấy Lạc Y vào lòng, che chở cho cô. Tuy né được viên đạn nhưng nó vẫn xoẹt ngang bắp tay của anh khiến máu tuông ra rất nhiều. Phục Ân đưa tay lên che mắt cô lại, anh thì thào bên tai.

-Đừng nghĩ gì cả, nghĩ đến nụ cười của anh thôi.

Tiếng đánh nhau lại vang lên không ngừng. Phục Ân vì mang theo cô nên thao tác cũng chậm đi. Lạc Y hối hận cắn chặt môi dưới. Anh như thế này cũng là tại cô cả. Lạc Y nghe thêm nhiều tiếng xe dừng lại. Những người kia còn hô to "Xin lỗi Lão Đại!".

-Phục Ân vào xe trước, những tên ruồi nhặng này để tôi lo.

Đó là giọng của Lập Hàn, chính xác là vậy. May quá, có người đến cứu rồi. Phục Ân đưa cô về xe. Để anh tựa người ở trước, cô vào xe tìm bông băng và thuốc đỏ. Quay lại bên Phục Ân, cô im lặng, lặng lẽ sát trùng và băng bó vết thương. May mắn đó chỉ là vết thương ngoài da, không có gì nguy hiểm, bằng không cả đời này cô sẽ ân hận mãi không thôi.

Phục Ân nhìn cô, ánh mắt dịu đi vài phần. Làm sao trách cô đây, cũng vì lo cho anh nên cô mới dần thân như vậy. Hành động đó càng khiến anh càng trân quý cô hơn. Tiểu bảo bối này, đến cả tính mạng của mình mà cũng xem thường được. Nắm lấy tay Lạc Y, anh ôn nhu hôn lên đấy.

-Đã không sao rồi, không còn sợ nữa.

-Là em, lỗi do em.- Cô lại rung rung, thút thít khóc.

-Thôi nào, đã không sao. Anh vẫn khỏe mạnh đấy thôi.

Cùng lúc mọi thứ đã được xử lý xong. Tất cả những tên kia đều bị bắt sống, không chừa một tên. Lập Hàn đi đến, nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại và nói.

-Thượng Tổng, xin lỗi chúng tôi đến trễ.

Nhìn vết thương bên tay Phục Ân rồi nhìn về âm thầm của Lạc Y thì anh liền biết chuyện gì xảy ra. Mím môi không nói gì, Lập Hàn trong lòng như có lửa đốt.

-Cậu đưa Lạc Y đến công ty giúp tôi. Bây giờ tôi phải đi Nam Phiến gấp.- Phục Ân nhìn Lập Hàn rồi quay sang Lạc Y.- Em vào xe của Lập Hàn đi, anh nói chuyện với cậu ấy một chút.

-Vết thương của anh...- Đôi mắt ngấn nước của cô nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay anh.

-Đã không sao rồi mà. Có em băng bó giúp chắc chắn sẽ mau lành thôi.- Anh áp tay vào bên má, môi cũng khẽ cười.

Lạc Y mím môi, cô bước đến nhẹ nhàng vòng tay ôm anh. Tựa đầu vào vòm ngực ấm áp, cô sụt sùi.

-Anh phải giữ bản thân mình, đừng để mệt quá đấy. Em sẽ chờ anh về!

-Được, được. Anh quay về sớm thôi.- Phục Ân ôm lấy cô rồi hôn lên trán.

-E hèm...- Lập Hàn hắng giọng, ai thấu hiểu cho kiếp độc thân như anh đây chứ.- Trời hôm nay đẹp nhỉ?

Phục Ân lườm anh một cái rồi ân cần vuốt tóc cô.

-Em về xe đi! Anh sẽ thường xuyên gọi cho em mà.

-Dạ!

Lạc Y luyến tiếc rời vòng tay của anh. Cảm giác hụt hẫng vây lấy cô. Rồi những ngày tháng tiếp theo có lẽ cô sẽ đau khổ hơn bây giờ gấp vạn lần. Giá như cô và anh không quá chênh lệch về gia thế. Giá như anh có thể tự làm chủ được hạnh phúc của mình. Và giá như sau này cô vẫn cố gắng níu giữ anh như bây giờ. Thì có lẽ...hạnh phúc đó sẽ không còn mong manh.

-Tình cảm phu thê tốt quá nhỉ? Chẳng bù cho tao.- Lập Hàn lắc đầu ngao ngán nhưng cũng không kém phần kinh ngạc, lần đầu tiên trong đời anh thấy Phục Ân ôn nhu, dịu dàng như vậy, còn cười nữa chứ.

-Em gái Giai Giai, Lý Giai Linh rất hợp. Con bé cũng thích mày lắm.- Phục Ân nhàn nhạt nhếch môi.

-Không bao giờ nhé! Giai Linh còn rất trẻ con. Chẳng hợp!- Lập Hàn hừ lạnh.

-Không xàm nữa. Trong thời gian tao đi vắng, mày lo sắp xếp mọi việc ở công ty đi. Vỹ Khanh đang giải cứu cho Tuệ Mẫn chắc cũng vài ngày nữa thì về. Không may thì mày qua đó phụ một chuyến. Nhược Thân lãnh lợi thì giao nhiệm vụ Giám Đốc Ngoại Giao. Giai Giai cũng nhạy bén nên đưa qua Giám Đốc Marketing kèm theo nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn cho Lạc Y.- Tựa người trước đầu xe, Phục Ân vòng tay trước ngực.

-Giai Giai sao dễ dàng đồng ý bảo vệ Lạc Y chứ? Mày cũng biết rõ tính của con bé.- Lập Hàn nhiu mày.

-Không phải là kẻ kẻ theo sau, chỉ là để mắt một tí rồi thôi. Cứ nói tao bảo làm vậy.

-Đành vậy! Nhưng hôm nay đã nghỉ ai làm chưa?- Lập Hàn nhún vai.

-Tu Nhiễm! Lần này là muốn đối đầu thực rồi.- Phục Ân gật gù, môi lại nhếch lên.

- Chẳng phải ông ta đang sống ản sao? Cũng nhảy bén quá chứ.- Lập Hàn khinh khỉnh nói.

- Rất nhảy bén.- Anh nhường một bên mày.- Cứ theo kế hoạch mà làm, chúng ta đâu phải kẻ ngốc mà không biết ông ta cố tình theo dõi.

- Được rồi, không còn gì nữa thì tao về công ty đây. Vừa đón họ về thì tức tốc đến đây với mày. Hai người đó cũng đang ở công ty chờ đợi.- Cho hai tay vào túi, anh đẩy gọng kính lên.

- Ủ, tao đi đây.- Phục Ân vừa quay lưng thì nghe giọng của Lập Hàn cất lên.

- Tao sẽ chăm sóc chị dâu thật tốt, không ai bắt nạt chị dâu đâu.

Phục Ân vừa quay đầu lại nhìn thì thấy Lập Hàn đã chạy đến xe rồi. Tên tiểu tử này càng ngày càng không ra gì. Trước mặt người ta thì thôi, lạnh lùng vô đối. Vậy mà nói chuyện với anh thì như con cáo đàn, dỏ dỏ ương ương. Hôm nào phải vạch cái bộ mặt nai tơ ăn thịt sói của hắn cho bản dân thiên hạ biết mới được.

...

Cạch

Lệ Hoa vào trong căn phòng hoang. Thấy Tuệ Mẫn mệt mỏi, nằm sõng soài ra đất cô ấy liền ra hiệu cho vệ sĩ kéo lên. Cả người Tuệ Mẫn lem luốc, đầy bụi bẩn, đầu tóc lại rũ rượi. Thấy thân thể cô như vậy khiến Lệ Hoa rất hài lòng hả dạ. Nâng mặt Tuệ Mẫn lên, Lệ Hoa chắc lưỡi rồi lắc đầu.

- Tội nghiệp, đáng thương quá đi.

- Hoàng Lệ Hoa, cô có bản lĩnh thì giết chết tôi ngay bây giờ. Cho dù hành hạ tôi đến đâu cũng không khiến Vy Khanh xao lòng đâu.- Tuệ Mẫn nghiêng rãnh.

Chát

- Mày lấy quyền gì để nói ở đây?- Lệ Hoa gián một cái tát mạnh vào bên má Tuệ Mẫn.- Hừ...tao không tin Vy Khanh sẽ im hơi lặng tiếng. Chờ xem, cuộc gọi này anh ấy sẽ nói gì.

Lấy điện thoại, Lệ Hoa ấn số và gọi cho Vy Khanh. Bên kia có tín hiệu thì cô ta ngồi xuống đối diện Tuệ Mẫn và mở loa ngoài.

"Tôi là Thượng Vy Khanh!"

"Anh Khanh, còn nhớ em chứ?"

"Hoàng Lệ Hoa? Có chuyện gì?"

"Nếu em nói Tuệ Mẫn đang ở chỗ em thì anh có sốt ruột không?"

"Tuệ Mẫn ở chỗ cô? Lấy gì chứng minh?"

- Tuệ Mẫn à, cô nói gì đi chứ. Bảo Vy Khanh đến cứu cô đi.- Lệ Hoa nhếch môi.

Tuệ Mẫn một mực giữ im lặng, không thể để Vy Khanh biết cô ở đây. Vy Khanh không thể trao đổi bất cứ thứ gì với Lệ Hoa, đặc biệt là tình cảm. Đừng chỉ vì cô mà hạnh phúc của anh đổ vỡ như vậy. Với ai cô cũng có thể nhường Vy Khanh cho nhưng với Lệ Hoa thì không. Cô đã nhìn thấu được con người của Lệ Hoa ra sao rồi, cô ta không xứng với Vy Khanh. Dù bây giờ cô và anh đã chia tay nhưng anh không thể thuộc về Hoàng Lệ Hoa được.

- Con khốn, mày nói gì đi chứ.- Lệ Hoa tức giận bóp chặt hai má cô.

"Hoàng tiểu thư, cô đừng ở đó mà diễn kịch nữa. Tôi cũng nói cho cô biết. Tôi và Tuệ Mẫn đã chia tay, cô ấy có ở chỗ cô hay không, sống tốt hay tồi tệ thì cũng chẳng liên quan đến Thượng Vy Khanh tôi. Hừ..."

"Tút...tút...tút..."

Lệ Hoa cắn môi. Vy Khanh đã tuyệt tình cúp máy, hai người họ không còn gì thật. Uống công mấy hôm nay bắt giữ Tuệ Mẫn, bây giờ thì chẳng ra kết quả gì. Siết chặt tay thành nắm đấm. Lệ Hoa đứng bật dậy rồi nhếch môi. Dù sao cũng là người yêu cũ của Vy Khanh, hành hạ tốt một chút, để lại vết nhơ tốt một chút cũng không thành vấn đề rồi chứ.

- Cô ta không cần nữa, tặng cho các người.

Nói rồi Lệ Hoa nhanh chóng bỏ ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tuệ Mẫn mặt mày tái mét. Không phải chứ? Là cô nghe lầm rồi, ý của Lệ Hoa không phải vậy. Nép sát người vào vách tường ẩm mốc, cô sợ hãi co ro

người lại. Cả người run cầm cập, cô hoảng loạn hét lên.

-Các người tránh xa tôi ra...ý của Lệ Hoa không phải là vậy. Tránh ra đi!

-Không phải vậy thì là gì hả món quà?- Một trong bốn tên giễu cợt nói.

-Yên tâm, ngoan ngoãn một chút thì tui anh sẽ nhẹ nhàng với em, haha.- Tiếng nói vừa dứt thì bốn tên bắt đầu cười khà ố.

-Không, tôi không muốn. Buông ra...buông tôi ra...

Cô giãy nãy, nước mắt giàn giụa. Lúc này cô lại càng nghĩ đến Vy Khanh nhiều hơn. Vừa này anh tuyệt tình như vậy là rất đúng. Không nên đến đây, một mình cô chịu đựng là quá đủ rồi. Có chết ở đây cũng được, chết một mình cô thôi.

Chiếc áo trên người bị xé toạc, lộ ra khuôn ngực đầy đặn, săn chắc. Làn da trắng nõn nà, mịn màng như trẻ nhỏ càng khiến những tên kia thêm thèm thuồng, nhìn trần trụi vào cô.

Vừa định gỡ móc áo con thì một tiếng động lớn khiến bọn hắn phải khựng người, dừng tay lại.

Rầm

Cánh cửa căn nhà hoang bị đá văng ra. Bên ngoài có rất nhiều người ập vào. Toàn là vest đen, cao to lực lưỡng. Trên tay họ còn mang theo cả súng. Người của Lệ Hoa bắt đầu run cầm cập, hồn siêu phách tán. Thế lực quá lớn, quá hùng mạnh, lại quá nguy hiểm. Đứng thành hai hàng, họ cúi đầu.

-Lão Nhị!

Vy Khanh đi vào, lướt qua đám người kia, không nhìn họ lấy một lần. Trong mắt lúc này chỉ là hình bóng người con gái trong lòng anh. Nhìn thân thể đầy vết bầm tím của cô khiến anh đau quặn thắt, tim nhói lên từng đợt gần như vỡ vụn. Cởi áo ra rồi khoác vào, che đậy cho cô. Vy Khanh lo lắng áp tay vào mặt của Tuệ Mẫn.

-Mẫn à, em vẫn ổn chứ? Đau nhiều lắm không?

Trước mắt cô là hình bóng một người con trai, tuy không nhìn rõ nhưng qua giọng nói và hơi ấm này thì cô chắc chắn đó là Vy Khanh, người đàn ông duy nhất của đời cô. Áp tay bên má anh, cô thều thào.

-Vy Khanh, anh đến rồi! May quá...em vẫn giữ được lần đầu tiên cho anh.- Vừa nói xong cô liền ngất đi.

-Tuệ Mẫn!- Vy Khanh trầm giọng, chỉ thốt lên được hai từ.

Nhấc bổng Tuệ Mẫn lên rồi ôm trọn cô vào lòng. Anh sai bước ra ngoài, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng về phía trước.

-Lấy đầu của chúng gửi cho Hoàng Lệ Hoa. Bắt sống ả ta mang đến cho tôi.

Những tên đó bắt đầu hoảng loạn hét lớn lên sau bóng anh. Người đàn ông đó quá ư tàn độc. Cũng chỉ vì người con gái đã định là một nửa cuộc đời mình.

-Tiên sinh...tiên sinh tha mạng.

-Chúng tôi chưa làm gì cô ấy cả. Tiên sinh cầu mong tha mạng.

-...

"Hoàng Lệ Hoa, tôi không phải đồ ngọc mà không tra được vị trí cô ở đâu. Chỉ vài câu qua loa cũng khiến cô tin là tôi buông bỏ Tuệ Mẫn thật. Cô đang nằm mơ rồi. Dù trời có sập xuống thì Thượng Vy Khanh tôi cũng chỉ yêu mỗi mình Tuệ Mẫn. Những chuyện vừa qua cô nhất định phải trả giá. Dù cho có khiến cả gia đình cô tan hoang thì tôi cũng không khoan nhượng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người Mới, Là Bạn Hay Thù?

Tại tập đoàn Triệu Tân. Hôm nay là ngày thực tập sinh đến đây để thực tập. Tất cả bàn làm việc đều được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Những thực tập

sinh đứng thành hai hàng nghiêm chỉnh. Phía trước họ là một cô gái vô cùng xinh đẹp và hiền lành. Cô ấy mỉm cười thật tươi rồi nói.

-Chào mừng mọi người đến với Triệu Tân. Tôi là Đông Phương Diệu Loan, phó tổng giám đốc. Trong thời gian thực tập, nơi đây chính là vị trí của mọi người. Tôi mong là chúng ta có thể tương tác tốt với nhau, đồng thời giúp các bạn có thể hoàn thành bản đánh giá khả năng của mình một cách tốt nhất.

-Vâng, chúng tôi sẽ cố gắng.- Mọi người đồng thanh.

-A...

Uych

Một âm thanh vang lên bên ngoài phòng làm việc. Diệu Loan hiếu kỳ ra ngoài thì thấy Mạn Phong và một cô gái đang ngã nhào ra đất, trông cô ấy rất đáng yêu, lại dễ thương hết phần người ta. Anh chia tay ra có ý đỡ dậy nhưng cô gái kia liền gạt ra. Vội vã phủi bụi trên người cô ấy cúi đầu chào Diệu Loan.

-Em chào chị! Xin lỗi em đã đến trễ ạ.

-Không sao, em vào trong đi.- Diệu Loan gật đầu.

Cô ấy quay sang lườm Mạn Phong một cái rồi vào trong. Ngày gì mà xui xẻo gớm. Vừa trễ giờ lại còn bị va vào anh ta nữa. Đi đường cũng dễ mất một tí cơ chứ.

Mạn Phong ngệt mặt, lần đầu tiên anh gặp một cô gái như vậy đấy. Hấp ta hấp tấp rồi bây giờ thái độ cứ như là lỗi của anh vậy. Cười trừ một cái, anh dùng ngón trỏ chỉ vào mình và hỏi Diệu Loan.

-Bộ anh không ra dáng ông chủ à?

-Làm...làm gì có.- Diệu Loan phì cười.- Chắc tại cô ấy không thích người khác chạm vào mình. Vào trong thôi anh hai, mọi người đang chờ đó.

-Ừm!

Vừa vào phòng, gặp bạn bè của mình thì cô gái ấy liền thờ phào. May mắn lần này được sắp xếp cùng những bạn cùng khoá nên chẳng còn gì xa lạ. Thấy cô đến nơi, họ vui vẻ gọi.

-Nghị Nhi đến rồi!

-Chào Nghị Nhi!

-Nghị Nhi, sao cậu đến trễ vậy?- Tiểu Tịnh, một cô bạn thân của Nghị Nhi thắc mắc.

-Mình lỡ dậy trễ, ấy vậy mà đến cửa phòng còn va vào một người con trai. Rõ ràng là anh ta có lỗi mà. Hmm...chẳng biết anh ta là nhân viên ở đâu.- Nhớ đến chuyện lúc nãy, Nghị Nhi càng ầm ức.

-Thôi được rồi, phó tổng vào rồi kìa.- Tiểu Tịnh huýt tay cô.

Trông thấy Diệu Loan đi vào, kế bên còn có Mạn Phong, Nghị Nhi liền quay sang Tiểu Tịnh thì thầm.

-Là anh ta đó!

-Aw...đẹp trai thế?- Hai mắt Tiểu Tịnh sáng rỡ.

Nghị Nhi bĩu môi, dù có là đẹp như tiên giáng trần mà phạm vào cô thì cũng chẳng là cái đỉnh gì. Hừ, càng nhìn càng ngứa mắt. Anh mà để cô biết đang ở bộ phận nào thì chắc chắn cô sẽ hành cho chết luôn.

-Xin giới thiệu với mọi người, bên cạnh tôi chính là Tổng giám đốc tập đoàn Triệu Tân, Đông Phương Mạn Phong.

-Xin chào, tôi rất vui vì mọi người đã đến đây thực tập.- Anh mỉm cười tựa như ánh nắng ban mai.

Nghị Nhi mắt chữ A mồm chữ O không tin vào tai mình. Cô cứ tưởng là nhân viên ai ngờ lại phạm ngay vào xếp Tổng. Mà hình như đầu liên quan gì. Rõ ràng anh ta có lỗi trước, chẳng hề trách cô được. Hừ, may cho anh là trên quyền cô đó.

-Em gái!- Diệu Loan nhìn cô rồi hỏi.- Em tên gì? Sao lại đến trễ?

-Em tên Nghị Nhi, hôm nay em có hơi dậy muộn một tí.- Cô ái ngại nói.

-Em là thực tập sinh ưu tú nhất đại học Bowl, Thượng Nghị Nhi?- Diệu Loan nghiêng đầu nhìn cô từ trên xuống dưới.

-À dạ, là em

-Nghị Nhi là tiểu thư Thượng Tộc ở Lâm Mộc Quốc đó chị, còn có 2 người anh trai cực kỳ chuẩn mực luôn.- Tiểu Tịnh từ đâu chen vào.

-Cậu im lặng xúi đi!- Nghị Nhi vội vã đưa tay bịt khẩu, không để Tiểu Tịnh nói thêm gì.

Mạn Phong khẽ liếc mắt. Là Thượng Tộc sao? Thế là có quan hệ với Phục Ân và Võ Khanh rồi. Vừa nãy thái độ với cấp trên, thêm cả không thiện cảm với anh trai của cô. Bây giờ có đùa một tí cũng không có gì quá đáng nhỉ. Chỉ là đùa, là đùa thôi. Anh muốn cô bé này cũng phải biết một chút lễ độ. Nếu như hôm nay là người khác thì với tính cách của cô gái này, anh chỉ nhìn sơ qua cũng đoán được sẽ không yên ổn gì đâu.

-Tất cả mọi người cứ làm việc bình thường, thoải mái. Còn cô...- Anh nhìn Nghị Nhi.- Sinh viên ưu tú thì trách nhiệm hơn chứ nhỉ? Diệu Loan, em lấy những bản thống kê 2 năm gần đây cho cô ấy xử lý, hạn là đầu tuần sau nộp.

Nói rồi Mạn Phong quay lưng đi một mạch để lại Nghị Nhi còn ngơ ngác chưa hiểu gì. Diệu Loan mỉm cười với cô rồi cũng quay đi.

-Nghị Nhi về chỗ đi, chị sẽ mang hồ sơ đến cho em ngay.

Nghị Nhi đơ người, hai mắt cô chớp chớp chẳng hiểu gì. Đồi tai lủng búng, không nghe rõ. Hình như cô đã đắc tội với cấp trên rồi thì phải. Không phải đùa chứ?

-Nghị Nhi...Nghị Nhi...- Tiểu Tịnh lay vai cô.

-Ồ há?- Cô chợt như hoàn hồn.

-Cậu lần này vô mảnh rồi nha. Được Tổng tài chú ý như vậy.

-Thôi đi, chưa gì mà mình đã thấy cuộc đời bế tắc rồi đây. Huơ...- Cô mếu máo

Chắc chắn anh còn thù hằn chuyện vừa nãy rồi. Người gì đâu mà nhỏ mọn quá đi. Chốc nữa phải tìm cách xin lỗi thôi. Nhượng bộ một chút cho cuộc đời này tươi đẹp thêm tí nữa. Cứ kiểu này mà hết đợt thực tập chắc cô tự tử chết còn hơn.

...

"Tuệ Mẫn đã không sao rồi nội, nội đừng lo quá."

"Con bé vẫn ổn là tốt rồi. Mà này, Duy Thừa Khánh và ông là bạn thân lâu năm, tuy nể mặt ông không oán trách con nhưng tâm tính lại rất dễ bụng. Lựa lời cho khéo rồi xin lỗi ông ấy."

"Dạ, nội lo lễ cưới cho anh hai đi. Còn chuyện bên đây, con gây ra thì con sẽ chịu trách nhiệm."

"Được, nội gửi lời thăm cháu dâu. Mong con bé mau chóng khỏi bệnh."

"Vâng, chào nội."

-Đừng...đừng mà...đừng qua đây...tôi nói các người tránh ra. ĐỪNG!

Tuệ Mẫn bật dậy. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại cả gương mặt và toàn thân. Thở dốc từng nhịp, cô đưa tay đặt lên tim mình. Bỗng nhiên một hơi ấm quen thuộc bao trùm lấy cô. Vòm ngực săn chắc như bầu trời rộng lớn bình yên, đầy sự an toàn. Bật khóc thật to, Tuệ Mẫn dụi đầu vào ngực anh. Những chuyện vừa rồi lại ám ảnh trong tâm trí, không thể nào dứt ra được. Bây giờ mọi thứ cứ hiện rõ mồn một, chẳng thể vui đi.

-Không sao rồi, anh ở đây với em mà.- Võ Khanh vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của cô.

-Em đang ở đâu vậy?- Cô nhìn dáo dác xung quanh.

-Đây là bệnh viện. Vài hôm nữa sức khỏe em hồi phục bình thường thì anh sẽ đưa em về.

-Võ Khanh, em sợ lắm...anh đừng đi được không?- Ôm chặt lấy anh, cô thút thít.

-Anh chẳng muốn đi đâu cả. Cuộc đời anh là do em quyết định. Dù sau này em có đánh có đuổi anh cũng vẫn ở li chỗ này. Đã yêu em thì anh phải bảo vệ được cho em.

Nhìn đáng vẻ sợ sệt, run rẩy của Tuệ Mẫn, anh càng thất lòng. Về sau tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì với cô nữa. Tuệ Mẫn có bất trắc gì thì anh cũng nguyện theo cô đến cùng. Không bao giờ buông tay nữa.

-Em...em đã như vậy, anh còn thương em không?- Cô nhìn anh bằng đôi mắt ướt đẫm.

-Em vẫn còn nguyên vẹn, cho dù em có ra sao thì em vẫn là người con gái của lòng anh. Tuệ Mẫn à, chúng ta quay lại được không? Anh không thể sống thiếu em được phút nào.

-Vỹ Khanh, anh biết em chỉ giận lấy thôi mà. Em không muốn chúng ta phải chia xa một lần nào nữa, bao nhiêu là quá đủ rồi.- Tuệ Mẫn nhắm hờ hai mắt, mím chặt môi.

-Mẫn à, gả cho anh nha.- Áp tay vào má cô, anh thì thầm

Tuệ Mẫn gật đầu không cần suy nghĩ. Tình yêu này đối với cô không hề hối hận. Vội vã gặp anh, vội vàng yêu anh. Mọi thứ xảy ra một cách chóng vánh nhưng cô tin rằng tình cảm của mình đủ lớn để mang lại hạnh phúc cho cả hai. Tuy cô ngang bướng, nóng nảy nhưng thực ra chỉ cần dỗ ngọt vài câu là sẽ dịu ngay. Mỗi tội Vỹ Khanh chẳng hề biết cách dỗ ngọt bạn gái. Nâng cảm cô lên và nhìn thẳng vào đôi mắt phủ màn sương mỏng. Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

-Anh không thể mang đến cho em cả thế giới rộng lớn ở bên ngoài nhưng cả thế giới nhỏ bé của anh nguyện dâng hết cho em. Vợ ngoan!

...

Lạc Y vào phòng làm việc của Lập Hàn, trên tay mang theo một mẫu báo cáo. Bên trong còn có hai người lạ mặt, một nam một nữ. Nhìn dáng vẻ này có lẽ rất thân với Lập Hàn. Đến bàn làm việc của anh, cô đưa nó bằng hai tay.

-Giám đốc Hàn, những gì anh cần tôi đều đã chuẩn bị cả rồi.

-Tốt lắm Lạc Y! À, giới thiệu với cô đây là Sở Giai Giai, bạn thân của tôi cũng như Thượng Tổng và Phó Tổng.

Lập Hàn đưa tay về phía cô gái có mái tóc màu vàng óng. Gương mặt không hề có một cảm xúc nào, vô cùng lạnh nhạt. Dẫu sao thì cô ấy cũng rất đẹp, nước da trắng ngần, đầy mỹ miều.

-Chào cô!- Giai Giai cất giọng.

-Chào Sở tiểu thư.- Lạc Y gật nhẹ đầu.

-Còn đây là Nhục Thần, em nuôi của chúng tôi.

Anh đưa tay về phía chàng trai rất trẻ. Trông cậu ấy tràn đầy sức sống, vui vẻ, sản khoái. Vừa nhìn đã thấy dễ gần.

-Em chào chị.- Nhục Thần cười tươi.

-Chào em!- Lạc Y bật cười.

-Lạc Y có thể giúp tôi phân phó việc ở phòng kế toán một chút không?- Lập Hàn hỏi cô.

-Được chứ. Vậy tôi ra ngoài sắp xếp ngay, chào mọi người.- Nói rồi cô nhanh chóng rời khỏi.

Sở Giai Giai liếc mắt nhìn theo bóng Lạc Y. Những thứ cô ấy đang đeo không phải do Phục Ân dùng 5 triệu để đoạt bằng được ở phiên đấu giá về sao? Đắt giá như vậy mà giao cho một thư ký riêng? Có lẽ quan hệ giữa họ không đơn giản là cấp trên và nhân viên. Không lẽ Phục Ân đã động lòng với người này? Nghiến chặt răng, Giai Giai gằn từng chữ.

-Ai thế?

-Thư ký riêng của Phục Ân.- Lập Hàn nhún vai.

-Thư ký sao? Ý của em là quan hệ giữa cô ta và Lão Đại.- Chống hai tay lên bàn, Giai Giai đứng bật dậy, lớn giọng.

Lập Hàn và Nhục Thần gật bắn người. Tự nhiên đang yên đang lành lại nổi nóng như vậy. Càng ngày càng đổi tính đổi nết, chẳng giống ai. Thấy hai mắt cô bùng bùng lửa giận, Nhục Thần vội vã nắm khuỷu tay kéo cô ngồi xuống.

-Tứ tỷ, chị quá khích rồi. Có gì thì ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện.

-Hừ...- Giai Giai quay mặt sang hướng khác.

-Thái độ của em là gì vậy? Sở Giai Giai, em có còn xem anh là Lão Tam không?- Lập Hàn nhíu mày, chất giọng trầm lại.

Giai Giai không trả lời. Những chuyện liên quan đến Phục Ân cô đều trở nên kích động như vậy. Chẳng hiểu mình đang làm gì nhưng căn bản là cô không kiềm nén được.

-Muốn biết chứ gì? Lạc Y là chị dâu, chị dâu đó. Và em có trách nhiệm để ý đến sự an toàn của cô ấy.

Những lời Lập Hàn nói như chấn động tâm lý của Giai Giai. Một lần nữa cô lại vùng lên, siết chặt hai tay thành nắm đấm.

-Không bao giờ, em sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta. Dựa vào đâu mà anh nói là chị dâu chứ? Cô ta hoàn toàn không xứng.

-Đừng làm càng nữa Giai Giai.- Bây giờ lại đến Lập Hàn bật người dậy, đối mặt với cô.- Đó là chủ ý của Lão Đại, em có ý kiến thì cứ gọi trực tiếp mà nói. Nhiệm vụ của anh là thông báo cho em, đến đây cũng hết rồi.

-Lão Tam, Tứ Tỷ...có gì từ từ nói được không?- Nhược Thần đứng cửa giữa, lo lắng không thôi.

-Lão Ngũ, em và Giai Giai ra nước ngoài là học những cách hành sự này sao?- Lập Hàn sa sầm mặt.

-Không, không. Do Tứ Tỷ không chịu đựng được khi bất ngờ có chị dâu sớm như vậy. Em cũng vậy mà.- Nhược Thần xoa tay lia lịa.

-Dù sao thì anh cũng nói cho hai đứa biết. Kiều Lạc Y là do Lão Đại dùng án Phụng Dạ rước về, chính thức là Thượng Thái Thái. Ai không phục tùng thì cứ đứng ra đối đầu với Lão Đại.- Nói rồi Lập Hàn bỏ ra ngoài.- Lão Ngũ, theo anh.

-Dạ!

Giai Giai nhủ mày. Hết Từ Dung rồi đến Lạc Y. Những phụ nữ có tâm địa đó đều không mang lại kết quả tốt lành gì cho Phục Ân. Những tưởng Ngô Từ Dung đã bị bài trừ, sẽ không còn trở ngại. Nào ngờ lần này lại đến Kiều Lạc Y. Sớm muộn gì cũng phải mau chóng trừ khử để sau này không để lại hậu hoạn gì cho Phục Ân nữa. Một lần trong đời anh chịu đau khổ về tình cảm là quá đủ rồi.

____ Giới thiệu nhân vật mới ____

1: Thượng Nghi Nhi (22 tuổi) Tứ tiểu thư của Thượng Tộc. Em họ của Phục Ân và là em ruột của Vỹ Khanh. Từ nhỏ được ra nước ngoài du học. Tính tình lạnh lợi, thẳng thắn. Đôi khi khá là rụt rè.

2: Sở Giai Giai (27 tuổi) mệnh danh Tứ Tỷ. Năm 15 tuổi bị bán vào khu hoa đêm ở Bán Thiệu. May mắn trùng dịp Phục Ân cũng đang công tác ở đó nên kịp thời cứu vớt. Sau đó được rèn luyện kỹ năng về võ thuật và điện tử. Khá lạnh nhạt, quyết đoán. Đối với Phục Ân vừa có ơn và vừa có tình. Chỉ cần tổn hại đến anh thì cô sẽ liều cả sinh mạng của mình để thay thế.

3: Bác Nhược Thần (19 tuổi) xuất thân là thiếu gia dòng tộc. Nhưng từ khi vừa sinh ra đã mang mệnh sát. Vì sợ hệ lụy gia đình nên cha mẹ đã đem đi vứt. Tuy là vậy nhưng nụ cười tươi luôn hiện hữu trên gương mặt bầu bĩnh của cậu. Sống đầu đường xó chợ, đến lúc dần thân vào làm xã hội đen khi nào không hay. Có một lần đỡ giúp Phục Ân một nhát dao nên được anh đưa về chăm sóc. Đối với Phục Ân, Nhược Thần cũng quan trọng như Vỹ Khanh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chung Một Khoảng Trời Nhưng Lòng Xa Cách

Cốc...Cốc...

-Vào đi!

Cách

Cánh cửa mở ra, Nghi Nhi rụt rè bước vào. Trông thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Mạn Phong, chợt tim cô lỡ một nhịp, đập liên hồi. Hai má cũng bắt đầu đỏ ửng, nóng ran. Ôm sát tài liệu trong lồng ngực, cô dè chừng từng bước đi đến bàn làm việc của anh.

-Chào Đông Phương Tổng! Em muốn nộp bản thống kê.- Cô ái ngại, cắn chặt môi dưới.

-Đưa cho tôi.- Mạn Phong đưa tay lấy, mắt vẫn dán vào màn hình laptop.

-Vâng!

Không biết vì sao lúc này cô lại thấy anh như là gặp cộp, không thể khống chế bản thân mình. Đưa tài liệu bằng cả hai tay, cô mím môi nhìn chằm chằm vào anh.

Do không nhìn Nghi Nhi, chỉ với tay lấy nên vô tình tay của anh chạm vào tay cô, khiến Nghi Nhi giật mình, tay run lẩy bẩy. Mạn Phong ngược mắt lên nhìn sắc mặt đang ửng hồng. Lấy tài liệu đặt xuống bàn. Anh lại nhìn vào màn hình, không quan tâm đến cô gái nhỏ kia.

-Cô có thể ra ngoài rồi.

-À...sếp! Em muốn...xin lỗi.- Cô ấp úng, tim như muốn rút hẳn ra.

- Xin lỗi? Chuyện gì? - Anh nhường mày, vẫn không quan tâm đến cô.

- Chuyện hôm trước em đã thất lễ với anh. Thật tình là lúc đó em đang gấp. - Cô cúi gầm mặt, đầy hối lỗi.

Lúc này thao tác của Mạn Phong ngưng lại. Đan tay vào nhau, chống lên bàn, hai mắt đảo qua nhìn thẳng vào Nghi Nhi. Nhìn đáng vẻ run rẩy của cô khiến anh chợt phì cười. Anh đáng sợ đến thế sao?

- Không sao, tôi không để bụng mấy chuyện đó.

- Vâng... vậy em xin phép.

Nghi Nhi thấy nụ cười của anh thì càng không suy nghĩ được gì. Nhắm tịt mắt, vội vã chuồn hẳn ra ngoài. Mạn Phong nhú mày nhìn theo cô một cách khó hiểu. Lần trước là Diệu Loan, bây giờ đến lượt Nghi Nhi. Sao thế nhỉ? Con gái thật khó hiểu mà. Anh cũng đâu làm gì quá đáng mà họ gặp anh cứ như gặp ma. Hấp ta hấp tấp chạy mất.

Mấy hôm nay không thể liên lạc được với Tuệ Mẫn, Lạc Y cũng không. Chẳng biết bây giờ họ ra sao rồi? Mọi chuyện vẫn bình thường chứ? Đưa tay chạm vào khung ảnh nhỏ được đặt cẩn thận trên bàn làm việc. Mạn Phong mỉm cười nhẹ nhàng khi chạm vào nụ cười hồn nhiên của cô gái trong ảnh. Là anh quá tương tư rồi, đến cả khi trong lòng cô ấy có người đàn ông khác mà anh vẫn không thể buông bỏ. Đặt ảnh cô ở đây xem như anh càng có thêm động lực để hoàn thiện bản thân mình. Lúc nào anh cũng mong Lạc Y có thể chấp nhận anh và xem anh là một chỗ dựa thật vững chắc. Anh sẽ đối tốt với cô mà, anh cũng sẽ bảo vệ cho cô mà. Chỉ cần cô mở lòng thì anh đây không muốn lùi bước.

...

Vỹ Khanh đặt bát cháo đã hết lên bàn rồi lấy thuốc và nước đưa cho Tuệ Mẫn. Nhìn thấy sức khỏe của cô đã hồi phục khiến anh cũng yên tâm phần nào. Đạo này cô ăn uống rất được. Cháo đều ăn hết, còn ăn cả rất nhiều trái cây trắng miệng. Bác sĩ cũng bảo vài ngày nữa nếu tiến triển tốt hơn thì cô sẽ được xuất viện, quay lại cuộc sống bình thường.

- Vỹ Khanh, em cảm ơn anh. - Cô mỉm cười tí cả mắt.

- Vì sao lại cảm ơn anh? - Vỹ Khanh nghiêng đầu hỏi.

- Trong suốt thời gian em ở đây, anh không rời chân nửa bước. Còn chăm sóc em chu đáo như vậy. - Cô chu môi.

- Ngốc quá! - Anh bật cười, bẹo má cô. - Anh là bạn trai của em mà. Làm sao có thể để em một mình được.

- Anh dẻo miệng lắm nha.

- Lúc này em ngủ thì ông bà nội có đến thăm. Thấy em ngủ say nên bà kêu để em ngủ, không đánh thức. Ông nội anh thì phải bay về lo lễ cưới cho anh hai vài ngày trước. Ông cũng gửi lời thăm sức khỏe đến cháu dâu đây. - Vỹ Khanh cung chiêu, véo mũi Tuệ Mẫn.

- Gì mà cháu dâu chứ? Em và anh còn chưa biết nữa là. - Cô bĩu môi, đùa giỡn.

- Ày, em nói bậy bạ. "May quá, em còn giữ được lần đầu tiên cho anh!" - Anh xoa cằm. - Là ý gì vậy Mẫn?

Tuệ Mẫn mỉm môi, mặt bắt đầu ửng đỏ. Đánh anh một cái, cô ngại ngùng quay mặt sang hướng khác.

- Anh thôi đi nha. Chỉ giới thiệu em thôi.

- Được rồi mà! - Anh nắm lấy bàn tay của Tuệ Mẫn. - Anh rất may mắn vì đã gặp được em, được yêu em và được em tin tưởng.

- Đời này yêu anh, em mãi không hối hận. - Vòng tay ôm lấy Vỹ Khanh, Tuệ Mẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào vòm ngực rộng lớn.

- Sau lễ cưới của anh hai, anh muốn chúng ta đính hôn. Chúng ta sẽ không phải rời xa nữa. Anh sẽ bảo vệ em cả đời. - Mỉm cười nhẹ, Vỹ Khanh siết chặt vòng tay ôm lấy Tuệ Mẫn.

Dẫu có kiếp sau, anh vẫn muốn bên cô như bây giờ. Người con gái này, anh sẽ mãi không để đánh mất thêm một lần nào nữa. Bao nhiêu biến cố đã quá đủ cho một cuộc tình. Bây giờ cô phải được hưởng một hạnh phúc trọn vẹn.

...

Lạc Y đứng trước cửa phòng Niên Thụy. Cô cứ rụt rè, nửa muốn đưa tay lên gõ, nửa thì không. Những dù gì cũng phải nói trước với bà một tiếng. Phục Ân đã đồng ý qua đây thưa chuyện thì cô cũng phải đỡ ngọt vài câu. Để không thôi bà lại tức giận, không hay. Hít một hơi thật sâu, cô đưa tay lên gõ.

Cốc...Cốc...

- Con vào đi, mẹ không khóa cửa. - Tiếng của bà vọng ra.

Lạc Y vào trong. Cô đi đến ngồi bên giường, cạnh Niên Thụy. Ôm lấy cánh tay bà, cô mỉm cười.

-Con muốn nói với mẹ một chuyện được không ạ?

-Được chứ, con muốn nói gì đây? Định xin mẹ đi đâu chơi à?

-Dạ, con muốn thưa chuyện với mẹ.- Cô ngại ngần cúi thấp đầu.

-Thưa chuyện? Con và Dật Dấn có tiến triển gì rồi sao? Mẹ trước giờ luôn ủng hộ hai đứa mà.- Bà bật cười thích thú.

-O, không phải đâu mẹ.- Cô lắc đầu.- Người con muốn nói đó là Tổng giám đốc của Thượng Ân, Thượng Phúc Ân.

-Cái...cái gì?- Bà ngạc nhiên, ấp úng.- Con không đùa chứ?

-Con nói thật mà mẹ. Phúc Ân đã mua một căn biệt thự ở ngoại ô, sau này chúng ta sẽ ở đó.- Lạc Y gật đầu chắc nịch.

-Nếu đã vậy, người ta không màng đến gia cảnh thì con nói họ qua đây dặm ngõ rồi làm một lễ cưới nhỏ, không cần phải rình rang. Để cho hàng xóm láng giềng biết là con có chồng đáng hoàng.- Lấy hộp kim chi trên bàn, bà nhàn nhã nói.

-Mẹ à, anh ấy...có vợ rồi.- Lạc Y mím môi.

-Là thật sao?- Niên Thụy ngạc nhiên đến độ hai mắt không thể mở to hơn.

-Dạ, là thật cả.- Cô gật đầu, không phản bác.

-Con chấm dứt liền mối quan hệ này cho mẹ.- Bà quay mặt sang hướng khác.

-Nhưng anh ấy rất tốt với con. Mẹ nhìn đi. Bộ trang sức này là Phúc Ân tặng con và cả căn biệt thự kia là do con đứng tên nữa. Và lại chúng con là thật lòng thật dạ. Mong mẹ tác thành cho chúng con.- Lạc Y nhìn bà bằng ánh mắt long lanh, đầy sự van xin.

-Từ đó đến bây giờ mẹ dạy con như thế sao? Con nhận những thứ đây không ngại nhưng mẹ đây thì ngại đấy. Người ta đối với con là nhất thời, sau này họ cũng sẽ quay về với vợ cả. Con từ bỏ ngay đi. Mẹ chỉ có một mình con là con gái. Không thể để con ở phía sau người khác được.- Bà đứng dậy, bỏ đi đến bên cửa sổ.

-Nhưng mà mẹ, con và anh ấy đối với nhau là thật lòng. Và lại...con không thể quay lại được nữa.- Cô ôm mặt, bật khóc nức nở.

Niên Thụy nhủ mảy, không tin vào tai mình. Thực sự là vậy sao? Con bà khờ dại đến nỗi không còn giữ được mình nữa, để mình thất thân? Không đúng, là do cô bịa ra để bà chấp nhận mọi chuyện. Đúng rồi, đây là do cô bịa ra thôi.

-Nếu như vậy thì con nghỉ làm ở đó đi, chúng ta sẽ chuyển đến nơi khác. Dù có tốt ra sao thì mẹ cũng không chấp nhận. Họ là người có gia thất, con cũng không nên làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc ấy.

Nằm xuống giường, bà đắp chăn lại. Không biết từ bao giờ mà mắt của bà đã ứa ra một thứ chất lỏng không màu, mặn chát. Lạc Y lặng người, chỉ có thể thốt ra:

-Mẹ...mẹ...

-Con về phòng đi, mẹ muốn nghỉ ngơi.

-Vâng!

Quay lại phòng, vừa đóng cửa lại thì cô khóc như mưa. Thân người nặng nề, suy sụp. Cô ngã quỵ xuống nền gạch lạnh lẽo. Co ro cả người, Lạc Y úp mặt vào gối mà nức nở. Tại sao ông trời lại trớ trêu với cô như vậy? Cô đã dặt tội tày đình gì với ông?

Mẹ nói không sai. Người thứ ba sẽ không có kết cục tốt. Nhưng giữa cô và Phúc Ân không phải là mối quan hệ đó. Là cô đến trước kia mà, là cô yêu anh bằng hết cả con tim này kia mà. Vì có gì mà bắt cô phải rời xa anh? Tại sao, tại sao và tại sao? Cô biết mình là ai và nên ở vị trí nào. Nhưng tình yêu, cảm xúc không thể kiềm nén được. Một lúc càng sâu đậm, thứ tình cảm này mỗi ngày càng lớn dần lên. Nó đến với cô quá bất chợt, mà bây giờ để buông bỏ là chuyện không thể nào. Không thể nào đâu.

Reeng...Reeng...

Lạc Y vội vã lau nước mắt rồi khịt mũi. Lấy lại bình tĩnh của mình, cô lướt nút xanh nghe máy.

"Bảo bối đang làm gì đấy? Đã ăn uống gì chưa?"

"Em ăn rồi, hức, anh đừng lo."

"Em khóc à? Có chuyện gì rồi sao?"

"Không có, mọi chuyện vẫn bình thường mà anh."

"Thật không?"

"Thật mà! Chỉ là lúc này...em rất nhớ anh."

"Anh sẽ quay về sớm mà. Về sau dù có đi đến đâu thì anh sẽ mang em theo. Đồ bảo bối này, anh đang ở đâu?"

"Em...em không biết."

"Anh đang ngắm sao ở ban công đây. Em cũng nhìn ra cửa sổ đi. Đêm nay rất nhiều sao, anh mãi ngắm ngôi sao lấp lánh nhất vì cho rằng đó là em."

Lạc Y từ từ đi đến bên cửa sổ. Quả thật đêm nay rất đẹp. Khoảng không thanh tịnh, êm dịu này, đối với cô sao lại cô đơn, hiu quạnh như thế?

"Em thấy rồi, chúng rất đẹp."

"Bây giờ khuya rồi đấy, em nên ngủ đi. Phải cười thật tươi, không được buồn bã. Anh sẽ về sớm thôi!"

"Dạ, vậy thôi em đi ngủ đây."

"À, bảo bối!"

"Anh nói đi, em nghe."

"Hình như anh chưa bao giờ nói với em điều này nhỉ?"

"Điều gì cơ chứ?"

Phục Ân ngược nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh. Mùong tượng ra gương mặt mỉm cười của cô, anh bật cười.

"Anh yêu em!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cô Mau Chóng Rồi Khởi Anh Ấy Đi!

Lạc Y cùng Lập Hàn, Giai Giai và Nhược Thần trong phòng làm việc. Bây giờ hai người họ phải thay Phục Ân và Võ Khanh đi công tác. Công ty chỉ còn lại cô và Giai Giai. Lập Hàn gọi cô đến là để giao lại một số công việc cần thiết. Lần này thiếu đi Lạc Y, để cho Giai Giai nắm quyền hết cũng không được.

-Được rồi, Lạc Y sẽ sắp xếp việc cho phòng kế toán, phòng nhân sự, phòng kinh doanh và xử lý hợp đồng.- Cất tài liệu vào cặp táp, Lập Hàn nhìn Lạc Y rồi quay sang Giai Giai.- Giai Giai sẽ phụ trách phần công việc của bên bộ phận marketing, ngoại giao và hỗ trợ Lạc Y nếu cần thiết.

-Hỗ trợ sao?- Giai Giai nhún mày.

-Đúng! Lạc Y là người sắp xếp, xử lý công việc chính nhưng em sẽ nắm quyền điều hành cho đến khi anh quay về. Khi nào có gì không hiểu hay không giải quyết được cứ gọi cho anh.

-Ấy, chị Giai Giai thành thạo công việc hơn. Hay là anh để chị Giai Giai xử lý đi còn chuyện quyết định thì chị dâu đảm nhận.- Nhược Thần xoa cằm.

-Nhóc này nhiều chuyện quá nhé.- Anh cốc mạnh vào trán cậu.- Trễ rồi chúng ta đi thôi. Mọi chuyện hai người cứ giải quyết đi nha. Tạm biệt!

-Để tôi tiễn anh và Nhược Thần.- Lạc Y mỉm cười.

-Em cũng đi nữa.- Giai Giai mỉm cười.

-Tụi anh tự đi được rồi.

Như chợt nhớ ra điều gì đó. Lập Hàn đi đến bên Lạc Y, anh cúi thấp đầu và thì thầm vào tai.

-Giai Giai tính tình hơi khó chịu, có gì quá đáng mong chị dâu đừng để bụng.

-A...

Nghe Lập Hàn gọi "chị dâu" thì Lạc Y liền đỏ mặt, tim đập liên hồi. Thực sự trong lòng họ, cô chính là Thượng Thái Thái sao?

-Được không Lạc Y?- Anh nghiêng đầu hỏi.

-Được...được chứ.- Lạc Y hoàn hồn, cười gượng một cái.

-Tốt rồi, vậy chúng tôi đi đây.- Lập Hàn nói rồi nhanh chóng ra ngoài.

-Em đi nha chị Giai Giai. Tạm biệt chị dâu.

Nhược Thần cười tít mắt rồi vẫy tay chào họ. Ra ngoài, chạy theo sau Lập Hàn, cậu cứ thắc mắc mãi không thôi. Rõ ràng Giai Giai thành thực công việc hơn kia mà.

-Lão Tam, sao anh lại để Tử Tỳ nắm quyền vậy? Em e rằng chị dâu không quán xuyến nổi công việc kia đâu a.

-Vậy theo ý em thì Lạc Y đủ chức vụ để quản lý cả công ty sao? Dù là vậy nhưng mọi chuyện cũng thông qua cô ấy thôi.- Lập Hàn nhún vai.

-Nhưng chị Giai Giai...

Cậu chưa nói xong thì Lập Hàn đã ngắt lời, trong ánh mắt có gì đó phức tạp.

-Không sao, anh biết tính Giai Giai. Con bé chỉ miệng mồm như vậy nhưng thật chất không có ác ý.

-Vâng!

Reeng...Reeng...

Chuông điện thoại của Lạc Y reo liên hồi. Nhận ra số điện thoại quen thuộc của Phục Ân thì liền áp tai nghe.

"Em nghe đây!"

"Công việc thế nào rồi? Em đã quen hết chưa?"

"Công việc ổn lắm anh. Bây giờ Giám đốc Hàn đi công tác rồi, chỉ còn em và chị Giai Giai ở công ty thôi."

"Vậy thì tốt. Từ đây đến hết tuần anh có vài việc nên không sử dụng điện thoại, có lẽ sẽ khoá nguồn. Khi nào xong anh sẽ liên lạc với em ngay."

"Vâng, anh bận thì làm đi, em còn phải lo công việc nữa."

"Uhm, tạm biệt bảo bối."

"Chào anh!"

Lạc Y ngất máy, hai mắt chột chùng xuống. Chẳng biết Phục Ân bận gì mà đến không thể liên lạc được. Có thật là bận việc không ta? Vỗ trán một cái, có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhiều. Phải tin tưởng anh chứ, sao lại nghi ngờ như vậy? Mặc kệ đi, anh nói sẽ liên lạc là sẽ liên lạc, còn không cũng đành chịu. Suy nghĩ nhiều, dù cho đến đâu thì sự thật vẫn là sự thật thôi.

-E hèm...- Giai Giai háng giọng.

Bịch

Lạc Y vừa quay lại, mở to hai mắt khi thấy cả chồng tài liệu được đặt trên bàn. Mặt mày cô tái mét, không còn chút máu. Giai Giai nhìn Lạc Y và nhướn mày, môi cũng nhếch lên.

-Đây là một số văn kiện còn sót, tôi xử lý một nửa, cô xử lý một nửa.

-Hình như văn kiện ứ đọng...cũng không nhiều như vậy.- Lạc Y nhứ chặt hai mày.

-Ồ...chỗ này là tổng cả công ty. Cô chỉ xử lý vài chỗ thì sao thấy nhiều.- Giai Giai phản bác, khó chịu ra mặt.- Không nhiều lời nữa. Số văn kiện kia tôi sẽ xử lý xong đến thứ 3 tuần sau. Lúc đó tôi cũng muốn thấy những văn kiện này sau khi được hoàn thành ở đây. À, tôi có thói quen dùng cafe vào gần trưa, khoảng 10 giờ chiều Lạc Y cho tôi một tách nhé.

-Được rồi! Vậy tôi mang chúng ra ngoài ngay.

...

Phục Ân điều khiển xe đưa Phí Thiên Anh về lại biệt thự Phí Trang Gia. Từ lúc đến Nam Phiến chưa bao giờ anh được yên ổn một ngày nào. Không ghi thiệp thì cũng là đi trang trí hôn lễ. Hôm nay lại phải đưa Phí Thiên Anh đi chụp ảnh cưới. Đau hết cả đầu.

Lúc này trông thấy Thiên Anh khoác bộ soiree, anh chẳng có một tí gì gọi là hứng thú. Mặc dù trông cô ấy và Lạc Y giống nhau như hai giọt nước. Có khi nào họ là chị em sinh đôi không? Cũng chẳng đúng. Rất lâu rồi, Phí Trang Gia chỉ thông báo là có một cô con gái. Lạc Y cũng có mẹ đảng hoàng. Thậm chí Nam Phiến và Thục Xuyên cách rất xa nhau. Đó là trùng hợp sao? Từ dáng vóc, màu tóc, giọng nói và gương mặt của Thiên Anh đều giống. Nhưng đối với anh chẳng có gì là ấn tượng. Phục Ân cứ đinh ninh mãi trong đầu: "Tại sao không phải là Lạc Y?"

Không khí trong xe im lặng như tờ. Không ai nói đến ai một câu nào, dù là chào hỏi thông thường. Thiên Anh mím môi. Cô không nghĩ là Thượng Phục Ân lại dễ dàng đồng ý hôn sự này, còn đưa cô đi chọn váy cưới. Không tình cảm thì thôi, đằng này anh lại chẳng phản kháng.

-Thượng Tổng, tôi có thể nói chuyện với anh một chút không?

-Được, có gì thì cô nói luôn đi.- Hai mắt vẫn kiên định nhìn thẳng, anh cất lời.

-Anh có thể dừng ở phía trước, chúng ta nói chuyện một lúc.

Phục Ân im lặng, đánh tay lái tìm chỗ đỗ xe. Sau khi xe dừng hẳn, Thiên Anh lưỡng lự hồi lâu, không biết mở lời ra sao.

-Có chuyện gì?- Anh nhíu mày.

-Tôi...tôi...- Cô cứ ấp a ấp úng.

-Cô bảo có chuyện muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì? Tôi không có nhiều thời gian.

-Điều tôi muốn nói chắc là anh cũng biết thôi. Anh đã có người trong lòng rồi đúng không?- Chợt Thiên Anh nhìn Phục Ân, mỉm cười tí mắt.

-Tại sao tôi phải nói với cô?- Tay của anh chạm vào móc khóa hôn trước Lạc Y tặng, đôi mắt ánh lên vài nét cười.

-Nếu anh đã có người con gái của riêng mình thì tôi cũng vậy, tôi có bạn trai rồi. Chúng ta giải trừ hôn ước được không?- Thiên Anh giương ánh mắt đầy tia hi vọng nhìn về phía anh.

-Tôi không thể thất hứa với ông nội. Hôn ước này không thể giải trừ. Trừ phi...- Nói đến đây thì anh im lặng.

-Như thế nào?- Thiên Anh thắc mắc.

-Trừ phi kết hôn sau 1 năm, chúng ta li hôn. Trong khoảng thời gian đó tôi sẽ không vượt quá giới hạn với cô. Chúng ta sẽ có cuộc sống riêng, chẳng ai phạm vào ai cả.- Tựa người ra sau, tay cũng vòng trước ngực, anh nhàn nhạt nói.

-1 năm?

Thiên Anh có vẻ hơi lưỡng lự. Biết sao bây giờ? Dù sao thì Bạch Thiên cũng về nước rồi, hứa thì hứa cũng có gì to tát. Đến khi đó thì cô đã cao chạy xa bay, khỏi cần lo gia đình hay anh ta bắt lại. Siết chặt vạt áo, cô có vẻ nghi ngờ nhìn anh.

-Là thật sao? Anh không xen vào đời tư của tôi?

-Tôi giống đùa?- Anh nhướn mày.- Cô nên nhớ ngày cưới sắp đến, người tôi muốn ở vị trí cô dâu không phải là cô. Dù cho chúng ta là hôn nhân giả nhưng không vì thế mà cô được giao du với nam nhân khác, làm mất mặt tôi và Thượng Tộc.

Rắc rối nhĩ? Mặc kệ đi, thoả thuận trước rồi trốn đi cũng không có gì vương bận. Xin lỗi Thượng Phục Ân, lần này cô làm anh thất vọng thực rồi. Lễ cưới không có cô dâu thì còn gì mặt mũi Thượng Gia. Chỉ là do anh cố chấp, muốn tiếp tục cuộc hôn nhân đầy miễn cưỡng này thôi.

-Được, tôi hứa với anh.

... Vài Ngày Sau ...

Lạc Y trên đường về nhà. Dưới ánh hoàng hôn hiu hắt, cô chợt cảm thấy chạnh lòng. Đạo này công ty có rất nhiều việc do đó cô muốn mình tiếp xúc nhiều hơn với Giai Giai để làm quen với cô ấy, nếu có thể sẽ làm bạn tốt của nhau. Nhưng dường như Sở tiểu thư rất thành kiến với cô. Việc gì Lạc Y làm đều không thuận mắt cô ấy. Chẳng hiểu vì điều gì nữa, nhưng sao bây giờ, Lạc Y lại bắt đầu phập phồng lo sợ Giai Giai không đơn thuần như lần đầu tiên gặp mặt. Hình như có gì đó uẩn khuất. Mà thôi, quan tâm nhiều cũng được gì đâu. Chuyện gì đến cũng sẽ đến. Trước tiên phải quan tâm đến mẹ đã. Vừa lấy lòng lại vừa vuốt gien. Mai là cuối tuần rồi không biết mẹ muốn ăn gì đây?

Cạch

Lạc Y phần khởi lon ton vào nhà. Mong là mẹ không còn giận cô nữa. Những ngày qua bị mẹ làm mặt lạnh đúng là thống khổ mà.

Bịch

Giỏ xách rơi xuống đất. Mở to hai mắt khi thấy Niên Thụy nằm dưới nền gạch lạnh lẽo. Gương mặt bà tiều tụy, đôi môi khô khốc trắng bệch. Tổng thể chẳng còn chút gì gọi là sinh lực. Vợ vã chạy đến, Lạc Y ôm lấy bà mà sụi sụi. Bỗng nhiên lồng ngực của cô đập rất mạnh, tay chân lại hấp tấp, quỳnh quáng không biết phải làm gì. Ôm chặt bà trong lòng, cô gào lên:

-Mẹ, mẹ không sao chứ? Mẹ ơi...mẹ dậy đi mà mẹ ơi...

Bác sĩ, y tá cùng Lạc Y đưa Niên Thụy đến phòng cấp cứu. Nhìn bà trên băng ca, Lạc Y đau đớn không nói nên lời. Nắm chặt tay Niên Thụy, cô cố kiềm nén nhưng chẳng hiểu sao nước mắt vẫn không ngừng tuôn xuống.

-Mẹ không sao đâu mà...mẹ đừng bỏ con nha mẹ...

-Không được vào trong, mời cô chờ ở đây giúp.

Vừa đến cửa phòng cấp cứu, y tá đã ngăn Lạc Y lại. Thẩn thờ nhìn vào cánh cửa bằng ánh mắt hi vọng. Ngồi thụp xuống ghế, cô ôm lấy đầu mình. Chẳng phải mẹ đang tốt sao? Đã phẫu thuật rồi kia mà? Sức khỏe dạo gần đây cũng không cần lo ngại, vậy sao lại xảy ra có sự này?

Tít...Tít

Vừa thấy bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra, Lạc Y nhanh chóng đến gần ông ấy và hỏi:

-Mẹ tôi có sao không bác sĩ?

-Bà ấy đã từng bị bấu, bây giờ nó lại tái phát và tạo thành khối u ác tính ở vùng cổ.- Ông lắc đầu.- Nếu cô đưa đến không kịp lúc thì bà ấy đã mất mạng rồi. Hiện tại chúng tôi cần phẫu thuật cho bà ấy. Vì lần này rất nguy hiểm và cần phải diệt tận gốc nên chúng tôi sẽ phẫu thuật ba lần.

-Vậy tổng phí phẫu thuật và nhập viện là bao nhiêu ạ?- Lạc Y lo lắng, sắc mặt không còn chút máu.

-Tổng hết là khoảng 500 nghìn.

-500...500 nghìn?- Lạc Y ấp úng, kinh ngạc.

Biết phải tìm đâu ra số tiền lớn như thế? Lần trước có 30 nghìn mà cô còn khốn đốn đến vậy, lần nữa thì tìm ở đâu đây? Phục Ân đang bận việc phải khoá máy, Tuệ Mẫn vẫn chưa thể liên lạc được, còn Dật Dân lại không có cách gì để liên lạc với anh. Bên cạnh chẳng còn ai. Bao nhiêu chuyện xảy ra cùng một lúc, bây giờ khi cô khốn khổ nhất thì lại không thể nào bình tĩnh hơn nữa. Phục Ân nói đúng: "Em cầm thẻ này đi. Ngộ nhớ anh đi công tác xảy ra chuyện gì còn có đường mà xoay sở". Cuối cùng thì ông Trời đang dồn cô vào con đường tăm tối nào? Mà khoan đã... Đúng rồi, còn một thứ...còn một thứ có thể thay đổi tất cả. Siết chặt hai tay, Lạc Y gật đầu chắc nịch.

-Được, bác sĩ cứ phẫu thuật cho mẹ tôi, tiền viện phí tôi sẽ đóng đủ.

Nói rồi cô chạy một mạch đi khỏi. Vợ vã về nhà, Lạc Y lục tung các góc ngách trong phòng Niên Thụy để tìm một thứ quan trọng. Nhưng không biết bà để ở đâu mà tìm mãi vẫn không thấy. Loay hoay một hồi lâu, Lạc Y cúi đầu nhìn xuống gầm giường tìm kiếm. Có một hộp gỗ ở trong đó, vợ vã lấy ra, cô phui bụi xung quanh hộp. Mím cười một cái, trong nhà chỉ còn duy nhất thứ này là đáng giá thôi.

Mở hộp ra, bên trong là một mảnh ngọc bội màu xanh ngọc bích được khắc long phụng tinh xảo. Phía xung quanh còn phát ra hào quang sáng rực. Nghe đâu mẹ kê đây là mảnh ngọc từ thời vua Nim Đặc, cách khoảng 800 năm, còn là vật yêu thích của Thái Hậu đương thời. Mẹ rất thích nó, món của hồi môn duy nhất bà nội cho mẹ, lại còn xuất thân Hoàng Tộc. Nhưng không nhờ nó thì mẹ không có tiền cứu chữa. Túng quẫn quá rồi, đành phải vậy thôi.

Cẩn thận đặt ngọc bội vào trong giỏ xách, Lạc Y ra ngoài và bắt taxi đi đến một nơi đầy náo nhiệt. Taxi dừng lại trước một quán bar. Lạc Y đi vào, vừa lúc đến cửa lại gặp A Mẫu (trợ thủ đắc lực của Tiêu Tuy).

-A Mẫu!

A Mẫu quay đầu lại nhìn cô. Gần nửa năm không gặp mà trông cô khác quá, xém tí là anh nhìn không ra rồi. Cho hai tay vào túi, A Mẫu nhìn Lạc Y với gương mặt đầy ngạo mạn.

-Kiểu tiểu thư, cô đến đây có việc gì?- Đôi mắt của anh nhìn lướt từ trên xuống dưới.

-Tôi...- Lạc Y đỏ ửng mặt với ánh mắt hau háu của A Mẫu, cô ấp úng.- Tôi muốn gặp má Tiêu.

-Nói lý do, tôi sẽ dắt cô đi.- Anh nhướn mày.

-Tôi muốn trao đổi, sẽ không phiền má Tiêu lâu đâu.- Lạc Y mím môi, ánh mắt đầy sự khẩn cầu.

-Được rồi, theo tôi.

A Mẫu quay vào bên trong. Lạc Y theo sau anh. Nơi đây vẫn như vậy, những tiếng nhạc xập xình, ánh đèn đầy sắc màu mờ ảo. Có điều khi quay lại, chỗ này đã được tu sửa trông rộng và sang trọng hơn. Đưa cô đến cửa phòng của Tiêu Tuy, A Mẫu đưa tay lên gõ cửa.

- Có Kiều tiểu thư muốn gặp má.

- Cho cô ấy vào.- Giọng của Tiêu Tuy vọng ra.

Lạc Y đi vào, cô run rẩy, hồi hộp không thôi. Để đối diện với người phụ nữ này không dễ, nó là cả một vấn đề. Cả thành phố này ai mà không biết Tiêu Tuy là người có nhiều quán bar, nắm giữ hầu như thế lực của chợ đêm kia chứ.

- Con gái của má! Ôi chào, hôm nay con nhớ má rồi sao?- Tiêu Tuy nâng cằm cô lên, đôi mắt mày ngài cong vút, khó đoán.

- Má ơi, con muốn cầm một thứ, 1 tháng sau con trả được không?- Lạc Y lùi lại, cúi thấp đầu.

- Con muốn cầm bao nhiêu tiền mà hạn là 1 tháng?- Đưa điều thuốc lên môi, bà bắt đầu mời lửa.

- Dạ, 500 nghìn!

- 500 nghìn?- Tiêu Tuy sực chút nữa là sặc vì ngạt khói thuốc.- Con lấy gì để cầm mà lại vay một số tiền lớn như thế?

- Con có thứ này, nó rất đáng giá đó má. Trên đời này sẽ không còn cái thứ hai đâu.- Lạc Y vội vã lấy mảnh ngọc bội ra.

Cầm ngọc bội trong tay, Tiêu Tuy sẫm soi. Đôi mắt bà ánh lên sáng rực. Không phải rất đáng giá mà là bảo vật. Con bé đó tìm đâu ra một bảo vật quý như vậy? Siết chặt ngọc bội trong tay, Tiêu Tuy mỉm cười mỉa mai.

- Má Tiêu, mong má giúp con. Mẹ con đang cần tiền phẫu thuật gấp, con...hức...con không chậm trễ được.- Lạc Y bật khóc nức nở.

- Được rồi con gái. Má sẽ cho con vay 500 nghìn. A Mẫu, mang tiền ra đây.

A Mẫu mang một sấp tiền ra đưa cho Lạc Y, trên tay còn cầm theo một tờ giấy.

- Cái này là?- Cô chỉ tay vào tờ giấy chỉ chút chữ trong tay anh ta.

- A Mẫu, cắt tờ giấy đó đi. Má tin tưởng con bé tuyệt đối.- Đến gần cô, Tiêu Tuy nhẹ nắm đôi tay đang run rẩy.- 500 nghìn là tiền con vay, tội nghiệp hoàn cảnh nên má lấy lãi 10% thôi. Còn trong đó có thêm 50 nghìn là má cho con để lo liệu cho mẹ, coi như tấm lòng của má chúc bà ấy chóng khỏi.

- Con...con cảm ơn má nhưng số tiền này...- Lạc Y ấp úng.

- Tấm lòng của má mà cũng muốn phụ sao con gái?- Bà nhún mày.

- Con...không...- Cô lắc đầu, lảng tránh ánh mắt sâu thẳm của bà.

- Được rồi, vậy con mau về lo liệu cho bà ấy đi.- Nói rồi bà quay sang A Mẫu.- A Mẫu, con chuẩn bị xe, đưa Lạc Y đến bệnh viện cho má.

- Dạ!- Anh gật đầu rồi ra ngoài.

- Cảm ơn má...đại ân đại đức này Lạc Y sẽ không bao giờ quên. Má phải chờ con, con nhất định sẽ chuộc lại nó.

- Được!

Lạc Y nhẹ nhõm, vội vã chạy ra ngoài. Thu nụ cười dụ hoặc đó lại, Tiêu Tuy nhếch môi. Đây là thứ kiếm ra được cả tiền triệu, vậy mà chỉ thế chấp 500 nghìn. Con bé này quả thực rất khờ dại. Đến khi cô ta đủ tiền lấy lại thì không chừng báu vật này lại trong tay người khác. Bỏ ra một mà thu gấp bội, chính là đặc thù công việc của Tiêu Tuy này. Quá ngốc khi để thứ này rơi vào tay của bà rồi.

Lạc Y xuống xe, cúi đầu chào A Mẫu rồi cô chạy vào trong. Nhanh chóng làm tất cả thủ tục và đóng tiền. Thanh toán xong, cô quay lại phòng cấp cứu chờ đợi. Vừa đến nơi, cùng lúc cô gặp Giai Giai cũng ở đây. Cô ngạc nhiên, mở to mắt nhìn cô ấy.

- Sờ...Sờ tiểu thư...

- Cô đã đi đâu? Tôi đã đợi ở đây lâu rồi đấy.- Giai Giai vòng tay trước ngực, nhún mày, khó chịu nói.

- Sờ tiểu thư có chuyện gì cần tìm tôi? Tại sao lại biết tôi ở đây?- Lạc Y mỉm môi, siết chặt hai tay.

- Cô không cần biết, viện phí đã đóng chưa? Tôi sẽ đi đóng cho cô.- Giai Giai chặc lưỡi.

- Đóng cho tôi?- Cô ngạc nhiên, mở to hai mắt.

- Đúng, nhưng với một điều kiện.- Giai Giai mỉm cười nhẹ.

-Điều kiện gì chứ?- Lạc Y biết mình không nên nói chân tướng sự thật, để xem Sở Giai Giai muốn gì ở cô.

-Số tiền đó tôi sẽ cho cô mà không cần lấy lại. Và cô...phải mau chóng rời khỏi Phục Ân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ác Mộng

-Số tiền đó tôi sẽ cho không cô. Và cô...phải mau chóng rời khỏi Phục Ân.

Vòng tay trước ngực, Giai Giai nghiêm mặt. Ngày trước Ngô Từ Dung đã xáo trộn cuộc sống của Phục Ân, khiến anh sống không bằng chết. Bây giờ lại đến Kiều Lạc Y, một cô gái không quyền, không tiền, không danh phận liệu đã đủ xứng? Chỉ nhờ vào gương mặt và dáng vóc kia sao? Sở Giai Giai này không bao giờ tin đối với Phục Ân thì Lạc Y là thật lòng. Những cô gái ngoài kia muốn tiếp cận anh chỉ vì chi phiếu, cả sự an toàn khi ở bên. Cô ấy cũng không ngoại lệ, chắc chắn đối với anh cũng chỉ vì xa hoa phù phiếm. Nếu như muốn có bao nhiêu tiền thì cô sẽ cho, không thiếu một xu.

Lạc Y cười nhạt. Thì ra Sở Giai Giai đã động tâm với Phục Ân. Thảo nào luôn thành kiến, chèn ép cô như vậy. Đến đây là muốn dùng tiền để đuổi cô đi? Cô ta quả là xem thường cô rồi. Lạc Y đã từng nói nếu như Phục Ân không có gì trong tay thì cô cũng vẫn ở bên. Cả cuộc đời này có lẽ đã gắn chặt với anh, không thể dứt ra được nữa.

Nhẹ nhàng lướt qua Giai Giai, cô khẽ cười.

-Có lẽ tôi đã làm Sở tiểu thư thất vọng rồi. Viện phí đều đã đóng đủ, xem ra yêu cầu của cô cũng không thể thực hiện.

Bất khuyển tay cô kéo lại, Sở Giai Giai nhú mày, gằn giọng.

-Kiều Lạc Y, tại sao cô lại dây dưa với Phục Ân không buông? Chẳng lẽ cô không biết anh ấy sắp cưới vợ?

-Cô biết anh ấy sắp cưới vợ nên dùng tiền đuổi tôi đi sao? Hay là...cô đã động tâm với anh Ân?- Lạc Y gạt tay cô ấy ra.

-Cô...

Giai Giai giận đến độ không thể nói thêm lời nào. Làm sao có thể như thế? Phục Ân là ân nhân của cô, cô tuyệt đối không thể để anh tổn thương vì bất cứ điều gì.

-Có lẽ cô chê tiền viện phí còn chưa đủ? Tôi cho cô thêm 1 triệu.

-Sở tiểu thư, cảm phiền cô tránh đường. Dù cho có là tiền tỷ, tôi vẫn không đồng ý.

Cấn chặt môi dưới, Lạc Y bỏ đi một mạch. Nhìn ánh mắt và thái độ của cô ấy khi nhắc đến Phục Ân thì cô hiểu ngay. Cái gì mà bạn thân chứ? Hừ, Thượng Phục Ân này cũng lắm trăng hoa. Cô gái nào gặp cũng liền bị rung động.

Sở Giai Giai siết chặt tay thành nắm đấm. Kiều Lạc Y này không thể xem thường. Vừa mới đó mà đã bám lấy Phục Ân không buông. Còn bảo cái gì là động tâm. Rõ ràng là cô không hề có. Nhưng tại sao...lại đau lòng như vậy?

-Kiều Lạc Y, sau này khi biết được những gì hôm nay Phục Ân làm. Tôi không tin loại con gái như cô không kinh hãi.

...

Tuệ Mẫn cùng Vỹ Khanh đi đến một căn phòng trong toà cao ốc lớn. Trong lòng chợt thấp thòm không yên. Từ khi nhập viện đến bây giờ cô vẫn chưa liên lạc với Lạc Y, chắc cô ấy lo lắng lắm đây. Trông thấy Tuệ Mẫn cứ chập chờn, bức rức, Vỹ Khanh liền ôm lấy bả vai, kéo sát cô vào người.

-Em sao thế? Không khoẻ chỗ nào sao?

Tuệ Mẫn lắc đầu, cúi gằm mặt. Đôi mắt đen láy ánh lên những tia buồn bã.

-Không sao đâu! Chỉ là em mất điện thoại, không liên lạc được với Lạc Y. Cả số điện thoại của cậu ấy cũng không nhớ.

-Anh sẽ liên lạc về công ty để báo với cô ấy giúp em.

-Anh cho em mượn điện thoại đi. Vào ET, em để lại tin nhắn cho Lạc Y là được rồi.

-Của em đây.- Võ Khanh liền lấy điện thoại trong túi đưa cho cô.

Tuệ Mẫn vào ET gửi tin nhắn cho Lạc Y. Đã mấy ngày rồi, Lạc Y không online. Cũng chẳng có bài viết gì mới. Cái này càng khiến cô lo lắng hơn mà.

-Chúng ta vào trong thôi!- Đứng trước cửa phòng, Võ Khanh mỉm cười với cô.

-Võ Khanh! Anh có thể tha thứ cho họ không?- Siết chặt tay anh, cô cắn môi.

-Nếu như phạm đến anh, anh cũng có thể bỏ qua. Nhưng người bị hại lại là em. Món nợ này phải lấy cả vốn lẫn lời.

Nâng cằm Tuệ Mẫn, đôi mắt anh ánh lên những tia phức tạp, đầy sâu xa. Từ nay những ai ức hiếp Tuệ Mẫn, đều phải bại dưới tay Thượng Võ Khanh này. Nắm chặt tay cô, anh kéo vào trong. Không phải cô đòi đi theo thì anh có thể thoải mái hơn rồi. Xem ra lần này cũng không thể xuống tay vô tình.

-Vào thôi, đừng để họ chờ lâu.

Tuệ Mẫn cùng anh vào trong. Ngồi bên bàn tròn có bốn người. Hai người đã đứng tuổi, hai người còn rất trẻ. Đặc biệt trong số đó còn có Lê Hoa. Vừa trông thấy anh, họ liền đứng dậy chào. Lê Hoa cũng đứng dậy, đầy miễn cưỡng.

-Chào Nhị Thượng Thiệu!

-Uhm!- Anh gật đầu giọng nói đầy bốn cột.- Chào Hoàng Tổng và phu nhân. Hoàng Thiệu cũng đến đây sao?

-Nhận được lời mời của Nhị Thượng Thiệu, sao tôi không đến được chứ.- Hoàng An Hào cười trừ.

-Còn đây là?- Hoàng phu nhân đưa mắt nhìn người con gái cạnh bên anh.

-Đây là Nhị Thượng Thái Thái, Duyệt Tuệ Mẫn, cháu gái độc nhất của Duyệt Gia.- Anh cong môi cười uy mị.- Còn là...nhân chứng thiết thực nhất.

Hoàng Nhất Xuyên thoáng kinh ngạc. Duyệt Gia là một tập đoàn lớn ở Côn Phố, khó khăn lắm Duyệt Thừa Khánh mới đồng ý tham khảo qua dự án. Nếu như đắc tội thì tiền đồ bấy lâu như đồ sông đồ biển hết. Hoàng Lê Hoa trốn ra ngoài, chắc chắn đã đắc tội với Võ Khanh. Không phải là người con gái này chứ?

-Chào mọi người!- Tuệ Mẫn mỉm cười.

-Phu nhân, em ngồi đi.- Võ Khanh kéo ghế giúp cô.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Võ Khanh cũng chẳng ngại mà vào thẳng vấn đề. Dẫu sao thì họ vẫn dưới tầm Thượng Ân, đối phó cũng dễ như trở bàn tay.

-Hôm nay tôi mời mọi người đến là muốn nói một chuyện. Hoàng Tổng, tôi hỏi ngài: cơ nghiệp bấy lâu nay của Hoàng Gia, ngài còn muốn giữ lại không?

-Ý của Nhị Thượng Thiệu là sao? Tôi chưa hiểu lắm.

Hoàng Nhất Xuyên nhũn mày, trong lòng không thể yên ổn.

-Hỏi con gái ngọc ngà của ngài thì sẽ rõ thôi.- Anh nhếch môi, tựa người ra sau.

-Con gái, chuyện này là sao?- Hoàng phu nhân lay vai Lê Hoa, gặng hỏi.

-Con...con...

Giật mình một cái Lê Hoa cắn chặt răng, tay run lấy bầy nắm lấy vạt áo. Những thứ hôm trước gửi đến lại hiện rõ mồn một trong đầu cô. Những cái đầu đầy máu me, góm ghềnh luôn mờ mắt trao tráo nhìn Lê Hoa như muốn nuốt chửng. Ôm lấy đầu, cô lắc đầu ngầy ngậy.

-Lê Hoa, em mau nói đi.- An Hào trầm giọng, lại là cô nhóc rắc rối này rồi.

-Em...không biết, không biết gì hết...

Khi tay An Hào vừa đưa tới thì lập tức bị cô gạt ra. Kinh sợ tột độ, Lê Hoa càng rút người, co ro trên ghế.

-Con gái, con không sao chứ?- Hoàng phu nhân hốt hoảng, ôm chầm lấy cô.

Siết chặt tay thành nắm đấm, Hoàng Nhất Xuyên tức giận đến đỏ mặt tía tai. Ông nghiến răng.

-Nhị Thượng Thiệu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bộp

Dần tay xuống bàn, Võ Khanh đứng bật dậy. Đôi mắt màu huyết ánh lên những tia ranh mãnh. Sắc mặt tối sầm đi, anh gắng từng chữ.

-Hoàng Nhất Xuyên, nên trách ông dạy dỗ con cái không tốt hay là trách cô ta quá ngỗ nghịch, cứng đầu? Bất cộc Tuệ Mẫn giam hãm vào nhà hoang. Nếu tôi không đến kịp lúc thì những tên lang băm bám chân cô ta đã hại cả đời của Tuệ Mẫn. Ông nghĩ cô ta làm vậy thì tự cho mình là đúng?

-Nhị...Nhị Thượng Thiệu, Lệ Hoa nhà chúng tôi sẽ không bao giờ làm thế. Con bé tính tình nhút nhát từ nhỏ, sao có thể đối đãi với Duy tiểu thư như vậy?- Hoàng An Hào một mực bênh vực em gái.

-À, nhút nhát từ nhỏ nên những cái đầu đó khiến cô ta điên loạn như bây giờ sao?

Võ Khanh nhếch môi. Chỉ bấy nhiêu đó cũng khiến tâm lý của cô ta không được bình thường nữa. Có gan làm thì nên có gan chịu. Anh nhiu mày, to tiếng quát.

- Tôi hỏi ông: mạng của cô ta và gia sản Hoàng Gia, ông chọn cái nào?

-Những cái đầu đó...là ngài...ngài đem đến?- Hoàng Phu Nhân run cầm cập khi nhớ lại lúc đến phòng Lệ Hoa bị giam, tận mắt chứng kiến những cái đầu đầy máu, suýt chút nữa là vì sợ hãi mà ngất đi.

-Đó là đầu của những tên không biết sống chết ra sao. Chỉ là một món quà nhỏ mọn của tôi, Hoàng tiểu thư đây không chê chứ?- Liếc mắt qua Lệ Hoa, anh nhìn đầy khinh miệt.

-Đừng...đừng nhắc nữa...đừng nhắc nữa mà...- Ôm lấy đầu, Lệ Hoa gào lên.

-Lệ Hoa, mẹ đây...có mẹ ở đây.- Ôm chặt Lệ Hoa, Hoàng phu nhân bật khóc.

-Nhị Thượng Thiệu, cậu muốn tôi chọn thực sao?- Hoàng Nhất Xuyên tối sầm mặt, cả người như không vững.

-Nhắc lại lần nữa. Tôi cho ông hai lựa chọn : 1 là gia sản, 2 là mạng của cô ta.

-Thượng Võ Khanh, anh đừng ép người quá đáng.- Hoàng An Hào đứng bật dậy, đôi mắt rực đầy lửa.

-Quá đáng? Người phụ nữ của tôi cũng dám ra tay? Anh nghĩ tôi tha cho các người thì Duy Gia sẽ dễ yên sao?- Nhướn một bên mày, Võ Khanh ôn tồn nói.- Hôm nay không xử lý rõ ràng thì tôi e rằng Duy Gia sẽ không để các người toàn mạng quay về Lâm Mộc Quốc đâu.

-Tôi...tôi...- Hoàng Nhất Xuyên áp úng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-Cha...- Hoàng An Hào muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra được.

Tuệ Mẫn nhìn Lệ Hoa trong vòng tay của Hoàng phu nhân. Tình cảm mẫu tử của họ khiến cô cực kì ganh tị. Đã có được gia đình yêu thương như vậy thì tại sao cô lại nỡ lòng để Lệ Hoa mất đi. Thế giới này bớt đi một trẻ mồ côi như cô thì càng tốt. Lệ Hoa chỉ vì yêu thôi. Là cô ấy chắc chắn cô cũng sẽ làm vậy. Con gái mà, nhìn người mình thích bên cạnh người khác thì ai không sinh lòng đố kỵ. Im lặng này giờ có lẽ đã đủ. Tuệ Mẫn đan tay mình vào tay Võ Khanh để anh hạ hỏa phần nào.

-Võ Khanh, khụ khụ...em không muốn ở đây nữa.- Cô giả vờ ho sặc sụa.

-Tuệ Mẫn, em không sao chứ?- Anh lo lắng, liền quay sang hỏi thăm cô.

-Không sao đâu. Anh bỏ qua cho họ đi, chúng ta đi về.- Tuệ Mẫn đứng dậy.

-Không được. Lệ Hoa hại em, anh không thể dễ yên. Và lại ông nội...

Võ Khanh chưa nói xong thì cô đã ngắt lời.

-Em có cách để nói với nội. Anh nhìn xem, Lệ Hoa thành ra như vậy anh không đau lòng nhưng em thì có đó. Buông tha cho họ đi anh, quá đủ rồi. Vì em một lần được không?

Võ Khanh nhắm mắt. Hết cách với cô gái này. Tuệ Mẫn nói như thế thì sao anh có thể ra tay với họ. Và lại anh cũng biết trước kết quả hôm nay thế nào cũng thành như thế này. Nắm chặt tay của Tuệ Mẫn, anh kéo cô đi.

-Chúng ta về nhà!

-Duy Tuệ Mẫn, con gái của tôi thành ra thế này đều là tại cô, tại cô cả.- Hoàng phu nhân gào thét trong nước mắt, nhìn theo bóng hai người.

Võ Khanh dừng bước, chất giọng trầm lạnh của anh vang lên khiến mọi thứ như hoá đá.

-Hoàng Nhất Xuyên, Hoàng An Hào. Từ hôm nay Thượng Ân sẽ chấm dứt toàn bộ hợp đồng từ các người. Dự án hợp tác cùng Duy Gia cũng dừng

mong có được. Chừa cho con đường sống mà không muốn thì Thượng Vũ Khanh tôi cũng không gượng ép.

...

-Tôi muốn chúng ta dừng lại!

Đứng trước mặt cô, Thượng Phục Ân lạnh nhạt thốt ra. Đôi mắt màu huyết kia hẳn rõ sự chán ghét. Đã không còn tình cảm, dù cho có níu kéo đến mấy thì cũng là vô vọng thôi. Lời hứa nào cũng như vậy, đều theo gió thoảng mây bay. Lạc Y nhủ mảy, chẳng hiểu sao anh lại có thể vô tâm vô tình như vậy? Không phải anh từng nói chúng ta là một gia đình, còn có cả bảo nhi sao? Tim như bị bóp chặt, cô như muốn ngã quỵ xuống nền gạch lạnh lẽo.

-Anh Ân, là anh đùa thôi đúng không?

-Đùa? Tôi có chỗ nào giống đùa?- Anh nhướn mày.

-Chúng ta là một gia đình, chẳng phải anh từng nói như vậy sao? Em đã làm gì không tốt? Anh nói đi, em sẽ sửa hết tất cả. Miễn sao anh được vui.-
Nắm lấy bàn tay của anh, nước mắt cô giàn giụa.

Tại sao bàn tay này không như lúc trước? Hơi ấm ngày xưa cũng không còn nữa. Thay vào đó chỉ là sự lạnh lẽo, hững hờ. Cả ánh mắt kia. Sự ôn nhu của anh đâu rồi? Sâu thẳm đáy mắt toàn ẩn chứa sự chán ghét. Chẳng lẽ hậu quả đã đến hay sao? Hiện tại cô đã bị bỏ rơi một cách không thương tiếc.

-Không cần! Dừng làm phiền tôi nữa là đủ rồi. Còn nếu cô có thai thì cứ báo với Giai Giai, tôi niệm tình sẽ chu cấp đầy đủ.- Gạt tay cô ra, anh cho hai tay vào túi.

-Anh Ân, làm gì mà lâu quá vậy? Em chờ anh này giờ rồi đó.

Bỗng nhiên có một cô gái đi đến, không thấy rõ mặt. Còn thân mật ôm lấy cánh tay anh. Phục Ân chẳng hề tỏ ra khó chịu. Ánh mắt ôn nhu, cử chỉ nhẹ nhàng đều dồn hết cho cô ấy. Cả cái tên lúc trước chỉ dành gọi cô mà cũng bị cô ta cướp mất. Đây có phải là cách mà anh dùng để ruồng bỏ một nhân tình?

-Bảo bối, chúng ta đi thôi.

Phục Ân định cùng cô ấy quay đi thì Lạc Y vội vã nắm khủy tay anh kéo lại. Đau nát lòng, cô nước nở.

-Đừng bỏ em được không? Em xin lỗi, em đã không tốt. Hức...

-Cô rất tốt trong việc làm nhân tình của tôi.- Anh nhếch môi.- Cô Kiều làm ơn đừng làm phiền tôi và vợ tôi nữa. Chúng tôi có hôn thú đường hoàng.

Quay đi đầy vô tình, Phục Ân nắm chặt tay cô gái ấy. Lạc Y ngã quỵ. Cả bầu trời yên bình trước mắt đều sụp đổ. Tất cả đều là lỗi của cô, đều là lỗi của cô cả. Ngay từ đầu nếu không dấn thân vào anh, không chấp nhận bên cạnh anh, không trao trọn cả con tim này cho anh... Thì có lẽ sẽ không đau như bây giờ.

-Phục Ân, đừng bỏ em...đừng mà...ĐỪNG!

Lạc Y giật mình tỉnh dậy. Thì ra là mơ, là mơ thôi sao? Trong lòng chợt xuất hiện cảm giác bất an. Giác mơ này có dụng ý là gì? Mà nếu như là thật thì phải biết làm sao đây?

Đưa tay gạt giọt lệ bên hốc mắt. Lạc Y nhìn người phụ nữ nằm trên giường, đây nhọc chần chịt. Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của bà, cô áp lên mặt. Mẹ có nói đúng. Nhưng làm gì mới có thể buông bỏ được? Hôm đó nếu cô vẫn im lặng thì mẹ không phiền nào. Trầm lặng như vậy.

-Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi, muốn gì con cũng làm hết mà.

Phục Ân bật người ngồi dậy. Đưa tay lên ôm tim mình, anh thở dốc, trên trán mồ hôi nhễ nhại. Lúc này anh mơ thấy Lạc Y. Cô muốn chia tay, cô muốn phá bỏ cái thai mình đang mang, cô cũng muốn kết hôn cùng một người khác, còn đi cùng anh ta. Tại sao anh lại mơ thấy thứ này? Cảm giác trong lòng có gì đó khó tả. Đau hơn gấp trăm nghìn lần so với khi bị Từ Dung phản bội. Mọi thứ có lẽ quá mơ hồ. Chỉ là ác mộng thôi, chẳng là gì cả. Đợi khi mọi chuyện xong xuôi thì sẽ liên lạc với Lạc Y ngay. Có lẽ anh đã quá nhớ cô rồi.

Nhìn ra cửa sổ, phía bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Lúc này anh cảm thấy mình thật nhỏ bé, đây cô đơn. Cảm giác đau lòng này cũng dây dưa mãi không ngừng nghỉ. Khó chịu thật!

-Ở nơi đó, em có được bình yên?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đùa Với Lửa

Lạc Y vào phòng bệnh. Đặt túi xách lên bàn, cô ngồi xuống bên cạnh giường của Niên Thụy. Nhìn đôi môi trắng bệch, khô khốc thì lòng cứ đau đớn âm ỉ. Hiện tại chỉ có thể cầm mảnh ngọc bội của mẹ chứ không thể mang bộ trang sức mà Phục Ân tặng đi đổi. Biết rằng giá trị ngang nhau nhưng cả Thục Xuyên ai lại không biết người sở hữu nó là anh. Mang tiếng được thưởng do lập công nhưng nếu bán đi thì chẳng lẽ sẽ làm họ càng nghi ngờ hơn sao. Cô lại phải thêm tội danh thất kính với cấp trên. Đành nên chờ vậy. Không đến nửa tháng nữa Phục Ân về rồi. Đến lúc đó sẽ bảo anh ứng tiền trước cho cô. Dầu sao cũng không thoả cả đôi đường nhưng mẹ bây giờ là quan trọng nhất.

Cốc...Cốc...

-Lạc Y!

Lạc Y nhìn ra ngoài, trông thấy Y Phúc và vài đồng nghiệp ở phòng kế toán đến thì liền mỉm cười, ra cửa chào đón họ.

-Chào mấy chị. Phiên mọi người đã đến đây rồi.

-Có gì đâu mà phiên chứ.- Tuyết Lan nhún mày.

-Đúng đó, em ăn nói linh tinh.- Minh Thùy cũng không vui lòng.

-Bọn chị đến thăm bác gái có sao đâu. Em nói vậy làm tụi chị buồn đó.- Y Phúc cốc yêu cô.

-Dạ, mấy chị vào đi.- Lạc Y tránh đường sang một bên.

Tất cả cùng vào trong, họ đặt mấy giỏ quà lên bàn rồi ngồi xuống ghế mà Lạc Y chuẩn bị sẵn. Minh Thùy nhìn Niên Thụy trên giường rồi quay sang cô thờ dài.

-Bác gái đã ổn chưa em?

-Mẹ em đã khoẻ hơn rồi chị. Bây giờ mẹ vẫn còn hôn mê. Có lẽ phẫu thuật xong lần sau thì có khả năng tỉnh lại.

-Em phải cố gắng hơn đó. Tụi chị sẽ thường xuyên đến thăm bác.- Tuyết Lan cười tí cả mắt.

-Em cảm ơn mấy chị.- Lạc Y bật cười, lòng cũng được an ủi phần nào.

Y Phúc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, không ngừng rung rẩy của cô, dúi vào một phong thư nhỏ. Lạc Y giật mình vội vã rút tay, trả lại cho Y Phúc và lắc đầu.

-Chị Phúc, chị giữ lại đi, em không thể nhận đâu.

-Đây là số tiền mà mọi người trong phòng kế toán góp lại gửi cho bác gái. Tấm lòng của mọi người mà em cũng từ chối sao?- Y Phúc nhăn mặt.

-Không, không phải. Chỉ là em có đủ tiền lo cho mẹ. Mấy chị giữ lại còn lo cho gia đình, đến đây thăm là em quý lắm rồi.- Cô xua tay.

Y Phúc vẫn dúi phong thư vào tay cô rồi gất gồng. Con bé này lại tiếp tục cứng đầu rồi.

-Chị biết hoàn cảnh của em mà Lạc Y. Em cứ giữ lấy, bằng không thì...có ai đã ở đằng sau lo liệu hết à?

-Không, không hề có...em vẫn một mình lo cho mẹ thôi.- Cô chột dạ, lắc đầu ngày ngày.

-Nếu không thì em nhận đi. Với lại mấy tin đồn vô bổ trong công ty tụi chị đây không tin đâu.- Minh Thùy bĩu môi.

-Tin đồn? Là sao vậy chị?- Lạc Y không khỏi thắc mắc.

-À...họ nói em cặp kè với sếp nên được sếp cưng chiều ấy mà.- Tuyết Lan nhún vai.- Mà nếu như họ đã không vừa mắt với mình thì dù em có xuất sắc đến đâu cũng vẫn không vừa mắt họ đâu. Miệng thiên hạ nói gì mà chẳng được. Bây giờ thì nói Lạc Y cặp kè sếp nếu sau này Lạc Y theo chồng thì sao? Chắc lại bảo không khôn ngoan, sếp giàu có vậy mà không biết bám.

-Phải đó, cái gì cũng có thể xảy ra cả.- Minh Thùy gật đầu đồng tình.

-Được rồi, được rồi. Hai đứa biết họ như vậy thì đừng dính líu gì đến nghe chưa? Đừng nhắc với Lạc Y làm gì.- Y Phúc vội vã ngắt ngang câu chuyện.

-Chẳng sao đâu chị. Em không quan tâm mấy chuyện đó cho lắm.- Cô chỉ biết cười khổ.

-Mà em cũng thân với Giám Đốc Sở quá nhỉ? Cô ấy cực kỳ tốt a!!!- Minh Thùy cảm thán.

-...Vâng!- Trầm ngâm một lúc, cô gật đầu.

Tốt sao? Lúc trước là vậy, cô từng nghĩ Sở Giai Giai là một cô gái vô cùng tốt, chỉ là bề ngoài có phần cứng nhắc, khó gần thôi. Nhưng sau lời đề nghị cách đây vài hôm thì suy nghĩ của cô hoàn toàn trái ngược. Chỉ vì Phục Ân nên cô ấy mới đến đây tìm cô. Đối với ai thì Giai Giai luôn cư xử như là một người tốt nhưng với cô thì Giai Giai không như vậy. Luôn tìm một lỗi sai dù là nhỏ nhất để chấp nhứt cô. Rốt cuộc thì Sở Giai Giai còn cần thứ gì nữa không?

...

Cốc, cốc

-Ông nội, con vào được chứ?- Phục Ân gõ cửa rồi hỏi.

-Con vào đi!- Giọng của Thượng cữu gia vọng ra.

Cạch

Phục Ân vào trong và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Xung quanh căn phòng này vẫn mang một màu xám âm u. Những vật dụng đều được sắp xếp đơn giản, gọn gàng. Lặng nhìn khung ảnh treo bên tường, anh mỉm cười đau xót. Đó chính là ảnh cưới của ba mẹ anh. Bên cạnh cũng là hình của ba mẹ chụp cùng ông nội và chú thím ba. Ông luôn xem chúng như bảo vật mà bảo vệ rất chu toàn. Cái chết của ba mẹ được kết luận là do tai nạn nhưng khi lớn lên anh lại có linh cảm không phải như vậy. Rồi chân tướng dần dần được hé lộ. Đó là một âm mưu chứ không phải tai nạn như kết quả giám định.

-Con không lo cho lễ cưới sao? Lại nhả hứng đến đây.- Thượng cữu gia đặt bút xuống rồi đứng dậy đi về phía anh.

-Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, chờ ngày cử hành nữa thôi.- Anh thở dài, tâm trạng không sốt sáng là mấy.

-Cưới vợ làm con mệt mỏi vậy sao?- Ông nhú mày, chấp tay ra sau và quay lưng đi đến cửa sổ, nhìn ra phía ngoài.

-Nội biết rõ giữa con và Phí Thiên Anh không hề có tình cảm mà. Sao phải cứ gượng ép? Bây giờ nội trả lại điện thoại cho con đi.- Anh siết chặt tay thành nắm đấm.

-Phục Ân, con định giải trừ hôn ước, làm trái ý nguyện của ba mẹ con sao? Điện thoại của con ta có thể trả nhưng phải qua lễ cưới lần này.- Ông đưa tay nâng niu hạt mầm nhỏ bé trong chậu hoa kiểng.

-Nhưng nội đã hứa sẽ cuối tuần sẽ trả. Người định nuốt lời?- Anh nhú mày, không thoả lòng.

-Nếu như con ngoan ngoãn thì nội cũng không cần phải giữ lấy điện thoại. Định liên lạc với cô gái kia?- Ông vẫn đứng đưng như chẳng có gì to tát.

-Nội biết rồi sao? Con cũng không thể giấu người nữa. Con cần cô ấy!- Phục Ân cúi gầm mặt, chưa bao giờ anh thấy bản thân mình vô dụng như lúc này.

-Thượng Phục Ân!- Ông nghiêng răng- Con là một trong hai người thừa kế Thượng Ân. Cả gia tộc cũng chưa ai có nhân tình bên ngoài. Con bây giờ là sao đây? Vì cô gái kia mà sẵn sàng từ bỏ hôn ước lần này?

-Dù cho nội có nói gì đi chăng nữa thì con vẫn quyết tâm bảo vệ cô ấy đến cùng. Lời của nội con sẽ không bao giờ cãi, nhưng lần này thì khác. Con đã chấp thuận hôn ước thì nội cũng nên chấp nhận cô ấy.

Phục Ân xoay người bước ra ngoài. Vừa đến cửa thì anh nghe tiếng của Thượng cữu gia quát lớn.

-Náo hết rồi! Con đang ra điều kiện với ta? Mặt mũi Thượng Tộc cật vào đâu đây? Nếu như con vẫn là một người độc thân, bất kể quan hệ với ai với ta cũng không quan trọng. Nhưng bây giờ con là người sắp có gia đình thì nên giữ khế. Không tội nghiệp Thiên Anh thì cũng nên tội cho sự thiệt thòi của cô gái kia đi.

-Con đã quyết, mãi không hối hận.- Anh nhắm mắt, nghĩ đến nụ cười đầy nghị lực của Lạc Y.

-Được, vậy thì đến khi lễ cưới được cử hành, con đừng mong bước ra ngoài nữa bước. Cả điện thoại cũng đừng mong lấy được từ tay ta. Không ai đồng ý giúp con đâu.

...

Một tuần trôi qua nhanh chóng. Mọi chuyện vẫn diễn ra khá phức tạp. Lạc Y ở bệnh viện suốt chăm lo cho Niên Thụy. Tuệ Mẫn và Võ Khanh phải nán lại vài hôm vì yêu cầu của Duy lão phu nhân, bây giờ chuẩn bị về nước. Phục Ân thì vẫn lao đao, khốn đốn vì sự quan sát chặt chẽ của Thượng cữu gia. Không biết bao giờ mới có thể thoát khỏi sự giam cầm chết tiệt này.

Sở Giai Giai điều khiển xe đi đến bệnh viện. Mẹ của Lạc Y đã trải qua hai lần phẫu thuật, sức khỏe cũng dần ổn định. Cô cứ thắc mắc mãi trong đầu. Chẳng phải Lập Hàn nói chỉ có Lạc Y là gánh vác gia đình, thế thì tiền đâu ra mà nhiều như thế để cô ấy đóng viện phí? Liếc mắt nhìn bó hoa hồng lớn tươi thắm bên ghế phụ. Cô nhú mày nghi hoặc. Người đó là ai? Đã chu cấp tiền cho Lạc Y sao? Nếu đã vậy thì phải đến bệnh viện, hà cớ gì phải gửi

hoa đến công ty? Nhưng suy cho cùng thì cô nói đâu là đúng đó. Kiều Lạc Y này cũng khá ghê gớm. Một mình Phục Ân còn chưa đủ, bây giờ lại đến vị Tổng tài nào đây?

Lúc này một lá thư nhỏ trong bó hoa rơi ra. Giai Giai vô tình đã đọc được những nội dung trong đó. Người này đối với Lạc Y có vẻ rất lụy tình. Viết câu chữ mùi mẫn, cả đề lại số liên lạc. Chẳng thể ngờ có ngày Phục Ân lại bị cảm sùng trắng trợn như vậy. Đúng là không thể xem thường.

Dừng xe trong bãi, cô vào trong, không quên mang theo giỏ quà và bó hoa. Đến trước phòng bệnh, nhìn qua lớp kính trong suốt, cô thấy Lạc Y đang chăm chú nhìn mẹ của mình. Chẳng hiểu sao cô lại chạnh lòng đến thế. Mẹ qua đời do bệnh ung thư, ba cưới thêm vợ lẽ. Hàng ngày cô đã cố gắng làm việc nhà gọn gàng, sạch sẽ nhưng vẫn bị đánh đập không thương tiếc. Rồi Giai Linh ra đời. Cô rất yêu thương con bé mặc dù ba và mẹ kể cứ nghĩ rằng cô so đo tính toán với em gái. Mỗi lần cô bị đánh là Giai Linh lo sốt vó, hỏi han đủ điều. Càng yêu thương em nhiều hơn vì cô biết, người làm lỗi là mẹ kể chứ không phải con bé. Đến năm tuổi 15, Giai Giai phát triển phong phao thấy rõ. Một tay mẹ kể lừa cô đưa vào hoa đêm lấy tiền. Chuối kí ức nhớ nhức áy luôn in hằn trong tâm trí của cô, không thể dứt ra được. Cho đến tận bây giờ, 12 năm dài đằng đẵng vẫn không thể xoá nhoà một phần quá khứ tan hoang ấy.

Đưa tay lau nhẹ bên hốc mắt, cô hít mạnh một hơi rồi mở cửa.

Cách

Mở cửa đi vào. Giai Giai đặt giỏ quà và bó hoa lên bàn. Ngồi xuống ghế và bắt chéo chân, cô nghiêng đầu hỏi.

-Tình hình vẫn ổn chứ?

-Ừm...vẫn ổn, tiến triển tốt hơn rồi.- Lạc Y thờ dãi và nói tiếp.- Giám đốc Sở mấy ngày sau không cần đến thường xuyên vậy đâu. Tôi có thể chăm sóc mẹ mà.

-Ngộ đời thật! Đến thăm bệnh cũng bị đuổi?- Giai Giai cười khẩy.- Tôi chỉ là làm tốt bổn phận mà Lập Hàn giao thôi.

-Tôi cũng không sao, cô cứ về lo việc của công ty đi. Lúc này chắc bận rộn lắm.- Lạc Y chặc lưỡi, trong ánh mắt không thể dấu nỗi buồn.

-Không sao, tôi vẫn có thể đến đây. Gần đây cũng không bận gì.- Giai Giai nhún vai.- À, hoa của một người nào đó gửi cho cô. Lễ tân nhờ tôi mang đến hộ.

-Cảm ơn cô!- Lạc Y cười nhẹ.

Chắc chắn là Dật Dân rồi. Phiên anh lại gửi hoa đến. Liên lạc được thì phải nhắc nhở thôi. Tôn kém lại mau tàn nữa. Dầu sao vẫn hay gọi về và cho cô biết rằng anh vẫn ổn là tốt lắm rồi.

-Bạn trai sao?- Giai Giai nhướn mày, giọng nói có phần khiêu khích.

-Giám đốc Sở, trong mắt cô tôi là loại con gái gì vậy?- Lạc Y đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô ấy, chất giọng có phần gắt lên.

-Đừng kích động thế chứ! Tôi sẽ nghĩ rằng cô có tật rục rịch à nha.- Cô ấy cong môi đầy đắc ý.- Bạn trai có rất nhiều. Tôi cũng vậy, Vy Khanh, Lập Hàn, Nhựt Thần và cả...Phục Ân. Họ đều là bạn trai của tôi.

-Nếu tôi nói không phải thì sao?- Lạc Y khó chịu nhíu chặt hai mày.

Giai Giai đứng dậy, chỉnh trang lại y phục rồi với tay lấy ví trên bàn. Đôi mắt đầy nét xem thường hơi liếc về phía Lạc Y.

-Căng thẳng thế!? Thôi vậy, tôi cũng không hứng thú với chuyện của cô. Nhưng mong cô nhớ ki một điều: "Đùa với lửa, có ngày bỏng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bỏ Trốn Tìm Hạnh Phúc

Thiên Anh nhìn ngắm mình trong gương. Mỉm cười nhẹ một cái, khá hài lòng với ngoại hình của mình. Sau những ngày đấu tranh tâm lý dữ dội, cô vẫn chọn con đường hạnh phúc của riêng mình. Mặc cho Phục Ân là người như thế nào, tốt ra sao thì đối với cô, chỉ có Bạch Thiên mới là người ôn nhu, dịu dàng nhất nhân gian này. Rất nhanh nữa thôi là được gặp lại anh rồi. Qua 3 năm không gặp chẳng biết anh ra sao, thay đổi thế nào. Tuy đã được nhìn qua ảnh trên mạng nhưng ngoài đời thực thì sẽ khác hơn. Tìm lại đập rộn ràng, trong lòng thấp thỏm hồi hộp. Những cảm giác ấy không khác gì ngày được gặp Bạch Thiên lần đầu tiên. Ngày tháng đầy trông chờ này cô đã đợi rất lâu. Đợi đến lúc được đoàn tụ, đợi đến lúc được sà vào lòng ngực ấm áp của anh. Hạnh phúc mong manh ấy cũng nên được bồi đắp thêm. Sau ngày hôm nay là cô có thể đường đường chính chính nắm chặt bàn tay anh, mãi

mãi không buông.

-A Thiên, em đến ngay đây.

Chạm tay vào mặt dây chuyền trên cổ, Thiên Anh mỉm cười thật tươi. Đây là món quà đầu tiên mà anh tặng cũng là món quà cuối cùng của 3 năm trước. Chưa bao giờ cô tùy tiện đeo nó nhưng hôm nay lại khác. Cô muốn người đó nhìn thấy bản thân mình và cả kí ức 3 năm qua.

Vội tay lấy ví trên bàn, Thiên Anh mở cửa ra ngoài. Bây giờ là dịp tốt nhất để rời đi. Cô đã nói với mẹ rằng cùng bạn bè đi dạo, cùng đi ăn uống và vui chơi hết ngày hôm nay để mừng ngày độc thân cuối cùng. Đúng vậy! Hôm nay là ngày cuối cùng cô sống cô đơn, lẻ loi trong căn phòng nhàm chán ấy. Ngày mai sẽ là nguồn sống mới cùng những tia nắng ấm áp của tự do.

Vừa đến phòng khách, Thiên Anh liền khựng người khi trông thấy Phí lão gia đang ngồi ở sofa xem tin tức. Quan trọng hơn, đó lại là tin tức liên quan đến Bạch Thiên. Hiện tại anh đang ở Nam Phiến nhưng đã nhanh chóng tìm một người khá giống mình để đánh lạc hướng. Trong phía xa và sau lưng thì người ấy cũng giống anh quá đi chứ.

-Con ra ngoài sao?- Phí lão gia đặt tách cafe xuống bàn rồi nhìn cô, nhàn nhả nói.

-Vâng! Con đã xin phép mẹ rồi ạ.- Cô gật đầu, có chút lo sợ.

-Đúng đó mình à, con bé nói với tôi vài hôm trước, chỉ là mừng ngày độc thân cuối cùng thôi.- Phí phu nhân cười xòa.

-Thế thì để bác Phương cùng vệ sĩ theo con đi.- Ông mỉm cười, chất giọng vẫn ôn tồn, nghiêm nghị.

-A, ba...không, không được...- Cô mở to mắt, sắc thái biến đổi.

-Tại sao?- Ông nhướn mày.

-Vì...vì...- Thiên Anh ấp úng, không nói nên lời.

-Mình à, Thiên Anh đi chơi với bạn bè mà để bác Phương rồi còn vệ sĩ đi theo thì sao mà thoải mái được.- Bà nhăn mặt rồi quay sang Thiên Anh hỏi thúc.- Con mau đi đi, trễ giờ không tốt đâu.

-Vâng con xin phép. Chào ba mẹ!

Như vừa bắt được cái phao khi sắp ngạt nước. Thở phào nhẹ nhõm, Thiên Anh vội vã chuồn ngay trong tức khắc. May mà không bị phát hiện chuyện gì cả. Sau khi cô rời đi thì Phí lão gia liền lấy điện thoại gọi cho một người nào đó. Chỉ một câu ngắn gọn rồi ngắt máy.

"Theo sát tiểu thư, không được xảy ra sơ xuất gì."

...

Xoảng

Những mảnh vỡ rơi rớt xuống sàn. Tiếng cãi vã một lúc một to hơn. Ai cũng một ý riêng biệt, không nhường nhịn nhau một chút nào.

-Anh đã bao giờ nghĩ cho tôi? Anh có lúc nào xem tôi là một người vợ thực thụ chưa?

Rầm, Rầm

Ngô Tử Dung tức giận, quơ tay làm rơi tất cả vật dụng trên bàn xuống đất. Tâm trạng hiện tại không thể kiềm nén được. Chịu đựng suốt 10 năm, 10 năm là quá đủ rồi. Quãng thời gian dài đằng đẳng như vậy cũng không thể có một lễ cưới đường hoàng. Kể ra thì do dự, nghe lời ba mẹ. Nếu không muốn thì thôi. Bản thân Ngô Tử Dung này cũng không cần.

-Em náo đủ chưa? Từ một chuyện bé mà cứ xé ra to.- Mộ Phàm bắt lấy cổ tay cô giữ lại.

-Bé sao? Chuyện hôn nhân đại sự cả đời người mà là nhỏ nhoi?- Cô giật phắt tay ra.- Đúng rồi! Trong mắt anh tôi thua kém gì những ả ở hoa đêm kia. Suốt gần ấy năm chung sống, chỉ yêu cầu một lễ cưới cũng không xong.

-Anh chưa bao giờ đối xử với em như những người con gái kia, em hiểu không? Dù anh cũng biết rõ người chạm vào em đầu tiên không phải là anh nhưng vì tôn trọng em nên mới không làm gì quá giới hạn. Cuối cùng thì trong mắt em anh là gì?

-Câu đó tôi mới là người hỏi anh. Trong mắt anh tôi là gì?- Tử Dung vành mắt, giọng nói đầy thách thức.- Tôn trọng tôi? Nực cười!

-Thái độ của em là gì vậy? Chẳng phải anh đã nói là đang lo liệu chuẩn bị lễ cưới sao? Em lại hết lần này đến lần khác lôi lí do này ra để nói chuyện. Mục đích cuối cùng là sao đây?- Anh nhíu mày đầy khó hiểu.- Suốt 2 năm nay chúng ta chẳng bao giờ nói chuyện với nhau đường hoàng, gặp mặt lại cãi vã. Anh còn là người quan trọng nhất của em không?

-Chúng ta chia tay đi! Ngay bây giờ tôi sẽ rời khỏi đây.- Cúi thấp đầu để anh không nhận ra điều khác lạ từ mình, Tử Dung nhỏ giọng.

Mộ Phàm đau lòng, ôm chặt lấy cô từ phía sau. Ngày trước cướp cô từ tay của Phục Ân là anh sai. Nhưng rõ ràng thời gian Từ Dung bên cạnh anh rất vui vẻ. Tại sao bây giờ cô lại lạnh nhạt, mau thay lòng như vậy?

- Từ Dung, hãy ở lại với anh. Chúng ta từng mơ về một ngôi nhà và những đứa trẻ. Chẳng lẽ ước mơ chưa thành, em lại muốn từ bỏ chúng sao?

- Đừng nói nữa...- Cô cắn chặt môi dưới.

- Anh không tin, anh không tin chúng sẽ kết thúc dễ dàng đến thế. Xin em hãy ở lại, về đây với anh đi.- Vẫn ôm chặt cô trong lòng, anh thều thào thốt lên.

- Nghiêm Mộ Phàm, tôi bảo là đừng nói nữa.- Cô quát.- Tôi sẽ về Lâm Mộc ngay lập tức. Anh đừng mong cản tôi.

Lâm Mộc Quốc? Chẳng phải là nơi Từ Dung sinh ra. Nơi bắt đầu mối tình kia. Cả nơi Thượng Phục Ân sắp cử hành hôn lễ. Thì ra chân tướng là vậy. Từ Dung vẫn còn mơ tưởng về đất nước đó. Nắm chặt cổ tay cô, sắc mặt anh biến đổi trầm trọng. Giọng nói cũng gât gỏng vang lên.

- Ngô Từ Dung, em vẫn còn nhớ hán? Muốn quay về bên hán sao?

Như bị bắt thóp, mặt mày cô liền tái mét, khó coi. Cố giằng tay ra, cô quay mặt sang hướng khác.

- Anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Tôi không muốn sống ở đây nữa. Chào anh!

Mộ Phàm giận dữ ghi chặt lấy Từ Dung kéo lên phòng. Bao lâu nay là muốn giữ tôn trọng nhất định cho cô nhưng bây giờ thì không cần nữa. Hiện tại không bức chết cô thì anh đây tuyệt nhiên không phải Nghiêm Mộ Phàm, đàn ông hảo hán.

Từ Dung ngã xuống giường. Cô hoảng hốt vội vả lùi người lại, dùng gối và chăn chắn trước ngực. Hai mắt mở to, giọng nói trong lúc hoảng loạn mà ập ừng.

- Mộ...Mộ Phàm, anh định...làm gì chứ? Đừng qua đây.

- Có lẽ anh đã quá dịu dàng, nuông chiều em. Bây giờ em muốn đi thì dùng tấm thân anh bỏ công nuôi nấng suốt 10 năm mà trả đi. Khi nào thấy trả đủ nợ, em có thể rời khỏi đây.

Mở cúc áo đầu, nâng cằm cô lên, anh ôn tồn nói. Những gì xảy ra lúc hiện tại, thực tâm anh cũng chẳng muốn chúng diễn ra.

- Bỉ ổi, đứa ngốc mới nghe anh. Tôi và anh chẳng nợ nần gì cả.- Cô gạt mạnh tay anh.

- Nếu em đã không tự nguyện. Vậy thì...anh đành bức em vậy.

- Mộ Phàm, anh dừng lại...um...dừng lại cho tôi...

...

Thiên Anh đi dạo vòng quanh khu trung tâm thương mại. Đến cửa hàng túi xách, cô cầm vài chiếc ví lên xem.

- Quý khách muốn chọn hàng đến từ nhãn hiệu nào ạ?- Cô nhân viên hỏi.

- A, tôi tự chọn được rồi. Cảm ơn cô.- Thiên Anh mỉm cười.

- Vậy quý khách cứ tự nhiên.- Cô ấy nói rồi rời đi.

Thiên Anh nhú mày, chần chừ mãi. Không biết phải làm gì tiếp theo. Cô biết rất rõ thế nào theo sau cũng có vệ sĩ. Nếu bị phát hiện phải làm sao đây? Nên làm gì bây giờ?

Reeng...Reeng...

"Thiên Anh nghe đây!"

"Chào cô, tôi là Minh Dao, bạn của Bạch Thiên."

"A, chào ạ."

"Bây giờ đã chuẩn bị xong cả rồi, cô đến nhà vệ sinh nữ đi."

"Tôi e rằng bây giờ không được. Cô có thể cho tôi 15 phút nữa không? Đang có vệ sĩ bám sau tôi."

"Vậy cũng được, tôi ở trong đây chờ cô."

"Vâng, tôi sẽ đến sớm thôi."

Thiên Anh ngất máy rồi đi đến một quầy cafe. Những tên vệ sĩ ấy vẫn theo phía sau cô từng chút một. Ngồi khoảng 5 phút thì cô ôm bụng và nhăn mặt, thanh toán xong cốc cafe thì vội vã đi đến nhà vệ sinh. Vừa bước vào trong thì có một cánh tay kéo lấy Thiên Anh. Cô giật mình nhìn lại thì thấy một cô gái cũng ở đây.

- Suyt!- Cô ấy ra hiệu cho cô im lặng.- Tôi chính là Minh Dao.

- Chào, chào cô.

Thiên Anh ấp úng, nói không thành lời. Người con gái trước mắt đẹp quá, cô chưa từng thấy ai có vẻ đẹp đơn thuần như vậy.

- Đây là toàn bộ đồ mà tôi đã chuẩn bị. Cô vào phòng thay đồ đi, chốc nữa sẽ có người đến đón chúng ta. - Dúi vào tay cô túi đồ, Minh Dao gấp gấp nói.

- Được rồi, tôi sẽ ra ngay.- Cô gật đầu.

Hạo Thịnh (bạn chí cốt của Bạch Thiên từ nhỏ đến lớn) nấp ở một nơi khuất. Đã từng nghe về Thiên Anh rất nhiều nhưng chưa khi nào anh được gặp mặt cô cả. Cô gái này chắc là rất đặc biệt nên Bạch Thiên mới lưu tâm đến thế. Có rất nhiều cô gái vây quanh nhưng Bạch Thiên chẳng bao giờ để vào mắt. Ấy vậy mà để ý một cô gái luôn bị giám sát chặt chẽ. Đúng là "Thiên đường có lối lại không đi, Địa ngục không ngờ lại có vào". Quan sát bên ngoài khá lâu, anh trông thấy có rất nhiều vệ sĩ lượn lờ xung quanh. Quả như xuất thân gia tộc quyền quý. Đến đi đứng cũng khó khăn.

Tín...

Nhận được tin nhắn của Minh Dao, Hạo Thịnh vội vã, hấp tấp chạy tới trước nhà vệ sinh nữ. Bên trong lại phát ra những tiếng la hét chói tai.

"Chị dâu có sao không?"

"Rồi, rồi anh vào ngay đây."

"Bình tĩnh, bình tĩnh."

Xông thẳng vào trong. Nhìn Minh Dao rồi gật đầu, anh đưa tay bế sốc Thiên Anh lên, ôm gọn cô vào lòng.

- Cô cứ làm như tôi nói là được.- Minh Dao nháy mắt.

Thiên Anh đỏ ửng mặt. Úp mặt vào ngực Hạo Thịnh, cô la hét om sòm.

- A...em đau quá, bụng em...đau...

- VỢ Ờ, em ráng chịu đi. Anh đưa em đến bệnh viện.

Hạo Thịnh nhanh chân đi vội ra ngoài. Minh Dao cũng chạy theo sau. Trên đường cô cứ la hét như vậy, mặt thì quay vào vòm ngực của anh mà giấu đi. Lúc đến cửa ra thì có rất nhiều vệ sĩ của Thiên Anh ở đó. Họ thấy ba người đi tới thì vẫn giữ nguyên chỗ cũ, không có ý định nhường đường, cho đi qua.

- Các anh làm ơn cho chúng tôi qua, chị dâu tôi vừa ngã, bị động thai rồi.- Minh Dao nhanh nhẩu nói.

- Động thai?- Một trong những tên vệ sĩ liếc mắt nhìn.

- A...chồng ơi, nhanh lên...em không chịu được, đau quá...

- Được, được, được. Anh đưa em đi, em và con sẽ không sao cả.- Hạo Thịnh lên tiếng dỗ ngọt rồi quay sang họ.- Các anh làm ơn tránh đường giúp tôi.

Họ vẫn đứng đó, nhìn cả ba bằng ánh mắt không thể nghi ngờ hơn. Thấy tình thế như vậy, Thiên Anh liền ôm chặt lấy cổ Hạo Thịnh.

- Em đau lắm rồi...không cần nữa, cho em chết đi.

- Các anh còn lương tri không? Nhìn thấy vậy lại không tránh?- Minh Dao tức giận quát.

Những người vệ sĩ thấy vậy liền tránh sang một bên. Hạo Thịnh và Minh Dao liền chạy một mạch đến tầng hầm giữ xe. Để Thiên Anh và Minh Dao ngồi ở băng ghế sau, anh vào vị trí lái xe rồi khởi động chạy đi.

Ngồi trong xe, Thiên Anh vẫn chưa hề hoàn hồn. Lúc này đáng sợ thật. Nếu như bị bắt lại, chắc cuộc sống của cô sau này sẽ thảm hại lắm đây. Dù sao được rời khỏi là tốt lắm rồi. Sau này sẽ không cần lo nghĩ thêm điều gì nữa. Mong rằng ba mẹ vẫn ổn. Sớm thôi, cô sẽ quay về nhận tội.

- Lúc này dọa chết Thiên Anh rồi.- Hạo Thịnh bật cười.

- Đúng đó, tôi sợ cô sẽ bị bắt lại đó.- Minh Dao thờ phào, vuốt vuốt ngực.

-Cảm ơn hai người rất nhiều, sau này nhất định tôi sẽ hậu tạ thoả đáng - Thiên Anh gãi đầu.

-Hậu tạ sao?- Hạo Thịnh xoa cằm suy nghĩ.- Chỉ cần cô và Bạch Thiên hạnh phúc thì xem như là quà hậu tạ lớn nhất của cô rồi dành cho chúng tôi rồi.

-A, anh là Triệu Hạo Thịnh? Bạn thân nhất của A Thiên đúng không?

-Đúng vậy. Tôi là bạn thân từ bé của Tiểu Thiên. Còn cạnh cô là Minh Dao, bạn gái tôi, cũng là bạn học cấp ba của cậu ấy.- Anh mỉm cười tươi rói.

-Vâng! Mà...A Thiên không đến à?- Đôi mắt cô chợt buồn bã, lại phải chờ đợi để được gặp anh sao?

-Tiểu Thiên đòi đi cùng nhưng tôi không cho. Lỡ không may bị phát hiện là càng rắc rối hơn.- Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt, run rẩy của cô, Minh Dao trấn an.

-Ừm!- Cô gật đầu.

Reeng, Reeng...

-Đây, đây. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Phải chi nhắc tiền nhắc bạc thì tốt biết mấy.- Anh trêu ghẹo.

-Để em nghe cho. Chọc tên tiểu tử này một chút mới được.

Minh Dao với tay lấy điện thoại rồi nghe máy, sẵn tiện mở loa ngoài. Giọng nói đầy ghen ngào, sục sùi.

"Tiểu Thiên a!"

"Dao Dao, mọi chuyện ổn không? Thiên Anh đã an toàn chưa? Cô ấy ở cùng hai người à?"

"Tiểu Thiên, em...em xin lỗi. Cô ấy bị bắt lại rồi. Em và anh A Thịnh đã cố gắng hết sức nhưng những người vệ sĩ kia tinh mắt quá."

"CÁI GÌ???"

"Anh nhỏ tiếng một chút. Hư tai em a!"

"Anh đã nói cho anh đi cùng mà. Ít ra cũng có thể nhìn Thiên Anh một lúc. Bây giờ làm sao đây? Cô ấy bị bắt lại thế nào cũng không được yên."

"Chúng ta còn cách khác mà, anh đừng lo."

"..."

"Tiểu Thiên, anh còn ở đó không?"

"Em nghĩ còn cơ hội sao? Anh muốn ở một mình, yên tĩnh vài hôm. Em và Hạo Thịnh có việc bận thì làm đi. Anh tự mình nghĩ cách cứu cô ấy."

"Tiểu Thiên, em..."

"Tút...Tút...Tút..."

Đưa điện thoại lại cho Hạo Thịnh, Minh Dao bật cười khúc khích. Thuận Bạch Thiên này đúng là quá lo lắng cho cô gái nhỏ kia rồi. Nghe giọng chắc đang buồn lắm.

-Dao Dao, A Thiên sẽ rất buồn. Cô hãy gọi lại cho anh ấy đi.- Thiên Anh lay tay cô, thấp thỏm trong lòng.

-Không sao đâu, xem như làm anh ấy bất ngờ đi.- Minh Dao nháy mắt.- Bây giờ ghé nhà tôi cho cô thay đồ. Không lẽ với bộ dạng này, cô định gặp anh ấy sao?

Bạch Thiên thất thần ngồi bệch xuống sofa. Đoạn đường tình duyên giữa anh và Thiên Anh phải kết thúc tại đây sao? Biết phải làm gì ngay lúc này đây. Bị bắt về đó thì sẽ bị mắng một trận, thậm chí là nhốt hẳn trong phòng. Với tính cách của Phí lão gia thì chắc chắn thế nào cũng xảy ra như vậy. Bây giờ có thể đến Phí Gia cứu Thiên Anh không? Vừa mới nghĩ đến thôi mà anh thấy con đường tương lai rất mù mịt, tối tăm. Làm gì đây? Làm gì đây?

Đứng dậy đi qua đi lại phòng khách. Bạch Thiên mím môi. Trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt lại trở nên căng thẳng. Cứ như vậy thì phải tính kế thật kĩ. Lần này phải liều một lần thôi.

Cạch...tít, tít

Tiếng báo mật khẩu ở cửa vang lên. Thông thường chỉ có anh, Hạo Thịnh và Minh Dao biết. Đưa tay lên trán đầy bất lực. Anh chán nản thốt lên.

-Chẳng phải tôi nói cần yên tĩnh sao? Hai người về đi.

Thiên Anh chậm rãi bước đến. Bóng lưng của anh bây giờ giống như ba năm trước, ngày mà anh lặng lẽ quay đi. Trông thật cô đơn, hiu quạnh. Dáng vóc cao lớn kia vẫn không thay đổi chỉ là trông thật lẻ loi.

Bạch Thiên cắn chặt môi dưới. Anh nhú mày gắt lên.

-Đi về đi!

-A...A Thiên!

Thiên Anh mấp máy, gọi tên anh. Người đàn ông cô yêu nhất đang ở ngay trước mặt. Chỉ một khoảng cách rất gần, nhỏ bé nữa thôi là cô có thể với tới anh rồi.

Bạch Thiên như bưng tỉnh. Quay lại nhìn cô. Đây là Thiên Anh phải không? Anh không hề mơ, không phải là mơ. Cô đang ở đây, rất gần bên anh. Cả thân hình nhỏ bé đều được thu hết vào tầm mắt. Chưa bao giờ trong mắt anh, cô lại xinh đẹp như thế này.

-A Thiên, em đến với anh đây.

Thiên Anh vỡ òa, vội vã sà vào lồng ngực ấm áp. Rất lâu rồi cô chưa được ôm lấy anh, gần anh như bây giờ. Bao nhiêu nhung nhớ ngàn ấy năm bỗng chốc lại ùa về với cô. Đau lòng đến tột cùng. Cảm giác yêu xa không hề dễ chịu. Những ngày tháng ấy cô không thể nào thoát khỏi sự ám ảnh do chính mình tạo ra. Cuộc đời cô chỉ mong một tình yêu đơn giản, hạnh phúc yên bình như lúc này thôi.

Bạch Thiên không kiềm nén được cảm xúc mà ôm chặt lấy cô. Thiên Anh nhỏ bé đã chịu đựng biết bao nhiêu là giằng vặt. Tự nhiên anh thấy mình có lỗi với cô vô cùng. Nếu ngày xưa anh không cố chấp thì cô đã không khổ sở đến vậy. Tất cả đều do anh gây ra.

-A Thiên...hức, chúng ta sẽ không xa nữa phải không?

Thiên Anh ngược đôi mắt ướt đầm nhìn Bạch Thiên. Từ sâu thẳm trong đáy mắt, anh có thể nhìn ra, mong ước và khát khao được hạnh phúc của cô là như nào.

-Không, không xa nữa. Em đừng khóc, anh đã ở đây rồi.- Anh lắc đầu, đưa tay lau những giọt nước mắt mặn chát.

-Vậy anh đưa em đi đi, càng xa nơi này càng tốt.

Nhìn gương mặt đau đớn của cô, lòng anh không khỏi quặn thắt. Những ngày qua chắc còn kinh khủng hơn là anh nghĩ. Một cô gái mong manh mà phải chịu đựng cảnh cô đơn, hiu quạnh thì còn điều gì tồi tệ hơn. Đôi môi bé xinh không ngừng run rẩy như thổi miền anh. Cúi thấp đầu, Bạch Thiên áp môi, nhẹ nhàng rút đi một giọt từ cô.

-Nắm chặt tay anh, em sẽ không bao giờ chịu khổ nữa đâu, mèo ngốc ạ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mâu Thuẫn Tận Đáy Lòng

Mạn Phong ra khỏi xe, bước vào trong tập đoàn Triệu Tân. Đạo gần đây có quá nhiều việc cần làm nên anh cũng không có thời gian để ý mấy chuyện xung quanh. Nhưng cứ thắc mắc mãi trong đầu, Lạc Y đến bây giờ vẫn chưa liên lạc với anh nữa. Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Chẳng hiểu sao lại cảm thấy lo lắng đến vậy.

-Phượng Tổng, ngài sẽ có cuộc họp nội bộ vào chiều nay, tôi phải đi gặp khách hàng quan trọng và đêm mai dự tiệc rượu mừng thọ của Liễu Gia. Từ nhỏ Phó Tổng đã được Liễu lão phu nhân yêu thích nên lần này muốn ngỏ ý mời.- Phụng Quan, người được cho là trợ lý đắc lực của anh thông báo.

-Vậy thì xem Diệu Loan cần đồ gì mới cứ cho người mang đến. Tài liệu họp chiều nay phải được chuẩn bị cho kỹ càng, dự án sắp tới sẽ không hề nhỏ.- Chính lại Áo vest, anh ôn tồn nói.

-Tất cả đều được chuẩn bị xong. Về phần của thực tập sinh ngài cũng đừng lo, họ chưa thành thạo nhưng chưa làm gì gây rắc rối.- Phụng Quan xoa cằm, gật gù.

-Hãy chú ý đến họ, ai có năng lực đặc biệt thì chiếu cố họ một chút.

-Vâng!

Dật Dấn bước ra khỏi thang máy, cùng lúc nhớ ra gì đó anh liền khựng người lại. Không quay đầu nhìn Phụng Quan, anh thốt lên.

-Có thông tin rằng Hoàng Nhất Xuyên đang hạ thấp cổ phiếu? Tìm cổ đông mới cho Hoàng Lam?

-Đúng vậy, cổ phiếu trên thị trường tuột dốc không phanh.- Vừa nghe anh nói thì Phụng Quan cũng khá ngạc nhiên vì chưa bao giờ nghĩ Mạn Phong sẽ quan tâm đến chuyện của Lâm Mộc Quốc.- Người trong thương trường truyền tai nhau đứng sau là Thượng Ân nhưng chưa biết thực hư ra sao. Bây giờ không tìm được cổ đông thì Hoàng Lam sẽ phá sản.

-Mua lại toàn bộ cổ phần của Hoàng Lam, đổi tên thành Triệu Tân, lập một trụ sở ở Lâm Mộc Quốc. Từ đây Hoàng Lam và Hoàng Gia không hề liên quan gì đến nhau.- Cho hai tay vào túi, anh vẫn ung dung, nhàn nhã.

-Hoàng Lam đã sắp phá sản, chúng ta gấp rút thu mua liệu có vội quá không?- Phụng Quan nhíu mày, trong đầu dấy lên một mớ hỗn độn.

-Cứ mua, dưới danh nghĩa của Triệu Tân thì không thể nào dễ dàng suy sụp.

Nói rồi Mạn Phong bỏ đi một mạch. Chỉ có mua lại Hoàng Lam, một trong những tập đoàn sở hữu toà cao ốc nổi bật của Thục Xuyên thì mới có cơ hội tiếp cận Lạc Y. Chỉ có điều mua lại là một chuyện, để Hoàng Lam thoát khỏi cái bóng to lớn của Thượng Ân cũng là một chuyện lớn. Nhưng tại sao Thượng Ân lại muốn dập tắt ngọn lửa đang le lói, ngày càng phát sáng như Hoàng Lam cơ chứ? Có uẩn tàng gì chăng?

Vừa đến ngã rẽ về lại văn phòng, do gấp gáp nên anh đã vô tình va trúng Thượng Nghi Nhi khiến cô ấy ngã nhào ra đất, giấy tờ bay tứ tung. Ngồi xuống nhặt lại chúng, anh cùng Nghi Nhi sắp xếp lại gọn gàng. Nghi Nhi không hiểu sao tay chân run rẩy, tim lại đập loạn liên hồi, hai bên má cũng nóng ran. Đạo gàn đây, cứ hề gặp anh thì liền bị như vậy.

-Phuong...Phuong Tổng, em xin lỗi.- Cô đáp ứng

-Đây là lỗi của tôi, không trách cô.

Mạn Phong đứng dậy. Anh mỉm cười, chìa tay ra trước mặt cô rồi nhàn nhạt nói.

-Tôi đỡ cô.

-A, vâng!

Nghi Nhi càng đỏ mặt, rụt rè nắm lấy tay anh. Bỗng nhiên cô chân cô đau nhức, sung tấy lên. Mím chặt môi, cô nhẹ thốt ra.

-A...

-Sao vậy? Chân làm sao?- Anh nhíu mày, đưa mắt nhìn xuống dưới.

-Chắc là trật chân rồi, không sao, em về bôi thuốc là được.- Cô cười trừ.

-Còn đi được không? Đau thế nào?

Những câu hỏi tuy đơn giản như thế nhưng lại làm cho ai đó tự nhiên thấy vui trong lòng. Cô lắc đầu, xua tay.

-Vẫn được, vẫn được. Chốc nữa sẽ không sao. Em xin phép đi trước, chào sếp.

Cúi chào anh, cô quay lưng rồi đi. Nhưng vừa được bước đầu thì chân cô lại đau ê ẩm, không thể chịu đựng được. Cô cắn răng cam chịu, cô bước đi chậm rãi.

-Ồ...a...

Nghi Nhi giật thót tim, khi nhận định được tình thế thì đã nằm gọn trong lòng của Mạn Phong. Đến thời khắc này cô mới nhận ra dung mạo của anh không hề tầm thường. Cứ nghĩ anh hai, anh ba là xuất chúng. Nào ngờ lại có người sánh ngang. Dưới góc cạnh này, Đông Phương Mạn Phong đứng là biết làm người ta đồ đứ đừ nha.

Mạn Phong bế sóc cô đi đến trước phòng làm việc, ngay lúc gặp cả Diệu Loan cũng vừa tới để giao hợp đồng. Thấy tình cảnh trước mắt cũng lấy làm khó chịu. Cô cau mày, ngạc nhiên tột độ.

-Anh hai, cô ấy...

-Diệu Loan, em mang vào giúp anh thuốc giảm đau và đồ dùng băng bó vết thương. Sẵn tiện gọi người mang một đôi giày đế bằng đến đây. Cảm ơn em trước.

-Được rồi!- Cô gật đầu.- Em giúp anh mở cửa.

-Ừm, nhờ em vậy.

Diệu Loan mím môi quay lưng rồi đi. Quan hệ giữa Mạn Phong và Nghi Nhi chỉ là sếp và nhân viên thôi chứ? Anh bảo như vậy thì chắc cô ấy có chuyện rồi, cô không được nghỉ ngơi lung tung. Dù sao Mạn Phong bây giờ cũng đang tập trung vào một số dự án quan trọng. Chẳng thể để một nữ nhân nào vào trong lòng.

Sau khi giúp Nghi Nhi băng bó lại vết thương, Mạn Phong lấy ra một khăn mùi xoa đưa cho cô. Hương thơm bạc hà sộc vào mũi, thật nhẹ nhàng và ôn nhu.

- Cô lau mồ hôi đi! Căng thẳng làm chi cho nhể nhại hết rồi.

- Em cảm ơn.- Cô đưa tay nhận lấy.- Thật ra về nhà rồi em có thể tự mình làm được. Bây giờ lại phiền đến Phương Tổng.

- Không sao, tôi va vào cô khiến cô bị thương. Đây xem như là chuộc lỗi vậy.- Tựa người ra sau sofa, anh bắt chéo chân.

- Vâng!

Nghi Nhi gật gù, trong lòng chột khó tả. Cũng vì muốn chuộc lỗi nên anh mới làm vậy thôi. Có lẽ cô đã suy nghĩ quá nhiều. Chẳng hiểu là từ khi nào mà trong tâm trí của cô lại xuất hiện hình bóng của anh. Lúc đầu thì ghét anh kinh khủng nhưng bây giờ lại không thể nào quên được nụ cười kia. Mạn Phong rất tốt, cô nghĩ là vậy. Dầu sao thì bây giờ Nghi Nhi cũng nhìn thấy được một người đàn ông khiến cô tin tưởng như anh hai và anh ba của mình.

- Phương Tổng, em muốn xin phép một chuyện.

- Đừng khách khí, gọi tôi là Mạn Phong được rồi.- Rót trà ra tách, anh ưu nhã cầm lên nhấp một ngụm.- Chuyện gì quan trọng lắm sao?

- Vâng! Sang tuần sau là hôn lễ của anh hai em rồi. Em muốn xin nghỉ một tuần quay về dự.

- Anh hai?- Anh nhủu này.

- Phải a, là Thượng Phục Ân. Lễ cưới lần này em không thể không có mặt.

Siết chặt tách trà trong tay, Mạn Phong nghiêng rằng, Thượng Phục Ân nhanh chóng như vậy đã kết hôn rồi sao? Còn Lạc Y, cô ấy lại im lặng, chịu đựng bản thân bị ủy khuất. Càng nghĩ càng không ra gì. Rốt cuộc thì Phục Ân kia dự tính làm gì tiếp theo đây? Vừa lo cho vợ, vừa bao dưỡng cho người tình. Rõ ràng chẳng hề suy nghĩ cho Lạc Y một chút nào. Lần này mua lại Hoàng Lam, chờ xem anh có mang Lạc Y quay lại được không.

- Phương...anh Mạn Phong. Anh sao vậy? Em có thể về Lâm Mộc không?- Cô nghiêng đầu hỏi.

Anh suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu. Trước sau gì cũng sẽ gặp lại nhau nhiều hơn thôi.

- Được, khi nào xong thì cô nhanh chóng quay lại. Còn lo công việc.

...

Bóp

Phí lão gia tức giận dằn tay xuống bàn. Tâm tình càng lúc càng chuyển biến xấu đi. Hết chuyện này đến chuyện khác. Bao nhiêu chuyện không đáng nói nhưng việc Thiên Anh mất tích thì quá lớn. Còn vài ngày nữa là lễ cưới bắt đầu. Nếu tìm không ra thì Phí Gia phải để mặt mũi vào đâu đây? Lễ cưới long trọng, cô dâu mất tích. Đây chính là trò cười cho thiên hạ chứ còn gì.

- Minh à...hức, Thiên Anh không sao chứ?

Ngồi phía đối diện, Phí phu nhân ôm mặt khóc nức nở. Trong cuộc đời bà đã để mất đi một người con, những tưởng đó là quá đủ. Nào ngờ bây giờ đến lượt Thiên Anh mất tích. Như thế này làm sao bà sống nổi đây? Hình hài ấy là bà cho, cũng chính bà mang nặng đẻ đau. Ấy vậy mà lần lượt cả hai đều dễ dàng rời bỏ bà mà đi.

Thở dài một cái, Phí lão gia đứng dậy đi đến ngồi xuống cạnh bà. Nỗi đau mất con vào 25 năm trước cứ ngỡ là đã nguôi ngoai, nào ngờ lúc này đã quay lại với người phụ nữ của ông. Ngày ấy dù đau đớn tột cùng nhưng vẫn còn Thiên Anh là niềm an ủi. Bây giờ cả Thiên Anh cũng mất tích thì càng đau hơn gấp bội lần. Dù ra sao thì Thiên Anh nhất định phải tìm được. Đặc biệt là trước lễ cưới kia.

- Tôi đã cho người tìm rồi. Sẽ sớm có kết quả thôi, phu nhân đừng lo.- Ôm lấy bà vai Phí phu nhân, ông trấn an.

- Sao lại không lo cho được?- Bà siết chặt hai tay, nước mắt giàn giụa.- 25 năm trước, Thực Anh đã bỏ tôi đi, tôi còn chưa làm một thôi nôi cho con bé. Bây giờ Thiên Anh cũng vậy. Không lẽ đó là nghiệp chướng của Phí Gia sao? Hức, tôi phải sống thế nào bây giờ?

- Còn có tôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.- Cấn chặt môi dưới, ông nhủu này.

- Thiên Anh, Thực Anh...về với mẹ đi con.- Gục vào Phí lão gia, bà thều thào.

Phía ngoài cửa chính có một người con trai đi vào, dáng vẻ rất gấp gáp. Đứng trước hai người, anh cúi chào.

-Chào chú ba, thím ba.

-Tần Mặc, con ngồi đi. Đã có tin tức gì chưa?- Ông vội hỏi.

Phí Tần Mặc là con trai độc nhất của Phí đại lão gia. Anh họ thân thiết của Thiên Anh. Vừa nghe tin cô mất tích thì anh liền nóng lòng đi tìm. Tuy chỉ là họ hàng nhưng anh luôn xem cô như là em gái ruột thịt của mình. Ngồi xuống sofa, anh mím nhẹ môi rồi nói.

-Mấy hôm nay con đã lục soát cả Nam Phiến và cả những tỉnh thành lân cận đều không tìm được em ấy. Cũng chẳng có dấu vết gì đáng nghi cả.

-Con bé có thể đi đâu xa được chứ? Đường trong nội thành cũng chưa rành nữa là.- Ông chắc lưỡi.

-Bây giờ con định đến Thục Xuyên một chuyến, biết đâu được sẽ tìm được Thiên Anh.

-Thục Xuyên xa như vậy, con bé sao có thể đến?- Ông nhu mày nghi hoặc.

-Hiện tại chỉ có thể tìm bừa, không chừng có kết quả khách quan hơn. Còn hơn phải ngồi đây suy nghĩ.

-Được, mọi sự nhờ con. Chú lại không đi cùng được. Không có ta, thím không chịu ăn uống, nghỉ ngơi.

-Chú lo cho thím đi, con sẽ đi ngay đây. Tạm biệt chú!

Vừa nói xong, Tần Mặc liền ra ngoài lên xe và phóng đi mất hút. Lần này đến Thục Xuyên phải mất mấy ngày. Nên tranh thủ trước khi cử hành hôn lễ mới được. Thượng Phục Ân không phải là người đơn giản. Nếu như lần này mất mặt thì Phí Gia rõ ràng không thể yên ổn.

...

Lạc Y vào phòng của bác sĩ. Đưa cho cô sổ khám bệnh, ông đẩy gọng kính lên.

-Bệnh của mẹ cô đã tiến triển rất tốt. Phẫu thuật thêm một lần nữa thì có thể khoẻ lại.

-Vậy thì khi nào có thể xuất viện vậy bác sĩ?

-Ca phẫu thuật tiếp theo sẽ bắt đầu vào đầu tuần sau. Nếu như vẫn theo kế hoạch thì chỉ cần ở lại đến hết tháng này, chờ vết thương lành lại thì có thể về.

-Vâng! Xin phép bác sĩ.

Lạc Y cúi đầu chào rồi ra ngoài. Mẹ có thể khoẻ lại thì tốt quá rồi. Người thân bên cạnh cô chỉ còn Niên Thụy, không họ hàng thân thích. Dù có phải đánh đổi thứ gì cô cũng đồng ý, chỉ cần mẹ cô vẫn bình an, khoẻ mạnh.

Lê bước đi về phòng bệnh, Lạc Y thở dài. Phục Ân nói là sẽ liên lạc với cô mà. Thế sao bây giờ vẫn chưa gọi cho cô nữa. Gọi cho anh thì khoá máy. Chẳng hiểu vì điều gì mà bây giờ cô lại lo lắng như vậy. Cứ như là mọi chuyện đang dần kết thúc. Và sau này sẽ như không còn được gặp anh nữa. Nhưng chắc là anh bận vài việc thôi. Nếu giữa cả hai phải kết thúc thật sự thì anh hãy giữ im lặng mãi giống lúc này. Cô sẽ tự mình lặng lẽ rời đi. Tất cả những điều hôm nay đều do cô gây ra. Bây giờ cũng đến lúc phải nhận lại hậu quả rồi. Nên chia tay hay là không? Nên tiếp tục hay dừng lại? Nên vẫn yêu anh hay hận anh? Trong đầu cô bây giờ là một mớ hỗn độn. Phục Ân còn cần đến cô không?

Vào trong phòng bệnh, Lạc Y pha một cốc sữa và mang đến bên giường. Niên Thụy phẫu thuật ở cổ nên không thể ăn uống gì nhiều, chỉ là uống sữa và một ít cháo qua đường ông được lắp sẵn. Xong lần này thì mọi chuyện tốt hơn nhiều.

-Mẹ à, đau một lần nữa rồi chúng ta về nhà, được không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thoả Thuận

Lạc Y vẫn ở bệnh viện chăm sóc cho Niên Thụy. Sắp phải phẫu thuật thêm một lần nữa vào ngày mốt. Qua ngày đó rồi mẹ cô sẽ ổn thôi. Không phải chịu thêm đau đớn gì nữa. Mọi chuyện đã qua thì quên hết đi. Thứ gì mất cũng đã mất. Cố níu kéo lại thì cũng không còn là của mình. Hiện tại cô chỉ biết mình tiếp tục sống là vì mẹ, niềm hi vọng duy nhất của cô lúc này.

Vừa nãy có vào ET, Lạc Y thấy tin nhắn Tuệ Mẫn để lại. Vài ngày nữa cô ấy quay lại đây, biết được chuyện chắc sẽ lo lắng lắm. Tuệ Mẫn cũng nói thời

gian qua phải nhập viện, không biết bây giờ đã khỏe hơn chưa. Cả số tiền thiếu Tiêu Tuy. Lương bổng một tháng cô chỉ được 25 nghìn. Còn phải lo tiền sinh hoạt, điện nước. Chưa kể không chắc gì Tiêu Tuy lại cho không tiền lãi. 500 nghìn phải tìm một tháng thì lấy đâu ra. Thượng Phục Ân đã không liên lạc với cô nữa thì thôi. Bản thân cô cũng chẳng cần. Những gì xảy ra trước kia tốt nhất nên quên hết đi. Người đã vô tình thì cô cũng đang vô nghĩa. Tốt nhất là không còn liên quan đến anh dù là quan hệ gì đi nữa. Mọi chuyện cũng do cô ngốc quá mà.

Cách

Cánh cửa mở ra, Sở Giai Giai bước vào. Đặt ví lên bàn, cô ấy ngồi xuống, bắt chéo chân trước mặt Lạc Y.

-Cô Kiều, lại phiền cô rồi.

-Không sao, cô đến đây thăm mẹ tôi là tôi vui rồi.

Dù là không thích Giai Giai nhưng cô ấy có thành ý đến thăm mẹ cô nhiều lần. Đôi khi lại trở thành thiện cảm chút ít.

-Chuyện công ty tôi lo hết rồi.- Giai Giai chắc lưỡi.- Ngày mai Lập Hàn và Nhược Thần quay về. Vốn tính là chúng tôi cùng đi đến Nam Phiến vài ngày. Bây giờ có lẽ sẽ đổi lại lịch trình.

-Mọi người cứ đi đi.- Cô xua tay.- Mẹ tôi đã tốt hơn, tôi có thể dành một ít thời gian cho công việc.

-Không cần đâu. Chúng tôi tự mình sắp xếp được.- Giai Giai thờ dãi rồi đặt tay lên thành ghế, chống cằm.

-Vâng!- Lạc Y gật đầu.

Cũng phải thôi, cô chỉ là thư ký riêng của Phục Ân. Làm sao có thể nắm cả một tập đoàn hùng mạnh như thế.

-Đã ăn gì chưa? Tôi canh chừng bác gái giúp cô.

-Tôi chưa nữa, nhắc đến mới thấy đói.- Cô xoa xoa bụng.- Sở tiểu thư đi cùng tôi không?

-Tôi ăn rồi. Cô đi đi.

-Vậy phiền cô một chút nhé. Tôi quay lại ngay.

Với tay lấy túi xách trên bàn, Lạc Y đi một mạch ra ngoài. Giai Giai nhìn theo đến khi cô khuất bóng rồi lắc đầu. Cũng may Tu Nhiễm không để ý đến Lạc Y. Bên phía ông ta cũng chẳng có động thái gì mới. Xem như cô ta đã an toàn, cũng không cần quan tâm gì nhiều. Nếu lần này không phải lệnh từ Phục Ân còn lâu Sở Giai Giai mới để ý đến hạng tôm tép này.

Lạc Y ra khỏi bệnh viện. Trước tiên phải tìm gì đó ăn đã. Giai Giai sẽ chăm sóc cho mẹ thay cô mà, phải nhanh chóng ăn nhanh rồi còn quay lại nữa.

Reeng...Reeng...

"Má Tiêu, con nghe đây!"

"Má sẽ chuyển cho con thêm 500 nghìn. Tổng luôn tiền lần trước sẽ là 1 triệu. Con không cần đến đây chuộc lại đồ nữa."

"Gi chứ? Con sẽ chuộc, giá nào cũng chuộc mà má. Chưa hết thời hạn một tháng mà."

"Có người ngã giá mua nó 1 triệu. Xem như má bán giúp con vậy mà. Thôi nhé con gái."

"Nhưng má ơi...má..."

"Tút, TUT, TUT..."

Lạc Y cắn chặt môi. Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao lại như vậy? Chưa hết thời hạn mà Tiêu Tuy đã nuốt lời rồi. Đó là của hồi môn mà mẹ trân quý nhất. Cô không thể để nó dễ dàng chạy mất như vậy. Nhưng Lạc Y làm gì có đủ tiền trong tay để chuộc về. Bây giờ phải sao đây? Làm gì bây giờ?

Đứng trước màn hình quảng cáo của toà nhà cao lớn. Lạc Y há hốc mồm. Một đoạn clip giới thiệu sản phẩm đầu giá. Trên đó chẳng phải là sản phẩm nổi bật nhất, mảnh ngọc bội của cô hay sao?

Lạc Y quay lưng chạy đi. Tiêu Tuy, nhất định phải tìm Tiêu Tuy. Đánh đổi đi tất cả. Dù có như thế nào cô cũng phải bảo vệ bằng được mảnh ngọc bội đó. Dẫu phải trả giá bao nhiêu, gánh tất cả gian khổ cô cũng cam lòng.

Chạy vào trong quán bar mặc kệ cả bảo vệ bên ngoài. Lạc Y một mạch xông vào lối đến phòng của Tiêu Tuy. A Mẩu vừa trong đó đi ra, trông thấy Lạc Y thì bắt khuỷu tay cô kéo lại.

-Kiểu tiểu thư, cô không lo cho mẹ mà chạy đến đây làm gì?

-Tôi cần gấp má Tiêu.- Cô cố giằng tay ra.

-Má Tiêu hiện giờ không có ở đây, mời cô về cho.- A Mẩu chắn đường Lạc Y, không cho qua.

-Tôi có chuyện gấp. Mong anh tránh đường.

Lạc Y kiên quyết bước vào. Lúc này A Mẩu kéo cô lại, sát vào người. Áp mặt thật gần bên tai, anh thì thầm.

-Nếu như nhận được nọ hôn, tôi sẽ cho cô qua.

-Sao?

Lạc Y rùng mình, hai má nóng ran. A Mẩu lúc trước chính là nhờ ngoại hình mà trai bao ở đây. Khi gặp được Tiêu Tuy, được tín nhiệm nhiều hơn nên trở thành người thay mặt Tiêu Tuy quản lý tất cả các quán bar trên thành phố. Với những người này, dù cho bản thân vô dụng đến đâu cũng không để họ chạm vào cô. A Mẩu không chỉ là người ranh mãnh mà còn lẩn lộn ở chợ đêm rất lâu. Đùa với anh ta như đùa với lưỡi dao bén vậy.

-Sao nào? Hay là tôi bao dưỡng cô, về sống cùng tôi?

-Buông tôi ra. Xin anh giữ tự trọng giúp.- Cô giãy giụa, mong sớm thoát được vòng tay đầy nhờn nhốc ấy.

-Aw, tôi sẽ không để bụng chuyện cô để Thượng Tổng ăn sạch sành sanh rồi chùi mép bỏ đi đâu mà.- Anh nhếch môi.

-Anh...anh...- Cô trừng to mắt, cả người run rẩy.

-Tôi biết hết đấy. Làm bé sung sướng gì? Về đây làm vợ cả của tôi, tuyệt đối tôi không tệ bạc với đoá hồng tươi như cô.

Siết chặt vòng tay ngay eo, hai tay Lạc Y cũng bị anh giữ lại không thể cử động. Cúi thấp đầu, A Mẩu hôn nhẹ lên cổ cô. Mùi hương dễ chịu thoang thoảng sộc vào mũi. Liềm nhẹ môi, anh ta ép cô vào tường.

-A Mẩu...làm ơn...tha cho tôi đi. Tôi cần gấp má.

-Ngoan chút, tôi còn điều luyện hơn người đàn ông của cô nữa cơ.- A Mẩu cúi đầu, ngấu nghiêng vùng cổ trắng ngần.

Lạc Y bật khóc, đôi chân run bầy bầy, sắp không đứng vững nổi nhục nhã này biết để đâu cho hết. Ngay bây giờ cô lại nghĩ đến Phục Ân. Bây giờ anh đang nơi đâu? Anh đang làm gì? Tình cảnh của cô bây giờ anh có nghĩ đến không? Cả cuộc đời cũng chỉ có mỗi Phục Ân khiến cô tự nguyện dâng hiến. Còn những kẻ khác, tốt xấu ra sao cũng đừng mong chạm vào. Tuyệt đối chuyện này không thể tiếp tục.

-Không! Dừng lại ngay.

Cắn mạnh vào tai anh ta, cô kéo cổ áo lên. Nước mắt Lạc Y giàn giụa, ướt đầm hai bên má. Định co chân bỏ chạy nhưng A Mẩu lại nhanh tay kéo cô lại.

-Con khốn, mày...

-A Mẩu, đùa vui không?

Khi A Mẩu giờ tay định tát cô thì có một giọng nói vang lên. Lạc Y trông thấy Tiêu Tuy thì như bắt được vàng, cô vội vã chạy đến bên bà. Uất ức mà nức nhen.

-Má, má làm chủ giúp con với.

-Được rồi, được rồi. Vào trong rồi nói chuyện.- Bà nói với cô rồi quay sang A Mẩu.- Con đi lo việc đi, một tiếng sau vào phòng gấp má.

Lạc Y theo Tiêu Tuy vào phòng. Bà vừa đóng cửa lại thì cô đã nắm lấy đôi tay lạnh lẽo ấy. Lạc Y thực sự muốn biết tại sao bà lại làm vậy.

-Má Tiêu, mảnh ngọc bội đó con nhất định chuộc lại mà. Má đừng bán nó đi được không?

-Ày da, thứ đó không đến 1 triệu, con tiếc cái gì? Má cho con 1 triệu là dư rồi.- Bà xua tay.

-Nhưng thời hạn chưa hết. Má sao nuốt lời bán nó?

-Con đủ điều kiện để trả sao? Bán trước bán sau, má giải quyết luôn bây giờ cho tiện.- Gạt tay cô ra, bà tiến vài bước, cách xa cô.

-Con hứa thì sẽ làm. Hức, má không được bán nó.- Cô ngã quỵ, ôm mặt khóc oà lên.

-Biết sao giờ? Má bán nó luôn rồi, thôi thì mai má chuyển tiền cho con nhá.- Bà mỉm môi, nở nụ cười ranh mãnh.- Chúng ta hết liên quan rồi con gái. Người đâu, tiền khách.

Bà vừa gọi thì bên ngoài có vài thanh niên đi vào kéo cô ra ngoài. Lạc Y tuyệt vọng, không thể làm gì ngoài việc gào thét. Sức kháng cự cũng không.

-Tiêu Tuyền, tại sao lại lật lọng như vậy? Tại sao? Tại sao chứ???

Họ đưa cô ra ngoài bằng cửa sau của quán bar. Thả cô ra bằng một lực mạnh khiến Lạc Y ngã xuống đất. Họ quay đi, đóng sầm cửa lại. Cô nhắm mắt, nghiền chặt răng. Tất cả những thứ này đều là lỗi ở cô. Do cô mà ra cả. Ông Trời hết lần này đến lần khác đầy đoạ. Số phận của cô chưa đủ lận đận, lao đao sao? Đôi mắt Lạc Y nhoè đi, không còn thấy gì. Cô mệt mỏi, kiệt sức khiến bản thân ngã gục, ngất đi.

-Thiếu gia, bên kia có người, hình như bị ngất.

Trên con ô tô đen đỗ cách đó không xa. Người tài xế chỉ tay về phía Lạc Y và nói với chủ của mình.

-Không liên quan, tìm tung tích của Thiên Anh quan trọng hơn.- Không đưa mắt nhìn, anh bắt cần.- Còn không mau đi?

-Vâng!

Phí Tàn Mặc vừa đến Thục Xuyên tìm Thiên Anh. Thời gian gấp rút, tốt nhất nên dành thời gian cho việc quan trọng, còn hơn phí công vì chuyện không liên quan. Chợt liếc mắt nhìn ra, trông thấy đáng vẻ quen thuộc thì liền mở to mắt và to tiếng.

-Dừng, dừng xe.

Mở bậc cửa, anh vội vã chạy đến bên Lạc Y và nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ. Nâng mặt cô lên, nhận ra em gái mình thì liền lay vai cô.

-Thiên Anh! Thiên Anh! Em sao vậy?

Không một tiếng đáp trả, Tàn Mặc lo lắng bế sóc cô lên rồi đưa về xe. Ôm gọn cô vào lòng, anh nhủ mảy mòi thúc.

-Mau về khách sạn.

Tàn Mặc gọi bác sĩ đến khám cho Lạc Y. Thức ăn, thuốc men đều được anh chuẩn bị chu đáo. Rất lâu sau đó, sau khi thay quần áo, anh đi đến bên giường rồi ngồi xuống, ngắm nhìn gương mặt say giấc của cô. Đứng là ngoài cả dự tính ban đầu. Dẫu biết đến Thục Xuyên không có khả năng tìm được Thiên Anh nhưng anh vẫn cố chấp. Cuối cùng thì ngoài mong đợi, thực sự anh đã tìm được em gái mình. Chuyện tình của cô ấy và Bạch Thiên, anh hiểu rất rõ. Từng học chung đại học nên anh biết Bạch Thiên là người ra sao. Anh ấy rất tốt, đáng để người khác dựa dẫm. Gia thế của Bạch Thiên không tồi, có thể lo cho cuộc sống của Thiên Anh không cực khổ. Nhưng cũng vì cứng đầu chạy theo đam mê văn học, một mực muốn làm nhà tiểu thuyết nên làm cho Phí lão gia tức giận, bao nhiêu kì vọng đều tan biến hết. Phí Trang Gia hoạt động bên lĩnh vực bất động sản, kinh doanh thương mại, lại là gia tộc tiếng tăm. Và lại Phí lão gia không chấp nhận một người trong Phí Trang Gia là người của công chúng hoặc là cống hiến công sức của mình vì những điều vô nghĩa. Đặc biệt tên Bạch Thiên kia làm nhà văn là điều khó chấp nhận. Ấy vậy mà còn viết về tiểu thuyết, tình yêu nam nữ. Có cả luận lý đương thời, thể loại Phí lão gia căm ghét nhất. Bất Thiên Anh buông tay đứng là quá khắt khe và úy khuất cho con bé. Em gái anh không nhạy bén với các tình huống bên ngoài. Không biết những ngày sau khi về Thượng Tộc sẽ ra sao đây?

-U...um...

Lạc Y cử động hai mắt. Cả người mất hết sức lực. Từ từ hé mở, trước mắt cô là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Trần nhà trắng toát, sáng chói. Nơi đây là đâu? Bệnh viện? Hay là cô đã lên thiên đường luôn rồi?

-Thiên Anh, em sao rồi? Đã ổn hơn chưa?

Đưa mắt nhìn người con trai trước mặt, Lạc Y gạt bản người bật dậy. Nhìn xung quanh và cả bộ đồ lạ hoắc cô đang mặc trên người, hình như có gì đó sai sai.

-Anh...anh là ai? Đây là nơi đâu?

-Anh là anh trai của em mà.- Tàn Mặc mỉm cười xoa đầu cô.- Thiên Anh không sao chứ?

-Tôi không phải em gái anh.- Cô gạt tay anh ra.

Tàn Mặc có chút đau lòng. Thiên Anh chưa bao giờ xưng hô với anh như vậy. Con bé đó giờ rất ngoan và luôn gọi anh là Mặc Mặc.

-Em mất trí nhớ rồi à? Hay là em không muốn quay về đó?

-Quay về đó? Là sao chứ? Cảm ơn anh đã cứu tôi, tôi phải về rồi.

Lạc Y định xuống giường thì Tàn Mặc đã chặn cô lại. Anh nhủ mảy, khó chịu nói.

-Thiên Anh! Em đừng đùa với anh nữa. Chúng ta về nhà thôi.

-Về đâu? Mẹ tôi đang nằm bệnh viện, tôi phải quay lại đó chăm sóc cho bà ấy.

Cô đứng dậy rồi đi nhưng chưa gì đã bị Tần Mặc kéo tay lại. Anh sa sầm mặt, chưa bao giờ thấy tức giận với cô như thế. Anh nghiến răng càn siết chặt tay.

-Em đừng có bịa ra lí do vớ vẩn đó. Mau theo anh quay về.

-Tôi đã nói là không quen biết anh. Anh cứu tôi, tôi sẽ trả ơn. Bây giờ thật sự tôi phải đến bệnh viện. Mẹ tôi sắp phẫu thuật rồi.- Cô đau đến nhăn mặt, cố giằng tay ra.

-Em...

Reeng...Reeng...

"Tôi là Tần Mặc, ai gọi đến vậy?"

"Mặc Mặc, em là Thiên Anh đây."

"Thiên... Thiên Anh?"

"Đúng rồi, là em. Em đã rời khỏi Lâm Mộc, đi tìm hạnh phúc của mình. Anh thay em xin lỗi ba mẹ, một thời gian sau em sẽ quay về nhận tội."

"Tại sao chứ? Chú thím mất ăn mất ngủ lo cho em đấy."

"Em biết, nhưng em không thể làm gì khác hơn. Và lại hôn nhân của em và Thượng Phục Ân chỉ là hợp đồng. Anh ta nói sau 1 năm sẽ ly hôn. Nhưng trong vòng 1 năm đó sẽ có biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Em không tưởng tượng nổi đâu."

"Rồi bây giờ em ở đâu?"

"Em không thể nói được. Anh hai giúp em nha."

"..."

"Mặc Mặc, anh đâu rồi? Mặc Mặc!"

"Em yên tâm, anh có cách giúp em."

"Thật sao? Em cảm ơn anh."

"Được rồi, đừng khách khí. Anh sẽ lo chuyện của em ngay đây."

"Vâng! Tạm biệt anh hai."

"Tạm biệt!"

Tần Mặc ngất máy, anh suy nghĩ hồi lâu. Hôn nhân đó chỉ là hợp đồng thật sao? Cô gái trước mặt thực sự không phải Thiên Anh? Nhưng sao lại giống nhau đến thế?

Giật phất tay ra. Lạc Y xoa xoa cổ tay ửng đỏ của mình. Người này không quen không biết mà cứ níu kéo tới lui mãi.

-Rõ rồi chứ? Tôi không phải em gái anh. Bây giờ tôi về đây. Chuyện hôm nay tôi sẽ nhất định báo đáp.

-Khoan đã!

Lạc Y vừa quay lưng thì anh lại lên tiếng.

-Tôi và cô có thể thương lượng không?

-Thương lượng?- Cô nhủ mảy khó hiểu.

-Cô bảo mẹ cô nhập viện, lúc nãy lại ngất ở sau quán Bar. Theo suy luận của tôi thì cô đang gặp khó khăn.- Vòng tay trước ngực, anh kiên định nhìn cô.

-Tôi...tôi...- Cô ấp úng.

-Kể tôi nghe đi, chuyện gì đến với cô có lẽ tôi giúp được.

Lạc Y thờ dãi, nhắm hai mắt. Những chuyện đó kể ra có phải quá xấu hổ rồi không?

-Tôi sẽ giúp cô mà.- Anh mỉm cười, tạo lòng tin nơi cô.

-Tôi...Mẹ tôi bị khối u ác tính nên phải nhập viện điều trị.- Cô ngồi phịch xuống giường.- Do túng quá nên phải thế chấp của hồi môn của mẹ tôi là mảnh ngọc bội rất hiếm và quý. Bây giờ chưa hết thời hạn chuộc lại mà người ta đã bán nó đi. Tôi phải làm gì đây? Đó là thứ mẹ tôi trân quý nhất. Vậy mà tôi lại không thể làm được gì cả.

Cô lại bật khóc. Những thứ quan trọng đến thế mà cô cũng chẳng thể giữ nổi. Đáng ra không nên dùng bảo vật của mẹ đi đổi.

Tần Mặc thoáng chốc im lặng. Thì ra ở ngoài xã hội vẫn còn những người khó khăn. Chẳng hoàn cảnh của ai giống ai cả.

-Vậy ai đã mua nó?- Anh nghiêng đầu hỏi.

-Nó đã được đưa đến phiên đấu giá. 10 giờ tối nay sẽ bắt đầu rao giá.- Cô khịt mũi.

-Tôi sẽ lấy lại nó giúp cô.

-Anh nói thật sao? Nhưng...tôi không thể trả lại tiền cho anh.- Cô cúi đầu, đôi mắt chùng xuống.

-Không sao, chỉ cần cô giúp tôi một chuyện thì tôi sẽ xí xóa hết số tiền kia.- Anh xua tay.

-Giúp anh chuyện gì?

-Thay thế em gái tôi. 1 năm sau cô được tự do, số tiền kia cũng không cần trả.

-Thật...là thật sao?- Cô mở to mắt, kinh ngạc rồi lại chột buồn bã.- Nhưng mẹ tôi..

-Tôi sẽ tìm một quán gia chăm sóc đặc biệt cho mẹ cô. Mọi chi phí trong vòng 1 năm tôi sẽ chu cấp hết, không thiếu thứ gì.

-Mẹ không gặp được tôi chắc sẽ buồn lắm, cả lo lắng nữa.

Lấy lại được mảnh ngọc bội đương nhiên cô rất vui nhưng phải rời xa mẹ thì sao chịu nổi. Chắc chắn sẽ nhớ mẹ không tả được. Làm thế nào đây?

-Tôi sẽ để cô nói chuyện qua điện thoại với bà ấy nhưng sẽ không tiện gặp mặt nhau.- Cho hai tay vào túi, anh nhàn nhạt nói.

-Được, tôi thoả thuận với anh.- Cô gật đầu.

1 năm thôi, mẹ cô sẽ khoẻ mạnh, mảnh ngọc bội cũng được hoàn trả. Đến lúc đó cô có thể đoàn tụ với mẹ rồi.

-Được!- Anh gật đầu.- Tôi là Tần Mặc. Bây giờ đã hơn 8 giờ, tôi sẽ đi lấy nó về. Cô cứ ở đây chờ đợi đi.

Tần Mặc ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh đảo mắt suy nghĩ. Để Thiên Anh quay về chắc cũng hơn 1 năm. Cô gái này thay thế như vậy cũng tiện. Vừa giúp được Thiên Anh, vừa kí kết được hợp đồng với Thượng Ân. Bỏ ra vài triệu để đổi lấy dự án 2 tỷ không hoang phí một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Buổi Đấu Giá

Phí Tần Mặc thay đổi bộ vest, đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt như nguyên tắc rồi bước vào phòng đấu giá. Sau khi ổn định chỗ ngồi, anh âm thầm quan sát không khí xung quanh. Hôm nay mất bao nhiêu tiền cũng phải lấy bằng được mảnh ngọc về.

-Thiếu Gia, lấy về sẽ được gì?- Tài xế ngồi cạnh anh thắc mắc.

-A Lãng, cậu nghe theo tôi là được rồi.

Bất chေo chân, Tần Mặc nhàn nhạt nói. Chuyện này càng ít người biết thì càng tốt. Chỉ ít bây giờ anh cũng có thể giúp đỡ cho Thiên Anh đôi phần.

Trên sân khấu, người quản lý cũng đã bước ra. Tay cầm theo micro, ông ấy nói đồng dục.

-Chào mừng tất cả mọi người đã đến với buổi đấu giá ngày hôm nay. Tôi là Thiệu Thiệu, người thoả thuận giá với các ngài. Không để mọi người chờ lâu, buổi đấu giá xin được phép bắt đầu. Trước tiên là một bình cổ, giá khởi điểm là 100 nghìn.

-150 nghìn!

-175 nghìn!

-205 nghìn!

-...

Cả hội trường bắt đầu nhón nháo ra giá. Duy chỉ Phí Tàn Mặc và một vị khách là im lặng.

-350 nghìn!

Tất cả im lặng, người tiếc nuối, kẻ đắt ý. Vị khách kia nhếch môi xem thường, đến buổi đấu giá này chỉ cho vui chứ những món kia trước sau gì cũng thuộc hết về hắn.

-350 nghìn lần thứ nhất? 350 nghìn lần thứ hai? 350 nghìn lần thứ ba? Thành giá! Chiếc bình cổ Nhung Cẩm bây giờ thuộc quyền sở hữu của Tôn thiếu, Tôn Nặc. Với giá 350 nghìn.

Tàn Mặc nhếch môi, loại bình tầm thường này đáng giá đó sao? Cũng rành rồi về đồ cổ chút ít. Theo anh, chiếc bình này chưa đáng 250 nghìn. Loại Nhung Cẩm ư? Xin lỗi, nhà anh đã sở hữu nó rồi. Giá trị đích thực là 7 triệu 500 nghìn cơ. Đúng là chỉ giỏi được cái lừa đảo.

-Đây là sản phẩm thứ hai. Một mảnh ngọc bội xuất xứ hơn 800 trước. Ánh xanh lấp lánh và điêu khắc nổi một con rồng hung mãnh đầy tỉ mỉ. Giá khởi điểm 1 triệu 500 nghìn.

-Tôi 1 triệu 600 nghìn!

-1 triệu 850 nghìn!

-...

-4 triệu!

Bên phía Tôn Nặc cũng ra giá, quyết lấy bằng được những món đồ ngày hôm nay, không để món nào vụt mất.

-4 triệu lần thứ nhất! 4 triệu lần thứ hai!...

-8 triệu!

Tàn Mặc ra hiệu cho tài xế bên cạnh ra giá. Tất cả người trong hội trường đều nhìn anh kinh ngạc. Đúng là nhà giàu, chịu chơi có khác. Tôn Nặc hậm hực nghĩ rằng, lần này không may để tuột mất. Xem như để dồn tiền vào sản phẩm cuối cùng vậy. Nhất định không thể thoát được.

-8 triệu lần thứ nhất? 8 triệu lần thứ hai? 8 triệu lần thứ ba? Thành giá! Mảnh ngọc bội Trần Niên thuộc về Phí thiếu, Phí Tàn Mặc với giá 8 triệu.

Tàn Mặc nhếch môi. Định đứng dậy đi về nhưng nhìn sau hậu trường thấy được gì đó nên đã quyết định nán lại.

-Tiếp theo là sản phẩm cuối cùng. Đây là một cô gái, chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng, cô ấy vẫn còn xử nữ đường hoàng và còn cực kỳ xinh đẹp. Giá khởi điểm là 100 triệu.

-100 triệu sao?

-100 triệu 200 nghìn!

-100 triệu 350 nghìn!

-...

Đưa mắt nhìn cô gái đang run rẩy trên sân khấu, Tàn Mặc nhủ mảy. Mỏng manh, thuần khiết như vậy mà vướng phải nơi này. Chính anh cũng nhận ra, cô ấy chính là Vũ Nhĩ Nhã, con gái duy nhất của Vũ Thị. Tiếc là Vũ Thị vừa phá sản, nợ nần chồng chất cách đây không lâu. Thiên kim tiểu thư, có học thức cao, thân thể trân báu mà lại đi bán mình để kím tiền. Xem ra Vũ Thị đã nát tan không cứu vãn được.

-Lấy cô ấy.

-Vâng!- Tài xế gạt đầu rồi giơ số thứ tự lên.- 250 triệu.

-300 triệu!- Tôn Nặc xoa cằm, liếc mắt nhìn qua phía Tàn Mặc.

Tàn Mặc đứng dậy. Chậm rãi đi lên sân khấu, khiến mọi người càng kinh hãi hơn. Anh ôm lấy eo Vũ Nhĩ Nhã thật chặt rồi đồng dục nói.

-Tôi mua cô ấy 500 triệu!

-Được, 500 triệu lần thứ nhất. 500 triệu lần thứ hai! 500 triệu lần thứ ba! Thành giá! Cô gái trước mặt mọi người đây, bây giờ thuộc quyền sở hữu của Phí thiếu, Phí Tàn Mặc. Với giá 500 triệu.

-Phí thiếu?

-Thảo nào lại ra tay phóng khoáng như vậy.

-...

Cả hội trường bắt đầu bàn tán nhốn nháo. Tôn Nặc tức giận, dùng đũa bỏ đi. Cục tức hôm nay không thể nào nuốt trôi được.

Vũ Nhĩ Nhã giương đôi mắt cảm phục nhìn anh. Phí Thiếu nổi tiếng là người có cuộc sống sạch sẽ, minh bạch. Ngày hôm nay được Phí Thiếu cứu giúp thì còn điều gì tốt hơn.

-Phí Thiếu, mời ngài đến phòng chúng tôi chuẩn bị sẵn. Đây là quy định, mong ngài chấp hành.- Người quản lý niềm nở mời.

-Được.- Anh gật đầu rồi nói với tài xế của mình.- Cậu về khách sạn trước. Nói với Thiên Anh sáng mai tôi về. Bảo cô ấy nghỉ ngơi cho lại sức.

-Vâng!

Cởi áo vest khoác lên vai Vũ Nhĩ Nhã, Tàn Mặc đưa cô ấy vào trong, theo sau người quản lý. Anh ấy dẫn Tàn Mặc đến một phòng được chuẩn bị sẵn. Giao chìa khóa cho Tàn Mặc xong anh ta liền rời đi.

-Chúc Phí Thiếu một đêm vui vẻ!

Tàn Mặc tra chìa khóa mở cửa. Nhường Nhĩ Nhã vào trước rồi anh mới vào và đóng cửa lại. Nhìn xung quanh căn phòng, Tàn Mặc bất mãn mà áp tay lên trán. Đêm nay chỉ ngủ nhờ thế mà lại trang trí như hết phòng tân hôn vậy kia.

Nhĩ Nhã cởi áo vest trả lại anh. Đôi mắt ái ngại không dám nhìn thẳng. Chẳng hiểu sao khi tiếp xúc với anh, tim cô lại đập mạnh như thế này.

-Phí Thiếu, cảm ơn anh.

-Gọi tôi là Tàn Mặc được rồi.- Anh nhận lấy.- Đêm nay cô ngủ ở giường đi, tôi sẽ ngủ ở sofa. Sáng mai nhận tiền xong thì cô sẽ được tự do.

Tàn Mặc quay lưng đi đến sofa. Nhưng vừa đi được hai bước thì Nhĩ Nhã đã lao đến, ôm chặt anh từ phía sau. Tựa đầu vào tấm lưng to lớn, cô sụt sùi.

-Cha em đã đi tù, mẹ cũng vì lẽ đó mà tự vẫn. Hôm nay được Phí Thiếu ra tay cứu giúp em nguyện chết cũng một lòng đi theo ngài. Phí Thiếu làm ơn đừng bỏ em lại. Thế giới này em chẳng còn một người thân nào cả.

Tàn Mặc trầm ngâm hồi lâu. Cô gái này từ nhỏ đã quen với lối sống thượng lưu, chuyện vừa xảy ra quá đột ngột, để thích nghi được cuộc sống bần hàn cũng chẳng hề dễ dàng. Nhưng 500 triệu không hề nhỏ. Đủ cho mười năm ăn không ngồi rồi.

Xoay người lại, Tàn Mặc nâng cằm Nhĩ Nhã lên và nhìn cô bằng ánh mắt thần bí, pha vào đó một chút ôn nhu. Anh cất giọng, giọng nói trầm ấm thật êm tai.

-Cô muốn theo tôi làm người hầu hay là người làm ấm giường?

-A...em...- Nhĩ Nhã ấp úng, tim đập liên hồi, không biết phải nói gì ngay lúc này.

-Sao? Khó đến vậy à? Thế tôi sẽ giúp cô biết kết quả nhé.

Tàn Mặc đẩy Nhĩ Nhã xuống giường. Cả thân người to lớn đè hẳn lên người cô. Anh mỉm cười ranh mãnh chạm tay vào ngực và đùa giỡn.

Nhĩ Nhã cắn chặt môi, cố gắng đẩy anh ra. Giường mặt khó chịu, bất phục của cô khiến cho anh suýt bật cười thành tiếng.

-Xin anh dừng lại...dừng..

-Cô muốn như thế này cơ mà.- Lại bốn cọt, anh lướt tay nhẹ lên môi Nhĩ Nhã.

-Buông em ra!

Hự

Vũ Nhĩ Nhã giáng một cú thật mạnh vào tiểu đệ đệ của Tàn Mặc khiến anh đau đến run người. Ôm lấy hạ thân, anh nhăn nhó.

-Cô...cô...

-Em...xin lỗi anh.

Vũ Nhi Nhã vừa định chạy đi nhưng anh đã vội bắt lấy khuỷu tay cô. Lại ném cô xuống giường. Tần Mặc dùng ánh mắt đầy lửa mà dọa nạt.

-Tôi chỉ muốn đùa với cô mà cô dám động thủ sao? Và lại...- Đòi mất anh liếc xuống ngay vòng một.- Điện nước của cô đủ để thoải mái tôi?

-Anh...- Cô tức đến không thể thốt thành lời, cả gương mặt đỏ kếp lên.

-Hừ!- Tần Mặc đứng dậy, chỉnh sửa lại cổ áo rồi quay đi.- Ngủ đi, sáng mai đi cùng tôi.

...

Lập Hàn cùng Giai Giai và Nhược Thần đến bệnh viện. Vừa về nước, nghe Giai Giai nói mẹ Lạc Y nhập viện, cô ấy cũng mất tích thì anh liền đến bệnh viện ngay tức khắc. Nếu như lần này Lạc Y có sơ xuất gì thì Phục Ân chắc chắn không để yên một chút nào. Bây giờ lại không thể liên lạc với Lão Đại. Mà nhờ liên lạc được, báo cáo tình hình bây giờ thì hôn lễ kia sẽ bị hủy bỏ, không cần chần chừ. Đến lúc đấy Thượng Gia Gia tức giận thì càng lớn chuyện. Danh dự Thượng Gia và Phí Trang Gia không biết phải giấu vào đâu đây.

Bước đi thật gấp gáp, anh bỏ xa Giai Giai và Nhược Thần phía sau.

-Tứ Tỷ, trông Lão Tam gấp rút quá vậy?- Nhược Thần nhủ mảy nhìn theo bóng Lập Hàn.

-Chị không biết nhưng Lão Tam chắc chắn có chủ đích gì đó rất quan trọng.- Giai Giai lắc đầu vài cái.

-Chúng ta nhanh chân thôi. Em cũng lo cho chị dâu.

Nhược Thần hối thúc cô rồi chạy theo Lập Hàn. Giai Giai chặn lưỡi, mấy người này bị Kiều Lạc Y bỏ bùa hết rồi hay sao. Lúc nào cũng lo lắng cho cô ta. Ngay cả Sở Giai Giai đây cũng phải bắt đi làm vệ sĩ. Đúng là bức bối mà.

Đưa Lập Hàn và Nhược Thần đến phòng bệnh, Giai Giai mở cửa vào trong. Cô nhủ mảy khó hiểu. Người phụ nữ trước mắt là ai? Tại sao chưa thấy qua bà ta bao giờ? Tất cả vào trong, Lập Hàn cẩn trọng cúi đầu chào.

-Chào thím! Chúng tôi là cấp trên của Lạc Y. Hôm nay hay tin mẹ cô ấy nhập viện nên đến thăm.

-Chào các vị! Tôi là Tô Nhiên, cô của Lạc Y.- Người quản gia được Phí Tần Mặc cử đến khéo léo chào họ.

-Bác gái ra sao rồi thím? Đã đỡ hơn chút nào chưa?- Anh đưa mắt nhìn mẹ Lạc Y trên giường bệnh.

-Chị dâu tôi đã khoẻ hơn nhiều, có điều bác sĩ cần giữ lại để tiện theo dõi thêm.

-À, Lạc Y đâu rồi thím? Tôi cần gặp cô ấy có vài việc.- Anh mỉm cười.

-Lạc Y đến Giang Lộ rồi. Ông nội con bé cũng đang bệnh.- Bà nhàn nhã nói.

-Vậy sao thím không chăm ông đi, Lạc Y ở đây được rồi.- Giai Giai vòng tay trước ngực, đôi mắt sắc bén thăm dò từ trên xuống dưới.

-Ông bảo nhớ con bé nên kêu nó về. Lạc Y đi thì tôi phải ở đây chứ. Các cô cậu dùng gì để tôi đi mua. Ngại quá, ở đây không có nước.

Tô Nhiên vừa đứng dậy thì Nhược Thần đã cản bà lại. Cậu xua tay rồi cười toe toét.

-Không cần đâu thím, tụi con đi ngay đây.

-Vậy thôi, xin phép thím.

Sau khi bọn họ rời đi. Tô Nhiên ra ngoài dò xét rồi đóng chặt cửa. Lấy điện thoại ra, bà liền gọi cho ai đó.

"Tôi nghe!"

"Thiếu gia, có người xưng là sếp của Lạc Y đến thăm."

"Vậy sao? Cứ đánh lạc hướng họ, tôi sẽ tự mình sắp xếp tất cả."

"Vâng!"

Lập Hàn vừa lái xe vừa suy nghĩ. Lạc Y dễ dàng bỏ lại mẹ mình sao? Nói thế nào anh cũng cảm thấy có gì đó uẩn khúc ở đây. Người phụ nữ kia có tin tưởng được không? Tự nhiên lại thấy bất an vô cùng.

-Lão Tam, anh sao thất thần vậy?- Nhược Thần ngồi phía sau, chồm người lên trước hỏi anh.

-Hai đứa có thấy gì lạ không?- Anh nhún mày.

-Không, em thấy bình thường.- Cậu nhún vai và gật gù.

-Em cũng vậy.- Giai Giai đưa tay lên xoa xoa trán, trông đầy mệt mỏi.

-Thôi bỏ đi! Ngày mai cùng anh bay đến Nam Phiến.

-Thật sao? Vậy là chúng ta cũng được tham dự lễ cưới của Lão Đại rồi.- Nhượng Thần vui mừng, ca hát tung bừng.

-Còn Lão Nhị thì sao?- Giai Giai đưa mắt nhìn anh.

-Lão Nhị sẽ về sau, mang cả chị dâu theo nữa.

Lập Hàn bật cười một cái. Hai Tở Tông này không làm thì thôi, hễ động tay được một cái là có chị dâu ngay và liền. Nỗi lo lắng của Thượng Gia chắc cũng đã dịu đi vài phần.

-Lại còn chị dâu?- Giai Giai há hốc mồm, không tin vào tai mình.

-Anh chưa gặp cô ấy, chỉ biết mỗi Lạc Y thôi.- Anh nhún vai.

-Yahoo, lại thêm một chị dâu. Kì này sẽ có tận 2 lễ cưới lận nha.- Nhượng Thần không khỏi phấn khởi.

-Oát con, nghe là vui lắm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Một Người Ra Đi, Một Người Quay Về

Sáng sớm, Phí Tần Mặc đưa Vũ Nhĩ Nhã đến khách sạn. Dù sao thì cũng lỡ bỏ tiền ra. Cô gái này muốn bỏ mặc cũng không được. Trước tiên phải nhanh chóng đưa Lạc y về Phí Trang Gia. Những chuyện khác sẽ tính sau.

Cả hai ra khỏi thang máy. Vừa đến trước cửa phòng thì cùng lúc tài xế của anh cũng đến. Cho hai tay vào túi, anh nhún mày.

-Thiên Anh sao rồi? Thức rồi chứ?

-Tôi đã nói với tiểu thư nghỉ ngơi, váy áo cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Cô ấy đã dậy, tôi vừa đi mua thức ăn sáng cho cô ấy đây.

-Được rồi, chờ Thiên Anh xong thì chúng ta khởi hành.

-Vâng!

Tài xế mở cửa giúp Tần Mặc. Anh vào bên trong, không quên kéo theo Nhĩ Nhã. Vũ Nhĩ Nhã có chút suy tư. Cô gái kia là bạn gái của anh hay sao? Tự nhiên lại cảm thấy không được thoải mái chút nào.

Lạc Y đã chuẩn bị đầy đủ. Tâm lý cho đến ngoại hình của mình. Những gì hôm nay cô làm không biết là đúng hay sai. Mẹ đang ở bệnh viện mà cô không chăm sóc lại chạy đến Nam Phiến xa xôi. Không biết Tần Mặc muốn cô làm gì. Anh ấy cũng đã hứa sẽ chẳng tổn hại gì đến cô. Nhưng tại sao trong lòng lại cứ dậy sóng, khó chịu vô cùng. Còn cả Phục Ân. Thôi thì xem như hết duyên hết nợ. Anh phải luôn sống tốt như ngày cô chưa bước đến. Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Cô chẳng có tiền, địa vị. Những gì đã xảy ra vốn chỉ là nhất thời mê muội thôi. Anh cũng đã có được một gia đình nhỏ ở bên rồi còn gì.

Trông thấy Lạc Y đứng bên cửa sổ nhìn xa xăm. Tần Mặc nhẹ nhàng bước đến sau cô không hề phát ra tiếng động, ánh mắt cũng hướng về phía chân trời xanh thẳm.

-Mặc Mặc! Thế giới chưa bao giờ yên bình như thế này, phải không?- Lạc Y gượng cười, thờ dãi ra.

-Chịu gọi rồi sao?- Anh hơi mỉm cười.

-Phải học tập dần đi chứ. Cần anh dạy dỗ nhiều hơn rồi.- Cô chặc lưỡi, cúi thấp đầu.

-Anh sẽ giữ lời hứa. Đây là đồ của em.

Tần Mặc chìa mảnh ngọc bội ra trước mặt cô. Lạc Y nhận lấy nó, trong lòng vui sướng vô cùng. Áp nó vào lồng ngực, cô giương ánh mắt đầy ân tình nhìn anh.

-Cảm ơn anh! Chắc phải tốn nhiều tiền lắm

-Không tốn bao nhiêu cả. Chỉ cần 2 triệu là lấy về được rồi.- Anh xoa đầu cô rồi mỉm cười.

-2 triệu sao?- Lạc Y kinh ngạc, mảnh ngọc này đắt như thế à?

Tần Mặc cười khò, gật đầu. Mới 2 triệu mà cô đã sững sốt đến vậy rồi. Lỡ như nói 8 triệu thì không biết cô phải ra hình dạng gì nữa.

-Vậy em có thể...

Lạc Y chưa nói xong thì anh liền hiểu ý mà bác bỏ. Định mang đến bệnh viện đưa tận tay mẹ cô đây mà. Tốt nhất là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Thục Xuyên là thị trưởng làm ăn chính của Thượng Tộc. Ít nhiều gì cũng sẽ có tai mắt xung quanh.

-Không được. Anh sẽ cho người đến lấy. Bây giờ em ăn sáng đi rồi chúng ta khởi hành.

-Chỉ nhìn thôi cũng không sao?- Cô buồn bã, hai mắt chùng xuống.

Tần Mặc thờ dài, anh cúi thấp đầu thì thầm vào tai cô.

-Anh sẽ kết nối điện thoại em với camera mật ở phòng bệnh của bác gái.- Đứng thẳng người, anh ôm lấy bả vai cô rồi kéo đi.- Ăn sáng thôi, tiểu Thiên Thiên chắc đói lắm rồi.

Lạc Y cũng có chút nghĩ ngợi nhưng rồi cũng bước theo anh. Nếu đã lỡ lắng mọi chuyện, Tần Mặc cũng lấy ngọc bội giúp cô thì phải nghe theo lời anh thôi. Bây giờ tốt nhất là thế. Sau này có cơ hội cô sẽ tìm về thăm mẹ. Đến phía cửa, trông thấy có một cô gái đứng cùng với tài xế của anh thì không khỏi thắc mắc.

-A Lăng, cô ấy là bạn gái của anh sao?

-Không, không đâu tiểu thư. Cô ấy là bạn của thiếu gia.- A Lăng đưa ánh mắt ái ngại nhìn Tần Mặc.

Lạc Y giật giật khoé môi, hai mắt nhìn anh rõ là khinh thường. Thì ra đêm hôm qua không về là ở cùng cô gái này. Thảo nào cô cứ thắc mắc đầu giá làm sao có thể lâu như vậy. Mà còn chỉ có mỗi mình A Lăng quay về.

Trong mắt Tần Mặc không một dao động nào. Anh chẹp miệng rồi búng vào trán cô.

-Em lại suy viễn linh tinh. Cô ấy là Vũ Nhĩ Nhã, tiểu thư Vũ Thị đó.- Nói rồi anh quay sang Nhĩ Nhã.- Giới thiệu với cô, con bé này là Thiên Anh, em họ của tôi.

-A...chào cô!- Lạc Y vẫy tay.

-Đây là Phí tiểu thư sao? Hân hạnh được gặp mặt.- Vũ Nhĩ Nhã cúi chào.

-Cô đừng khách sáo như vậy.

Lạc Y định đỡ lấy Nhĩ Nhã nhưng Tần Mặc đã siết chặt bả vai cô ngăn lại. Đưa mắt nhìn Lạc Y một cái, anh quay sang nhìn Nhĩ Nhã và A Lăng.

-Hai người ra xe trước đi.

-Vâng!

Lạc Y nhú mày, gạt tay anh ra, cô không khỏi thắc mắc. Tại sao anh lại làm như vậy chứ?

-Sao vậy? Em chỉ muốn đỡ cô ấy thôi mà.

-Em nên nhớ, thân phận của mình là Phí tiểu thư. Trừ người thân thì những người dưới quyền thế của Phí Gia gặp em cũng phải cúi chào. Học dần đi!- Cho hai tay vào túi, anh ôn tồn nói.

-Nhất định phải vậy sao?- Cô nhăn nhó.

-Ừm, trên đường đến Nam Phiến anh sẽ nói cho em nghe nhiều hơn để tiện thích nghi, còn bây giờ ăn uống xong thì khởi hành.

-Tần Mặc!

Tần Mặc quay lưng rồi đi nhưng đã khựng người lại vì tiếng gọi của cô.

-Hửm?

-Cảm ơn anh!- Cô mỉm cười, tay siết chặt mảnh ngọc bội.

-Qua 1 năm, lúc đó cô nên cảm ơn hay là hận tôi cũng không muộn.

...

Tuệ Mẫn cùng Võ Khanh trên đường đến tập đoàn Thượng Ân. Giờ này ghé ngang đó có thể gặp Lạc Y sẽ cùng cô về nhà sau. Cũng hơn cả tháng rồi cô chưa quay lại đây. Lạc Y có lẽ vẫn sống tốt. Hôm nay cô mang về rất nhiều quà và những nhiên liệu tốt cho sức khỏe của mẹ. Mong là mẹ sẽ thích chúng.

Võ Khanh ôm lấy bả vai của Tuệ Mẫn. Lấy một quyển sách và chìa trước mặt cô, anh mỉm cười.

-Anh có quà cho em đây.

-Wow, đây chẳng phải là "Đội Nửa Kiếp, Yêu Một Đời" mới ra của Bạch Thiên sao? Sao anh tìm được vậy?- Tuệ Mẫn mừng quýnh, định lấy nó thì anh liền giật lại.

-Sao anh có được đều không quan trọng. Quan trọng là em phải thưởng cho công sức mà anh cực khổ tìm được nó.

-Phải thưởng thế nào đây?- Cô chu môi.

Võ Khanh liếm môi. Anh phồng má rồi chỉ vào, sắc mặt cực kỳ gian xảo. Tuệ Mẫn thấy thế thì nhăn mặt. Đẩy mặt anh ra, cô trách cứ.

-Anh gian vừa thôi nha nha. Trên xe còn có người, đâu phải riêng em với anh.

-A Phúc, cậu có nhìn thấy gì không?- Anh đưa mắt nhìn người tài xế.

-Dạ không, thưa nhị thiếu gia.- Cậu ấy bật cười một cái.

-Vậy tốt.- Nói rồi anh quay sang Tuệ Mẫn.- Ở đây, ở đây. Em phải nhanh lên mới có quà.

-Tránh ra đi! Anh đúng là cà chớn à.

Tuệ Mẫn đẩy Võ Khanh ra xa. Tên này càng ngày càng không ra thể thống gì cả. Chợt nhớ ra gì đó, cô quay sang hỏi anh.

-Anh à, hình như còn 4 ngày nữa là lễ cưới của Đại thiếu rồi. Khi nào anh về Nam Phiến?

-Trước tiên anh phải lo vài việc ở công ty. Ngày mốt anh sẽ bay về, em cũng phải đi theo đó.- Anh xoa cằm.

-Ồ, tại sao?- Cô trở mặt ngạc nhiên.

-Đề ra mắt anh hai và chị dâu tương lai. Ông nội cũng đang trông em đấy.

Võ Khanh khoác tay ôm lấy bả vai Tuệ Mẫn rồi véo mũi cô. Anh mỉm cười và thì thầm qua tai.

-Em chi đi vì ngày trọng đại của anh hai và nội thôi. Anh chẳng có một chút gì gọi là quan trọng đâu.- Cô bĩu môi.- Nhưng mà lễ cưới ấy...

Nói đến đây Tuệ Mẫn ấp úng. Sau này Lạc Y phải làm sao đây? Phúc Ân đã cưới người khác, thân phận của Lạc Y có lẽ không thể ở ngoài ánh sáng, tiêu điều tự tại. Tại sao con đường tốt hơn cô ấy lại không chọn? Cứ nhất quyết áp đặt bản thân.

Như hiểu được ý của cô. Võ Khanh mỉm cười trấn an.

-Không sao mà! Anh hai sẽ đối tốt với Lạc Y thôi.

Tất nhiên sẽ đối tốt rồi. Lạc Y đích thực mới là đại thiếu phu nhân. Phúc Ân đã tận tay dùng ấn Phụng Dạ thì còn một ai dám phản đối. Và lại anh không tin anh trai mình không có tính toán gì cho cuộc hôn nhân vô bổ này. Nếu như bước đường cùng thì anh ấy đã mau chóng buông tay Lạc Y, chứ không đòi nào lại để cô ấy chịu thiệt thòi. Nhưng cuối cùng anh vẫn không hiểu tính toán của Phúc Ân là gì.

-Em chỉ mong Lạc Y được nở mày nở mặt thôi.- Tuệ Mẫn buồn bã.

-Anh biết mà! Để anh gọi cho Lập Hàn trước xem sao.

Võ Khanh lấy điện thoại ra, ấn số gọi cho Lập Hàn. Không lâu sau bên kia đã nhấc máy.

"Chịu về rồi sao nhóc?"

"Ừm, đang ở đâu đây?"

"Hiện giờ tao đang đi điều tra."

"Điều tra? Chuyện gì?"

"Mẹ chị dâu nhập viện. Bỗng nhiên lại xuất hiện một người họ hàng trông nom bà ấy, còn chị dâu thì không thấy tăm hơi. Tao thấy rất lạ."

"Nhập viện? Là bệnh viện nào?"

"Là bệnh viện đa khoa Thực Xuyên. Đến đó đi, Giai Giai và Nhượng Thần cùng đang ở đó."

"Được, tạm biệt."

Vỹ Khanh ngất máy, nhúu mày đầy căng thẳng rồi nói với tài xế.

-Đến bệnh viện đa khoa Thực Xuyên gấp.

-Sao vậy anh?- Tuệ Mẫn thắc mắc, trong cô lại tồn tại một linh cảm không hề tốt.

-Mẹ Lạc Y nhập viện rồi. Chúng ta phải mau đến đó.

-Cái...cái gì???

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.